

Viola Zoltán

Kajjám unokái

2024

Tisztelt Olvasó! E mű (egyik) előzménye az, melynek címe: **Kajjám, a Tévedés**. Annak ismerete nélkül e regényt nem biztos hogy érteni fogod! Sőt majdnem biztos hogy nem fogod érteni. Ezért azt javaslom, ha azon előzményregényt még nem ismernéd, kezd azzal az olvasást! Az a mű ingyen, jogtisztán letölthető a MEK, azaz a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldaláról: <https://mek.oszk.hu/04000/04036/>

Viola Zoltán

Kajjám unokái

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>A kísérletezők</i>	5
2. fejezet: <i>A világteremtők</i>	33
3. fejezet: <i>A vándorkereskedő</i>	41
4. fejezet: <i>A nyomorékok</i>	54
5. fejezet: <i>A két barátnő</i>	77
6. fejezet: <i>Az istenek a Földre szállnak</i>	104
Utóhang.....	144

1. fejezet: A kísérletezők

—Nem működik a kukacom! - mormogta Zom csak úgy magának, szinte csak az ajkait mozgatva a beszédhez, állkapcsát nem. Általában így szokott morgolódni, ha valami nemcsak nem tetszik neki, de egyben töpreng is.

—Mi a baj vele? - kérdezte ikertestvére, Dem, és közelebb hajolt. Igaz, ő legalább már normális hangon kérdezte. Ugyanakkor viszont határozottan aggódva. Nagyon aggódva! Ugyanis rendkívül érdekelte őt Zom kukaca. Mondhatni, szinte létfontosságúnak tartotta önmaga számára is.

—Az a baj, hogy szaporodik a többiek engedélye nélkül is! - és Zom szinte a szemét kidüllesztve bámult a monitorra. A képernyőn alig lehetett látni megszokott, normális tlapantluai betűket, helyett mindenféle fura krikszkraksszal volt tele, és sok-sok számmal. A krikszkrakszok senki másnak nem mondtak volna semmit, csak Zomnak és Demnek, ezek az ő saját speciális jelöléseik voltak. Még nagyapjuk, Kajjám, és nagyanyjuk, Mirjan sem ismerte és értette ezeket, holott Kajjám is és Mirjan is nagy varázslók voltak. De nem érdekelte őket.

Ez persze híven mutatja, hogy Kajjám nagypapa mit sem tanult saját sorsából! Kajjám meglehetősen sokat szenvedett korábban attól, hogy a varázslók titkos, de számos tagból álló közösségében senki nem becsülte, nem értékelte az ő hobbiját, a szellemek gyűjtését! Jóformán sehonnan sem kapott ezért elismerést! Mignem egyszer találkozott Mirjannal...¹ És most, bár illett volna ezért tudnia, milyen kellemetlen az, amikor nem törődnek valakinek a kedvtelésével, mennyire rosszul eshet ez valakinek, képes volt elkövetni ugyanezt saját unokáival szemben! Mert Zom és Dem az unokái voltak. Apjuk Vam volt, de anyjuk már Lana, Kajjám és Mirjan édesleánya.

S hogy mi volt Zom és Dem legkedvesebb elfoglaltsága? Hát az élettudományok! Az életteremtés! Legalább annyira kedvelték ezt, mint nagyapjuk a szellemeket.

Nem volt éppenséggel példa nélküli ez az érdeklődési irányultság! Tlaxán bolygón a csizíki népe is nagy figyelemmel fordult mindig az élettudományok felé, sikerült is kinemesíteniük óriási banánt, málnát, egyebeket, vagy létrehoztak télálló, tülelevelű almafákat is, különösen értelmes lovakat, fullánktalan méheket...

De hát azért ez mind csak a felület piszkálgatása, ami alatt rejtve marad az igazi lényeg. Zom és Dem felhasználták nemcsak a genetika tudományát, de a számítástechnikát is, valamint a mágia! Miért is ne tették volna, amikor már ötszáz esztendősek is elmúltak, ami a varázslók közt éppenséggel nem számított idős kornak, de kétségkívül elég volt ahhoz, hogy meglehetősen képzett varázslókká váljanak! Korántsem tudtak még mindent, de igazán nem estek volna kétségbe ha holmi rablócsapat kötekedni kezd velük. Vagyis megvolt a kellő tudásuk a varázslások terén, s ezt is felhasználták céljaik elérésére.

A módszer különben pofonegyszerű volt. Tisztában voltak a genetikai kód jelentőségével. Csináltak hát számítógépen egy kis világszimulációt, nem nagyot, és nem minden részletre kiterjedőt, csak amolyan elnagyoltat, de ami elégséges ahhoz, hogy megmutassa egyrészt azt, hogy egy adott DNS-lánc milyen élőlényvé fejlődik, másrészt hogy különböző más élőlények alkotta biocönózisban miként viselkedik majd az adott élőlény! Főként hogy megesz-e azokat vagy azok eszik meg őt, és mennyire szaporodik el.

A varázslók Zom és Dem előtt nemigen használtak számítógépeket. Kajjám nagyapónak is rendelkezésére álltak különböző varázslatok, amik megkönnyítették a számításait. De hát egy DNS-láncban sokmillió bázispár van, az ember esetében például mintegy milliárdnyi, s efféle nagy adathalmazok kezelésére sokkal alkalmasabbak a komputerek! Pláne ha azokat valóban meg is segítjük némi varázslatokkal!

Zom és Dem épp ezt tette, és csak úgy hobbiból elkezdtek megtervezni egy saját külön kis világot, kitalált élőlényekkel, bár e világ egyelőre csöppet sem volt valóságos, csupán a számítógépük belsejében élt. Ez a számítógép különben a legmodernebb tutu szuperszámítógép volt², de még így sem alkalmas arra, hogy valódi világot szimuláljon, atomonként, minden

¹ Az hogy Kajjám miként találkozott Mirjannal, abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám szerelme*.

² Azt hogy kik azok a tutuk, a Tisztelt Olvasó részletesen megtudhatja abból a regényből, melynek címe: *Szűzapa gyermekei*.

egyes homokszemet. Ám erre nem is volt szükségük, csak az élőlények alakjára, és egymáshoz való viszonyára.

És most beütött a baj! Nem működött a Zom tervezte kukac! Aminek rendes neve tulajdonképpen giliszta lett volna, de röviden csak kukacnak nevezték.

Az volt a baj, hogy szaporodott a többiek „engedélye” nélkül. Persze azalatt hogy engedély, nem kell holmi pecsétetes papírra gondolni! Zom és Dem világában még nem voltak értelmes lények. Ez az „engedély” egy meglehetősen bonyolult fogalmat jelentett.

Arról volt szó ugyanis, hogy el akarták kerülni az olyasféle bajokat, mint az emberek bolygóin is rendszeresen jelentkező túlnépesedés. S kitalálták, hogy az ő világukban a szaporodáshoz nem csupán hímre és nőtényre van szükség, hanem egy-egy faj esetében különböző más fajok meghatározott mennyiségére is. Minden állat ugyanis kibocsát egyfajta illatot, feromont a levegőbe, amit a többiek nem érzékelnek tudatosan, de ha az adott állat számára ilyen szempontból fontos többi állatok feromonoktólja nem ér el egy bizonyos töménységet, akkor hiába a közösülés, mégsem lesz fogamzás és szaporodás! Így elkerülhető, hogy egy állatfaj túlzottan elszaporodjék mások rovására a területen! Ez hasonló ahhoz, ahogy a méhkirálynő is az illatanyagaival irányítja a méhkaptár közösségét!

—Talán valami mutáció okozta a bajt? - érdeklődött Dem.

—Nem tudom még, mi a baj. Nem hinném hogy mutáció okozná. Különben is, a mutációs rátát egyelőre 0%-nak állítottam be.

—És a tölgyfák mennyisége?

—Állandó. Azt hiszem megint vissza kell mennem az alapokig, egészen a génszekvenciákig! - és Zom nagyot sóhajtott. —Amíg leellenőrzöm mind a néhány millió bázist, az minimum újabb két hét! Pedig kukacok nélkül nem lehetünk meg, fontos a talaj porhanyítására! Te hogy haladsz a lakófával?

—Azt hiszem kész van, sőt, rögvest háromfelét is csináltam! És ráadásul könnyű szabályozni, hogy melyik más fajokra legyenek beállítva az engedélyeik! Csak azért nem ellenőriztem még le őket, mert eszembe jutott egy érdekes macskaféle is, ami...

—Dem, ez így nem lesz jó! Semmi értelme belekapkodnunk egyik fajból a másikba, amíg nem csináltuk tökéletesre az eddigieket!

—Elvben egyetértek veled, de olyan jó ötleteim támadtak, amiket muszáj lekódolnom, mert nem akarom elfelejteni őket. Sőt... azt hiszem épp most támadt egy újabb ötletem! Mi volna, ha megkerülnénk a kukac okozta gondokat?! Arra gondoltam, hogy csinálhatnánk egy egyszerű kis vírust, azt könnyebb is mint makroszkopikus élőlényt, s ez olyan vírus lenne, ami bármely élőlénybe bejutva, annak szaporodását lefékezi, ha az összes többi élőlény által kibocsátott feromontöménység egy bizonyos szint alatt marad!

—Nem tartom helyesnek. Ezesetben a bioszféra stabilitása egyetlen tényezőn, a víruson múlna, s ez túl nagy kockázat! Hanem azért mégis rejtezik valami az ötletedben! Ezt a vírust, némileg módosítva, felhasználhatnánk egy gyakorlati kísérlethez! Nagyapa mindig azt mondogatja hogy amit mi itt tervezgetünk, az nem működhet a gyakorlatban; lenézi a munkánkat; - bizonyítsunk neki!

—Miként gondolod?

—Egyszerű! Kinézzünk a világmindenségben egy barbárok lakta bolygót, mely túlnépesedéssel küzd, ledobjuk rá a vírust, és megnézzük hogy mi történik!

—Nem lesz ebből baj?

—Á, dehogy! Sőt, nagyon óvatosan járunk el! Nem is azt az eredeti vírust dobjuk le, amiről az előbb beszéltél, hanem egy sokkal szelídebbet tervezünk! Csak azért hogy megmutassuk: amit itt tervezünk, az működik is, és úgy működik, ahogyan azt előre megjósoljuk! Azt nem tagadhatjuk, hogy a legtöbb bolygónak a túlnépesedés a problémája - csináljunk először egy olyan vírust, ami az embereknek elveszi a kedvét a párosodástól! Semmi szörnyűt nem okozna, egyszerűen az embereknek nem lesz kedve az egészhez és kész! Ez nem is lehet nehéz, hiszen sok állatnál a szaporodás meghatározott időszakokhoz kötődött, sőt, még némely értelmes lények-

nél is, ilyenek például a horkok¹! A vírus ehhez hasonló állapotot idézne elő az emberek között, csak éppen soha nem jönne el a szaporodási idény! Egészen biztos hogy csak jót teszünk velük! Ha mégis rászánják magukat a szaporodásra, születhet gyerek, nincs itt semmi gond tehát, de így garantálható, hogy minden gyermek tudatos előretervezés eredményeképpen jön a világra, nem születik nem kívánt gyerek, mert szex vágy híján csakis gyereknemzésért fog előfordulni, és így megszűnik az önmagáért való szex, s a nemkívánatos szaporodás is!

—Valóságos karotány szentek lesznek! - vigyorgott Dem.

—No igen, igen, ebből a szempontból legalábbis...

—De így megszűnik a szex örömforrása is.

—Persze, de csak ami a tulajdonképpeni koitalást illeti. A csiklandozás, simogatás öröme megmarad. És a lélektani örömök is megmaradnak. És hát valamit valamiért! Tudod te is jól, hogy mennyi sok bolygó pusztult el olyan háborúban, amik kizárólag a túlnépesedés miatt következtek be! Én nem érzem ezt túl nagy áldozatnak!

—Jól van, vágjunk bele! - bölintott Dem. —Akkor tehát félre is tesszük egyelőre minden munkánkat, és koncentráljunk a feladatra! Tehát egy helyes kis vírust kell csinálni, ami nem okoz frigidiséget, mármint a férfiak képesek lesznek az aktusra, de közben semmi örömet nem éreznek, vágyuk sem lesz rá, ez igaz lesz a nőkre is... a mellékhatásokat ki kell zárni...

—Igen, de pihenésképpen keresnünk kell egy alkalmas bolygót is! A kísérleti terepet! - szolt határozottan Zom.

A vírust hamar megtervezték, s a valóságban is előállították a génszekventorban. A bolygót illetően a választás pedig egy olyanra esett, ami a közelben volt, alig hetvenötezer fényévre, s így hangzott a neve: Bargan. Ezidőtájt valamivel többen éltek rajta mint nyolcmilliárd fő, s egyes részein mindennapos esemény volt az éhhalál. A bolygón sok egyház működött, közöttük a legtekintélyesebb a karotány vallás kvaszerdcinista irányzata volt, s azt tanította, hogy a fogamzásgátlás is és az abortusz is halálos bűn, mert minden magzatnak meg kell születni! Isten úgysis gondoskodik róluk!

Egészen pontosan, nem tiltotta teljesen a fogamzásgátlást: megengedte annak egyetlenegy módszerét, az úgynevezett „biztos napok” módszerét. Ez azzal járt, hogy a nőnek állandóan hőmérőznie kellett magát, főleg reggelente, s figyelni hogy a ciklusa melyik napján tart épp, s így megállapíthatta, melyek azok a napok, amelyeken nagy eséllyel nem eshet teherbe. Ez ugyan mesterkélttette az örömszerzést, s a módszer is meglehetősen bizonytalan volt, de mégis e bizonytalan mószert nevezte az egyház a „biztos napok módszerének”, holott tele volt a bolygó olyan gyerekekkel, akik e módszer alkalmazása ellenére születtek meg. Mindemellé ez a rendelkezés már eleve abba az irányba hatott, hogy fékezze a nők kedvét arra, hogy szeretettüknek testi kinyilvánítását is adják, mert félelmet vitt szeretkezésükbe, hiszen lehet hogy a „biztos napok” mégsem biztosak, és gyerekük lesz!

Csak hogy ez a fékező hatás Zom és Dem szerint megengedhetetlen módszerrel lett elérve: tudniillik félelemmel! A nők nem azért nem akartak szeretkezni mert azt nem kívánták, hanem mert féltek a következményektől! Ráadásul hiába féltek, ha a családon belül a férj erősebb volt náluk - s ez általában így volt - s kellően brutális is volt ahhoz, hogy ne vegye figyelembe a neje kívánságát!

Még szerencse volt, hogy a bolygón volt több más vallás is, melynek hívei nem osztották a fogamzásgátlással kapcsolatos karotány aggodalmakat, s megengedték ezt. S persze sokan voltak a Barganon, akik egyáltalán nem is voltak vallásosak, hanem materialisták. Ők persze nyugodt szívvel éltek a családtervezés megannyi lehetőségével.

Mégis, a bolygó képtelenül túlszűfolt volt! Tomboltak a különböző járványok a szegényebb országokban, állandó volt a háborús feszültség, a környezetet kegyetlenül kizsákmányolták, alig volt már trópusi esőerdő, a környezetszennyezés egyes helyeken pokoli életlehetőségeket teremtett, az átlagéletkor pedig ötven év körül járt, igaz, ez egyes gazdag országokban elérte a hetven évet is, másutt viszont csak alig harmincötöt. Az emberek ingerültek voltak, idegesek,

¹ Azt hogy kik azok a horkok, a Tisztelt Olvasó részletesen megtudhatja abból a regényből, melynek címe: Kajjám, a Tévedés.

a gazdag országok polgárai sem voltak lelkiileg egészségesek, mert minden másodikkuk pszichoanalitikushoz járt. Annyira közömbösek voltak egymás iránt az emberek, hogy nem ment ritkaságszámba akár a nemi erőszak is fényes nappal a városokban vagy a zsúfolt metróban, nem is beszélve a bűnözés egyéb formáiról.

Ahogy kissé megismerkedtek a bolygó viszonyaival, Zom és Dem elégedetten dörzsölgették a tenyerüket. Ezeken az áldatlan állapotokon hamarosan alapvetően változtat majd a vírusuk!

Egy „mikrokaput” felhasználva észrevétlenül kiléptek a bolygó felszínére, és igazán minden ünnepélyesség nélkül széttörték a vírust tartalmazó üvegcset egy nagyváros főutcájának kövezetén. Ők persze nem féltek a vírustól, mert önmagukat természetesen immunizálták ellene. Azután visszatértek megfigyelőposztjukra, s várták az eredményt. Tudták hogy a vírus nagyon hamar elterjed az egész világon, mert elszállítja azt akár a szél is, és rendkívül fertőzőképes, cseppfertőzéssel is terjed, akár egy kézfogással is, ráadásul nagyon ellenálló: a nyílt lángot kivéve tulajdonképpen mindent kibír, még a szokásos fertőtlenítőszereket, például az alkoholt is, szappant is, egyetlen ellensége csak a forró hipó. Az sterilizálhatja. De ki az az ember, aki forró hipóban mos kezét?!

Zom és Dem vírusa minthogy semmiféle tünetet nem okozott a nemi vágy kikapcsolásán kívül, bőséges ideig észrevétlen maradt ahhoz, hogy az egész Bargan minden egyes lakosa megfertőződjék vele. Az egész tulajdonképpen ki sem derült a fertőződéstől számított csaknem kilenc hónapig, mindenki csak azt hitte magáról hogy csupán épp neki nincs most kedve az ágybeli mókákhoz, például mert sokat dolgozott az utóbbi napokban. Vagy valami betegség bújkál benne... utóbbi gondolatban volt is némi igazság, csak nem úgy, ahogyan azt ő értette!

Kilenc hónap elteltével azonban egyenesen az orvosok kongatták meg elsőként a vészharangot, ugyanis a szülészeti osztályok hirtelen megüresedtek! Ha ugyanis nincs koitusz, akkor nincs terhesség, ha nincs terhesség, akkor nincs szülés...

Egyáltalán nem örültek a gazdag országok lakói, hogy ilyen alaposan visszaesett a szülési és születési mutató a szegény országokban – ugyanis náluk is visszaesett! A legfőbb vallási vezetők Isten büntetéséről s az embereket ért katasztrófáról beszéltek, érdekes módon most a karotányok sem örvendtek annak, hogy az emberek oly erényesek lettek, és nem „áldoznak annyira a bűnnek”, ahogy ők a nemi dolgokat általában nevezték. Persze azt hitték, valamelyik másik ország indított ellenük titkos háborút, és emiatt sok helyen előkerültek a hagyományos fegyverek, némelyik ország atomfegyvert is bevetett egy-két feltételezett ellensége ellen. Mindez csak azt eredményezte, hogy nagyobb lett a nyomor. Végül azonban még a megrögzött ellenségek agyában is felderengett a felismerés, hogy abban az országban ugyanúgy nem születnek gyerekek mint náluk! S így békét kötöttek.

Eddigre kiderült az is, hogy egészségesek a férfiak is és a nők is, képesek is teherbe esni és szülni – éppencsak semmi kedvük az egészszhez! Sőt, felfedezték a vírust is, rájöttek hogy ez okozza a bajt, de mit sem tehettek ellene. Mindenütt ott volt a levegőben, már a méhen belül megfertőződött ezzel a magzat az anyától, és akibe egyszer belekerült, abban benne is maradt élete végéig, lehetetlen volt eltávolítani onnan!

Ekkor kitört a bolygón a hiszti, a pletyka, hogy ezzel az átkozott vírussal biztos a csiszik fertőzték meg őket! Mert azt tudták, hogy a csiszik nagyon kutatják a biológiai tudományokat. És Bargan lakói még régen Tlaxánról származtak, azon az űrvároson jöttek ide, sőt nemcsak ők de más bolygók lakói is, amit a csiszik az akasztány fenyegetés és Tlaxán egyesülése után a „javíthatatlanoknak” építettek.¹ Ebből az űrvárosból hol itt - hol ott szállt ki egy-egy bolygóra egyik-másik vallási-politikai csoport, így népesült be Bargan is. És most az terjedt el a bolygón, hogy a csiszik így akarják kiirtani őket!

A hír eljutott a csiszikhez is, ugyanis Bargan legnagyobb országa követet küldött Tlaxánra. A csiszik azt üzenték vissza, hogy hagyják békén ezzel a marhasággal őket, nekik semmi dolguk a barbárokkal, egészen más kérdésekkel vannak elfoglalva! És nehogy megtámadják őket a barganiak, mert annak Barganra nézve súlyos következményei lennének!

¹ Ez az esemény abban a könyben van leírva, melynek címe: Szűzapa gyermekei.

Nem támadták meg a csiszíket, de sajnálták hogy a követjárás eredményeképpen Tlaxán nem megfertőződött meg. Ez persze nem történt meg, mert a csiszík le sem engedték a követet a bolygóra, sőt, ki sem szállhatott az űrhajójából.

—Sajnos még az sem számított volna, ha sikerül náluk is elterjeszteni a vírust! - sóhajtoztak egyesek. —Ezek a csiszík olyanok, hogy ha a királynő elrendeli, vágy nélkül is közösülnének, pusztán kötelelességtudatból!

S ez aztán ötletet adott. Nem kell félni a bargani embernépesség kihalásától, hiszen csak rajtuk múlik minden! A gyerek végtére is nem a vágyból, hanem a közösülésből lesz!

Nosza, igyekeztek is mindent megtenni ennek érdekében. Egyszerre indítottak többfrontos támadást a probléma ellen. Legelőször is hiába nem a vágyból lesz a gyerek, mégis annak felkeltésével foglalkoztak. Elfeledve minden szentséget, minden vallási meggondolást, minden régi keletű elképzelést az erényről, eltörölték minden tilalmat ami a pornográfiára vonatkozott vagy a szemérem sértésre. Az abortuszt és a fogamzásgátlást ellenben halálbüntetéssel sújtották, még a fogamzásgátlásnak azt a módját is, amit megszakított közösülésnek neveznek. Betiltották az óvszereket és a fogamzásgátló tablettákat, ellenben hatalmas óriásplakátokon mutattak be az autópályák és nagyforgalmú vasútvonalak mellett, de toronyházak oldalain is, különböző olyan jeleneteket, amiket korábban csak néhány különösen disznó „keménypornó” filmben lehetett látni. Öt év sem kellett, és az általános iskolákban már az első osztálytól kezdve kötelezővé tették a szexuális életre nevelést, azt hangoztatva hogy a szeretkezés állampolgári köteleesség, a kormányok ingyen küldözgettek az állampolgárok lakására különleges kivitelben készült díszes pornómagazinokat, pornóvideókat, kéjes nyögéseket tartalmazó hangszalagokat, efféle témákat bemutató CD lemezeket, de a TV-ben és a rádióban is alig lehetett mást látni-hallani, legalábbis az állami adókon, mint pornót!

A szaporodási kedv azonban ettől bizony egy jottányit sem nőtt! A pornómagazinokat az emberek a begyűjtáshoz használták, vagy, ha puhább lapokból készültek, a feneküket törölték ki vele, a pornó-CD-kkel a lakást „tapétázták” ki, esetleg különleges függönyt csináltak belőlük, a video- és audioszalagokat pedig letörölték és mást vettek fel rájuk. Az óriásplakátoktól pedig undorodva fordultak el, de nem azért mert a szeméremérzetüket sértette ez, az az érzés már régen kiveszett belőlük, hanem mert a szexet egyszerűen értelmetlennek, fárasztónak tartották. Lehet hogy nem túl nagy fáradozás és fáradtság, de akkor is az, élvezet nélkül, akkor pedig bolondok lennének csinálni, főleg ha netán valóban keményen dolgoztak egész nap! Úgy voltak a szexuális aktus bemutatásával, mintha házépítésen kubikoló munkásokat néznének. Aki egész nap havat lapátolt, azt most nem fogja érdekelni olyan kép, amin egy másik munkát lát, mondjuk favágást! Főleg nem érez majd kedvet rá, hogy ő is fát vágni menjen úgymond pihenésképpen vagy szórakozásból!

A világ népessége rohamosan zuhant, egyetlen haszon az volt az eddig történetekből, hogy némileg kevesebben haltak éhen, lassabban pusztult a környezet, és hogy egy fiatal lány bátran nekivághatott az éjszakának, mert az talán megtörtént vele hogy kirabolták, de az biztos nem hogy meg is erőszakolták volna.

De mert a kormányok nem akarták hogy a népük kipusztulván ezentúl alattvalók nélkül maradjanak, más módszer után néztek. A régi hatalmi trükköt alkalmazták: a mézesmadzagot és a korbácsot, persze csak jelképesen. Konkrétan ez annyit jelentett, hogy jutalmat ígértek a szülni hajlandó nőknek illetve a közösülni hajlandó férfiaknak, ráadásul mindezt bizonyos formákban kötelezővé is tették! Például ezentúl minden nő, aki hajlandó volt legalább két gyermeket szülni, az a gazdagabb országokban ingyen kapott lakást, vagy lakás- illetve házvásárláshoz nagy összegű állami hozzájárulást. Azokat a házasságokat amikből öt év együttlét után sem született gyerek, egyszerűen felbomlottnak tekintették. Eltörölték azt a törvényt, amely büntette a házasságon belüli nemi erőszakot. Ennek persze egyenes következménye lett, hogy a nők inkább férjhez sem akartak menni, vagy ha mentek is, de inkább olyan férfiakhoz, akik mellett nem fenyegette őket ez a veszély, például mert a férfi már valami baleset miatt képtelen lett ilyesmire. De a férfiak sem nagyon kapkodtak a házasság után! Különben is, ha egy férfi meg akarta büntetni a feleségét, egyszerűbb volt felpofoznia mint megerőszakolnia, mert neki, a férfinak, a pofon lényegesen kevesebb fáradozásba tellett mint az aktus.

De a férfiaknak is számos kedvezményt eszeltek ki a kormányok. Például jól hangzó címeket! Ilyen volt a Nemi Munka Érdemrend arany-, ezüst- és bronzfokozata, aztán a Nemi Munka Hőse Érdemérem, a Kiváló Közsülő Polgártárs Díszoklevél,

és még sok más. De alapítottak lovagrendet is, Büszke Farok Vitézi Társaság néven, címerükön egy hatalmas pénisz volt látható, melynek tagjai ünnepélyes fogadalmat tettek, hogy naponta legkevesebb egy alkalommal közöszlnek egy nővel, lehetőleg olyanal aki akarja is azt, de ha este hatig nem lelnek fel ilyet, akkor a legelső legalább tizenötévessel aki a szemük elé kerül, akkor is, ha az nem akarja ezt! És ezt szabad is volt nekik, mert annyira fontos volt hogy a férfiak egyáltalán hajlandóak legyenek már szeretkezni valakivel, bárkivel, hogy csak-nem minden országban eltörölték a nemi erőszakot is mint bűncselekményi kategóriát.

Az ifjúság számára már nem Szuperember-képregényeket rajzolgattak, hanem afféle propagandakiadványként olyanokat, melyeknek hőse egy bizonyos Hiperpénisz nevű fiatalember volt, különleges képességekkel, és számtalan érdekesnél érdekesebb kalandba keveredik, de mindegyikben az a közös, hogy céljai eléréséért rengeteget kell közöszlnie, s ezt zokszó nélkül meg is teszi! Az egyik kalandja során például meg kell szereznie egy nagyon veszélyes hadi-üzem titkát, amibe nem tud behatolni, mert nincs meg az üzemet nyitó mágneskártya, és Hiperpéniszt a véletlen és saját férfiúi kiválósága segíti a megoldáshoz, mert büszkén, ahogyan az egy igazi hiperférfihoz illik, megerőszakol egy arrajáró csinos nőt, s kiderül, hogy épp az az üzem biztonsági szolgálatának a vezetője, s nála a mágneskártya, amit jól el is rejtett, nem akárhová de a hüvelyébe, ám Hiperpénisznak feltűnik az odabenti akadály, kideríti hogy mi is az... És megleli a mágneskártyát.

Ezeket a kiadványokat valóban érdeklődve olvasgatta az ifjúság, de Hiperpénisz példáját kevesen követték.

A kormányok ingyenes koitusztanfolyamokat szerveztek, de ezeket is kevesen látogatták. Nyilvános szabadtéri bemutatókat szerveztek, ezeket meg éppen senki nem látogatta. A bíróságokon a válások nagyon megritkultak, mert megcsalásért vagy szerelmi féltékenységből senki nem akart már válni, senkit nem érdekelt hogy a felesége vagy a férje hentereg-e mással, úgyis tudta hogy nem, de ha mégis, az sem érdekelte. Kiderült, hogy amint kihalt a nemi vágy, kihalt a szerelem is, tehát bármit mondtak legyen is a nagy költők, olyan hogy „tisza szerelem”, tehát nemi vágy nélkül, olyan egyszerűen nem létezik!

A régi szerelmi költészet és irodalom egycsapásra unalmas és jórészt érthetetlen, értelmetlen lett.

Érdekes módon az egyház találta fel először a megoldást. A papok, s általában a vallásos gondolkodók mindig nagy élvezettel keresték a módszereket önmaguk gyötrésére, ez lehetett most is a sikerük titka. Korábban, amikor még öröm volt a szeretkezés, azt tiltották a tagjaiknak. Most azonban az egyik eddig jelentéktelen szekta guruja bejelentette, hogy Isten azt akarja, hogy az emberek ne haljanak ki! Tehát ezentúl a szekta tagjainak nemcsak szabad szeretkezniük, de ez egyenesen kötelező! Csak az lehet hívükké, aki, ha nő, naponta legkevesebb tíz férfival közöszl, méghozzá mások előtt, hogy csalni ne lehessen, ha pedig férfi az illető, akkor naponta minimum három nőt kell ellátnia, szintén mások előtt! Aki ugyanis ezt nem teszi meg, és nem lesz hívükké, az nem jut a mennybe!

Amint ezt az iszonyatos áldozatot kezdte követelni híveitől a szektavezető, azonnal úgy megsaporodott híveinek a száma, hogy nemsokára övé lett a legnagyobb létszámú egyház a Barganon. De még így sem voltak annyian, hogy megakadályozzák a népesség fogyását, csak a fogyasztás ütemét tudták lassítani.

S ekkor léptek a kormányok. Belátva hogy nincs más megoldás, a kötelező katonai szolgálat mintájára bevezették a kötelező nemi szolgálatot, méghozzá férfiaknak is és nőknek is! A házasságot csak két országban törölték el emiatt, de ahol megmaradt ez az intézmény, ott is függetlenné tették a KNSZ-től (kötelező nemi szolgálattól). Hiszen a honvédelmi kötelezettség is független attól, hogy valaki nős-e! A gazdagabb országokban pedig egyszerűen kötelezővé tették, hogy minden nő tizennyolc éves kora után legalább egyszer jelentkezzék mesterséges

megtermékenyítésre, s aki e kötelességének nem tesz eleget, azt húsz évre börtönbe csukják! Ez utóbbi azonban nem sokáig ment, mert az ezt elrendelő kormány megbukott: senki női választópolgár nem szavazott rá a következő ciklusban. Maradtak tehát a KNSZ telepek. Azt még elviselték a választók.

A KNSZ telepeken a férfiakat és a nőket időnként parancsszóra összehívták, és közöszövényezniük kellett, mindaddig, míg a nők terhessé nem lettek, vagy amíg le nem telt az idejük ott. Persze rögvest kialakult a titokban gyártott magzatelhajtó szerek illetve fogamzásgátló szerek illegális piaca, valamint nagy tere nyílt a megvesztegetésnek, hogy egyes orvosok jó pénzért olyan bizonyítványokat állítsanak ki, melyek azt igazolják hogy a nő meddő, vagy más ok miatt alkalmatlan a KNSZ-re. Így volt ez a férfiakkal is. Némely férfi egyszerűen kioperáltatta a heréit, nem kell az neki hisz úgysem akar szeretkezni, de így megússza a KNSZ másfél évét! Mikor e módszer elterjedt, a hereeltávolításra vállalkozó orvosokat és az ezt megkísérlő férfiakat egyszerűen halálra ítélték.

De a KNSZ sem tudta megállítani a népesség fogyását. Nagyon drasztikusan mérsékelte ugyan, de azért az így is csökkent évente, és ráadásul e módszer csak a jól szervezett, erős központi hatalommal rendelkező országokban volt végrehajtható. A népesség fogyott, s a hiány legelőször természetesen az ifjabb korosztályokban mutatkozott! Márpedig ez fontos, mert ennek adójából tartják el a nyugdíjasokat! Nem volt mit tenni, először egyre feljebb emelték a nyugdíjkorhatárt, majd némely országokban azt meg is szüntették (már ahol addig volt egyáltalán nyugdíj), mert nem lehetett fenntartani tovább a régi rendszert. S ezzel párhuzamosan egyre több rablóhadjáratot indítottak a katonailag erős országok a gyöngébbek ellen, de nem természeti kincsekért, hanem csak hogy elrabolják az ott nagy ritkán született csecsemőket és fiatalabb korosztályokat, hogy ezekkel töltsék fel saját megritkult népességüket...

De még más is történt. Kialakult a kurválkodásnak egy speciális, s ráadásul állami formája. A gazdag országok fizettek a nőknek, ha azok hajlandóak voltak szülni. Így sok szegény ország belső lány elment egy időre valami gazdagabb országba, ott bejelentette hogy hajlandó szülni, egy állami alkalmazott közöszövényezett vele, a nő ott hagyta a gyereket, s a pénzzel a zsebében távozott. Akadtak férfiak is, akik külföldön, jó pénzért, vállalták a közöszövényezés férfiembert próbáló nagy fáradságait. Sokszor párok jöttek, a megfelelő hivatalban párosodtak, a nő szült, a gyereket ott hagyták, s visszatértek anyaországukba. Vagyis virágzott a gyermekrablás és gyermekkereskedelem fekete piaca. És igaz hogy a bordélyházak megszűntek, de csak azért, hogy az egész bolygó váljon egyetlen bordéllá. A kurvák megszűntek, de csak azért, mert szinte mindenki az volt már.

Zom és Dem a fejét csóválta.

—Valamit rosszul csináltunk! - mondták csaknem egyszerre.

De hát semmit nem csináltak rosszul, a vírusuk ragyogóan működött, pontosan azt tette amit vártak tőle, és annyira jól sikerült, hogy a barganiak, bár teljes erővel kereste az ellenszert minden tudóscsoportjuk, de még mindig nem sikerült hogy legyőzzék ezt a remekül kiagyaltságot. Nem Zom és Dem vírusában volt a hiba, nem a genetikai kódot nézték el, hanem a társadalmi következményekkel nem számoltak helyesen.

Rosszkedvük annyira kiült az arcukra, hogy az még nagyszüleiknek is feltűnt.

—Mi a baj, ifjúság?! - kérdezte tőlük tréfásan az egyik nap maga Kajjám.

Sem Zom, sem Dem nem volt olyan gyerek, hogy ne vallották volna be a tévedéseiket, ezért aztán el is mondták, sőt, egy kristálygömbön meg is mutatták hogy mit tettek és mi a baj. S erre Kajjám így kiáltott fel, váratlan öniróniát tanúsítva:

—Elképesztő! Az összes szellemekre mondom, hát hiszen ti nagyobb hülyék vagytok mint én vagyok a legelképesztőbb pillanataimban!

Kajjám nagypapa azonnal szólt Mirjannak is az ügyről, s Mirjan sem dicsérte meg két unokáját, amiért a legnagyobb társadalmi káoszba sodortak egy bolygót.

—Majd helyrehozzuk a bajt, visszaadjuk a nemi vágyukat! - fogadkoztak az ikrek.

—Hogyisne! - tiltakozott Mirjan. —Aztán majd túllőttök a célon, s mindenki vad orgiákba merül a nyílt utcákon, mi?! Hagyjuk ezt, és bízzuk az ilyesmit az igazán hozzáértőkre!

—És kik azok? - kérdezte némileg szemtelen hangsúllyal egyugyanazon pillanatban mindkét iker.

—Hát mindenesetre nem ti! - válaszolta megsemmisítő pillantással nagyanyjuk, habár igazságtalanul, mert hiszen ami magát a vírust illeti, az ikrek csinálmánya igazán remekül és hatékonyan működött.

—Ez nem volt válasz, nagymama! Ki, ha nem mi? - kérdezte Zom.

—A csiszík! - válaszolta Mirjan, azzal már ment is. És egy nem is különösebben nehéz varázslattal ellenállhatatlan vágyat ébresztett az akkori csiszí királynőben, hogy a csiszík derék népe segítse meg szegény barbárkákat, és mentse meg őket ettől a borzasztó vírustól, hiszen ez épp nekik, az élettudományokat oly buzgón kutatóknak igazán „testreszabott” feladat! És a királynő intézkedett is, azzal indokolva meg tettét, hogy félő, miszerint a vírus a Barganról elterjed az egész világmindenség minden barbár bolygójára, s így kipusztulnak a barbárok, márpedig ez nem megengedhető!

S a csiszík elrepültek a Barganra, mintát vettek a légkörből, amiben meg is találták a vírust, elkezdtek kísérletezgetni vele, s tizenöt év alatt ki is fejlesztettek egy oltóanyagot, ami nem volt más mint egy ellenvírus, ami a beoltott ember szervezetéből kiöli a vírust. Egy másik vírust pedig leszórtak a Barganra, ez mindenhol ahol Zom és Dem által kifejlesztett vírusra bukkant, azt megölte, s idővel ő maga is elpusztult. S így lassan visszatért minden a régi, megszokott mederbe, de tényleg csak lassan, s a Bargan még sokáig szenvedte Zom és Dem kísérletezőkedvét. Legfeljebb annyi haszna lett a dolognak, hogy Bargan lakosai közül sokan fölöttébb megkedvelték a csiszíket, s jelentősen csökkent Bargan lakosságának vallásos vakbuzgóssága, mert látták hogy nem istenke segítette meg őket, hanem a csiszík.

* * *

Bár az „antiszex-vírus”-sal bebizonyították az ikrek, hogy amit elméletileg kiagyalnak, az a gyakorlatban is működik, ez mégis kudarcnak volt tekinthető az eredményt illetően. Sokáig lógó orral jártak, s elemezgették a kudarc okait. Végül arra az eredményre jutottak, ami várható is volt: amit ők tettek, az jó volt, nem a vírusban és nem is bennük volt a hiba, hanem a barbároknak!

—Őket kéne valahogyan megjavítani! Kiverni azt a sok logikátlan bugyutaságot a fejükből! - mondogatták egymásnak.

De egyelőre nem mertek egy újabb teljes bolygóval próbálkozni, sőt, ki is mondták egymásnak, hogy előbb bármit találjanak is ki, annak előnyeit illetve hátrányait, következményeit tehát, előbb egyetlen emberen próbálják ki, s csak akkor próbálkoznak nagyobb közösséggel, ha az az egyfős próbálkozás gyümölcsözőnek bizonyult.

Mindenekelőtt megegyeztek abban minden vita nélkül, hogy továbbra is a barbárok bolygójának túlnépesedését kell megakadályozniuk. S hogy e túlnépesedés egyik legfőbb oka a nemi vágyon kívül az emberek vallásos gondolkodása, ami nem engedi meg a fogamzásgátlást!

—A nemi vágyhoz jobb ha nem nyúlunk - ismerték el - de ami a vallást illeti, azon talán segíthetünk! - szólt egy szép napon Dem.

—Ugyan hogyan?

—Van egy ötletem! Arról van szó, hogy aki nagyon vallásos, az bizonyára a neveltetése miatt lett vallásossá!

—Úgy van, mint ahogy lényegében a nem vallásosak is a neveltetésük miatt lettek nem vallásosakká. Aki soha életében nem hallott istenről, az nem valószínű, hogy kitalálja magától e fogalmat.

—Pontosan! Akit nem nevelnek vallásossá, azt ez nemigen érdekli, nincs genetikai hajlam a vallásosságra!

—Ezzel nem értek egyet! Szerintem például azok a csiszík, akik Tlaxánon bőszen hangoztatják hogy milyen ostobák a barbárok, mert az evolúciónak van igaza a teremteselmélettel szemben, azok ugyanilyen harcosan védelmeznék karotányként a karotány, akasztányként az akasz-

tány, vagy bármi más vallásban nevelve az ottan szokásos tanokat! Azért, mert hajlamosak a túlbuzgóságra! Születésüktől!

—Ez igaz - mondta Dem - de e megjegyzéssel mégis az én nézetemet pártolod, mert arra szerettem volna rávilágítani, milyen fontos a nevelés! Az jutott ugyanis eszembe, hogy a vakbuzgóan vallásosokat végeredményben át lehetne nevelni! Persze, holmi gyorsított „tanfolyamon”. Konkrétan arra gondoltam, hogy egyesíteni kéne egy időre a gyógyítani kívánt vallásos elmebajban szenvedő személy tudatát egy olyan személy tudatával, aki igazán bizonyosan nem szenved ebben a meggyőződésben, mármint az elmebajban, a vallásosban, sőt, lehetőleg épp ellentétes a meggyőződése, „hithű materialista”, ha szabad ezt mondani! Aztán később persze újra el kell választani a tudatukat egymástól, habár amennyire így előzetes számítások nélkül megítélhetem, ez idővel magától is bekövetkezik, mármint a szétválás.

—Igen, ez valószínű. De mit remélsz ettől? Hiszen így mindketten meghülyülnek!

—Egészen biztosan, de csak rövid időre! Az efféle tudategyesüléseknek mindig az a következménye, ezt neked is tudnod kell, hogy mindegyik tudatban maradnak emlékek a másik tudatából. Nyilvánvalóan ezek az emlékek nem lehetnek mások, mint amik a másik fél legszilárdabb jellemvonásaiból, személyiségjegyeiből adódóak. Én pedig azt hiszem ha a materialista fél igazán komolyan és valóban mély meggyőződésből nem hisz istenben, hanem ehelyett a tudományban hisz, akkor ez legalábbis meg kell ingassa a vallásos bolondnak a vallásos meggyőződését! Ez olyan, mintha jódarabig ő maga is vallásellenes nevelést kapott volna! Néhány óra alatt így évtizedes nevelést pótolhatunk be nála!

—Eddig egyetérték, de nem lesz ennek netán az a következménye, hogy a materialista fél, a „gyógyító”, az viszont vallásos lesz, vagy legalábbis elnézőbben fog viszonyulni a vallásokhoz?

—Ez már lényegében attól függ, mennyire komolyan materialista, no meg hogy milyen idős! Az életkor itt sokat jelent! Ha a materialista fél meglehetősen idős, a vallásos ellenben fiatal, akkor nem lehet nagy baj belőle azt hiszem! Persze, előtte még komoly számításokat is kell végeznünk.

—Még ha sikeres is a módszer, nem alkalmas a tömegtermelésre, tehát sokak tudatának átformálására.

—Hogy azt hogyan érjük el, azon ráérünk akkor gondolkodni, ha legalább egy esetben már működött a módszer!

—Ez igaz.

—És én már azt is tudom, hogy ki lesz az első „elmegyógyítónk”!

—A materialista?

—Igen. Kajjám!

—A nagyapánk?!

—Az ám! Gondolj csak bele, ő kiválóan alkalmas erre, semmi vallásban nem hisz, mert rengeteg vallást látott kialakulni már és eltűnni, lassan már harmincnyolcezer esztendő, tehát sokkal idősebb mint akit gyógyítania kell az elméjével, tehát benne biztos nem okoz majd kárt a vallásos illető agyzavara... csupa-csupa előnye van ennek!

—Nagyon fog haragudni utána! - aggódott Zom.

—Meglehet, de agyon csak nem ver! És így egészen határozottan bizonyítjuk be épp neki, hogy igenis képesek vagyunk hasznos és nagy horderejű felfedezésre jutni! Le sem tagadhatja, hiszen a kísérletnek maga is alanya volt!

—Szenvedő alanya.

—Á, szó sem lesz itt szenvedésről!

—És biztos hogy nem lehet a nagyapusnak semmi baja?!

—Ettől?! És épp neki?! Ugyan már! De különben is el kell végezni a vonatkozó számításokat!

—Ahhoz előbb ki kell keresnünk a megfelelő kísérleti alanyokat. Tudod, a paraméterek miatt.

—Ez nem akadály, kezdhetjük akár most is! Nagypapa paramétereit elég jól ismerjük, a másik alanyét ugyan nem, de nem lesz nehéz ilyenre találni, mert a Galaktika sajnos tele van vallásos elmebajban szenvedőkkel!

—Sőt, nemcsak ez az egy Galaktika, azt hiszem, hanem az egész Világmindenség! - tódította a testvére.

—Igen. Tehát most akkor keresünk egy megfelelő alanyt... mondjuk egy szép, fiatal nőt...
—Miért kell hogy szép legyen?
—Azért - válaszolta Dem - mert amennyire megítélhetem, a paraméterek kiszámításához ide kell őt teleportálnunk, álmában persze, meg különben is az efféle tudategyesítés könnyebb a közelben levőkkel, és nem akarom hogy valami csúnya bányarém legyen, mert az szenvedést okozna az esztétikai érzékemnek!
—Aha, vagy úgy! Meggyőztél. De miért kell hogy nő legyen?
—Mert a nőket szebbnek tartom mint a férfiakat! Ez a válaszom is kielégített?!
—Elégítsen ki téged a szép nő, és ne én! - nevetett Zom. —Tehát akkor keressünk egy szép fiatal vallásos nőt, aztán vágjunk bele!
—Jó. Vágjunk bele. De ne a nőbe...! - nevetett most Dem.

* * *

Szegény Kajjámnak fogalma sem volt róla, hogy miért is hívta őt Zom és Dem a szobájába. Azt mondták neki az ikrek, hogy mutatni akarnak valami nagyon érdekeset. Kajjám teljesen gyanútlanul be is lépett oda, azt még látta hogy valami ismeretlen nő fekszik a heverőn...

Azután hatalmas villanást látott, és...

És azt már nem érezte hogy a teste elterült a padlón. Ehelyett egészen mást érzett, látott, hallott.

Furcsa helyen volt! A felhők között, ahol különben gyakorta volt, mert sokszor repült repülőszőnyeggel, de most semmiféle szőnyeg nem volt alatta. Mégsem zuhant le. A felhők közt ellenben egy óriási, régimódi kapu lebegett, kemény, barnásra pácolt fából készült, de vaskos kovácsoltvas rácsokkal megerősített, szép díszes portéka, igazi múzeumi darab, kétszárnyas, óriási, fejmagasságban levő fémkilinccsel, s e kapu előtt nemcsak Kajjám állt, de egy fehér lepkebe öltözött szakállas, idős férfi is. E férfi tartotta a kezében a nyilván a kapuhoz tartozó óriási, súlyos kulcsot.

—Hát ez meg mi a csuda, hol vagyok?! - pislogott körbe Kajjám, s mert ijedten tapasztalta hogy nincs alatta repülőszőnyeg, s mert nem akart lezuhanni, emiatt gyorsan megpróbált varázsolni maga alá egy repülőszőnyeget. Ez azonban nem sikerült neki!

—Kár a fáradságért gyermekem! - csóválta a fejét a szakállas férfi. —Ez itt nem fog menni!

—Mi az hogy nem fog menni! Én Kajjám vagyok, a hatalmas varázsló, és...

—Már nem vagy az! Kajjám lehetsz, de varázsló nem! Sem hatalmas, sem kicsi! Kár hogy nem jöttél rá magadtól, és nekem kell elmondanom a számodra minden bizonnyal rossz hírt, de az az igazság, hogy meghaltál! Halottak pedig nem szoktak varázsolni! Legalábbis... szóval, úgy biztos nem, ahogyan azt te megszoktad!

—Mi?! Micsoda?! Mit hebegsz-habogsz itt össze-vissza nekem, te rozzant agg, hát hogy is halhattam volna meg én, amikor halhatatlan vagyok!

—Hát ez azért nem egészen igaz ám, és ezt te is tudod!

—Na jó, jó, de legalábbis majdnem!

—Igen, csak hogy most ugyebár épp ez a kellemetlen „majdnem” következett be! És hiába is minden ellenkezésed, szeretett gyermekem, mert ez tény, olyan tény, amin nem vagy képes még te sem változtatni! Különben pedig, nos, nem gondolod hogy majdnem negyvenezer esztendő után illik már végre megtérned az őseidhez?!

—Honnan tudod hogy mennyi idős vagyok?!

—Onnan, hogy én minden lélekről tudok mindent! Én vagyok Szent Genurc, a Menny kapusa!

—Na ne bolondozz már velem te izé, hiszen a Genurc, az az izé, hogysismondjásokok, a karotányok egyik szentje!

—Pontosan, örvendek hogy nem vagy teljesen tájékozatlan a szent tanokat illetően! Szent Genurc, az épp az akinek mondtad, s egyben azonos velem magammal!

—De hát én semmiféle vallásban nem hiszek!

—Most már nem is kell semmi vallásban hinned, csupán az igazságban, amelynek mibenlétét saját szemeddel tapasztalhatod!

—De én még a mennyben sem hiszek!

—A Mennyet a legkevésbé sem érdekli, hogy hiszed-e vagy sem! Attól még van! A Menny is, a Pokol is, meg minden amit én Odalent az Árnyékvilágban, a Siralomvölgyben tanítottam, s amiért elnyerhettem a Menny Kapusa megtisztelő címet! Mindazonáltal most ne is velem foglalkozzunk, Kajjám testvér, hanem veled. Te magad is kijelentetted hogy nem hiszel az Igaz Hitben, s hogy ez így igaz, azt különben is régen tudtam rólad. Tehát sajnálattal kell közölnöm veled, hogy ide a Mennybe te nem léphetsz be! Minden meghalt ember lelke ide kerül e kapu elé, de be nem léphet csak az, aki őszinte karotány hittal érkezett, és súlyos bűnöktől mentesen! Te nem sok bűnt követtél el, de mert hit benned csepp sincs, ezért le kell taszítsalak a Pokolba!

—Haha! Valami svindli van ám a dologban! - bökte az ujját Szent Genurc felé Kajjám határozottan. —Nem úgy van ám az, ahogyan te mondd, te hitvány csaló!

—Miért is lennék én csaló?! - tiltakozott Genurc.

—Mert te vagy Genurc vagy, vagy nem vagy Genurc! De ha nem vagy Genurc, és mégis Genurcnak mondd magadat, akkor csaló vagy, ez ugye világos! Ha azonban Genurc vagy, akkor is csaló vagy, mert te nyilvánvalóan nem vagy egyidős az emberiséggel, holott a te halálod előtt is haltak meg emberek! Te pedig csak a halálod *után* lehettél a Menny kapusa! Amíg tehát meg nem születtél majd meg nem haltál, addig ugyan ki a nyavalya volt a Menny Kapusa, mi?! Vagy addig mindenki a Pokolra került vizsgálat nélkül, és millió éveken át kongott a Menny az ürességtől?! Valld be hogy hazudsz, és nem is úgy van ahogyan állítod! - dörögte.

—Kérdésedre a válasz egyszerű! Amíg én e posztra nem kerültem, addig maga Krétosz fogadta itt az embereket!

—Hahaha! Ha ez így igaz, akkor egyáltalán nem is megtiszteltetésből kaptad meg ezt az ócska portáaszerepet, hanem mert Krétosz végre talált egy jó hülyét, aki leveszi a válláról ezt a gondot! Mert, gondolom én, már igazán megunhatta ezt a sokezer éves szolgálatot! Ő te bolond agg, te! Itt kuksolsz kint, a Mennyen kívül mint valami házból kivert rühes eb, be sem mihetsz, míg a többiek odabent vidámkodnak?! - mutatott a kapura. —És még ezt nevezed megtiszteltetésnek?! Nem dolgoztál eleget odalent az élők világában?! Biztos azért éltél odalent mindenről lemondó, keserves életet, hogy itt a Mennyben majd jól élhess, ugye?! Aztán ezt kaptad, hogy itt is csak dolgoznod kell?! És ezt tartod jutalomnak?! Hagytad ezzel teledumálni a fejedet?! Hát neked sincs sok eszed, mondhatom! - és Kajjám szinte sajnálkozva csóválta a fejét.

De amit mondott, az Szent Genurcot is megdöbbentette.

—Valóban, már jó ideje itt dolgozom...

—Hé, mikor vetted ki utoljára a szabadságodat? - kérdezte tőle Kajjám.

—A mimet?

—Hát nem vált le senki?! Ő te szerencsétlen, hiszen ez rosszabb mint egy váltott műszak!

—Nekem nem kell aludni!

—Az sem neked jó, hanem a főnökeidnek, mert örökös rabszolgájuk vagy! Hé, van itt valami szakszervezet vagy más, valami, ami a dolgozó lelkek érdekképviselője?! Mi a fizetséged?

—Ez, hogy itt lehetek!

—Na, ez szép! Még a munkát tüntetik fel jutalomnak?! Na hallod, ha ilyen a Menny, ide sem akarok bekerülni, mondjanak róla amit csak akarnak!

—Hogy is van ez?! - kezdte el morzsolgatni a szakállát Genurc zavarodottan, majd megfordult, és a kulcsot a zárba illesztette. —Azonnal megkérdezem! - azzal kinyitotta a kaput és belépett. Bezárni is elfelejtette maga után, mire Kajjám mégis belépett oda, mert kíváncsi volt.

Így jutott be Kajjám a Mennybe, holott Genurc szerint tulajdonképpen a Pokolba kellett volna kerülnie. De cseppet sem csodálkozott azon hogy sikerült bejutnia. Amit ő Kajjám akar, azt el is szokta érni! Ez nem is lehet másként, hiszen ő a Nagy Kajjám!

—És hogy épp a karotányoknak legyen igazuk! - csóválta a fejét. —Hiszen ennél hülyébb valóság már nincs is, csak egy: az akasztányoké! Nem vagyok túl nagy véleményemmel a világról, hogy így rendezték be!

S mondta ezt akkor, amikor még mit sem látott a Mennyből.

Persze, ha már benn volt, körül is nézett. Tágas térségre jutott, egyfajta óriási parkba aminek a végét sem látta, s ebben itt-ott szép épületek emelkedtek, afféle pavilonok, ezen épületek között fák, bokrok és virágok nőttek, de nemcsak a virágok virágzottak, hanem az összes fa és bokor is. Mintha tavasz lenne! De furcsa egy tavasz, mert látott itt Kajjám olyan virágokat is, amik garantáltan csak ősszel virágzanak, s még amelyek tavasszal virágzanak, azok sem ugyanazon napon, még csak nem is ugyanazon a héten! Kajjám éppenséggel nem volt a természetrajz avatott tudósa, de ő is felismerte a bodzabokrot, törökszegfűt, barack- és cseresznye-, no meg a szilvafákat, de látott kőrist, juhart, égert is, gesztenyefa is ötlött a szemébe, alma- és körtefa is, nyárfa és nyírfa, tiszafa, éppencsak a szomorúfűz hiányzott. Talán mert a Menny lakói nem szerették a szomorúságot. A virágok közül csak így hamarjában felismerte a tulipánt, muskátlit, kardvirágot, százszorszépet, ibolyát, krizantémot, hóvirágot, gyöngyvirágot és a szarkalábat. De sok-sok egyéb is volt ott.

Ám hogy még teljesebb, bár Kajjám szerint inkább zavarosabb legyen a kép, e többnyire mérsékelt éghajlaton termő növényekkel vegyesen nőttek a trópusi növények: a különböző pálmafák, páfrányok, orchideák, a hibiszkusz, lótusz és egyebek. Kis idő múlva felismerte a mirtuszt, babért, levendulát, fügefát és sok mást is. A nem kimondottan virágos növényekből kevés volt, jobbra kimerült abban hogy akadt néhány fenyőfa, és hogy a talajt fű borította, egyetlen szál gaz sem nőtt a pázsiton.

Es ez még mindig nem volt minden! E sok növény között békésen játszottak az oroszlanok a bárányokkal, a farkas a gazellával, a nyúl a kutyákkal, s bár a levegőben sok-sok ragadozómadár keringett, de békésen szállkostak közöttük a galambok, verebek, ludak, s egyéb olyan szárnyasok, melyek ezeknek szokásosan a zsákmányai szoktak lenni. Némileg távolabb Kajjámtól egy csoportban több kislány volt látható, akik szent énekeket daloltak; sokkal meszebb egy másik hasonló csoportot vett észre, majd még messzebb egy harmadikat, amiben azonban meglelt férfiak énekelgettek, szerencsére ez az utóbbi csoport messzebb volt ahhoz hogy a hangjuk ide hallatszódjék, különben óriási lett volna az összevisszaság. Kajjámtól balra a Menny kapujától mintegy tíz méterre szökőkút bugyogta a vizét, benne aranyhalak fickándoztak.

—Fúj, micsoda giccses helyre kerültem! - fintorgott Kajjám.

—Mi a baj, gyermekem? - hallott erre egy hangot.

Megfordult. S most látta, hogy a háta mögött s kissé oldalt, egy nagy-nagy íróasztal mögött középkorú férfiember üldögél. Előtte számítógép monitorja és billentyűzet, nyomtató is, melyből leporellópapír vége kandikál ki.

—Mi, mi - válaszolta neki Kajjám - hát csak az, hogy e sok növény között melyek külön-külön valóban nagyon szépek, hiányzik az összhang! Márpedig az efféle egy szóval szokták jellemezni: giccs! Eddig csak festményeken tapasztaltam ilyesmit, most látom hogy milyen lenne a giccs a valóságban! Itt - és Kajjám körbemutatott - a kevesebb több lett volna!

—A Mennynek különlegesnek kell lennie!

—Úgy érted, különlegesen giccsesnek?! - fintorgott gúnyosan Kajjám.

—Ha nem tetszik, eredj a Pokolba! - förmedt rá mérgesen az asztal mögötti férfi.

—Lehet hogy el is látogatok oda, de előbb hadd tudjam meg, ki fia borja vagy te! Mert én Kajjám vagyok, a hatalmas varázsló, de rólad, barátocskám még mit sem tudok!

—Bár nem szokásom minden jöttment kósza léleknek bemutatkozni, de megteszem! Tudd meg, hogy én magam vagyok Szent Szejúgusztuj!

—Hát ezzel nem sokat mondtál nekem! Genurcról hallottam már, de rólad még nem! Különben is, mit csinálsz itt az asztal mögött?!

—Én vagyok itt a munkaügyi hivatalnok!

—A micsoda?!

—Lehetőségeimhez képest munkát kell találgatni a Mennybe bejutást kiérdemelteknél!

—Munkát?! Ne őrijts már meg, hiszen a Mennyt az örök pihenés helyeként emlegettétek ti karotányok mindig!

—Úgy van! És csak egy szavadba kerül, és nem muszáj dolgoznod! Csakhogy akkor unatkoznál. De ha azt akarod, semmi akadályja annak, hogy végtelen időken át csak lebegj egy felhőn feküdve...

—Köszí de ebből nem kérek! - fintorgott Kajjám. —Repültem én eleget a felhők közt varázsló koromban!

—Akkor pedig csinálnod kell valamit! Logikus ugye, hiszen aki nem semmit tesz, az tesz valamit, a valamit tevés pedig munka! Persze nem kell megijedni, nálunk a munka nem olyan mint odalent! - és ujjával a Menny talajára mutatott, de biztos a Siralomvölgy világára gondolt. —Mi például az éneklést is munkának tartjuk! - és a daloló csoportra mutatott büszkén. Azt várta hogy Kajjám most elámul ezen a nagyszerűségen, hogy lám, a Menny olyan csodálatos hely, hogy még a munka is ilyen könnyű, de Kajjám ismét csak fintorgott, még az orrcimpái is mozogni kezdtek, s így elégedetlenkedett:

—Még szép hogy munkának tartjátok az éneklést! Nem mindegy hogy valaki a maga szórakozására énekelget néhány percen át, vagy egy örökkévalóságon keresztül!

—Nem kötelező ám! - mondta neki Szjúgusztuj. —A pavilonokban különböző költőcsoportok dolgoznak, akik dicsőítő verseket írnak a Mindenható tiszteletére, de vannak zeneszerző csoportjaink is...

—Ezeket a borzalmas, lassú, nyivákoló dallamokat tartjátok zenének?! Ha ezeket e zeneszerzők találták ki, akkor nem kérek az efféle munkából! Különben is, én nem mást akarok dicsőíteni – én azt akarom, hogy engem magamat dicsőítsenek mások! Valami olyan hely nincs, ahol ezt érhetném el?!

—Hová gondolsz! - szörnyedt el Szjúgusztuj. —Csodálom hogy ilyen önző, beképzelt gondolkodással beengedett ide téged Szent Genurc!

—Én már csak ilyen vagyok! Na mindegy, lássuk, mi van még?

—Munka? Hát ugye... lehet menni őrangyalnak... mehetsz a lélekelosztóba is... aztán más nincs!

—Hogyhogy nincs? Hát táncosok sincsenek?

—Hova gondolsz! Hiszen a tánc, az egyfajta pornográfia, az bűn! Csak nem táncolni akarnál?!

—Á, dehogy, soha nem érdekelt az a vonaglás, csak kíváncsiságból kérdeztem! Hát szakácsok, kukták, ilyesmik sincsenek nálatok?

—Minek lennének?

—Minek, minek, hogy éhen ne haljatok!

—Ugyan már, mi sosem halunk éhen, bennünket Isten szeretete táplál! Ezért természetesen sosem kell ennünk! Ezokból nincs is nálunk ősz, mert nem kellenek gyümölcsök sem, mindig örökös tavasz van, virágnyílás, illatár - mutatott körbe - s így végre megszabadultunk a kellemtelen testi szükségletektől is, mint például az undok ürítkezés!

—És hol marad az evés öröme?!

—Az nem annyira öröm volt, mint inkább a torkosság bűnének forrása!

—Hát tudod mit Szjúgusztuj pajtás, azt hiszem én egyelőre semmi munkát nem akarok tőled, hanem előbb ha már itt vagyok ezen a silány helyen, élvezem a helyzetet amennyire lehet! Ott az a csinos kis lányka nagyon megtetszett, megpróbálom rávenni egy kis entyempentyemre; ezellen még Mirjannak sem lehet kifogása, mert egész életemben hű voltam hozzá, de hát most ugyebár meghaltam! Legalább ennyi hasznom legyen ebből az egészből!

—Mit beszélsz! - borzadt el Szjúgusztuj. —Undok, erkölcstelen gondolatok támadtak fel elmédben! Ilyesmit hallani iszonyat fülemnek! De szerencsére ez úgylis teljesen lehetetlen.

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy ha alaposabban megvizsgálod magadat, rájössz, hogy nincs módodban efféle bűnt elkövetni! Nincs már meg az a szerved, nincs is rá szükség mert mi idefent nem szaporodunk, de nem is ürítkezünk, eltűnt tehát a férfiaknak az a mocskos, bűnre csábító szerve, de a nőknél sincsen már odalent rés, egyik nemnél sincs végbélnyílás sem, sima odalent minden, és nagyon jól van ez így!

Kajjám ijedten tolta le gatyáját hogy megsejmelje magát az említett helyeken, de valóban úgy volt, ahogyan azt Szjúgusztuj mondta.

—Szörnyű! - csóválta a fejét elképedve és szomorúan.

—Mi az, hogy szörnyű?! Ellenkezőleg, gyermekem, ellenkezőleg: mi már *tökéletesek* vagyunk, nem kínoz bennünket többé a testiség szennye! Többé nem lehet úgy, ahogyan az velem is megtörtént, hogy erkölcstelenségbe lezüllött leányom, Puccsína, lelőtt engem, a tulajdon apját csak azért, hogy anyja, az én feleségem, csiszí lehessen, s maga is megmártózhasson így az erkölcstelenség fertelmes posványában!¹ Na és most válaszolj gyorsan, mit akarsz: énekelni vagy verseket költeni! Gyerünk, gyerünk, nem tölthetem veled az időmet a végtelenségig, mert sok-sok lélek vár még az eligazításomra!

—Én azt szeretném, ha újra gyűjthetném a szellemeimet!

—Arra itt nincs lehetőség! Na tehát akkor hadd halljam: vers vagy ének?!

—És mi az az izé... lélekelosztó...

—Oda nem szoktunk férfiakat küldeni. Az az a hely, amit gólyaosztálynak is hívunk, mert az oda került lelkek döntenek el, hogy melyik megfogant nő méhébe melyik gyermeki lelket küldik azok közül, akik még megszületésre várnak.

—Hm! Aztán miért kell nekem egyáltalán eldöntennem már most, hogy mit csináljak?! Miért nem csinálhat mindenki azt, amit akar?

—Mert akkor összevisszaság uralkodna idefent, kitörne a káosz, az anarchia, vagyis a Menny nem lenne tökéletes! Itt szigorú fegyelemnek kell uralkodnia! De tudod mit, nem is vitázom itt veled tovább, túl világiasan gondolkodol, látom már, azt hiszem tehát egyszerűen elküldelek közönséges terepi munkára, őrangyalnak! Kínlódj te is a többi primitív lélekhez hasonlóan valami erkölcstelen hitetlennek a megjavításával!

—Azt sem tudom, mi az hogy őrangyal!

—Akkor olvasd el ezt! - szólt Szjúgusztuj, majd megnyomott egy gombot a billentyűzeten, mire a nyomtatóból kikúszott egy papír. Azt letépte, és átadta Kajjámnak. A következő volt látható a tetején:

Munkaköri leírás

Munkakör megnevezése: őrangyal.

Általános feladatleírás: Az őrangyal dolga a felügyelete alá kirendelt egyes embereket megmenteni a kísértésektől, elérni tehát hogy kevesebbet bűnözzenek, s lelkükben vágy ébredjen a becsületes, tisztességes élet, s a szentségek és az Igaz Hit iránt! Az egyes emberekkel az őrangyal halálukig foglalkozik, ekkor új embert osztanak be felügyelete alá.

Volt még sok más is a papíron, de ebből már Kajjám tudta hogy körülbelül miről is lehet szó, és közölte Szjúgusztujjal, hogy úgy érzi, ez nem igazán neki való.

—Tetszik vagy nem tetszik, de ez van! - válaszolta a hivatalnok morcosan. Majd adott neki még egy papírt, amin egy ember adatai voltak láthatóak, és mondta hogy menjen Kajjám előre az egyik úton, nemsokára elér egy nagy toronyházba, annak a 49152-es szobájában lesz Kajjám őrangyali megfigyelőhelye, s végezze a dolgát. Ha kellően jó munkát végez, még elő is léptethetik Kajjámot, ami azt jelenti hogy vezető őrangyal lesz, egy-egy nagyobb területen dolgozó őrangyalokat irányíthat, sőt, sok millió év múlva akár arkangyal is lehet belőle!

—Talán mégis jobb lenne a lélekelosztó, a csecsemőrészleg! - tűnődött Kajjám. —Mert nem szeretek ám hülyékkel veszkődni!

—Én sem, tehát tűnés innen! - rivallt rá Szjúgusztuj. S mert Kajjám már látta hogy egy újabb lélek türelmetlenül toporog a háta mögött, vállat vont és indult új munkahelye felé.

Útközben meglehetősen gyanakodva pislogott az oroszlánok, tigrisek, hiúzok, s egyéb nagy-macskák felé, de azok nem akarták megtámadni őt. Végül elérkezett a toronyház elé. Bement oda, s elindult a 49152-es szobát megkeresni.

Kiderült, hogy ez a 49-edik emelet 152-es szobáját jelenti, s lift nem volt.

Kajjám erre morgolódni kezdett, de csak nekivágott a felmenetelnek; csodálkozva tapasztalta azonban, hogy fáradtságot egyáltalán nem érez! Ez, nem tagadhatta, tetszett neki.

¹ Ez az esemény abban a regényben van leírva, melynek címe: *A kalózkirálynő*.

Aztán hogy érkezett a 49-edik emeletre, egy hat év körüli csöppség fogadta őt, egy kislány, bemutatkozott neki, úgy hívták a kislányt hogy Szoani, – s kiderült róla, hogy ő Kajjám főnöke!

—Hát ez hogy lehet?! Ki a csuda vagy te, te tökmag?! - érdeklődött Kajjám.

—Én az aprószentek egyike vagyok! - felelte büszkén Szoani.

—Aprónak elég apró vagy, de mitől lettél szent?

—Azok az aprószentek, akiket kisgyermekként öltek meg, vagy azért mert már oly fiatalon bizonyosságot tettek hitükről, vagy mert szüleik az Igaz Hitet vallották!

—Aha. És te lennél a főnököm, mi?

—Nemcsak a tied, Kajjám bácsi, de ezé az egész emeleté! Én vezető őrangyal vagyok! Na gyere, megyünk a szobádba, aztán megmutatom hogy hogy is van ez, mit kell csinálnod! Ne félj semmitől, minden új lélek, minden nemrég megholt fanyalog ettől a munkától, s fél is hogy nagy a felelősség és nem tud megfelelni a rábízott feladatnak, aztán alig telik el néhány nemzedéknyi idő, és le sem lehet vakarni őket a számítógépről, s úgy élvezik a munkát, hogy sokan még amikor át akarják helyezni őket magasabb beosztásokba, akkor is azért esdekelnek, hogy még hadd lehessenek tovább őrangyalok egy darabig!

—Hát lesz saját számítógéped is?! - csillant fel Kajjám szeme. Ez ha nem is hangzott kifejezetten biztatóan, de legalábbis kecsegtetően. A számítógép persze nem azonos a varázseszközökkel, de tagadhatatlanul sokoldalú szerkentyű. Egy számítógépet sok szempontból hasonlóan lehetett programozni, mint egy talizánt.

—Persze hogy lesz számítógéped! - nyugtatta meg őt a meglehetősen apró aprószent. —Na már itt is vagyunk! - és belépett a szobába. S ott Kajjám lába bizony a földbe gyökerezett volna ha lett volna föld: felkészült valami kicsike asztali számítógépre, ehelyett az egyik egész falat beborító óriási képernyőre bámulhatott! A képernyőfal előtt kényelmes heverő, ergonómikus billentyűzet, fényceruza, vezeték nélküli egér, sisak a virtuális valósághoz... egyedül magát a számítógépet nem látta.

A kislány így beszélt:

—Amint láthatod, az Úr végtelenül kegyes: az őrangyaloknak a legmodernebb tutu technológiát biztosítja! Haladunk a korrallal mi is itt a Mennyben, már nem ócska kristálygömbökkel figyeljük védenckünk sorsát...

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet - paprikázódott fel Kajjám - én varázsló voltam, az én kristálygömbjeim kiváló minőségűek, és egyetlenegyért közülük elcserélném ezt az egészet! - bökött a fal felé.

—Sajnálom, de nem lehetséges hogy barbár eszközöket engedjünk be a Mennybe, szabvány-munkához szabványfelszerelést kell alkalmazni! - mondta némileg hűvös tónusban Szoani.

—Akkor pedig csiszí komputert kérek, mert ha jobb is valamiben a tutu számítógép mint a csiszí, de a csiszíknak etuik vannak! Etut követelek magamnak!¹

—Itt ez van, ezzel kell beérni, és mesterséges lelkeket sem engedhetünk be a Mennybe, akkor sem ha etu a nevük! De igazán meg lehetsz elégedve Kajjám testvér, amint láthatod, a monitor lapos, nem katódsugárcsőves, nagyságra dupla A/1-es...

—Tehát A/0-ás.

—Úgy van. A billentyűzet...

—Ezt mind látom én is - vágott közbe Kajjám - de hol vannak a hordozható adattárolók? Floppy, CD, kristálymemória, s a többi?

—Schol. Amint nincs számítógép sem. Itt nincs. De van egy központi, magánál az Úrnál, tehát ez csak egy alállomás, de nem lesznek memóriagondjaid! A jelszavad mint mindenkinek neked is szüleid neve és saját neved, sőt még utána a feleséged neve is és húgod neve, tehát Durmán-Zielmóna-Kajjám-Mirjan-Blumbí.

—Nem vall túl nagy fantáziára! Nem fordulhat elő két egyforma jelszó a hálózatban?

—Ennek valószínűsége olyan csekély, hogy eddig ilyen még nem fordult elő.

—Aha. És tehát akkor mit is kell csinálnom?

—Jelentkezz be, akkor előjön a menü, s mindjárt meglátod!

¹ Azt hogy mi az az etu, a Tisztelt Olvasó megtudhatja abból a regényből, melynek címe: *Az Értelme Kibontakozásai*.

A menüben különböző lehetőségek voltak, például elektronikus levelezés más őrangyalokkal, s más hasonlók, de ami a munkát illeti: figyelemmel lehetett kísérni a Kajjám felügyeletére bízott ember életét. Sugallatokat lehetett neki nyújtani, éjjel vagy nappal, bár tapasztalatok szerint az emberek éjjel, míg alszanak, fogékonyabbak a sugalmazásokra. Bizonyos mértékű lelki ismeretfurdalást lehetett kelteni bennük különböző tettekért, ennek mértéke szabályozható volt. Jótettekért kellemes közérzettel lehetett jutalmazni őket. Érdeklődést lehetett kelteni bennük különböző dolgok iránt, bár ennek hatékonysága csekély volt, mert nem szabadott megszüntetni az emberek szabad akaratát.

—Úgy látom, a hatékonyság általában véve nagyon csekély! Kicsik a lehetőségeim! - mormogta Kajjám.

—Ezért érdekes az őrangyali szakma, hogy mindenki megmutathassa: e csekély eszközökkel is nagy eredményeket képes elérni! Itt kezdődik ugyanis önmagunk zsenialitása! Abban sincs semmi hősiesség, ha távcsöves puskával és robbanógolyóval valaki leterít egy oroszánt – bezeg ha megteszi ezt egy szál lándzsával, az már egészen más, ugye?! Na, még azt kell elmondanom neked, hogy a munka nem kötelező! Ha akarod, nyugodtan beszélgethetsz a többiekkel, vagy sétálhatsz a kertben, de ha nem dolgozol eléggé szorgalmasan, ha tehát a védenced sok bűnt követ el, ellenben kevés jót, akkor nemigen fogsz magasabb beosztásba kerülni, s nem nőnek meg a lehetőségeid!

—Hát magasabb szinteken nagyobbak a lehetőségeim?! - csillant fel Kajjám szeme.

—Igen. Többféle dologhoz lesz jogod, s fontosabb emberek életét őrizheted, ami nyilván izgalmasabb.

—És ez nehéz munka?

—Lehet az is, ez a védenced képességeitől függ, de megnyugtathatlak: a kezdőktől eleinte nem várunk el sokat. Tehát könnyű feladatot kaptál te is most. Akit őrizned kell, láthatod magad is, istenfélő, hitbuzgó karotány férfi, akivel nem lesz sok gondod! - azzal az aprószent magára hagyta Kajjámot.

Kajjám nem sok kedvet érzett ehhez a munkához, de azért nagy becsületesen elkezdte figyelni a karotány férfi életét, figyelte csaknem egy teljes héten át éjjel-nappal! Tehette, mert a Menny lakóinak nem kellett aludniuk. Kajjám tehát csak figyelt-figyelt, s megállapította, hogy bizony a Mennysors egy képtelenül unalmas hely!

—Nincs szex, nincs evés-ivás, vígadalom szinte semmi, mert mindössze énekelni lehet, még táncolni sem, könyvek amiket olvassak szintén nincsenek, és még attól a kis örömtől is megfosztottak, amit az üritkezés jelent! Nem lehet megkönnyebbülni! Hát hogy csapná agyon valaki azt a hülyét aki ezt kitalálta, hát hiszen ilyesmi még a katonaságnál sincs! Emlékszem, amikor hosszú életem során egyszer valamiért egy laktanyába mentem, és ott el kellett mennem az illemhelyre, oda fel volt írva a falra ez: „Ez a szarnak temetője, a Kopasznak pihenője!” De itt a Mennyben bezzeg nem lehet megpihenni, mert még aludni sem lehet! Sehová sem lehet menekülni az unalom elől! És ez a hülye baromarcú állat, ez a vallásos buzgómócsing, ez a szentfazék - bőkött Kajjám dühösen a képernyőre, ahol védenca volt látható - ez azon igyekszik, hogy ide jusson! Ide, erre a képtelenül unalmas helyre! Elképesztő! És nem is igaz hogy ez érdekes munka lenne! Amindenségit, megpróbálom megváltoztatni hogy normálisabb legyen! Mi lenne, ha... tényleg... ez az! Nyavalyát próbálom én ezt a hülyét még szentebbé nevelni, már így is épp elég idióta – sokkal izgalmasabb feladat, ha meggyógyítom, és olyasféle embert nevelek belőle mint a csizik!

A feladat nagyságával Kajjám persze tisztában volt. Annyi esze volt, hogy tudja, ha elkezd a férfinak olyasmiket sugallani, hogy felesleges mondjuk hetente templomba járnia, akkor az azt hiszi, a gonosz hatalmak kísértik őt, és csak még bolondabbul igyekszik szenteskedő életet élni. Ezért Kajjám úgy döntött, épp ellenkező módszert alkalmaz majd: hihetetlenül hihetlenebb vallásos túlzásokat követel majd a férfitől, hogy az a végén rájöjjön, micsoda értelmetlenség mindez!

A férfit úgy hívták, hogy Manandikó. Mikor Kajjám erre az elhatározásra jutott, Manandikó épp mély áhítatba merülve térdelt odahaza a padló kövén. Most Kajjám maximális erőre kapcsolta a sugallmazó programot, s ezt sugallta neki:

—Ejnye-ejnye Manandikó, hát azt képzeled hogy bejuthatsz a Mennybe, ha naponta közösülsz a feleségeddel?! Ne legyél már ilyen ostoba! Tudhatnád, hogy a Mennyben nincs szex! Aki oda be akar jutni, annak már életében úgy kell viselkednie, mintha a Mennyben élne!

Úgy gondolta, ez talán segít. Az asszony biztos sérelmezni fogja, ha a férje nem teljesíti házastársi kötelezettségeit! És a férfinak is milyen kellemetlen lehet szex nélkül lenni, amikor neki még megvannak az ehhez szükséges kellékei, nem úgy mint Kajjámnak, s emiatt vágyat is érez erre!

De Manandikó döbbsent arcot vágott, majd megostorozta magát, mert hogy is lehet ilyen ostoba, hogy nem gondolt erre eddig, mindaddig míg maga az Úr nem szólt rá! És felhagyott a házassággal.

Kajjám gondolkodott, hogyan tovább, majd rájött. Manandikó szakmája szerint ügyész volt. S így egy alkalommal Kajjám a következő sugallatot küldte neki:

—Ej-ej Manandikó, te rendszeresen embereket vádolsz a bíróságon! Hogy merészeled a bátorságot ahhoz, hogy kijelentsd valakiről, hogy ez szerinted bűnös?! Hát nem tudod hogy az emberek vétkét csak maga az Úr ítélheti meg?! Nem látod be, hogy milyen mérhetetlen gögre, be-képzeltségre vallanak e szavaid?!

Kajjám azt gondolta, Manandikó most elgondolkozik azon, hogy egyetlen szakmáját amihez ért, a kenyérkereseti lehetőségét csak nem adhatja fel vallásos meggyőződése kedvéért! De nem így esett, és Manandikó még azon a héten azonnali hatállyal felmondott, s a továbbiakban eleinte munkanélküli lett, majd zsákhordásból és mindenféle alkalmi munkákból tengette az életét.

Kajjám ekkora fanatizmus láttán a fejét csóválta, de még mindig nem adta fel.

—Ej-ej Manandikó! - sugallmazta neki. —Nem látod talán, mekkora vétket követsz el, amikor a nap nagy részét nem imára, nem az Úr dicsőítésére fordítod, hanem arra, hogy az ocsmány, bűnös, kapzsiságra hajlamosító pénzt hajkurásszad?! Nem veszed észre, hogy a pénz e rút anyagi világhoz köt?! Miért nem állsz be remetének?!

—Tényleg! - csapott a homlokára Manandikó, s még aznap elrohant a városhoz közeli egyik barlangba. Heteken át csak fenyőtűt eszegetett, s majdnem éhenhalt, mire felfedezték az emberek hogy ott él és van egy remetéjük; ekkor vittek neki mindenféle ennivalót, s Manandikó állapota kissé helyrezökkent. Igaz hogy gyakran éhezett, csontsoványra fogyott, s gyakran didergett is, de ahelyett hogy elment volna a kedve a vallástól, inkább szerfölött boldognak látszott.

Kajjám megint a fejét csóválta, majd ezzel próbálkozott:

—Ej-ej, Manandikó! Nem lesz ez így jó! Még mindig megvan férfiúi szerved, s ez gyakran bűnös gondolatokra csábít téged! Igaz hogy ellenállsz a kísértésnek, s testileg nem bűnözöl, de lélekben gyakran paráználkodik! Hát nem tudod, hogy mit kell tenni?!

—De igen! - kiáltotta Manandikó. És önmaga levágta bizony azt a szervet, s az sem zavarta, hogy e műveletbe majdnem elvérzett, meg is halt volna ha időben kórházba nem szállítják – ezt egy arra vetődő járókelőnek köszönhetette, aki épp alamizsnát vitt neki és megtalálta. S amikor a kórházból kiengedték, Manandikó azonnal visszatért remetének!

Kajjám még mindig nem adta fel. Ezt sugallmazta:

—Szeretett gyermekem, még mindig messze vagy a tökéletességtől! Hát nem látod be, micsoda vétek a húsevés, amikor a húshoz állatok halála kell?! Hát bűnrészes akarsz lenni ártatlan állatok lemészárlásában?! Hát miféle szent vagy te?!

Ettől a naptól kezdve Manandikó nem evett se húst, se halat, se tojást. De még mindig nem találta túl megterhelőnek a vallásos életet!

Kajjám már végképp nem bírt mást kitalálni, s leszidta Manandikót amiatt, mert éjszakánként alszik, s nem az Úrhoz imádkozik. Ezért Manandikó, hogy ne aludjon annyit, levágta a szemhéjait.

—És azt hiszed, hogy ez elég?! Ha nem szenvedel naponta mint Krétosz, soha nem jutsz az oldala mellé, a Menny trónusához! - sugallmazta Kajjám.

Erre Manandikó naponta véresre korbácsolta magát, szöges övet hordott, szöges ágyon aludt, és tüskékkel kivert cipőben járkált. Nem is bírta ki sokáig a teste ezt a durva bánásmódot, és meghalt.

Persze hogy a Mennybe jutott! Szentként ünnepelték! És Manandikó találkozott Kajjámmal is, mint egykori őrangyalával, megköszönte neki a segítő szándékot, sőt – Manandikót kinevezték Szoaní helyére Kajjám főnökének!

De Kajjám nem ért rá ezen bosszankodni, mert sokan gratuláltak neki a jól végzett munkához, amivel sikerült a karotány egyház számára egy új szentet faragnia! És bizony ez olyasmi volt, amit – amit nem kellett volna! Bizony, jobb lett volna itt a Mennyben soha meg nem dicserni Kajjámot!

Mert Kajjám minden örömnél többre tartotta azokat a pillanatokat, amikor dicsérték! Röggvest kezdett olyan véleménnyel lenni a Mennyről, hogy nem is olyan rossz hely ez, lámcsak, itt elismerik az ő nagyszerűségét! Eleinte mondogatta ugyan, hogy nem az övé az érdem, hanem Manandikóé, de aztán abbahagyta ezt, meg különben is, ezért is csak megdicsérték, mondván hogy milyen rendes is ő, hogy ilyen szerény jellem!

Pedig Kajjám csöppet sem volt szerény. Azonnal úgy gondolta, hogy nem volt nagy ügy ez az egész, ha ezeknek szentek kellenek hát rendben van, gyárt ám ő a mennybelieknek szenteket, de nem ám egyesével, még csak nem is tucatnyit egyszerre, hanem mindjárt millió számra, sőt, mit milliónyit, milliárdnyit: szentté változtatja ő a bolygó minden egyes lakóját!

Persze hogy megteszi. Más, kisebb jelentőségű feladat nem is lenne méltó őhozá, a Hatalmas Kajjámhoz!

Igaz, lehetőségei most erősen korlátozottak! De nem addig van ám az! Tudja ő, hogy mit kell tennie! - és odasündörögve újdonsült főnökéhez, megkérte Manandikót, hogy legyen már olyan jó és intézze el neki, hogy a következő feladata egy tutu fölötti őrangyalkodás legyen!

—Épp egy tutu?! - képedt el Manandikó. —Hiszen egy tutut lehetetlen jobb belátásra rábírní, a tutuk még talán megrögzöttebben materialisták, mint azok az átkozott csiszík!

—Igen, de én szívesen megpróbálkoznék ezzel, vonz a feladat szépsége! - válaszolta Kajjám.

Manandikó a vállát vonogatta, és kiutalt Kajjám számára egy tutut. Sőt, azt mondta, hogy Kajjám nyugodtan válasszon csak magának a tutuk közül valakit. Nem hiszi hogy sikerrel járna, a tutuk mind reménytelenek, de ha Kajjám ezt akarja...

Kajjám ezt akarta. Nem is akárkit választott ki, hanem egy számítógépspecialistát. Figyelte azt hónapokig, de esze ágában sem volt hogy bármit is sugallmazzon neki. Azt Kajjám is tudta hogy a tutuk ami a vallást illeti, abszolút reménytelenek, kár is kísérletezni a megtérítésükkel. Neki mindössze az kellett, hogy figyelhesse egy tutu számítógépkonstruktor és főleg programozó tevékenységét!

Figyelte, s közben tanult. Tanulta a számítógép titkait. Végül aztán rá is jött arra, amire rá akart jönni!

Arról van szó, hogy Kajjám sejtette, hogy a tutuk, akik mindent akár százszorosan is túlbiztosítanak, kell hogy beleépítsenek a gépeikbe valami vészhelyzetre vonatkozó jelszót és rutint! Mert ugye hátha ellenség kezére kerül a gépük, s akkor jó ha leállíthatják azt! Vagy éppen mindent kinyomozhatnak, ami benne van!

Amint Kajjám kiderítette, hogy ez mi a tutu gépek zöménél, máris kísérletezni kezdett. Legközelebb amikor bejelentkezett a hálózatra, nem a saját jelszavát ütötte be, hanem ezt:

```
//*tutututu*/vészhelyzet**segítség**főkonzol_ez//*tutututu*/
```

A gép azonnal válaszolt Kajjámnak:

—Ismételd meg a jelszót!

Kajjám megismételte. Erre a gép kiírta:

—Bejelentkezés elfogadva. Minden futó program leállítva. Minden erőforrás biztosítva ezen állomáshely számára!

—Nagyszerű! - dörzsölgette Kajjám a kezét, és eszébe sem jutott, mekkora riadalmat váltott ki e másodpercben az egész Menny minden pontján, ahol egyszeriben leálltak a terminálok. Még Szent Szejgusztuj sem tudott újabb munkahelyeket ajánlani az előtte sorbanálló lelkek számára! Minden őrangyalmegfigyelés megszűnt...

Kajjám ezt pötyögte be:

—Elsődleges rendszergazda = Durmán-Zielmóna-Kajjám-Mirjan-Blumbí.

A gép azt válaszolta hogy rendben van. Ezután Kajjám engedélyezte az eddigi munkák folytatását. Most már elégedett volt. Megkapta a rendszergazdai jogosítványt. Ezután bármikor bármit megtehet a Menny hálózatával, amit csak akar!

S rögvest elkezdett intézkedni. Milliósorozosára fokozta a sugallmazói lehetőségeit például. A lelkiismeretfurdalási hatékonyságot is... kinézett magának egy bolygót, ahol amolyan átlagos barbár emberek éltek, átlagos vallásosságban... és sugallmazni kezdett!

Néhány órán belül a bolygó férfilakói ellenállhatatlan vágyat éreztek rá, hogy azonnal megszabaduljanak hímtagjuktól, le is vágták habozás nélkül. A nők a mellüket metélték le, mert az bűnös vágyakat ébreszthet a férfiakban. Mind pucérra vetköztek, de csak azért hogy bőszen korbácsolni kezdjék magukat. És egy csepp táplálékot sem vettek magukhoz, mert ahhoz vagy állatokat, vagy növényeket kellene megölniük, s az mind gyilkosság! De még a csecsemők is annyira szentek lettek, hogy abbahagyták a sírást, és meg sem nyikkantak, csak hogy ne zavarják szüleiket a vallásos buzgólkodásban! Emiatt persze a szülők mind megfélemltek a gyerekekről, s azok szépen éhen is haltak, de ez nem volt baj, mert belőlük is aprószent lett.

A bolygó a legjobb úton volt afelé hogy mind a hét és félmilliárd lakója szent legyen! Igaz, hogy amint mindegyikük meghalt és szentté magasztosult, azonnal ki is pusztult így a lakossága, de ez Kajjámot nem érdekelte. Ez nem az ő dolga. Neki az a dolga, hogy szenteket gyártson a Menny számára, ezért fizetik. Hogy mivel fizetik?! Hát természetesen dicsérettel!

Túl lassúnak ítélte meg a folyamatot. Készített egy kis programot, ami a megfelelő sugallatokat automatikusan közvetíteni kezdi a Világegyetem minden egyes bolygójára, amint az egyik bolygóval végzett! Így ő már semmit nem is kellett hogy csináljon, ment minden magától! Nem telt el négy hét, s a bolygó lakói sorra kezdtek éhenhalni, bár némelyek olyan buzgón verték magukat, hogy éhhalál helyett a vérveszteség végzett velük. Ez nem számított. A Menny kapuja előtt végelelhetetlen, sokmilliárdnyi sorokban toporogtak a bejutásra váró lelkek, mind garantáltan a legszentebb szent, a legigazibb szent, és eligazításra vártak! És még néhányan várhatóak is voltak, a bolygó maradék lakói közül, akik erősebb szervezetűek lévén még nem haltak meg, egyelőre csak haldokoltak. S a Kajjám készítette program futott tovább, és a számítógép magától kezdte sugallmazni Kajjám parancsait a következő bolygó lakóinak. Azok is becsüszítették az evést, levágták amit ilyenkor le kell vágni, készítettek sok-sok korbácsot, elkezdtek verni magukat, a gyerekek itt is napok alatt éhenhaltak, s lett megint sok-sok millió aprószent, pedig még az első adaggal sem végzett a mennybeli bürokrácia...

A Mennyben eluralkodott a legteljesebb káosz! Senki nem értette, hogy mi történt, mitől lett hirtelen ennyi szent! Máskor száz évenként talán ha egyetlen szent terem egy egész bolygón, most meg már eddig is majdnem tízmilliárd, és mindenki tudta, hogy hamarosan még több lesz!

Nem is volt vitás, hogy valamit lépni kell az ügyben! Az Angyalok Tanácsa segítségért fordult magához Krétoszhoz! Derítse ki maga az istenfi, hogy mi történt!

Pedig nem kellett Krétosz közbelépése. Kajjám nem bírta ki, hogy sokáig magábafojtsa diadalát, s elűjságolta mindenkinek, hogy milyen nagyszerű is ő! Lámcsak, nem kell egyesével piszmogni az emberi lelkekkel, így tömegével is meg lehet nyerni őket a Szent Ügynek!

Azt várta hogy most nagy-nagy dicséretet kap, de épp ellenkezőleg történt! Mindenki haragosan nézett rá.

—Amit tettél, az beavatkozás az emberek szabad akaratába! Lelketlen bábokká degradáltad őket, akiket a vágy és sugallmazás kötelén rángattál! Ez a sok milliárd lélek nem is igazi szent, mert nem a maguk szabad akaratából választották a Jót! Megszegted a Menny és Pokol közt létrejött ősi nemzetközi szerződést, amit egyrésről én, másfelől maga a Sátán látott el kézjegyével, mely szerződésben le van írva többek között az is, hogy efféle módszereket nem alkalmazunk, és meghagyjuk az emberek szabad akaratát! Szégyent hoztál a Menny nemes lakóinak a fejére! Nem vagy ide való! - dörögte Krétosz.

—Persze hogy nem ide való, eredetileg sem lett volna szabad idejönnie, becsapott engem, úgy került a Menny kapuján be! - visította valahol hátul Szent Genurc.

—Nem kellesz nekünk Kajjám! Eredj a Pokolba! - kiáltotta Krétosz, azzal Kajjám zuhanni kezdett...

És mindaddig zuhant, míg csak meg nem érkezett a Pokolba.

* * *

A Pokol igazán borzalmas hely volt már úgy kinézetre, első szempillantásra is, mindazonáltal tagadhatatlan, hogy meglehetősen festői! Roppant barlang belsejéhez hasonlított, minden bizonytalansággal az is volt, valahol egy bolygó belsejében, mindenütt félhomály volt vagy épp ellenkezőleg: vöröslő fények, amiket lobogó tüzek és izzó lávatavak szolgáltattak. Kajjám nagyot nyekkenve ért talajt, s amikor sajgó ülepét dörzsölgetve feltápáskodott, azonnal újra elterült, mert belérúgott valaki. Ahogy felnézett, egy roppant ördögöt pillantott meg.

—Na csakhogy végre te is elérem kerültél, te anyaszomorító! - vigyorgott rajta az ördög. —Régen vártam már rád, Kajjám komám!

—Aztán illik a rég várt vendéget rúgásokkal üdvözölni?! - felelt vissza Kajjám.

—Hé a kutya mindenségit, ne pofázz vissza nekem mert rosszul jársz! Tőlem te semmit nem kérdezhetsz, itt csak én kérdezhettek, mert te meg a hozzád hasonló rosszcsont, imposztor lelkék a közelébe sem érhetnek az én nagyszerűségemnek! Vedd ugyanis tudomásul, hogy az én nevem Dahahate, a legfőbb ördögök egyike vagyok, amint azt neked is észre kellett venned már az első pillanatban is, arról, hogy milyen szép nagy szarvam van!

—Aha, szóval a szarvadra vagy ilyen büszke? - kérdezte tőle Kajjám.

—Arra, meg a rangra amit jelent!

—Jól van ördög pajtás, tőlem lehetsz büszke arra amire csak akarsz, de akkor sem értem mire ez a hengegés épp ezzel a csontkollekcióval a fejedben; mert tudod ez úgy van hogy rólam is épp elégszer mondogatták amíg éltem hogy ilyen meg olyan hiú vagyok, de ha voltam is valaha beképzelt, semmiképp sem arra, hogy felszarvazott a feleségem!

—Hú hogy a férgek lakmározzanak a beleidből, ne gúnyolódj, nem attól van nekem szarvam! - ordította az ördög, azzal még néhányszor megrúgdosta Kajjámot, majd fülön csípte s már vitte is a büntetőtelepre.

Ami Kajjámot illeti, ha valaki azt mondta volna hogy nem fél a Pokoltól, hát hazudik! Kajjám nagyonis félt attól, hogy itt mi vár rá! Félt, annyira félt hogy talán be is kakil, amennyiben módja van erre, de hát erre nem volt módja, mert meglehetősen nehéz ám ilyesmit végezni úgy, hogy nincs meg hozzá az ember végbélnyílása! Azaz mit ember... Kajjám már nem volt ember, csak lélek!

Ugyanakkor mégis az volt a helyzet, hogy bár Kajjám félt, mert világéletében utálta a fizikai megpróbáltatásokat, de e félelem bizony csöppet sem látszott az arcán! Ennek pedig az volt az oka, hogy az emberi arc sajnos nemigen tud egyszerre egynél több érzelmet kifejezni, legalábbis nem akkor, ha azon érzelmek mindegyike igazán roppantul erős! Márpedig Kajjámiban most nem csupán a félelem érzése élt, hanem egy másik érzés is, ami mérhetetlenül erősebb volt a félelemnél, s ezen érzelmet úgy hívták, hogy „kíváncsiság”. Kajjám arcán tehát a kíváncsiság honolt, s ez eltakarta a félelmet.

Kajjám nagyon kíváncsi volt, hogy milyen a Pokol, hogy itt mi hogyan megy! Mert Kajjám még életében alaposan megismerte a karotányok vallását, csak mert az annyira elterjedt volt sokfelé, s bár nem hitt benne, de emiatt tudta, hogy miként képzelik el a Poklot. S azt mondogatták a karotányok, hogy ott az odakerülteket az ördögök úgy kínozzák, hogy kátrányban főzik, tüzes tűkkel szurkálják, meg más hasonlókat... De Kajjám nem hitte hogy itt így mennének a dolgok. Minden efféle kínzás ugyanis végsősoron amiatt okoz fájdalmat, hogy roncsolja a testet. De ha a test nagyon elroncsolódik, az ember meghal. Igenám, de miként is halhatna meg a Pokolba került bármelyik lélek, hiszen a lélek épp azért lélek, mert már meghalt egyszer emberként! Igaz, ő is mint mindenki, kapott egyfajta különleges testet, ami már csak a nemi szervek hiánya miatt is különleges, de most mi lesz ezzel, ha ezt kezdik főzicskélgni! Egy idő után lefoszlik minden húsa, s akkor talán egy újabb testet kap?! Így menne ez a végtelenségig?!

Ez olyan fokú hülyeségnek tűnt Kajjám szemében, hogy egyszerűen nem hitt benne. Különben is, csak nem lesznek olyan bolondok az ördögök, hogy állandóan a kátrányos üstök mellett álljanak és vasvillával bökdössék vissza az üstbe az onnan kiigyekvőket! Biztos van azoknak jobb dolguk is! Sőt, talán minden rossz ember lelke mellé külön ördögöt állítanak?! Nem is lehet annyi ördög a Pokolban! - és erre a gondolatra Kajjámon fura vidámság hatalmasodott el, s így kezdett el beszélni a maga ördögéhez:

—Hé, már tudom miért hívnak titeket ördögnek!

—He?! - nézett rá amaz.

—Az „ördög”-szó szerintem hibásan van írva! Úgy kéne írni helyesen: „ör-dög”! Biztos így is írták valamikor!

—Miről pofázol te?!

—A pokolba lelkek kerülnek! Lélek csak az lehet, aki meghalt, csúnya szóval tehát: megdögölt! Aki tehát itt van, az dög! Te is a Pokolban vagy, tehát te is dög vagy! Minden ördög – dög! És azért „ör”, mert őrizni kell az itteni emberlelkeket, különben azok rögvest kiugranának a forró kátrányból, hiszen bolondok lennének sükségtelenül szenvedni! Tehát az ördög – ördög!

—Kuss! Nem úgy mennek itt a dolgok, ahogyan azt odafent elképzelik az emberek! - válaszolta neki az ördög.

—Akkor hogyan?! - tünődött el Kajjám. És eszébe jutott, hogy a karotány vallás filozofikusabb irányzataiban úgy gondolják, hogy a Pokolban nem történik semmi tényleges kínzás, hanem ott az okoz szenvedést az odakerülőeknek, hogy láthatják a Mennybe került üdvözültek boldogságát, amiből ők kimaradtak, valamint hogy nem láthatják Istent, nem úgy, mint a mennybeliek!

Kajjám vállat vont. Úgy érezte, ha itt csak ez a kínszenvedés vár rá, ezt könnyedén ki fogja bírni. Istent a Mennyben sem látta, ami meg a mennybéli szépségeket illeti, hogy ő azokból nem részesedhet... á, kipróbálta már ezt, képtelen unalom az egész! Ha ettől őt itt megfosztják, hát nagy ügy, na bumm, emiatt igazán nem fakad sírva!

Kiderült azonban, hogy igenis van itt kínzás, csak hogy egészen különleges fajta, amire soha senki nem gondolt volna az élők közül!

Kiderült, hogy itt – dolgozni kell!

Az ördög egy roppant nagy barlangterembe vezette Kajjámot, ami olyan hatalmas volt, hogy a tetejét alig lehetett látni. A teremben mindenfelé roppant halmok tornyosultak irtózatosszilikából, de homok- és sóderhalmok is. E halmok között nagy cölöpök is álltak szilárdan a földbe ásva, nagyjából e cölöpök fele állhatott egy-egy kőhalom közelében, attól csak néhány lépésre. Mindegyik cölöphöz egy-egy ember volt erősen hozzáláncolva, egészen úgy nézett ki tehát az egész, mintha valami vad törzs kötözte volna ezeket kínzó cölöphöz. De más emberek is voltak a teremben, akiket nem kötözték cölöphöz, ezek ott serénykedtek a halmok között, és talicskával, lapáttal vagy pusztával kézzel az iromba köveket hordozták egyik helyről a másikra.

—Hát ez meg mi a csuda?! - ámult Kajjám.

—Ez a büntetőtelep! - vigyorgott rá Dahahate ördög. —Ez a te halmod - mutatott az egyikre, ami magasan Kajjám feje fölé ért - és ez a homokórád! - és Kajjám markába nyomott egyet.

—Nem értem!

—Nem baj, majd mindjárt megmagyarázom! Itt ez a halom, és ezt el kell szállítanod oda - mutatott egy Kajjámától aránylag nem is messzire levő területre az ördög. Az a kőhalomtól mintegy húsz lépésnyire lehetett.

—Miért kell ezt elcipelnem oda?

—Azért, hogy utána majd onnan visszacipelhesd ide! Még hozzá az odacipelésre pontosan annyi idő van, amíg e homokórán le nem pereg minden szem, és ez nem több mint három nap! Ha ez az idő letelik, eljövök ellenőrizni, de jaj neked ha nem lesz készen!

—De hát ennek semmi értelme!

—Dehogynem! Az, hogy így szenvedsz! Itt a Pokolban ez a kínzás! Mindenkinek ez, pontosan ugyanez! És tudod miért?! Azért, mert az emberek bár sok vétket elkövetnek odafent a maguk világában, de a legiszonyosabbat nem önmaguk ellen vétkeztek, hanem a munka nemes eszméje ellen! Azzal, hogy a munkát, ami eredetileg az emberek legcsodálatosabb örömforrása kellett volna legyen, azt rémisztő szörnyeteggé torzították, azzal, hogy embertelenül sokat csináltak belőle, s azzal, hogy túlhajszták magukat, azzal hogy másokra kényszerítették, azzal hogy a Munka Szellemét kurvává alázták úgy, hogy a munkáért pénzt fizetnek, azzal hogy bevezették az éjszakai műszakot holott az ember nappali lény, bevezették a váltott műszakokat, meg a gyerekmunkát, meg hogy olyan értelmetlenségeket követelnek meg a dolgozóktól a munkahelyeken, hogy akkor sem ülhetnek le ha épp nincs munka, hanem olyankor lázas ügybuzgalommal színleljék a munkát, hosszan és körmönfontan csinálják a semmit... mindezzel és sok mással is tehát az emberek *megalázták a munkát!* Sőt *meggyalázták!* És így ha az ember meghal, itt rászabadul a munka szelleme, és kínozza egy örökkévalóságon át! Te sem dolgoztál soha semmit életedben Kajjám, igazi szenvedés lesz ez neked, de megnyugodhatsz: néhány milliomos, sőt azoknál is jobban néhány milliomoscsemete, még nálad is sokkal jobban szenved e munkától! Hajaj, igazi élvezet nekem látni-hallani, hogy néhányan miként iz-zadnak és nyögnek azok közül, akik bőszen hangoztatták odafent éltükben, hogy ők milyen Fontos Emberek, milyen nélkülözhetetlenek, mennyire hasznára vannak a munkájukkal a társadalomnak – aztán közben semmi értelmeset nem csináltak sosem, csak mások munkájából élkösdtek! Ilyenek például a bankárok, politikusok, elnökök, királyok, hercegnők, népszerű énekesek is, általában a túl vagyonosak... Ezek most jól megkapják a magukét!

—Ez akkor is értelmetlenség! Mi van ha valaki erre nem hajlandó?!

—Nem kötelező ám! - vigyorgott olyan fenyegetően az ördög, mint egy ork. —Annak aki nem lesz kész vele időről időre, annak találunk más büntetést! Azok megkapják az egyetlen büntetést, ami van itt a Pokolban ezen kívül, de az még sokkal borzasztóbb mint ez!

—Mint a kőhordás? Mi az a büntetés?

—Ez! - mutatott az ördög az oszlopokra, amikhez hozzá voltak láncolva mozdulatlanul az emberek. —Ha nem hordod a köveket, téged is kikötözünk, aztán az lesz a büntetésed, hogy *már akkor sem dolgozhatsz, ha akarnád!*

—Ez igazán nem tűnik valami vészesnek! - válaszolta megnyugodva Kajjám.

—Ne hidd ám! Iszonyú érzés, látni hogy dolgozik valaki, és mi nem tehetjük! Ezeket az oszlopokat épp azért tettük ilyen közelre egy-egy dolgozó lélek kőhalmához! Az egyiktől elhordod a másik mellé a köveket, majd vissza! Előkelő társaságod lesz, Kajjám, mert amint látod, közvetlen szomszédod ahol a kőhalom magasodik, Nornúda csiszi királynő, és mellőle a követ oda kell hordanod, oda ni, ahol Nornúda utóda, Ítiel van kikötözve, szintén csiszi királynő volt valaha! Három nap múlva ha végzel, visszacipeled a köveket, mert ha nem, téged is kikötözünk, aztán unatkozhat a végtelenségig!

—Nornúda és Ítiel nem akartak követ hordani?

—Meg sem kérdeztük őket, hogy akarnak-e! A csisziknek, tutuknak, gyoeleknek és gurgujoknak, általában minden ocsmány materialistának, mind ez a sorsa! Akartak volna dolgozni, kérve kérik hogy engedjem őket is, amikor csak elmegyek mellettük, de erről szó sem lehet! Túlságosan élveznék a munkát, és a Pokol nem azért van, hogy itt valaki jól érezze magát! Aki odafent dolgozott – itt nem dolgozhat, aki nem dolgozott – annak itt muszáj!

—És nem fordult elő olyan eset, hogy megszökött volna valaki?

—Ugyan miként?! Ha ki is szabadulna a láncból, el az oszloptól, hamar észrevennénk! Lehetetlen is ezt nekik egyedül, az meg hogy valaki segítsen nekik, kizárt, mert akkor az illető is póznára kerül, és senki nem kockáztatja meg azt! Nincs rémesebb az unalomnál! Na de eleget beszéltem, máris kezdheted a munkát, és igyekezz, mert nincs ám sok idő! - és az ördög megfordította a homokórát, azzal magára hagyta Kajjámot.

Kajjám néhány percig csak nézte-nézte az irtózatosan nagy kőhalmot, arcán méla undorral, de olyan fokú volt a félelme, hogy csak nekikezdett az elhordásnak. Nagy óvatosan előbb a kisebb köveket szedte ki a halom aljáról a talicskába, de az így is nagyon nehéz volt amikor el próbálta tolni a célterületig. Mégis eltolta oda azt, s kiürítette, de igencsak lihegett utána, dőlt

a pórusaiból a veríték! De ivás céljára csak valami sáros pocsolya volt található a kőhalma mellett.

Visszatalicskázott a kőhalomhoz, s megtette az utat oda-vissza még néhányszor, de nagyon elege volt az egészből. Végül aztán el is fogytak a kis kövek, s következtek a nagyobbak; ezek-
kel meg még több baja volt, mert már az sem ment könnyen hogy egyáltalán beemelje őket a talicskába! Megpróbálta hát hogy a nagy köveket előbb még ne is vigye a helyére, csak félrehúzkodja, s a halom közepéből szedegesse ki a kisebbeket; eleinte ment is a dolog, egyre mélyebbre ásta be magát a halomba; végül persze az lett a következménye e módszernek ami előre látható volt: a kőhalom egy része leomlott, ráadásul úgy, hogy péppé lapította Kajjám nem is egy lábujját! Kajjám üvöltött, ordított a kintől, le is ült hogy a lábát pátyolgassa, végül azt látta hogy a lábujjai lassanként csak úgy maguktól kinőnek!

—Amindenségit, erre gondolhattam volna - ámult Kajjám - hát persze hogy így kell lennie, hiszen itt nem lehet öngyilkosnak lenni!

Amint kinőttek a lábujjai, a fájdalma is elmúlt, de emlékezett rá eléggé ahhoz, hogy óvatos legyen. Közben így morgolódtott:

—Nem jól van ez így, nagyon nem jól! Kifordított, hülye világ ez, ahol annak kell dolgoznia, aki nem szereti!

—Lehetne másként is! - hallott maga mögött egy női hangot. S amikor ámultan megfordult, azt látta, hogy az oszlophoz kötözött, erős, izmos, majdnem két méter magas szurokfeke néger nő beszél hozzá: Nornúda, a csiszik egykori és leginkább tisztelt királynője!

—Hogyan lehetne másként? - kérdezte Kajjám.

—Egyszerű! Szabadíts ki!

—Aha, hogy te dolgozzál?! De azt nem lehet, mert igaza van annak az átkozott ör-dögnek: ha kikötöznek engem oda, akkor az még sokkal rosszabb lenne mint ez! Az unalom igazán szörnyű! Tapasztaltam a Mennyben!

—Ne beszélj hülyeséget Kajjám, hiszen te remekül el tudsz gondolkodni mindenféléről!

—Meglehet, de mégse egy örökkévalóságig! Hanem... figyelj csak ide, Nornúda! Nekem eszembe jutott valami más! Valami, ami sokkal jobb szórakozás lenne neked is, nekem is, mint ez az értelmetlen kőhordási munka! Mondd csak, nem úgy véled-e, hogy ez a Pokol, ez nemcsak kifordított, hülye, negatív meg egyéb efféle hely, de barbár is? Nagyon barbár?

—Meglehet, de mit akarsz ezzel mondani?

—Hát csak azt, hogy ez ugye egy barbár hely. Mondhatjuk, hogy barbár ország. És ti csiszik odafönt az élők világában nem azzal hengegtetek-e únos-untalan, furtonfurt, örökké, hogy ti mindig azért harcoltok, hogy megjobbítsátok ezt a barbár világot?!

—Aha! Azt hiszem kezdelek érteni! Értem már hogy mit akarsz, de hát az lehetetlen!

—Sokan mondták azt is, hogy a nőuralom lehetetlen! Különben is: sokat nyerhetsz, de nem sokat veszíthetsz! Megpróbálni pedig, az igazán nem lehetetlen! És erősen hiszem hogy győztök, mert amennyire megfigyelhettem, ezek az ördögök enyhén szólva nem az értelem csúcsai, ráadásul mind *férfiak*!

—De miként akarsz elengedni?

—Őszintén szólva azt nem tudom, azon még nem gondolkodtam, de erre meg biztos neked van ötleted, Nornúda, mert te szóltál nekem erről!

—Ez igaz. Van ötletem. Le kéne szedned a láncomat!

—Nem bírom széttörni a láncot.

—Ott a csákány!

—Á, azzal sem hiszem hogy sikerülne!

—Nem számít! Ha a láncot nem is vágja el, biztos hogy elvágja a húst és a csontot! Emlékezz csak rá, egyszer te is úgy menekültél meg, hogy Mirjan levágta a lábadat, amin rajta volt a szentelt bilincs!¹ Ess neki, és vágd le a csákánnyal a két bokámat és a csuklómat, úgymint kinő! A fájdalmat majd csak kibírom valahogyan!

¹ Ez az esemény abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám fogságban*.

—Tudod mit, megteszem, de azt még egyszer nekem ki ne mondd hogy „ess neki”, mert ezt egyszer tulajdonnévként értettem, úgy, hogy Esneki, még gyerekkoromban, s ebből rengeteg bajom lett!¹

—Jó, jó, ahogy kívánod barbárka, csak vágd már le a végtagjaimat! - egyezett bele gyorsan Nornúda.

—Azt se mondd hogy barbár vagyok! Ezentúl csiszí vagyok magam is!

—Akkor mint a csiszik királynője, megparancsolom neked mint csiszínek, hogy ne beszélj már annyit, hanem hozd a csákányt és tedd amit kell!

—Jól van! Az összes szellemekre, végtére is szívesen török borsot annak a beképzelt, felszarvazott főördögnek az orra alá! - válaszolta Kajjám, s már hozta is a csákányt.

—Üss csak, és meg ne állj akárhogy üvöltők is! - utasította őt Nornúda. És Kajjám ütött, s néhány ütéssel valóban levágta a királynő mindegyik csuklóját, s a bokáit is. És bár Nornúda bátor nő volt, de valóban üvöltött, mert ez iszonyúan fáj, ömlött a vére, de Kajjám levágta azért neki, és nem is sok perc múlva valóban kinőttek a levágott végtagok – ám Nornúda már nem volt bilincsben!

—Köszönöm neked! - vetette oda gyorsan a királynő, azzal már kézbe is kapta a csákányt, és futott Ítielhez, aki tudta hogy miről van szó, mert nem lévén túl messze, hallott minden szót! És Ítiel végtagjait már Nornúda vágta le, azzal meg sem várva hogy Ítiel is meggyógyuljon, rohant tovább, s egy másik csiszít szabadított ki így. S amikor Ítiel már újra ép volt, ő eliramodott egy másik kőhalomhoz, az ott dolgozó lélek kezéből kikapta ő is a csákányt, s ő is kiszabadított egy csiszít, majd egy újabbat... és azok is amint tudtak, nekikezdték a szabadítóakciónak. Legelőször tehát csak egy csiszí volt szabad, Nornúda, aztán kettő: Nornúda és Ítiel, majd lett e kettőből négy, aztán nyolc, tizenhat, harminckettő... És Kajjám, a maga matematikusi észjárásával, azonnal felismerte, hogy ez bizony egyszerűen a kettő hatványainak sorozata, ami igen gyorsan fog növekedni! S mert úgy becsülte hogy egy-egy csiszí kiszabadítása, annak gyógyulásával együtt, nem tart tovább öt percnél, ebből az következik, hogy a nyolcszor ötödik, tehát negyvenedik perc végén lesznek már kétszázötvenhatan... a tizenhatszor ötödik, tehát nyolcvanadik perc végén hatvanötezerötsharminchatan... A harminckétszer ötödik, tehát százhatvanadik perc végén pedig, ami alig több mint két és fél óra, lesznek 4294967296-an, tehát több mint négy milliárdnyian!

Persze a valóságban biztos nem lesznek ennyien, mert egyre messzebb kell menniük újabb kiszabadítandó foglyokért, s az nyilván mind jobban megnöveli a szabadításhoz szükséges időt. De ha csak fele olyan gyorsan „szaporodnak”, mint ahogy azt ő Kajjám kiszámolta most, akkor is határozottan van esélyük! És mindenki tudja hogy a csiszik vakbuzgóan fanatikusak ha egymás segítségéről van szó! És nem két-három órájuk van a sikerre, hanem három teljes napjuk! De ha előbb kapnak is észbe az ördögök, akkor is bőven sokan lesznek! Ez az! És mindez neki, Kajjámnak köszönhető, mert volt benne elég bátorság ahhoz, hogy megtegye az első lépést! Olyan ez mint amikor az ember a magas hegy tetején kimozdít egy kis kavicsot, s egyre növekvő lavina indul el emiatt! Kié ugyan ennek érdeme, ha nem az övé, akié az egész ötlet?! Őt bántani akarta a Pokol, de ráfázott: mert ő, Kajjám, a Csodálatos, „visszabántja” a Poklot, ő minden helyzetben feltalálja magát, bizony, a Pokol összes hatalma sem győzheti le az ő zsenialitását, rajta még az összes ördögök együtt sem vesznek erőt, mert ő a világ legcsodálatosabb lénye! Reszkessen tőle minden ördög! Sőt... valóban! Miért is ne gyűjthetne ezentúl szellemek helyett ördögöket és angyalokat?! Ez nem is tűnik lehetetlennek, mert minden esély adott a lázadás sikeréhez!

Ráadásul azt vette észre, hogy a felkeléshez a kőhordó „szabad lelkek” közül is jószerivel mindenki csatlakozott.

Mintegy másfél óra múlva vissza is tért mellé Nornúda, s közölte, hogy bár az ördögök már észlelték hogy baj van, de a szabadító akció ha kicsit lelassulva is, ám folytatódik tovább, mert ördögből kevesebb van mint lélekből! Az ördögöket a Pokol barlangrendszerének egyes folyosóira szorították be, feltartóztatván őket, ugyanis az ügyes csiszí és tutu mérnökök nagy katalpultokat állítottak össze a cölöpökből és a láncokból, s ezekkel lövik az ördögöket!

¹ Ez az esemény abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám, a Tévedés*.

—De hát biztos az ördögök is halhatatlanok! - csodálkozott Kajjám.

—Igen, amint mi emberek is! De ez nem számít, mert a fejen talált ördög egy időre elájul, akkor jól összekötözzük, és elraktározzuk őket! Ez szinte olyan, mint amikor te még szelleme-
ket gyűjtöttél! Csak ezeket az ördögöket sosem engedjük el! Ezentúl ők fognak unatkozni! Ha-
marosan én leszek a Pokol királynője, s ezt kellemes, nyugodt, barátságos, meghitt fészekké
válttatjuk mindenki számára! Ez lesz a Túlvilág Csiszíföldje!

A lázadás úgy nézett ki, győzedelmeskedik, bár váratlanul sokáig elhúzódott! Az történt
ugyanis, hogy két nappal később, amikor már csaknem a teljes Pokol csiszí kézen volt (vagy
tutu kézen, ha úgy tetszik, ámbár inkább volt e „kéz” csiszí mint tutu, mert az elfoglalt terüle-
ten Nornúda volt a királynő), akkor tehát a maradék ördögök váratlanul segítséget kaptak –
meghozta az angyaloktól! Kiderült, hogy a Menny lakói nem szeretnék ha a Pokol megszűnne,
vagy ilyen drasztikusan átalakulna! Mert ha a Pokolból egy túlvilági Csiszíföld lesz, akkor hol
marad a rosszak büntetése?!

Ez különben Nornúdának is komoly fejtörést okozott! Az egészen bizonyos volt előtte, hogy a
Pokol nem minden lakója alkalmas arra a csiszí életformára, amit itt meg akart valósítani. Vé-
gül azonban kitalálta a megoldást, nem is sokára, s ebben épp az angyalok nyújtottak neki
akaratlan segítséget, azok az angyalok, akik az ördögök segítségére siettek a Mennyből, a láza-
dó lelkek ellenében!

Az történt ugyanis, hogy ezeket az angyalokat is legyőzték, mert sokkal többen voltak mint
emezek! És így Nornúdának lett egy csomó foglya ördögökből is és angyalokból is! E foglyokat
alaposan megvizsgálta, és lám, kiderült, hogy az angyalok ugyan nem nélküli lények, de az ör-
dögök cseppet sem: vannak köztük kanördögök és nőstényördögök is! És ekkor Nornúda kita-
lálta, hogy szoros őrizet alatt berak egy-egy fogoly angyalhoz egy-egy kanördögöt, úgy, hogy az
angyal alaposan a sziklához van bilincselve, az ördög ellenben nincs korlátozva a mozgásában,
a cellán belül. És hát egy idő után bizony kiderült, hogy az ördögök mégiscsak ördögök, tehát
ördögien viselkednek! Unatkozni kezdtek a fogságban, s gyötörni kezdték az angyalokat,
csípdeséssel, néha rúgdosással is, meg olyasféle undorító dolgokra kényszerítéssel, hogy az
angyal csókolgassa a nemi szervüket! Az angyalok már egyetlen hét után azért könyörögtek,
hogy engedjék őket el a csiszik, soha többé nem támadnak ellenük!

Nornúda ekkor, Kajjám tanácsára, el is engedte őket, de két feltételt szabott. Egyik, hogy
mutassák meg neki, miként repülhet egy lélek a Pokolból a Mennybe, a másik pedig, hogy
mondják meg neki, miként kaphatnának újra normális testet: férfi- illetve női testet!

Akadtt olyan angyal, aki az ördögök piszkálódásai miatt már annyira kétségbeesett volt, hogy
kiadta e varázslatok titkait nekik. Ekkor Nornúda elengedte az angyalokat. Tudott már úgyis
mindent amit akart!

Mindenekelőtt normális testeket varázsoltatott nekik, lehetett tehát már újra párzani annak,
aki akarta azt! Gyerek persze ebből nem született, hiszen gyereke csak élőknek lehet... meg-
szervezte a Pokol közigazgatását, csiszí földi mintára, eltakarították a sok szemetet, hamu-
halmot, lecsapolták a lávatavakat, felépültek a kényelmes kis házikók, hoztak különböző boly-
gókról számos szép virágot, s azokat elültették itt, néhány lélek aki korábban kőfaragó volt,
szép szobrokat mintázott meg a sziklákba, építettek nagy fürdőmedencéket is, amikbe külön-
böző hideg és meleg vizeket vezettek, hévizeket is, s közben természetesen teljesen gátlástala-
nul folyt mindenfelé a vad szeretkezés is, ami a csiszik nézetei szerint egyáltalán nem volt
bűn, s különben is: illetett kitombolni magukat a sok évezrednyi semmittevés és fárasztó
munka, meg a különböző kínzások után! Elvégre kell egy kicsit élvezni is az életet! Azaz mit
életet... a halált! Ez is lett a jelszavuk: Élvezzük a halált amíg lehet, egyszer úgyis elvisz ben-
nünket az Élet!

Akikről Nornúda vagy valamelyik főcsiszí úgy gondolta hogy nem alkalmasak a Pokolban
való életre, nem elég csiszik ehhez, azokkal alaposan elbánt: az angyaloktól megtanult varázs-
lattal ezeket a lelkeket büntetésből „fellőtte” a Mennybe, hogy nyomorogjanak ott, mert nincs
joguk a pokoli élvezetekre! Például kivétel nélkül így járt el mindazokkal, akik éltükben valaha
ártottak a nőknek, vagy úgy általában a csisziknek!

A Menny lakói hamarosan panaszkodni is kezdtek, hogy nem lesz ez így jó, a Menny hamarosan igazi Pokollá változik a számukra, mert már minden tele van olyan lelkekkel, akik aszszonyverőek, részegesek, nemi erőszakot követtek el, kéjgyilkosok, vagy más súlyos gazember-ségekben vétkesek!

Sokan a Mennyben azt hitték, ennél nagyobb baj már nem is törhet rájuk!

Tévedtek pedig. Tévedtek, mert nem gondoltak bele, hogy az egész baj elindítója, Kajjám, még mindig javában él és virul a Pokolban, még hozzá a csiszik különös figyelmétől és elismerésétől körülövezve!

Márpedig Kajjámnak nem az a szokása, hogy nyugton marad valahol hosszabb ideig! Amit a fejébe vesz, azt meg is szokta valósítani! És ő most azt vette a fejébe, hogy egy kis borsot tör a Menny lakóinak orra alá, akik olyan cudarul elbántak vele: ahelyett hogy a sokmilliárd szent elkészítéséért megdicsérték volna, ahelyett lerúgták a Pokolba! Na de reszkessen az, aki a Hatalmas Kajjamba beleköt! Majd ő most jól megmutatja ezeknek!

Hogy mit mutat meg? Hát azt, hogy ő igenis sokkal jobban él idelent mint amazok, a Menny lakói odafent! Sőt, itt a Pokolban, neki Kajjámnak hála, mindenki sokkal jobban él!

Egy alkalommal felkereste Nornúdát az ötletével, hogy bizony jó lenne reklámozni a Pokolt a Menny lakói előtt! Nornúda tünődött egy darabig, megbeszélte az ötletet más csiszí királynők lelleivel is, hogy adjanak tanácsot, miként lehetne ezt megoldani! És Tiorícia királynő azt javasolta, hogy építsenek nagy rádióadót, s azon át sugározzanak a Mennybe televíziós műsorokat!

Így is tettek, de nem közönséges tévéműsorokat adtak, hanem az okos csiszí és tutu mérnökök rögtön hologramvetítőket barkácsoltak össze. S erre a Menny lakói hirtelen azon vették észre magukat, hogy háromdimenziós tévéadások törnek be az életükbe a legváratlanabb pillanatokban, s ezek mind azt mutogatják, hogy milyen remekül lehet élni sőt élvezkedni a Pokolban! Látták, hogy a Pokol lakói vígan esznek-isznak, dínomdánomoznak, táncolnak, dőzsölnek az élvezetekben, minden tele van orgiasztikus csoportszexjelenetekkel, mert azok bizony visszaszerezték az ehhez szükséges kellékeiket! És mindegyikük tudta, hogy ezeknek odalent (mármint a Pokolban) még attól sem kell félniük, hogy ezekért a cselekedetekért elkárhoznak, mert hiszen nincs vesztenivalójuk: már úgyis a Pokolban vannak!

Kajjám pedig elégedetten dörzsölgette a kezét, mert tudta, hogy nem is sok idő múlva a Mennynek még a legnagyobb szentjeit is a sárga irigység fogja kerülgetni ezt látva. Végtereis ők az egész életükben minden jóról lemondtak csak hogy ne a Pokolba de a Mennybe kerüljenek, s most tessék, azt kell látniuk, hogy a rosszabbik oldalt választották, mert a Pokolban sokkal jobb! Végülis ami a Mennyben jó, az illatok szívása, az éneklés, azt tenni a Pokolban is lehet, de itt még sok minden mást is! És tudják hogy ez így lesz egy örökkévalóságon át, már nem reménykedhetnek abban e szentek, hogy majd meghalnak s a Túlvilágon nekik lesz jobb! Nem hihetik ezt, mert most vannak a Túlvilágon!

S valóban minden így is történt! A Menny lakói egyre inkább irigykedtek, majd alig egy hónap múlva már minden hangos volt a lármájuktól, mert fennhangon követelték Krétosztól, hogy tessék őket a Pokolba engedni, mert ott sokkal megfelelőbb volna nekik!

—Ostobák! Ne higgyétek hogy ott olyan jó! Ez csak becsapás, és nem is így van a Pokolban, amint azt ti hiszitek! - vágta rá Krétosz.

—De ez nem is igaz, mert biztos hogy úgy van a Pokolban, ahogy e filmek mutatják, mert azt mindenki tudja hogy a csiszik soha életükben nem hazudnak! - mondta még maga Szent Genurc is.

—Persze, persze, soha életükben, de most nem „életükben” vannak, hanem nagyonis az életük után, halálukban!

—Az mindegy. Azok fanatikusabbak az igazmondást illetően mint én bármikor is voltam, tehát most sem hazudnak! - mondta Szent Genurc, a Menny kapusa. És minden más mennylakó is ezen a véleményen volt.

—Mi is akarunk szeretkezni! Adjátok vissza a nemi szervünket! - kiabálta Szent Szjúgusztuj.

—Én csiszí akarok lenni! - kiáltotta egy aprószent.

—Engedjétek hogy hadd menjünk a Pokolba! - kiabálta még Szűz Marina is, Krétosz anyja.

—De hiszen te vagy a Szűzanya! Csak nem akarsz magad is mindenkivel henteregni?! - ámult el anyja viselkedésén Krétosz.

—Azt még meglátom hogy mit teszek, de az biztos hogy finomakat akarok enni-inni! Különben sincs hasznom a Szűzanyaságból, mert még férjemmel, Jozennel sem élvezkedhetek, nem lévén meg ehhez nekem a... szóval tudod hogy mi!

—Igen, igen - hallatszott mindenfelől - nem igazságos hogy a bűnösöknek, akik a Pokolba kerültek, jobban megy a soruk mint nekünk!

—Egy egész életen át szenvedtünk hogy most jobb legyen nekünk, s tessék, kiderül hogy semmiért!

Ekkor feltűnt fölöttük Kajjám holografikus arca, több ezerszeres méretre felnagyítva. Így szólt hozzájuk:

—Hallgassatok rám, és éljeteztek úgy ti is, mint mi! Űzzétek el az angyalokat! Rúgjátok le őket az égből! Hát nem veszitek észre, hogy csak zsarnokoskodnak felettetek?! Hát mi kell még hogy rájöjjetek mélységes hülyeségeetekre?! Kövessetek engem, Kajjámot, válasszatok engem szellemi vezetőtökül! Le a zsarnoksággal! Űzzétek ki a Mennyől az angyalokat!

—Igaza van Kajjámnak! Le az angyalokkal! - hallatszott mindenünnen.

—Törjük el a szárnyukat!

—Rúgjuk ki őket!

—Hajítsuk ki őket a Mennyből!

—Írtsuk ki ezeket a szárnyas lélekparazitákat!

Már tombolt az egész Mennysországon.

Ám ekkor hang hallatszott, átható, csengő, testetlen hang. Az Úr hangja. Így szólt:

—Látom már, hogy igaz a mondás, miszerint egy bolond százat csinál! Sőt, még igazabb, mert nem százat, de milliárdnyit! Ez az egész baj Kajjám miatt van! Mindenkit megbolondított, Mennyet is, Poklot is, nem való sem a Mennybe, sem a Pokolba! Úgy döntöttem: *ki vele!* Kajjám! Te olyan személy vagy, aki egyszerűen nem méltó nemhogy a Mennyre, de a Pokolra sem! Nem érdemled meg a Halál kegyelmét, ezért elrettentő, iszonyú vezeklést szabok ki rád: büntetésül örökké élni fogsz! Ki veled a Túlvilágról, takarodj vissza az Életbe!

És Kajjám érezte hogy mintha erős kezek markolnák meg a vállát, egy nagy lódítás... majd ismét úgy érezte mintha nyekkenve érne földet, de ezúttal nem ülepén, hanem arcán „landolva”.

Csak jó sokára jött rá, amikor már a szemét nyitogatta, hogy Mirjan ütögeti az arcát. Amint körülnézett, saját ismerős szobáját pillantotta meg maga körül, de még így is csak sokára hitte el, hogy nem a Túlvilágon van. Amikor végre elhitte, ezt mondta:

—Hú de ostoba álomom volt! De hát tulajdonképpen mi történt?!

Zom és Dem el kellett hogy mondják neki amit korábban már nagyanyjuknak, Mirjannak is elmondtak, hogy mit csináltak. Kajjám iszonyú mérges volt rájuk, de később mégiscsak felülkerekedett a talán „tudományos”-nak nevezhető kíváncsisága, s megkérdezte:

—Aztán mondjátok csak ti felelőtlen kísérletezők, sikerült legalább amit elterveztetek?! Meggyógyult az a karotány nő? Kigyógyult a vallásos elmebajából?! Mert azt már látom, én azért álmodtam mindezt, mert kis időre megőrültem a vallásos rögeszméitől! Hanem övele mi van?

—Még nem tudjuk, még nem tért magához! - vonogatták az ikrek a vállukat.

Kajjámot nagyon érdekelte a dolog, ezért átment a másik szobába, s türelmesen várakozott. De jó sokáig kellett várnia, míg a nő végre ocsúdni kezdett a kábulatából. Akkor egy gyors vázslattal visszateleportálta a nőt a lakásába.

A nő eleinte kissé álmosan nyitogatta a szemét, de azután hirtelen felült.

—Hála Neked Istenem! - kiáltotta, és kezét összekulcsolva az égbolt felé nyújtotta. —Hála Neked a Te kegyelmedért, amiért már éltemben méltónak találtattam rá, hogy egy időre a Mennybe vigyél, s megmutasd nekem a lakhelyed sok-sok csodáját!

—Hát ez mindenesetre nem úgy hangzik, mintha kigyógyult volna a vallásos elmebajból! - nézett rá Zomra és Demre lesújtó pillantással Kajjám.

—Igen, úgy tűnik semmi változás... pedig ezt nem értem, hiszen a számításaink szerint *kellett* hogy történjék változás a jellemében! - morogták egy emberként az ikrek.

Igazuk is volt, s ez pillanatokon belül bebizonyosodott! Mert ezen első, hálaadó fohász után a nő tűnődve nézett maga elé, majd váratlanul így szólt:

—Bár ami azt illeti, nincs is olyan sok csodálkoznivaló azon, hogy erre méltónak találtattam, sőt, hogy épp én és nem más találtatott erre méltónak! Mindigis éreztem, hogy az én erényes életem, szigorú, erkölcsös életvitelem, s mindenféle egyéb példátlan nagyszerűségem meg kell hogy hozza előbb-utóbb a gyümölcsét! De inkább előbb mint utóbb! Végére is ki lehetne karotányabb karotány a világban mint én, ki lehetne nálam erényesebb, erkölcsösebb, vagy úgy bármiféle más területen is de nagyszerűbb mint én?! Igen, egészen világosan érzem, hogy más vagyok mint a többi! Nem kétséges, az Úr egyenesen azért küldött erre a hitvány világra engem, hogy épp e sok hitványság közepette az én nemes erényeim még sokkal szebben mutatkozzanak meg, amint egy világos szín is egy sötét alapon mutat szépen! A Világ tehát bizonyos értelemben pusztán azért létezik, hogy nekem keretül szolgáljon! Nem vitás az sem, hogy én eddig remekül megálltam a helyemet! Valóban, disznóság is lett volna Isten részéről, ha nem részesít e mostani nagyszerű jutalomútban a Mennybe, elvégre ezt sokszorosan kiérdemeltem! Ami azt illeti, sokkalta hosszabb ottartózkodást is nyugodtan engedélyezhetett volna nekem, érdemeimre való tekintettel! Hiszen mivé is lenne a Világ, ha én nem volnék benne?! Színtelen, díztelen, és teljességgel értelmetlen volna! Hálás lehet a Mindenség, hogy hajlandó voltam egyáltalán belépszülni, komolyan mondom!

—Lámcsak, valóban lett hatása a varázslatunknak! - derült fel Zom arca. —Éppencsak azt nem vettük figyelembe, hogy Kajjám nagyapónak mégsem a vallástalansága a legerősebb jellemvonása, hanem a hiúsága! A nő vallásossága átkerült ugyan Kajjám nagyapóba, de mert Kajjám apó olyan sok ideje élt már, ez nála csak egy zagyva álmot volt képes kiváltani. De Kajjám nagypapa hiúsága oly erős, hogy ez került át e nőbe és nem a vallástalanság, és attól tartok hogy e nő esetében e jellemváltozás igen tartós lesz, egész élete végéig ilyen hiú és beképzelt marad!

—Micsoda?! Hogy hiú és beképzelt, és épp én?! - kiáltotta elvörösödve Kajjám. —Kikérem magamnak az efféle beszédet! Most már aztán elég legyen, henye, semmitérő, tudatlan nemzedék! Ti vagytok a beképzelték, nem én, igenis ti, vegyétek tudomásul! Nem elég hogy képesek vagytok teljesen felelőtlenül a saját nagyapátokkal kísérletezni, még utána magatokba szállás, elnézéskérés, megbánás, bocsánatkérés helyett szemtelenkedtek is?! Kifelé, kifelé, takarodjatok, tűnjetek el a szemem elől!

Az ikrek kiszaladtak. De Kajjám még utánuk kiáltotta az ajtóból:

—És jegyezzétek meg: régebben lehet hogy egy kissé tán valóban hiú voltam, némileg talán öntelt is, de az még jóval a születésetek, sőt, anyátok, Lana születése előtt volt! Azóta már sokat tanultam, kigyógyultam a hibámból, tehát vegyétek igenis tudomásul, hogy most már szó sem lehet arról hogy hiú legyek, mert a hiúság, az hiba, de én nem szenvedhetek semmiféle hibában, mert már igen régóta teljesen tökéletes vagyok!

2. fejezet: A világteremtők

Valóban úgy nézett ki, hogy Kajjámra nézve semmiféle tartós hatással nem járt ikerunokáinak felelőtlen kísérletezgetése. Így nézett ki, – de sajnos csak eleinte!

Sajnos – már ami felesége, Mirjan szempontjait illeti!

Úgy esett ugyanis a dolog, hogy „Mennyben járása” után talán egy hétig nem következett be Kajjámnál semmi különös jellembeli változás, hanem azután mind gyakrabban járkált tűnődve, lehajtott fejjel, s még kedvenc szórakozását, sőt életcélját is elhanyagolta, a szellemek gyűjtését. Végül ez feltűnt Mirjannak, de még Zomnak és Demnek is!

Mindazonáltal Mirjan volt az, aki egy vacsora alkalmával kérdőre vonta őt, hogy mit járkál itt ilyen szomorkás arccal, mintha holmi apáca volna, akinek legnagyobb ékét, szüzességét vette volna el épp egy ördögfióka!

—Eh, ne emlegess nekem ördögöket, Mirjan, amikor épp emiatt van az egész! - legyintett Kajjám.

—Csak nem láttál ördögöket, nagyapó? - kérdezte gunyorosan Zom. Mert ő is és testvére, Dem is résztvett ezen a vacsorán.

—Amindenségit, ti csak ne beszéljeteK, ne gúnyolódjatok, amikor miattatok van ez az egész! - kiáltott rájuk Kajjám.

—Miattunk? Most miattunk, vagy az ördögök miatt? - kérdezte Zom.

—Igenis miattatok, legfőképpen miattatok, amiatt az átkozott kísérletek miatt, amelyben megfertőztétek az agyamat mindenféle agyalágy vallásos baromsággal! Ilyet tenni velem, nagyapátokkal! És épp az agyammal, azzal a szervemmel, testrészemmel, amire a legbüszkébb vagyok, s hozzá teljes joggal, mert még egy ilyen agya mint ami nekem van, nincs senki másnak az egész Univerzumban! Sőt, Poliverzumban, mert más világmindenségek is léteznek, de hozzám hasonló lény egyikben sem akadhat!

—Ebben én is egészen biztos vagyok! - mormolta Mirjan, de olyan hangsúllyal, s olyan sanda képet vágva, hogy nem lehetett tudni, komolyan gondolja-e. Zom valószínűnek tartotta, hogy nagyanyja ezt egészen komolyan gondolja, csakhogy amit mondott és gondolt, azt éppenséggel nem szánta egyértelmű dicséretnek.

—Arról van szó tehát - folytatta Kajjám - hogy amióta az a képzelgéseM, látomásom vagy mim volt, hogy tehát Menny és Pokol, meg ilyesmi, azóta is újra meg újra eszembe jut! Nem úgy hogy hiszek benne, hanem... hát hogy is mondjam... eszembe idézte a gyermekkoromat!

—Milyen értelemben? - kérdezte kedvesen Dem, mintha csak ő volna saját nagyapjának a pszichológusa.

—Hát ugye, ez az izé, hogy a Mennyben jártam... igazán, meglehetősen hasonlított a Menny egy rémségesen unalmas helyhez, amit még kezdő varázsló koromban láttam! Az volt a neve, hogy Tündérhon!

—Tündérhon? Ez valami olyan hely volna, ahol tündérek élnek? - kérdezte Mirjan.

—Igen, igen, pontosan!

—Ne tréfálj Kajjám, tündérek csak a mesékben léteznek! - ellenkezett Mirjan, és komolyan aggodni kezdett, hogy unokái varázsolgatása súlyos ártalmára volt mégis Kajjám idegrendszerének.

—De nem, de nem! Ez olyasmi, ami ténylegesen megtörtént velem, én valóban találkoztam igazi, élő tündérekkel még gyerekként, és ezeknek van egy nagy városa is, ami olyasféle mint egy űrállomás, csak éppen fejlett technika helyett fejlett mágiával működtetik azt, ott élnek ebben a csillagok között, és amikor még kezdő varázsló voltam, akkor én is ellátogattam hozzájuk egy alkalommal, az ő beleegyezésükkel persze, és majdnem egy teljes napot töltöttem ott! Többet nem engedtek, de nem is akartam többet ott lenni, mert rémségesen unalmas volt ott minden! No nem mondom, az első egy-két óra igazán kellemes, szó se róla, na de utána...!¹

—Ezt nem csak most találtad ki, Kajjám?! - kérdezte aggodalmasan Mirjan.

—Persze hogy nem!

¹ Az hogy Kajjám miként találkozott tündérekkel, abban a műben van leírva, melynek címe: Kajjám, a Tévedés.

—Még sosem meséltél nekem erről!

—Nem, valóban.

—Nem volt szép tőled! Miért hallgattad el?

—Hát izé... ennek ugye több oka is van... itt van legelőször is az, hogy hát ugye olyasmi hogy én valaha kezdő voltam varázslás terén... no, szóval... erről nem szívesen beszél az ember, érteed ugye...

—Csak nem szégyelled hogy te is voltál kezdő valaha?!

—Nem, nem, szégyenről természetesen szó sincs, csak olyan kínos... olyan „cikis”, ahogy mostanában mondani szokták...

—Szóval mégis szégyelled.

—Nem, nem, de igazán! De meg még ha szégyelném is, nem ez a lényeg, hanem akár hiszed, akár nem, de mindmostanáig egyszerűen eszembe sem jutott! Általában a gyerekkorom nem igen szokott az eszembe jutni, s ha eszembe jut is, akkor sem Tündérhon, az az egymerő tömény unalom! De most ez a zagyva álom, hogy Menny meg minden, ez eszembe idézte!

—És ez olyan szörnyű volt, hogy azóta is búskomor pofával mászkálsz ha csak meglátlak? Egyáltalán, milyen az a Tündérhon?

—Á, hát olyasmi mint a Menny, csak sokkal rosszabb, mert még számítógépeik sincsenek!

—Idefigyelj Kajjám, ezt nem tűröm el!

—Mit?

—Hogy megpróbáld lerázni az érdeklődésemet egyetlen mondatnyi válasszal mindössze! Bezzeg egy egészen közönséges, kishatalmú szellemről képes vagy órákon át dicshimnuszokat zengedezni, aztán itt ez a különleges téma, a tündérekkel, és erről nem vagy képes egyetlen összefüggő mondatot sem rebegni?! Tessék és kezd el a mesét! Szépen, hosszan, összefüggően! Ne akard hogy veszekedéssel húzzak ki minden szót belőled!

—De Mirjan, igazán nem érdekes az egész!

—Már dehogynem! Hogy is ne volna érdekes, amikor mindigis azt hittem, hogy a tündérek, azok csak az emberek képzeletének kitalálásai! Tessék, mondj el mindent, hogy mi történt veled ott és kik ezek a tündérek, ez egyben jó tesztje is lesz annak, hogy valóságosan megtörtént-e ez veled, s nem csak Zom és Dem kísérleteinek utóhatása!

—Aha, szóval bizonyítsam be hogy normális vagyok, mi?! - csattant fel Kajjám.

—Hogy te, és normális?! Ugyan már, olyan nálad nem szokott előfordulni! Sőt, most hogy szomorkodol napok óta, szinte normálisabb vagy mint általában! Csakhogy épp ez a baj: megszoktam már a hülyeségeidet, és nem szívesen látalak ilyennek! Tehát gyerünk, mesélj!

—Hát, a tündérek azok olyasfélék mint egy ember, csak éppen nagyon ferde és nagy a szemük! És azt vallják, hogy az emberek, azok elkorcsosodott tündérek, mert azokból a tündérekből származnak, akik elmenekültek akkor, amikor a szellemek rátörtek a tündérek népére, akik akkoriban még egy másik univerzumban éltek. A maradék tündérek pedig megépítették a Tündérhon nevű úrvárosukat. És itt majdnem minden olyan mint a Mennyszámban, tehát eszméletlenül unalmas!

—Mégis milyen? - kérdezte Mirjan.

—Hát, ezek a tündérek olyan szelídek, hogy el sem tudják képzelni, hogy ártsanak valami élőlénynek! Ezért Tündérhonban csupa olyan növény és állat él, amik egymásnak nem ellenségei, hanem egymás iránt legalábbis közömbösek, általában azonban segítik egymást, tehát szimbióták. S persze a növények olyanok, hogy ezeknek is csak a gyümölcsseit fogyasztják a tündérek. De ezek nagyon különlegesek, és szépek is, néhány ilyen növény neve bekerült az emberek meséibe is, mint például az aranyalma, ami a valóságban persze nem aranyból van, csak olyan színű, aztán a szőlő szőlő és a csengő barack, érdekes hogy a tündérek által legjobban becsült növény, a kristályfa nem került bele az emberek meséibe... bár talán amikor gyémánterdőről szólnak az emberek meséi, hát az lehet hogy annak ötletét a kristályfákból merítették, mert azok kristályai hasonlítanak a gyémántokra... Na de értsétek meg, nem ez a lényeg! Mit lehet csinálni egy ilyen helyen?! Semmit, megmondom én nektek az igazságot úgy ahogy van! Semmit! Csak járkálni, nézelődni, szívni a jó illatokat, na, annyiból jobb azért a helyzet mint a Mennyben, hogy lehet azért egymással szeretkezni meg eszegetni a gyümölcsö-

ket! De a hasonlóság a Menny és Tündérhon között akkor is gyanúsan sokrétű, nem is csoda hogy a zagyva álmom után eszembe jutott! Hanem még nem is ez a legszomorúbb.

—Hanem? - kérdezte Mirjan.

—Hanem az, hogy eszembe jutott, hogy amikor a tündérek elmentek, velem maradt egy Via nevű lány! Elégge csúnyácska volt a szerencsétlen, mert korábban megvakult, aztán egy Tila nevű tündér úgy adta vissza a látását, hogy beültette neki a régi szemei helyére egy halott hork nő szemét, s így képtelenül nagy és macskaszerű szeme lett neki, szóval igazán nem szép, de mindig olyan jól megértettük egymást! Igazán, a varázslatokhoz mit sem értett, de elismerte az én példátlan nagyszerűségemet, a tehetségemet a matematika és a mágia terén, bár nem tagadom, néha le is szídott, ha az emberekkel kapcsolatban rosszul csináltam valamit... igen, sok szempontból rád hasonlított, Mirjan! Úgy volt hogy egy darabig velem maradt... sőt, mostani eszemmel már arra is rájöttem, hogy ez a lány szeretett volna a feleségem lenni... igen, ha másként alakulnak a dolgok, biztos is hogy a feleségem lesz! És azt hiszem jól megértettem volna magamat vele hosszú távon is! De hát másként alakultak a dolgok...

—Miként?! - kérdezte Mirjan, és le se tagadhatta volna önmaga előtt, hogy kezd nőni benne a féltékenység. Általában nem szerette, ha Kajjám más nőket dicsér.

—Hát úgy, ugye, hogy épp azt terveztük Viával, hogy elmegyünk a szüleimhez, de akkor egy éjszaka eljött értem Badzsahárata, és elvitt hogy nála tanuljak mágiát! És bevallom, olyan tökéletesen kiment a fejemből Via, úgy elfelejtettem, hogy jobban se kellett, jobban se lehetett, most jutott az eszembe először azóta, holott már eltelt sokkal több mint három évtized azóta! Szegény biztos azt hitte hogy rútul cserben hagytam... és ha belegondolok, még igaza is van! Mert azt tettem! Sőt, a szüleimre sem gondoltam! Azok biztos úgy haltak meg hogy azt hitték, elpusztultam a börtönben...

—Hát börtönben is voltál, nagyapó? - kérdezte Zom.

—Igen, ez is egy eléggé érdekes történet... akkor persze azt sem tudtam hogy miért zártak be, de azóta már kiderítettem a kristálygömböm segítségével! Rámfogták, hogy akkor, amikor még nem voltam varázsló, csak írnok, akkor egy népszámlálási listába beleírtam egy nemlétező Esneki nevű írnokot! Én persze tudtam hogy nem írtam bele ilyesmit. Aztán mondom, rájöttem később, hogy valóban beleírtam, holott nem is voltam hibás benne, mert azt mondták nekem, hogy „ess neki, írnok”, ez ugye egy felszólítás hogy kezdjek írni, és ezt értettem úgy, mintha azt mondták volna nekem, hogy „Esneki írnok”. De nem ez a lényeg, hanem hogy még a szüleimet is teljesen elfelejtettem! Sőt, korábban volt egy Borostyán nevű leány, őt én mentettem meg, igen, szabályosan megmentettem az életét, pedig akkor még tényleg mit sem értettem a varázsláshoz, de én már akkor is olyan bátor, elszánt, merész és jóra törekvő legény voltam, hogy bár nem védett semmiféle varázslat, de roppant kockázatot vállalva, hősiesen megmentettem őt, nem riadva vissza önmagam veszélyeztetésétől sem! És ez a leány felajánlotta hogy ha arra járok, majd ugorjak be hozzá, szívesen lát, de hát róla is megfeledkeztem, pedig azt hiszem ő is szívesen lett volna a feleségem, bár akkor még nem mondta, gondolom, rosszul értelmezett illemből, szemérmességből! Na és hát ez bosszant, idegesít, hogy én ugyan kétségkívül a legkiválóbb varázslók egyikévé küzdöttem fel magamat az eltelt idők alatt, ha ugyan nem a legislegkiválóbbá, de sajnos ilyen furcsa tökéletlenségek vannak a múltamban! Olyasmik, olyan elintézetlen ügyek, amiket illett volna rendbe tennem, mert az hogy ilyen zűrzavaros a múltam, az egyszerűen nem méltó hozzám! Illett volna értesíteni a szüleimet hogy már nem kell aggódniuk miattam mert varázsló vagyok, s illett volna rendezni Borostyán és Via sorsát is!

—Hogyne, úgy hogy feleségül veszed, mi?! Méghozzá mindkettőt?! - csattant fel Mirjan.

—Nem, nem, dehogy, bár tulajdonképpen akár úgy is... de nem okvetlenül úgy! De valahogy! Egyszerűen nem méltó hozzám, hogy ilyen elintézetlen, zűrzavaros ügyeket hagyok hátra!

—Hagytál te hátra már biztos ennél sokkal több zűrzavaros ügyet is! - legyintett Mirjan.

—Igen, persze, biztos, csak hogy azokra nem emlékezem! De ezekre igen, mert ez a két mihaszna, imposztor unokám most megzavarta a fejemet ezzel hogy átmenetileg a Mennybe küldött, aztán a Mennyről eszembe jutott Tündérhon, arról a gyermekkorom, meg Via, meg

minden más is! Nem jól van ez így, hát azóta is csak az jár a fejemben, hogy miként hozhatnám helyre a múltamat! Az összes szellemekre is, hát látszik hogy az unokáim igazán semmitérő valakik, haszon nem származott a varázslatukból, kár azonban annál több, mert nem vagyok képes így nyugodtan koncentrálni a szellemgyűjtésre!

Lehet hogy Kajjámnak nem származott haszna Zom és Dem kísérletezéséből, maga Zom és Dem azonban úgy gondolták, hogy nekik igazán sok hasznuk lett belőle! Épp amiatt, mert Kajjám ott az étkezés közben ha nem is részletesen, de úgy vázlatosan beszámolt nekik Tündérhonról!

Ez ugyanis nagyon megtetszett nekik. De annyira, hogy egy alkalommal, mintegy két héttel e beszélgetés után mindketten felkeresték Kajjámot, s így szóltak hozzá:

—Már van életcélunk!

—Igazán? - pislogott rájuk Kajjám, nem mutatva túl sok érdeklődést. Sőt, hogy ne szépítsük a helyzetet: egyáltalán semmi érdeklődés nem csillogott a szemében. Ez azonban nem kedvetlenítette el az ikerpárt.

—Igen! Már tudjuk hogy mi a mi célunk, hogy miért születünk a világba! Amint neked, nagyapó, az a célod hogy a világ összes szellemét az uralmad alá hajtsd, úgy nekünk is van már célunk – és ez nem más, mint hogy istenek legyünk!

—Na tűnjetek el innen mint egy szellem ha engedélyt kap rá, és ne bódítsatok itt a hülyeségekkel! Hess, hess innen! - legyintett feléjük Kajjám felcsattanva.

—De igenis ez a célunk!

—Ostobaság, istenek nincsenek, legfeljebb ha a Világöröket nem nevezitek annak, de kár a gőzért, Világörök úgysem lehettek!¹

—Persze hogy nem, de nem is akarunk azokká lenni. Megelégszünk kevesebbel, azzal, hogy csak úgy egészen közönséges istenek legyünk!

—És még rám mondja Mirjan, hogy hiú vagyok! Én! Éppen én! Amikor én még legbeképzeltőbb pillanataimban is legfeljebb olyasmiket mondok, hogy én vagyok a legkiválóbb varázsló! Mi az ehhez képest, hogy unokáim már istenek akarnak lenni! - emelte az ég felé a tekintetét Kajjám, holott nem is volt vallásos. —Ezt Mirjannak is hallania kell, na jöjjetek csak ti rosszcsont gézengúzok, és mondjátok el előtte is!

Az ikrek megtették. S Mirjan sokkal tömörebben nyilatkozott mint Kajjám:

—Ez tényleg ostobaság.

—De nem az! Hallgassatok már meg bennünket! - kérte Zom, majd lélegzetet sem véve, gyorsan folytatta: —Kajjám nagyapó adta az ötletet. Azzal, hogy mesélt Tündérhonról! Mi már több alkalommal is kísérleteztünk az emberek megjobbításával, de nem sikerült a dolog, tudjátok. Hanem amikor nagyapó mesélt Tündérhonról, rájöttünk, hogy a tündéreknek igazuk van! Egy egész ökológiai rendszert kell teremteni, amiben semmiféle módon nem fordul elő az élőlények egymás általi veszélyeztetése, hanem az egész nem más mint egy roppant szimbiotikus rendszer, ahol minden hasznára van minden más fajnak, vagy legalábbis sok másiknak! Az emberek itt az idegsejtekhez hasonló szerepet töltenének be!

—Eddig nem ilyesmivel szórakoztatok? - kérdezte Mirjan.

—Dehogy, ez teljesen más! Eddig csak szimuláltuk az élőlényeket számítógépen, de most ezt nagyonis meg akarjuk csinálni valóságosan is, a gyakorlatban! Ráadásul eddig nem törődtünk vele, hogy megeszi-e egy faj a másikat, de most törődünk majd azzal, hogy ez meg ne történhessen! Keresünk majd egy lakható bolygót valahol, olyat, amin még nincs élet, aztán azt benépesítjük a mi lényeinkkel! Remélem azt már mindenki elismeri, hogy azokkal a lényekkel, amiket mi alkotunk, jogunk van bármit is tenni! És ezeknek a számára mi tényleges, valódi istenek leszünk!

—Értelmes lényeket akartok készíteni? - kérdezte aggodalmasan Mirjan.

¹ Arról, hogy kik-mik a Világörök, a Tisztelt Olvasó részletesen tájékozódhat azokból a művekből, melyek címei:

—Tulajdonképpen illene, de azt hiszem ezt mellőzhetjük, mert értelmes lénynek ott az ember, legfeljebb némi átalakításokat kell majd végezni a testén, hogy beilleszkedhessék a szimbiotikus közösségbe. Ez azonban még mindig könnyebb lesz, mint nulláról kezdve megalkotni egy új fajt!

—Aha, tehát megint kísérletezni akartok embereken! - csattant fel Mirjan. Aki azóta, hogy az ikrek ténykedése miatt Kajjában feléledtek az emlékek holmi régmeghalt nők iránt, azóta igencsak megorrolt szeretett unokáira.

—Úgy is tekinthetjük hogy valóban ezt akarjuk - válaszolta őszintén Dem - de ígérem hogy kizárólag önkénteseken, akiknek őszintén elmondunk jóelőre mindent! Nem is lehet ez másképpen, hiszen másként nem érezné ott jól magát, nekünk meg az a célunk, hogy ott mindenki boldog legyen!

—Aha, és ez a ti nagy ötletek? - kérdezte gúnyosan Kajjám. —Hiszen ha jól értettek beneteket, akkor ti semmi de semmi igazán újat nem találtatok ki, mindössze építeni akartok egy újabb Tündérhont, ami már bolygóméretű! Azt elismerem hogy ez éppenséggel megoldható, bár biztos nem könnyű, de mi az értelme? Az talán, hogy legyen egy újabb hely, ahol az embert halálra gyötri az unalom?!

—Épp ez az, hogy nem! - tiltakozott Zom. —Minthogy mi istenek akarunk lenni, ezért fenntartjuk magunknak a varázslás képességét! Vagyis erre a mi világunkra, aminek már nevet is adtunk, úgy hívjuk hogy Vum, tudod, apánk, Vam iránti tiszteletből neveztük el hozzá hasonlóan a bolygót, szóval tehát ide kizárólag olyan embereket fogadunk be, akikben nincs mágikus érzék, sőt, teszünk arról is, hogy soha ne is születhessék ehhez értő személy ott! De ennek oka nem is csak saját különlegességünk védelmezése lesz, hanem az is, hogy ott éppen *ne* legyen unalom! Amennyire megértettem ugyanis az elbeszéléseidet Tündérhonról, nagyapó, ott az a baj, hogy a tündéreknak igazából semmi dolguk! Nekünk tehát olyan világot kell teremtenünk, ahol minden élőlénynek van valami dolga, leginkább az értelmes lényeknek, ezek persze az emberek lesznek. Bár elképzelhető hogy később teremtünk még néhány másik értelmes fajt is oda... Nem az a baj ugyanis, ha van munkája valakinek, hanem ha ezért nem becsülik meg, ha félnie kell, ha kilátástalan a jövője!

—Kétkedem a sikerben, bár azt elismerem, hogy van abban valami, amit mondasz! - tűnődött el Kajjám. —Az én álmomban is az volt a Pokol legborzasztóbb kínszája, hogy nem hagyták a csiszíket dolgozni... Na de akkor sem jó az ötleted, mert eszerint ott is úgy lesz, hogy csak az ehét aki dolgozik, tehát a munka kötelesség lesz! Létfenntartási szükségyszerűség!

—Egyáltalán nem! Hogy ez ne így legyen, azt mi a számítógépes kísérletezéseinkben már rég megoldottuk! A munka nem ahhoz kell majd hogy valaki éljen, mindössze hogy szaporodjék a közösség! Úgy lesz az egész megkonstruálva, hogy egyik faj sem szaporodhat sok másik segítségével vagy léte nélkül! Munkájával segítheti azokat, s amikor azok mennyisége elér egy bizonyos szintet, akkor tud ő is elszaporodni! De nem is vitatkozom tovább veletek, nagyapó, nagyanyó, mert most mennünk kell hogy kiválasszuk az átalakítandó világot, és létrehozzunk a felszínén egy zöld foltot, a leendő biozóna magját, ami majd apránként mindenfelé elterjedhet!

* * *

Olyan bolygót találni, amit benépesíthetnek mert lakatlan, nem volt nehéz. Ez a bolygó akkor még természetesen nem rendelkezett oxinitrogén légkörrel, mert azt csak növények és moszatok, tehát élő szervezetek állítják elő. Ez azonban nem aggasztotta Zomot és Demet. Nekik elég volt annyi, hogy a bolygó egy megfelelő, Nap-szerű csillagtól megfelelő távolságban keringjen, ne legyen tehát se túl forró, se túl hideg, a tömege is nagyjából akkora legyen mint azt az emberlakta bolygóknál megszokták, és nagyjából huszonnégy óra legyen a keringési ideje. Ez volt a lényeg, a többit majd ők elintézik!

El is intézték. Méghozzá roppantul egyszerűen! Megtehették volna, hogy különböző baktériumokat telepítenek a bolygóra, amik néhány évezred alatt átváltoztatják belélegezhetővé a légkört, de ők nem akartak ennyi ideig várni. Ellenben egy alkalmas varázslattal a bolygó egész

légműködését eltávolították, kilökték a világűrbe, s más, külső bolygók fagyott gázaiból előállított oxigént és nitrogént vittek Vumra. Persze ezt is mind varázslattal. Azt persze tudták hogy az oxigén nagyon reakcióképes gáz, néhány százezer év alatt megkötődik oxidok formájában a bolygó közegeiben, ha nincs utánpótlása, de ez nem zavarta őket. Ez az idő elég ahhoz hogy betelepítsék a maguk kitalálta élőlényekkel a bolygót, s akkor a bioszféra már gondoskodik a légkör utánpótlásáról!

Most nagyon hasznos volt, hogy korábban akkora gyakorlatot szereztek a szimulációkkal mindenféle élőlények kitalálásában. Gyakorlatilag minden szabadidejüket Vumon töltötték, és dolgoztak. Márpedig egy varázslónak szinte minden ideje szabadidő! A közlekedés szülei-nagyszülei lakhelye és Vum között nem okozott gondot, mert csináltak maguknak állandó Kaput Vumra. Ez azt jelentette, hogy egy bizonyos könnyű varázslat elvégzése után megjelenik előttük egy fényoszlop, s ha ebbe belemennek, az eltűnik, ők ellenben Vum egy meghatározott pontján lépnek ki belőle, azon a helyen, amit leendő édenkertjük közepének szemeltek ki. S vissza is ugyanígy mehettek, tehát el Vumról.

Már röpke száz esztendő után úgy gondolták, hogy bár alkotásuk még messze nem tökéletes, de a tökéletlenségeket mindössze az jelenti, hogy fajokban nem túl gazdag a világuk. Ellenben ami van, az igazán remekül „működik” mind!

Hívták is Kajjámot, hogy nézze meg, de nagyapjuk nem volt rá hajlandó. Azt mondta, őt egészen más kérdés foglalkoztatja. Rendbe szeretné hozni a múltját! Azt mondta, ez nem is olyan lehetetlen, elvégre az időutazást ha nem is varázslattal, de a Tlaxánon feltalált időgéppel megoldhatja, utána meg csak Kaput kell nyitnia a Földre, s máris a saját múltjában van! Nem olyan nehéz ügy az egész! És akkor segíthet rendbehozni Via sorsát, Borostyánét is, meg a szüleinek is eldicsekedhet azzal, hogy ő már hatalmas varázsló...

Az ikrek ekkor Mirjannak próbálták bemutatni csinálmányukat, de Mirjan irtó mérges volt, hallani sem akart az egészből, és még csak azt sem mondta meg, hogy mi a baja. Ekkor Zom és Dem apjukhoz, Vamhoz, és anyjukhoz, Lanához fordultak. Azok meg is nézték a kis kerteskét, hümmögtek hogy szép, szép, bár különösebben nem érdekelte őket az egész, már csak amiatt sem, mert ember még senki nem volt itt. Az értelmes lények hiányoztak! De legalább megnézték mindent.

—Mirjan mit szolt hozzá? - kérdezte Vam Zomot.

—Á, hallani sem akar róla hogy megnézzék, nagyon mogorva, bár azt sem tudom hogy miért! Mintha okai lennének bármi rossznak is!

—Vagytok is! - mondta keményen anyjuk, Lana.

—Miért?! - csodálkoztak az ikrek.

—Amiatt a száz év előtti kísérletek miatt! Mert akkor ébredt fel Kajjámiban a vágy a múlt helyrehozására, s azóta is ezen tökölődik, erre készül, pedig Mirjan nagyon nem akarja azt hagyni, félti őt!

—De miért kéne féltenie, hiszen a Kapunyítás meglehetősen hétköznapi ténykedés már nekünk varázslóknak, sőt, már az időutazás is biztonságos technikává vált, nem úgy mint régen, a kezdet kezdetén, amikor nem lehetett pontosan tudni, hogy hová érkezik az ember!

—Ez mind igaz, de ne feledd hogy az időutazás technikájának tökéletessé kidolgozása még nem változtatta meg a Történelem természetét! - szolt zordonul Vam, aki maga is „képzett” időutazó volt, épp egy időutazása során találkozott feleségével, Lanával is.¹ —Arról van szó ugyanis, hogy a Történelem előszeretettel sodorja veszélybe az időutazókat, mert az ő megsemmisülésük a legegyszerűbb módja annak, hogy a múlt ne változzék meg! És Mirjan megnézte Via és Borostyán életét, vagyis csak meg *akarta* nézni, és kiderült, hogy nem képes rá! A kristálygömb semmit sem mutat! Tehát a két leány sorsa még egyáltalán nem dőlt el! Nyilván attól függ, nagyapátok visszautazik-e értük, s ha igen, akkor ott mit csinál! Ráadásul Kajjám már élt kezdő varázslóként abban a korban, amibe most harmincnyolcezer évesen vissza akar utazni, s a Történelem nem szokta szeretni az olyan helyzeteket, amikor valaki önmagával találkozhat, ez ugyanis paradoxon! Ez sosem történhet meg, tehát Kajjámot az utazása során igenis fenyegeti veszély!

¹ Ennek története abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám lánya*.

—Nem éppen, mert ha nem próbál meg találkozni önmagával... - kezdte Dem.

—Tudjátok hogy milyen nagyapátok! Nem biztos hogy lesz annyi esze, hogy ettől óvakodjék! De még ha lesz is, akkor is, amilyen hiú, amilyen tökkelütött néha, annyira fog dicsekedni az ő nagy varázslói tudományával, hogy nagyon beleavatkozik a Történelem menetébe, s ennek nem is lehet más következménye, mint hogy a végén nagyon ráfázik, és valami történik vele, valószínűleg az hogy nem tér vissza, mert meghal! Akármilyen nagy varázsló is ő, de a Történelem még nála is erősebb! És Mirjan épp emiatt félti őt, és azért haragszik rá, mert Kajjának e vágyát ti ébresztettétek fel! Holott már az sem tetszik neki, hogy Kajjám egyáltalán ennyit gondol más nőkre! Eddig még mindenféle fufangokkal sikerült visszatartania Kajjámot az elutazástól, de nem tudja, meddig bírja még itthon marasztani! Ami azt illeti, Mirjan ebben az ügyben még Badzsahárával is beszélt, de Badzsahárata azt mondta, ő nem tudja itthon marasztani nagyapátokat, ha az menni akar, mert nem parancsolhat neki!

—Attól még beszélhetne a lelkére... - morogta Dem.

—Igen, de a beszélgetésen én is ott voltam, s úgy tűnt, Badzsahárának inkább még tetszik is Kajjám menni akarása, lelkiismeretfurdalása! Azt mondta, ez annak jele, hogy Kajjám némileg fejlődni kezdett emberileg; no nem sokat, nem nagyon, de egy kicsit mégis! Azt mondta Badzsahárata, hogy Kajjám igazán nem siette el a dolgot, hogy harmincnyolcezer év után végre gondol a szüleire is, meg egy-két olyan lányra, akik így vagy úgy de közel kerültek hozzá, mégis annak jele ez hogy Kajjámban feltámadt valami aprócska mértékben a mások iránti felelősségérzet, és ez nagy szó ám nála, lámcsak, ami késik, nem múlik! Kajjám emberileg már reményteljes kezdő, ha ez így megy tovább, csekély ezermilliárd év múlva még akár egészen normális fickó is válhat belőle! Erről van tehát szó, gyerekek, Badzsahárata nem úgy néz ki mint aki meg tudja oldani ezt a gondot, emiatt haragos Mirjan, és ha jól belegondoltok, valóban okai vagytok ennek bizonyos mértékig!

Ennyit mondott Vam, és ez bizony gondolkodóba ejtette az ikreket! Sokáig töprengtek apjuk-anyjuk távozása után, majd Zom szólalt meg:

—Van igazság apánk beszédében! Valóban mi okoztuk a bajt! S úgy illik hogy ami rosszat tettünk, azt hozzuk is helyre!

—Igaz, igaz, ez alapvető erkölcsi kötelességünk... - bólogatott Dem is.

—Tehát nekünk kell visszautaznunk, és rendbehozni a két nő sorsát!

—Tehát nekünk.

—És dédszüleink sorsát is.

—És mit akarsz kezdeni velük?

—Durmánnal és Ziekmónával?

—Igen, velük, dédapánkkal és dédanyánkkal. Sőt, még Kajjám húgával, Blumbíval is! Bár őt nemigen emlegeti Kajjám ...

—Én arra gondoltam, hogy semmit! Egyszerűen elhozom őket ebbe a korba, aztán majd nagyapó kezd valamit velük, elvégre nekem csak dédszüleim, de neki apja-anyja!

—Jó, ez még rendben is van, de gondolod hogy jó vége lenne annak is, ha Borostyánt és Viát is idehoznánk?! Mert Mirjan nagyanyó meglehetősen féltékeny ám! Milyen bőszen hangoztatja hogy rokonszenvezik a csiszí elvekkkel, de bezzeg nem ám akkor, ha Kajjámon kéne osztoznia más nővel!

—Szerintem Borostyán és Via sorsát úgy lehetne a legegyszerűbben elrendezni, ha velük kezdenénk az emberátalakítási programunkat! Ha ők lennének Vum első Értelmesei! Úgyis kell ide ember, mert ember nélkül itt semmi nem szaporodik.

—Jól van, nekem nincs ellene kifogásom! De nézzük meg már előbb, egyáltalán ki is ez a Via meg ez a Borostyán!

Az ikrek is belenéztek tehát egy-egy kristálygömbbe. Érdekes módon nekik sem mutatott a két nőről semmit sem a gömb, azon időpont után, hogy Kajjám elvált Viától, de az azelőtti pillanatokat szépen végignézegethették. S ekkor Zom így kiáltott fel:

—Nagyapó tényleg komplett örült! Hányszor elmondta, hogy ez a Via nem szép! Sőt, még csúnyácskának is nevezte! Holott ennél gyönyörűsegebbet el sem tudok képzelni! Ez a Via egy

csoda a maga nemében! Most már aztán teljesen biztos hogy nem hagyom elkallódni, és elmegyek érte, téren és időn át, és elhozom ide Vumra! Muszáj hogy megszerezsem!

—Hű, így még senki nőről nem hallottalak lelkendezni! Teljesen belehabarodtál! - álmélkodott Dem. Ő egyáltalán semmi olyan nagyon szépet nem talált Viában. Talán nem nevezte volna csúnyának, de semmiképp sem mondta volna szépnek. Különlegesnek különleges volt, de nem úgy, hogy vonzotta volna.

—Ez a nő megérdemli e lelkes szózatot, Dem! Én így látom! Örökké ugyan nem lehetek vele, végtére is én örökké élek, de ő még az átalakítás után sem lesz örökéletű, nem él majd tovább mint mondjuk húszezer év, legfeljebb huszonötezer, ezt te is tudod, Dem! De ezt a röpke két évtizedet azt hiszem hajlandó vagyok rászánni! Neked talán nem tetszik?!

—Nem! Nem igazán! Legjobb esetben is csak egy amolyan jó közepesnek, átlagosnak mondanám! De örülj neki, így nem kell osztoznod rajta énvelem! Nekem inkább Borostyán tetszik! Az aztán a nő, öregem! Nem mintha nem láttam volna már annál is szebbeket, nem is egyet, de van valami vonzó, ábrándos a tekintetében...

—Jól van Dem, akkor megegyeztünk: enyém Via, tied Borostyán! Akkor most essünk neki a Kapunak, hogy az már más időn keresztül is áthozzon bennünket ide, Vumra, mert gondolkunk kell rá, hogy időutazásra eddig még nem készítettük fel szegény kapucskát, aztán...

—Aztán?

—Aztán indulunk leánynézőbe!

3. fejezet: A vándorkereskedő

Borostyán néhány nappal azelőtt töltötte be a tizenötödik évét, hogy életében először, és tulajdonképpen utoljára találkozott Kajjámmal. Mindazonáltal egyáltalán nem látszott tizenöt-évesnek, inkább olyasfélének, aki talán úgy tizenhárom esztendősen lehet. Fiatalabbnak látszott tehát a koránál. Ez azonban cseppet sem törte le, két okból sem: egyrészt elhitte a szüleinek, hogy egy lánynak nagy előnye ha fiatalabbnak látszik mint amilyen, mert ez rendkívüli előny ha már idősebb lesz, tovább marad ugyanis szép, másrészt pedig ha fiatalabbnak látszott is, de így is gyönyörűszép volt! Továbbá, ha kellene még egy harmadik előny is, megemlíthető hogy csak a teste volt fiatalabb, az esze nem, sőt, korához képest kifejezetten okos, élelmes leánynak volt mondható, de még csak nem is csupán korához képest!

Szüksége is lesz, úgy vélte, minden okosságára és élelmességére, ha életben akar maradni! Ennek oka pedig az volt, hogy Kajjámmal egy igen szomorú esemény kapcsán nyílt módja találkozni: az atlantuai katonák felprédálták faluját! Méghozzá úgy, hogy a lakosságot csaknem teljesen kiirtották. Alig néhányan menekültek meg csupán Nokoli falu lakóiból. Úgy nagyjából minden tizedik fő, akiknek sikerült elszaladniuk a környező hegyekbe, vagy akik valamiképpen roppantul szerencsésen tudtak elrejtőzködni. Ez igazán nem volt egyszerű, mert a katonák több napig is a faluban maradtak, s akire ráleltek, azt kímélet nélkül megölték!

Borostyán is áldozatul esett volna a katonáknak, mert bár elbújt, de őrá is ráleltek – az volt csak a szerencséje, hogy épp Kajjám találta meg őt. Ennek következménye pedig az lett hogy nemcsak életben maradt, de még csak meg sem erőszakolták. Kajjám maga ugyanis nem tett ilyet, másoknak pedig nem árulta el Borostyánt. Igaz, akadt egy másik katona is aki Borostyánt felfedezte, de ezt meg éppen Kajjám ölte meg, ezt a katonát, tulajdonképpen tehát a katonatársát, a vele egy csapatban levőt, Borostyán megmentése érdekében, holott Kajjám dolga épp az lett volna hogy Borostyánt ölje meg, mint az ellenséges falu egyik lakóját!

E tétivel természetesen cáfolhatatlanul bebizonyította hogy Borostyán barátja. S még azt is hogy igazán rendkívüli személy! Lehet valóban is az a bizonyos titokzatos Esneki írnok, az új vallás alapítója, akiről már oly sok hír és legenda szól! Lehet bizony, mert nem akárhogyan ölte meg a katonát: a saját maga által feltalált lőpor segítségével robbantotta fel, amiről szegény Borostyán természetesen azt sem tudta hogy micsoda, s emiatt nem is lehetett kétséges Borostyán számára, hogy ez a Kajjám egy nagy csodatevő! Sőt, maga a nagy Esneki írnok, ez az igazi neve, s a Kajjám, az csak az álneve, mert valamiért jobbnak látja igaz valója felfedése nélkül járni-kelni a világban!

Az az igazság, hogy Borostyán egészen belészerelmesedett Kajjámba, bár erre nagyon sokáig nem jött rá. Nem jött rá, mert más dolga volt.

Például az, hogy elföldelje szülei és testvérei maradványait, akik nem voltak olyan szerencsések mint ő, és meghaltak a támadás során. Aztán pedig bújkálnia kellett a faluban dorbézoló katonák elől, míg el nem mentek. Sajnos Kajjámmal együtt! De ez még mindig jobb volt mint ha tovább maradtak volna.

Ezután viszont Borostyán egyedül maradt! Teljesen egyedül, olyan egyedül ahogy még soha életében, és el kellett döntenie, hogy mit is kezdjen az életével, ha már megmaradt az neki Kajjám jóvoltából!

Szerette volna ha Kajjám visszatér hozzá. Igaz, már azon néhány perc alatt is amit vele töltött, beszélgetve, megállapította hogy ez a Kajjám, ez minden csak nem átlagos fickó, igazán fura alak, de hát annyi baj legyen! Jószándékú figura, a maga módján talán kedvesnek is mondható, és egészen biztos hogy zseni, ez a legkevesebb ami elmondható róla!

No és egyáltalán: végre nem lenne egyedül! Az nagyon rossz, erre már a bújkálása ideje alatt rájött!

Remélte, Kajjám majd visszatér hozzá, mert szerényen bár ahogyan az egy leányhoz illik, de elválásukkor célzott rá hogy ha Kajjám erre jár, akkor ugorjon már be hozzá, mert szívesen látja... bár amikor ez az eszébe jutott, némi aggodalommal gondolt rá, hogy vajon nem volt-e túl szerény is ekkor?! Biztos-e vajon, hogy Kajjám megértette hogy miről van szó?! Lehet hogy sokkal egyértelműbben kellett volna kimutatnia a vonzódását?! Mert Kajjám, az bizony olyan

amilyen, s csöppet sem lehetetlen hogy csak a maga titokzatos porain, kotyvalékain jár az esze! Vagy esetleg az új vallásán... utóbbin persze csak akkor, ha valóban ő Esneki írnok...

Mindegy. Kajjám vagy visszajön, vagy nem. Az biztos hogy nem várhat rá! Ki kell találnia, mi-ből éljen meg!

Borostyán szülei a falu leggazdagabbjai közé tartoztak. Ez azonban sajnos nem sokat jelentett, mert Nokoli falu nem volt nagy. Azaz, tulajdonképpen igazán jókora volt, csak hogy azon a környéken akadtak ennél jóval nagyobb falvak is, mert bőven termő, gazdag vidék volt az. Ráadásul Nokoli egy völgy végében feküdt, s így az egyik irányba, észak felé, de még kelet és dél felé is, csak a hegyek voltak, arrafelé nem húzódhattak szántók, csakis nyugati irányba! Igaz viszont, hogy a környező hegyoldalak kiváló szőlőt termettek.

Ennek ellenére Nokoli volt a völgy és a környék talán legkisebb falva. Az tehát hogy Borostyán szülei Nokoliban a leggazdagabbak voltak, egyáltalán nem jelentette, hogy a környéken ne lett volna csak a parasztok között is legalább száz, aki sokkal több pénzzel, földdel, termékkel, állattal rendelkezett mint ők! Mindazonáltal volt legalább egyvalami amire Borostyán családja joggal volt büszke, ami kiemelte őket a hasonló sorsúak tömegéből: a házuk!

Nokolit ugyanis inkább csak a saját lakói nevezték falunak, s a környező nagyobb települések lakói. A távolabb lakók, s a királyi tisztségviselők, hivatalnokok inkább azt mondták róla hogy kisváros. Ennek oka pedig az volt, hogy a környező remek természeti adottságok miatt valóban jóval jókorább volt, mint ami akkoriban megszokott volt egy torg vagy atlantuai falutól. S nemcsak ő, de a környék minden települése. Errefelé tulajdonképpen egyáltalán nem voltak falvak, hanem csak városok vagy kisvárosok. Legalábbis a méreteik alapján. Városfala azonban egyiknek sem volt.

Érdekes azonban, hogy e települések között leginkább éppen pontosan Nokoli volt a leginkább városias külsejű! Mégpedig amiatt, mert annyira be volt szorítva egy völgy végébe. Emiatt a házak közül számos egészen a hegyoldalakra tapadt, amiket teraszosan megműveltek, s hogy az őszi esők ne mossák le a termőtalajt, ezen teraszok oldalait alaposan kikövezték, sok helyen alacsony kőfalakkal is megerősítették. S természetesen a házak is túlnyomórészt kővekből épültek, hiszen az volt errefelé bőven, nem úgy mint a völgyben lejjebb, ahol az kiszélesedik, s amerre inkább a vályogépítészlet volt a jellemző! Tehát, bár Nokoli volt létszámra a legkisebb errefelé, de határozottan városiasabb jelleget mutatott mint a környéken bármi más emberlakta hely.

Am Nokoli házai között is a legszebb talán épp Borostyán háza volt. Nagy volt, nyolcszobás, s e sok szobához még járt külön nyári konyha, külön pince az udvarban, még egy pince aminek bejárata a házból nyílt, a kamrából, volt számos gazdasági épület is, s mind kőből, az udvar egy jelentős része fedett volt, cseréptetővel fedett, bár oldalról nyitott volt, a ház sem akármilyen kőből volt rakva, de fehér terméskőből, s ugyanilyen kőből épült a kerítés legnagyobb része is! Igaz, a kerítés csak az utca felől volt ilyen, másfelől kerítés ugyanis nem is volt, de csak azért nem, mert Borostyán háza egy zsákutca legvégén állt, s minden más oldalról meredek sziklafal határolta az udvart, arrafelé tehát nem is kellett kerítés.

De ez még mind semmi! Mert Borostyán házában volt fürdőszoba is, pedig ez Nokoli házainak igazán nem mindegyikéről volt elmondható, sőt, az egész faluban (vagy kisvárosban) talán csak öt másik ház volt, amelyben benne lett volna e jelentős civilizációs vívmány, a fürdőszoba! Sőt, nem is csak egy közönséges fürdőszoba volt ez, de teljes egészében kőből rakott, és óriási, mert saját medence is volt benne, mintegy tizenhat négyzetméteres, és majdnem úgy nézett ki mintha egy sokkal későbbi korból való lenne: ugyanis hideg-meleg vízcsapja volt! Borostyán udvarában volt ugyanis egy hőforrás, az udvar végében magasodó sziklafalból bugyogott ki, ennek vize volt elvezetve a fürdőszobába egy csövön, s hogy mennyi víz ömöljék ki belőle, azt egy kar elforgatásával lehetett szabályozni. De a közelben folyt a patak is, a hideg vizével, s ez is el volt vezetve a fürdőszobába, s ugyanilyen karos módszerrel. Ez aztán olyan luxus volt, hogy nemegy királyi palotában sem volt hasonlatos!

Borostyánék tehát nem voltak dúsgazdagok, de ami a házukat illeti, azt bizony majdnem mindenki irigyelte. Borostyán nyugodt szívvel mondhatta magáról hogy nemcsak szép, de

majdhogynem előkelő lány is, ami a paraszti vagy akár kézműves népességet illeti, még akkor is, ha semmiféle hivatalos nemességgel nem is dicsekedhet.

Előkelő lányok persze bővelkednek az udvarlókban, különösen ha szépek! Nem volt ezalól Borostyán sem kivétel. És nem is csak a maga falusi-városi köreiből talált udvarlókat. Hanem...

A környéken élt egy földesúr is. S ennek a kisebbik fia, egy bizonyos Rahúl, egy vásár alkalmával megpillantotta Borostyánt, s nyomban ki is kezdett vele, azt híve, csak azért mert apjának nemcsak a birtokai nagyok, de még bárói rangja is van, no meg saját vára, azért ő már minden lányt megkaphat akit csak akar!

Rahúl nem volt csúnya arcú legény, hanem a modora már korántsem volt olyan szép mint az arca! Szenttelenül, pökhendien beszélt, s rendkívül megsértődött azon, hogy Borostyán nem állt rá a hancúrozásra. S néhány nappal később ellovagolt Borostyánék házához, s ott egészen egyszerűen kijelentette teljesen nyíltan, hogy a leányt az ágyába akarja dugni! Ajánlatot tett Borostyán apjának, hogy ő megvásárolja Borostyán néhány éjszakáját: menjen vele Borostyán a várába egy hétre, s ezért fizet nekik pontosan ezer aranyat!

Borostyán hevesen tiltakozott. Ha legelső találkozásukkor Rahúl megkéri a kezét, valószínűleg boldogan igent mond neki azon sebtiben, melegében. Naná hogy, ez nem is kérdéses! Hogy is ne ment volna hozzá lélekszakadva egy báróhoz, akinek saját vára van, s még széparcú és fiatal is! Mostanára azonban úgy megutálta a férfit, csak mert látta hogy az mennyire semmi-be veszi őt, mennyire nem becsüli, mennyire lenézi, hogy most már nemcsak lefeküdni nem akart vele, de most már a felesége sem akart volna lenni!

Rahúl megérkezte után, az első pillanatokban Borostyán szülei is tiltakoztak, hanem ez az ajánlat az ajkukra forrasztotta a szót! Ezer arany! Hatalmas istenek!

Jódarabig nem szólaltak meg, miközben Rahúl peckesen páváskodott előttük, kidüllesztve a mellét, hogy lám csak, milyen gazdag ember is ő!

—Hiszen ebből a fél falut megvehetnénk... - mondta végül Borostyán apja.

—Többet is! - legyintett Rahúl. —Na, vihetem akkor a kis pisist?! - intett Borostyán felé.

—Várj türelemmel kérlek uram, ezt még meg kell beszélünk! - válaszolta gyorsan az apa, és betapasztotta Borostyán száját, látva hogy a leánya kiabálni készül.

—Holnap jövök az igenlő válaszáért! - vetette oda Rahúl.

Távozása után Borostyán azonnal lehordta a szüleit, hogy ne nézzék már őt kurvának!

—Leányom, őt aranyért már egész csinos rabszolgát lehet venni! Vagy ha férfirabszolgáról van szó, akkor izmosat, erőset! És ezer aranyat kapnánk! - mondta az apja.

—De hát én nem rabszolga vagyok, s nem is kurva!

—Persze, persze, de gondold csak bele kérlek, ez nem kurvaság! Mások is lesznek a szeretői néha nagyuraknak, huszadennyiért is! És ebből a rengeteg pénzből te is milyen jól járnál!

—Jól. Jól megvetne mindenki a faluban! Senki nem venne feleségül!

—Mesebeszéd! Olyan stafirungot vehetnénk neked, hogy olyan hozománnyal még senki leány soha nem dicsekedhetett, tehát...

—Olyan hozománnyal, haha! Tehát azért fekszem le ezzel a görénnyel, hogy majd a férjem jól éljen abból, amit én kerestem a nőiséggel! Szép, mondhatom! Aztán meg lehet az is, hogy az a hozomány gazdagabb lesz mint gondolatokat: lehet hogy egy gyerek is lesz a „vagyon-tárgyaim” között!

—Az nem is olyan biztos, meg aztán ha mégis, majd teszünk róla hogy ne éljen soká!

—Kár a beszédért, apám! Nem leszek a macája Rahúlnak!

—Leányom, nem gondolkozol okosan! A szüzesség nagy érték az igaz, de mint minden érték, ez is pénzben mérhető, hiszen épp hogy csak az érték, aminek az értéke kifejezhető aranyban! Én azt hiszem, eme értékedet most igen jó áron lehetne értékesíteni! És nem igaz hogy megvetnének, mert tudod te is hogy a mai vészterhes időkben gyakran megesik hogy bár még nem ment férjhez a leány, de mégsem szűz: elég ha csak valami haramiacsapat vagy ellenséges osztag betör a faluba!

—Egészen más az, ha erővel vesznek el valamit tőlem, vagy ha önmagam csinállok kurvát magamból! Különben is utálok Rahúlt! - azzal hogy a vitát lezárja, Borostyán ott is hagyta a szüleit.

És bár a következő napokban gyakran próbáltak a lelkére beszélni a pénzvágtyól megszédült szülők, de Borostyán nem engedett nekik.

Majdnem úgy lett aztán ahogy apja mondta: rátörtek Nokolira az atlantuai katonák, de mégsem kapták meg Borostyánt, hála Kajjámnak...

De a szüleit megölték, s ezt Borostyán akkor is fájlalta, ha az utóbbi napokban az erényei miatt alaposan össze is különbözött velük.

Remélte, Rahúl is a támadók áldozata lett. Ezt azonban egyelőre nem tudhatta, s más dolga volt, fontosabb annál, hogysem ezt megérdeklődjön.

Hogy mi? Például az, hogy miből él meg!

Az igaz, hogy a katonák a faluból rendkívül kevés élelmiszert vittek el. Hiszen amióta világ a világ, a katonák zsákmányként mindig elsősorban készpénzt és ékszereket keresnek! Aranyat, ezüstöt, gyémántot, drágaköveket... S mert Borostyán háza igazán tisztességesen el volt látva élelmiszerral, bizvást remélhette, hogy hónapokig nem fenyegeti őt az éhhalál. Sőt, akár talán még két évig sem, mert hisz az az élelem amit felhalmoztak, egy soktagú család számára méreteztetett, míg Borostyán legnagyobb sajnálatára csak egyszál-egymaga volt!

Ráadásul neki az ékszerei is megmaradtak, mert Kajjám olyan kegyes volt hozzá hogy semmit el nem vitt tőle. Beérte azzal hogy Borostyán néhány napig kosztolta őt, s akárhányszor is jól megfürödhetett a medencéjük melegvizében. Bárcsak minden katona ilyen rendes volna, sokkal emberségesebbek lennének a háborúk! - gondolta nemegyszer a leány.

Megmaradtak a családi kincsek tehát, és az élelemtartalékok is. De hát akkor is gondolni kell a jövőre! Mert ugyebár akármeddig az élelem sem áll el. Megeszi azt az egér, patkány, a bogarak, de ha jól el is tárolják, ha más nem, hát a penész is. A pénze sem lesz elég akár-mennyi időre. Ha meg azt elkölteni nem akarja, gondoskodnia kell önmaga ellátásáról! Ami nehéz lesz, mert van ugyan földjük, ami most jog szerint az övé mint törvényes örökösé, van szép tábla szőlőjük is, nem is egy helyen a faluban hanem itt is egy darab meg ott is, különböző helyeken, s hozzá talán a legjobb szőlőtermő lankákon, sőt vannak még állataik is. De hát mindezt teljesen lehetetlen hogy ő egymaga megművelje! Annyira lehetetlen, hogy amint a támadás után eltelt mindössze csak két nap, máris megállapította, hogy még az is szinte meghaladja az erejét, hogy egyáltalán az állatállományt ellássa. Amikor még éltek a szülei, ott volt erre nemcsak apja és anyja, de három bátyja, két nővére, két idősebb bátyjának felesége, az egyik ilyen feleség nővére és húga akik szintén náluk laktak, apja unokatestvérének özvegy felesége, egyik unokatestvére is, aki sánta volt, s ezért nem alapított saját háztartást hanem hozzájuk költözött, még hozzá a kislányával, s e kislány is megvolt már ugyanannyi idős mint Borostyán, tehát ő is sokat segíthetett, ott volt még Borostyán apai nagymamája és anyai nagyapja, valamint két cselédjük, középkorú, tagbaszakadt, erős emberek, akik a legnehezebb munkákat is vígan elvégezték, s mindegyiküknek volt felesége is, akik szintén kivették a részüket a nehéz munkákból. S most mindazt a sokat amit ezek végeztek, ő, Borostyán, egyedül lássa el?! Egészen nyilvánvaló, hogy ez merő lehetetlenség!

Mást nem tehetett Borostyán, mint hogy kiengedte a teheneket a kertbe, ahol a szénaboglyához is hozzáfértek, vizet meg a patakból ihattak, a baromfiudvarba beszórt egy nagy rakás szemesterményt, s így már csak a disznókról kellett rendszeresen gondoskodnia, s a fejést elvégeznie naponta; még ez sem volt könnyű. Örült hogy birkákat nem tartanak!

Az bizonyossá vált előtte, hogy sürgősen segítőköt kell keresnie maga mellé. Igenám, de ez nem volt egyszerű, mert kik is legyenek ezek a segítők?! Csakis háromféle segítő volt lehetséges: rokonok, rabszolgák vagy fizetett munkások.

A rokonait mind megölték a támadók, még a legtöbb barátját is. Fizetett munkások alkalmazásához nem sok kedve volt, mert már az is rosszul hangzott hogy fizetnie kell, – hol marad akkor a haszon?! Ezért azon kezdett el gondolkodni, hogy vásárol néhány rabszolgát!

Szerencse volt hogy Borostyán ezen gondolkodott, mármint az volt a szerencse hogy gondolkodott mielőtt nekieredt volna vásárolni, mert így érdekes dologra jött rá.

Elkezdte ugyanis számolgatni a pénzét, hogy vajon mennyi rabszolgát is vehet belőle?! De mert előrelátó lány volt ő, nemcsak ezt számolta ki, hanem igyekezett költségvetést készíteni az egész következő évre. Ebbe tehát kiadásként be kellett terveznie a leendő rabszolgák árát, azt is amit fogyasztanak, néhány rabszolgafelügyelő bérét, bevételként pedig gyakorlatilag semmi más nem jöhetett szóba, mint az, amit a gazdaságuk megtermel, s erről meglehetősen pontosan tudta hogy mennyi lesz, mert hisz már évek óta ugyanazt termelték, s ismerte a saját háza és birtokuk lehetőségeit. S azt is tudta, hogy ehhez a munkához hány ember kell.

Most azonban nem elég annyi rabszolgát vennie, ahányan ők korábban voltak, ezt jól tudta. A rabszolga egészen biztosan nem dolgozik olyan jól, mint aki önmaga kedvére, vagy legalábbis önmagáért dolgozik, a saját hasznára – miért is dolgozna olyan jól a rabszolga, hiszen neki nem lesz jobb attól, hogy többet dolgozik! Még akkor sem dolgozik olyan jól, ha korbáccsal hajtják. Dolgozik, persze, de épp csak annyit hogy ne kapjon verést, és amint lanyhul a felügyelő figyelme, lanyhul a rabszolga igyekezete is. És nem lehet minden egyes rabszolga háta mögé felügyelőt állítani korbáccsal, mert az azt jelentené hogy ugyanannyi a felügyelő mint a rabszolga, tehát ugyanannyi embert kell fizetnie Borostyánnak, akkor meg már mindegy hogy így csinálja vagy szabad munkásokat fizet meg!

Mindezt végiggondolta Borostyán. Elkezdte számítgatni, hány rabszolga is kéne neki, ehhez hány felügyelő... és bár meg tudta volna venni a kellő számú rabszolgát, de ezeket etetni, a felügyelőket fizetni... költségvetése azt hozta ki, hogy tulajdonképpen egyáltalán semmi haszna nem lesz jövőre, sőt, lehet hogy még vesztesége is lesz, ami még szép nagy összeg is lehet, ha például az egyik rabszolga meghal mondjuk betegségben, vagy balesetben mert tegyük fel rádől egy fa, vagy megmarja egy kígyó... vagy akár el is szökhet némelyikük...

Bár Borostyán nem volt művelt nő, még írni-olvasni sem tudott, épp csak a számokkal volt tisztában valamennyire, épp annyira hogy a költségvetését elkészíthesse, azt is fejben, de belátta hogy ez az út nem járható!

Mégis marad tehát az, hogy munkásokat fogad fel, illő bérért, bármennyire is ódzkodott ettől eleinte!

Erre is készített költségvetést. És meglepve tapasztalta, hogy ez már egészen másként alakul! A támadás előtt Borostyánon kívül épp húszan voltak a felnőttek a házban, akik dolgoztak, s Borostyán is húsz munkást akart felfogadni ezért. Belegondolt hogy mennyit kapott fizetségként két cselédjük korábban, s úgy vélte, e munkásoknak kell hogy ennél valamivel többet adjon, mert a cselédek ellátást is kaptak náluk, de azt ő most nem fog adni, mert nem akar főzni ennyi emberre. Ellenben így nem kell felügyelő, azaz, egyetlen felügyelő kell, és az ő maga lesz, s akkor sem érheti kár, ha valamelyik munkása netán meghal! És meg sem kell ezeket vásárolnia!

Kiderült, hogy így már ha nem is tehet szert valami hű de nagy haszonra, de azért lesz haszna, egészen tisztességes. Így már mindenesetre kényelmesen megélhet.

Most már csak azt kellett kitalálnia, honnét szerez munkásokat! Ez pedig nem volt könnyű!

Nem volt könnyű, mert a városka lakóinak kilencven százaléka elpusztult! És nem sokan jöttek ide más faluból vagy városból sem, mert egyrészt semmi keresnivalója nem volt itt a nem idevalósiaknak, másrészt azon településeknek is súlyos veszteségeik voltak a háborúban, melynek során ez a térség Atlantuához lett csatolva. Nokoli kongott az ürességtől! Alig ötven jöttek csak bevándorlók ide, akik hallották hogy valami távoli rokonuk meghalt, s most itt akartak lakni, hogy átvegyék örökségüket, a házat, telket, állatokat. S mert szinte mindenki rokona volt valakinek az életbenmaradtak közül, ezért most még annak is lett háza-földje, akinek korábban nem volt! Miért is ment volna el Borostyánhoz pénzért dolgozni, amikor ehelyett művelhette a magáét is, s úgy az összes haszon az övé maradt?!

Borostyán úgy vélte, nem tehet mást, kénytelen másutt munkásokat felfogadni! Az állatok ellátását rábízta egy életben maradt ismerősre, de hiába volt az ismerős, annyi volt annak is a dolga, hogy ezt csak jó sok pénzért vállalta el. Borostyán szívta is a fogát, de nem tehetett

mást, fizetett – végül pedig lóra pattant és elment a közeli más falvakba és városokba, hogy ott próbáljon munkásokat találni. Húsz ember felfogadása nem lehet olyan rendkívüli feladat!

S mégsem járt sikerrel. Nem, ugyanis a közeli településeken is erősen megritkult a lakosság a háború miatt, most volt bőven parlagon maradt föld, jutott belőle mindenkinek aki dolgozni akart, faluhelyen tehát nem járt sikerrel Borostyán. Az emberek különben sem szívesen hagyták oda a szülőfalujukat. Akiben mégis volt hajlam erre, az meg inkább valamelyik városba ment. De nem Nokoliba, hanem nagyvárosba, ahol, úgy vélte, megcsinálhatja a szerencséjét!

Borostyán is elment nagyvárosba, emberekért. Elment, holott egy ekkora út nem is volt veszélytelen egy fiatal leánynak, egyedül! De elment, mert mást nem tehetett. Messzire ment, előbb Szizsönbe, majd, mert ott nem járt szerencséivel, még messzebb, Pakundába.

És itt sem járt szerencséivel! Később, amikor belegondolt kudarca okába, arra a következtetésre kellett jusson, hogy ennek minden bizonnyal az lehetett az oka, hogy a falvakból a városokba menő emberek nem azért jönnek ide, hogy innen visszamenjenek valahová a földet túrni, azt ugyanis a saját falvukban is megtehették volna! Aki pedig már eleve a városban született, az még úgy sem akar földműveléssel foglalkozni, s többnyire nem is ért hozzá.

Nagy nehezen azért mégis összeszedett valami tíz embert. Ez ugyan csak a fele volt a szükséges létszámak, de több nem jutott! És már ezeknek is jóval többet kellett ajánlania, mint amire eredetileg gondolt. A legnagyobb baj azonban az volt, hogy meglehetősen megbízhatatlanoknak látszottak, akiktől nem sok munkát várhat! Például nem volt épp a legjobb jel, hogy már előre kértek valamennyi pénzt, s ezt többen közülük arra használták fel, hogy már másnap berúgnak. Borostyán már tartott attól is, hogy másnap egyszerűen meglépnek, s hiába is futna utánuk és a pénze után!

Végülis azonban nem léptek meg. Eljöttek Nokoliba. S itt még neki is kezdtek a munkának, habár meglehetősen ímmel-ámmal, igazság szerint nem sokat végeztek, hárman együtt értek annyit mint Borostyán akármelyik bátyja egyedül valaha, legfeljebb annyi jó mondható el róluk, hogy legalább amit megcsináltak mégis, azt jól csinálták, nem kapkodták el a feladatot!

Ez azonban nem vigasztalta Borostyánt. Ha ez így megy tovább, az neki kész katasztrófa! Nem lesz megművelve a szőlő, ha az nem lesz megművelve, akkor nem lesz termés, nem lesz bor, ha nem lesz bor, akkor nem tudja majd eladni azt, nem lesz pénz... hogyan szántatja fel így a földjeit, ki fog boronálni, vetni, aratni, csépelni?! Ezek tízen alig tesznek mást mint az állatokat ellátják, már például fejni továbbra is neki kell, mert azt mondták nagy gögösen, hogy ők férfiak, azt nem teszik meg! Épp csak annyit tettek hogy szénát kaszáltak télire, legeltetik a teheneket, mást alig valamit!

Új költségvetést kellett készítenie. Annyi előnye volt, hogy már csak tíz emberre és önmagára kellett számítania a megélhetés tekintetében. De számot kellett vessen azzal is, hogy teljesen lehetetlen hogy megművelje a földjeit mind. Ha viszont azt nem műveli meg, akkor felesleges megtartania, mert csak kár éri őt úgy!

De nem tudta hogy mit csináljon. S e napokban, hogy még nagyobb legyen a baja, kiderült, hogy él neki valami nagyon távoli rokona, aki egy nap megjelent a házában, s ezt mondta neki: —Tűnj el innét Borostyán! Ez az én házam!

—Tessék?! - meredt Borostyán döbbenten a férfira. —Ki az ördög vagy te egyáltalán?!

—Nem csodálom hogy nem ismersz! A nevem Korbadrán. Nem jártam még erre felé. De egészen közeli rokonod vagyok, apád féltestvére! Vagyis apád halála után én öröklöm a vagyont! Idefigyelj kislány, rendes embernek tartom magamat, tehát nem kívánom hogy koldusként fuss innen, tőlem az égvilágon mindent vihetsz magaddal amit csak bírsz, de a ház, a birtok, tehát minden ami nem mozgatható, de még az állatok is: az enyém! Na, tényleg ne mondd hogy rossz vagyok hozzád: az állatok közül nem bánom, az egyik lovat magaddal viheted, sőt, legyen neked: két lovat, az egyikre ülsz te, a másik lesz a málhászló!

—Megható a nagylelkűséged - mondta gúnyosan Borostyán - de én már csak úgy tudom hogy a szülők halála után a gyerekek öröklik a vagyont! Te pedig egészen határozottan nem vagy apám gyereke, ezt az imént vallottad be!

—Épp azért az enyém a ház! Mert én úgy vagyok apád féltestvére, hogy apádnak és nekem közös volt az apánk! Ráadásul én vagyok az idősebb! Csak anyám még fiatal korában meghalt, ezért vett apám új feleséget magához, s így született meg attól a te apád! Na és ami téged érint: ez a ház ahol most vagyunk, a szülői házam! Én itt születtem! És miután apám, aki tehát a te nagyapád is, meghalt, természetesen valóban a gyermekek kellett örököljék a vagyont: apád és én! És ilyenkor, te is tudod, többnyire úgy szokott lenni hogy a ház meg minden marad az idősebb fiúgyermeké – aki én vagyok – a fiatalabbikat pedig kifizetik és menjen amerre akar! Most azonban másként volt, s azért, mert nagyanyád, aki nekem ugyebár csak mostohaanyám volt, természetesen jobban szerette apádat, az ő édesgyermekét, örökösen perlekedett is velem, s természetesen nem akart kiköltözni e házból! Így aztán az lett hogy maradt itt apád, nagyanyáddal, s én szedtem a sátorfámat! S azt nem tagadom hogy kaptam némi pénzt is, de az egyáltalán nem volt valami sok, s főleg nem annyi amennyit megérdemeltem volna, amennyi járt volna nekem, nem érte el ám az az összeg ennek a csodálatos ház értékének a tizedét sem, holott illetet volna ugyanannyit kapnom, amennyit e ház ért! Főleg ha figyelembe vesszük hogy én vagyok az idősebbik fiú! Tehát magad is beláthatod Borostyán, hogy apád elhalálózása után teljesen jogos hogy enyém legyen ez a ház! És tényleg csak azt kérem ami megillet, a házat, mert ami benne van, a pénz, a tied lehet, sőt tőlem még a bútorok is ha ugyan magaddal tudod vinni, habár e bútorok nagyrésze is ősi családi örökség! De ne mondd hogy önző és kapzsi vagyok!

—De hát neked nincs házad, ahol lakj?!

—Hogyne volna, még feleségem is, csakhogy az a ház egyáltalán nem olyan szép, mint ez!

—Nem megyek sehová! - mondta mély lélegzetet véve, határozottan Borostyán. —Ez ugyanis amit elmondta, lehet ügyes mese is, hazugság is, de még akkor sem mennék ha igaz volna! És tudod miért?

—Miért?

—Mert amikor elmentél innen, belenyugodtál hogy az van ami van: hogy a ház apámé, a féltestvéredé lett! Ha olyan biztos voltál az igazadban, kezdtél volna perlekedni akkor!

—Kidoblak innét erővel is!

—Tedd azt, de előre figyelmeztetlek: ez esetben azonnal megyek Pakundába!

—Aha, szóval *te* akarsz pereskedni, Borostyán!

—Nekem arra semmi szükségem nem lesz, ugyanis nem a bírákhoz megyek.

—Hát? Fogadsz talán néhány keménykötésű legényt?! - kérdezte gúnyosan a férfi.

—Csöppet sem! A nőügyi hivatalnokhoz fogok menni!

—A... a *mihez*?!

—Na, meglátszik hogy nem voltál mostanában Pakundában! Akkor tudnád, hogy az atlantui császár, Zór, a mi városkánkat Pakunda közigazgatási területéhez csatolta! Ez azt jelenti, hogy én is mint itt élő nő, a pakundai nőügyi hivatalnok fennhatósága alá tartozom!

—Az meg ki az isten?!

—Egy nő. De olyan nő ám, aki még a felséges császárnak is írhat egyenesen! És piszkosul nagy a hatalma! Én voltam a minap Pakundában, s mindkét fülemmel figyeltem a hírekre! Ajánlom, mielőtt elkezdesz kötekedni velem, *mostohanagybácsi*, menj el te is oda, és kérdezősködj, hogy ez a nő mit csinál, hogyan csinálja amit csinál, miként és mennyire védi a nőket, s azután dönts, hogy érdemes-e ujjat húznod velem! Mert az nem fogja hagyni hogy kitúrj engem innen! Az olyan biztos mint a halál – mint a te halálod! - kacagott Borostyán, és már ott is hagyta a férfit.

Később kiderült, hogy a férfi nem hagyta annyiban a dolgot, pereskedésbe kezdett Pakundában, de Mokó bíró amint megtudta hogy egy árva lány az alperes – Borostyán – magától is azonnal a nőügyi hivatalnoknak adta át az anyagot, aki még aznap meghozta a határozatot. Azt írta, hogy az eset egyértelmű: ha Borostyánt kiraknák a házából, a férfinak két háza lenne, Borostyán ellenben nem tudna hol lakni! S mert logikus hogy akkor a legjobb az országnak ha mindenkinek van fedél a feje fölött, emiatt úgy rendelkezik, hogy a ház marad Borostyáné. A perlekedő férfit ellenben egy arany megfizetésére kötelezi, perköltségként, Zór császár kincstárára javára!

Mikor ezt megtudta Borostyán, nagyon örült, s arra gondolt, hogy ő ugyan nem nagyon szereti az atlantuaiakat és Zór császárt, hiszen miattuk vesztette el a családját, de tagadhatatlan, hogy azért van ám haszna Zór császárnak, s a törvényeinek!

Még több haszna is volt mint hitte. Mert még két hónapja sem idegeskedhetett, mi lesz a földekkel, állatokkal, egyáltalán, az egész életével, kiderült, hogy Zór császár nagyon alaposan meg óhajtja szervezni a közigazgatást a meghódított területeken, s inspekciós biztost küldött ki, hogy az végigjárja a falvakat-városokat, népszámlálást tartson, s rendelkezések minden felől tetszése szerint! Még külön arra is gondja volt hogy olyan utasítással lássa el ezt a tisztségviselőt, hogy intézkedjék a lakatlan épületek felől, nehogy azok gondozás híján tönkremenjenek, hiszen akkor az már az ő megnövekedett birodalmának lenne a kára!

Még ezelőtt egy héttel történt azonban, hogy Korbadrán úgy látszik eladhatta másutt meglevő házát, s a feleségével együtt beköltözött a faluba. Egészen egyszerűen betelepedett egy házba a falu túlfelén, egy olyan házba ami gazdátlan volt, mert a lakói meghaltak, és egyelőre senki életben maradt nem tartott igényt rá. Borostyán ezt nem minden aggodalom nélkül figyelte, mert tartott tőle hogy ez azt jelenti: Korbadrán nem tett még le róla hogy megkaparintsa az ő szép nagy házát! Különbözik hogy valóban ez a férfi célja, azt Korbadrán soha nem is titkolta; Borostyánnal ugyan nem beszélt már, de úton-útfélen hangoztatta hogy az a ház őt illeti meg! Sőt nemcsak a ház, de a szántó, a szőlő, a legelők, minden!

S végül megérkezett az inspekciós biztos Nokoliba is! Összehívta a lakókat, s egy listába felírogatta mindenkinek a nevét, sőt azt is hogy hol lakik! Ezt úgy lehetett megoldani, hogy már idekerülése első napját azzal kezdte, hogy beszámozta a falu összes házát. Eddig is voltak ugyan utcanevek minden városban és faluban, de házsámok – azok nem. Ezt persze megint csak Zór császár találta ki, aki szinte betegesen vonzódott a bürokráciához. Az inspekciós biztos különben a hosszú Medlemúnáj nevet viselte, de amilyen hosszú volt a neve, éppoly barátságos volt. Egyébként lehet hogy nem önszántából, hanem mert Zór császár parancsba adta, hogy igyekezzenek megnyerni e biztosok maguknak a meghódított lakosságot, hogy ne legyen lázadásveszély. De akármiért is, tény, hogy állandóan mosolygott, és bár akaratából nem engedett, de soha fel nem emelte a hangját.

Beszámoztatta tehát a házakat, s felírta hogy ki melyikben lakik. Majd számbavette a földeket, szőlőket, minden megművelhető területet.

—Ez mire? - kérdezte Korbadrán.

—Hát mert a terület alapján veti ki a császár majd az adót! - mosolygott Medlemúnáj.

Na, ez már nem úgy hangzott mint aminek örültek volna az emberek.

Mindazonáltal e felügyelő barátságossága felbátorította Korbadránt, hogy megemlítse neki az ő nagy bánatát a házzal kapcsolatban, de Medlemúnáj rögvést azt válaszolta, hogy amiben egyszer egy nőügyi hivatalnok döntött, abba ő bele nem szól, mert e hivatalnokok a császár kedvencei, de meg különben is van neki ezen kívül is rengeteg dolga! Hiszen itt a temérdek gazdátlan ház, a parlagon maradt földek, holott a császár nem szereti ha a föld nincs megművelve, mert azután nem kap adót...

S erre Korbadrán diadalittasan kiáltott fel:

—Hát épp ez az tiszteletre méltó biztos úr! Nem való az a ház Borostyánnak, mert meg sem műveli a hozzá tartozó földeket, az én ősi örökségemet! Nézd csak végig kérlek a saját tiszteletre méltó szemeddel, s meggyőződhetsz róla hogy a földeken övig ér a gaz! Ahol mégsem, ott is csak azért nem mert a teheneit legelteti rajta, pedig azok szántani való jó földek, és nem ilyes-mire való, mert legeltetni, azt a rossz földeken is lehet!

Erre viszont már összevonta a szemöldökét Medlemúnáj, s felkereste Borostyánt, mert ez komoly dolog! Előtte azonban valóban megnézte a földeket, de Korbadrán nem hazudott: úgy volt ahogy mondta! S még keveset is mondott, mert a szőlő is gazban állt.

—Nem lesz ez így jó, Borostyán kisasszony! - mondta rögvést, amint belépett hozzá.

—Mi nem lesz jó fenséges uram?! - kérdezte megilletődve a leány, hogy ilyen magas rangú látogató tisztelte őt meg.

—Nem illet meg a fenséges-cim. - intett a kezével Medlemúnáj.

—De engem sem a kisasszony megszólítás!

—Maga a felséges császár parancsolta meg, hogy a nemesség nélküli nőket, ha férjezetlenek, kisasszonynak kell szólítsam! Tehát te nekem Borostyán kisasszony vagy. De akkor sem lesz az jó, ha a földek parlagon vannak! Ezért, tudd meg, most tulajdonképpen illene súlyos büntetést kiszabnom rád! S bár ettől eltekintek, mert biztos nem tudtál arról hogy a felséges császár így rendelkezett, s amiatt is mert egyedül vagy, s elvesztetted a családodat is, de előre figyelmeztetlek, hogy jövőre már nem lehetünk ilyen kegyesek hozzád!

—De könyörgök uram, mit tehetnék?!

—Ha magad nem bírod, fogadj fel embereket a megműveléshez! De a földeket meg kell művelni, mert császárom úgy döntött - s tökéletesen igazat is adok neki! - hogy a föld azért van hogy megműveljék, mert a megműveletlen föld nem hoz hasznót, s amelyik ország megműveletlenül hagyja a földjét, az nem gazdagodik! Márpedig mindenkinek úgy a jó, ha az ország gazdag lesz!

—Persze, ez egészen biztos így van, a császár bölcsen rendelkezett, és én próbáltam is embereket felfogadni, de nem találtam eleget, s még ők is silányul dolgoznak!

—Kisasszony, én nem akarok neked rosszat! Én megértelek, hidd el. De nem az a dolgom hogy megoldjam a gondjaidat, vagy bárki másét is! Nekem az a dolgom, hogy császárom akaratának érvényt szerezzek. Kérlek mutasd meg, mekkora területet műveltél meg eddig, legalább valamennyire!

Borostyán nem tehetett mást, megmutatta. Erre Medlemúnáj ezt mondta:

—Ezennel úgy rendelkezem Zór császár nevében, hogy e földek amiket megmutattál, s megműveltél, a tied maradnak. Ellenben minden más földet, szőlőt, szántót, legelőt állami tulajdonba veszek tőled, tehát elkobzom, s odaadom Korbadránnak, aki bejelentette hogy holmi atyai örökségként már régebbóta igényt tart rájuk! Nem tudom hogy igénye jogos-e, de ez nem is érdekel, az ugyanis biztos hogy a föld leginkább azé, aki megműveli, s a császár azt akarja hogy a földek meg legyenek művelve! De ne ijedj meg - mosolygott kedvesen Borostyánra - mert a ház a tied marad, hiszen benne laksz, s a nőügyi hivatalnok is neked ítélte! Én nem másítom meg annak rendelkezését, nem azért veszem el a többi földeket tőled, mert nem illetett meg téged, hanem mert úgysem tudod megművelni! S nyilvánvaló hogy a felséges császár akarata magasabbrendű mint a nőügyi hivatalnok rendelkezése!

—De nagyuram, hát akkor én... én... engem most rettentő nagy kár ért!

—Ezt nem tagadom, de mondtam már hogy a császár azt akarja, hogy a földeket, házakat, szőlőket, mindent, gondozzon valaki, másképp tönkremennek, elpocsékolódnak! Hidd el, egy szemernyi személyes rosszindulat nincs bennem irántad, kisasszony! Sőt, még azt is be merem vallani, hogy nem igazán kedvelem azt a Korbadránt, akinek odaítéltem a földjeidet, mert ellenszenves nekem, hogy ki akart téged túrni a házadból, holott nagyonis van hol laknia, sőt, még a mellette levő két-három másik házba is beköltözhett volna ha akar, mert azok is üresek! De nem tehetek mást, a császárnak ez az akarata és én is úgy gondolom hogy igaza van! Végülis semmi hasznod nem volna abból sem ha meghagynám neked e földeket, mert úgysem tudnád megművelni azokat!

—De igenis, néhány éven belül csak találnék munkásokat rá hogy megműveljék, vagy eladnám őket!

—De addig nem teremnének. És nem biztos hogy találnál rá embereket. A férfiak többsége most úgyis katonának állt be. Kevés a munkaerő ilyesmire, hiszen a földművelés nehéz munka. Nézz csak körbe: a fél falu üres, sőt, több mint a fél falu, még a szebb házak közül is lakatlan rengeteg, pedig azt hiszem néhány évvel ezelőtt még irigykedtek az emberek arra, aki ilyenekben lakott! Most meg egyedül csak a te házadra irigykednek, semmi másra! De elárulom neked, kisasszony, az emberek, akik túléltek a háborút, inkább a városokba özönlenek, azok közül is főleg a tengerpartiakra, most, hogy Zór császár meghódította a tengerpartot, mert ott remélik megcsinálni a szerencséjüket!

S ekkor Borostyán így szólt:

—Belátom hogy a császár rendelkezése bölcs, és megnyugszom az ő akaratában!

—Okos kislány!

—De ugye belátod uram, hogy ezzel engem mégis igazságtalanság ért, ezért kérek, kárpótolj a veszteségeimért, amennyire lehet!

—Nem adhatok pénzt!

—Ó, nem kérek én olyasmit! De megkérlek arra, rendelkez úgy, hogy a környező házak, tehát azok amelyek a házam mellett és a közelében állnak, – hogy ezek az én tulajdonom mind!

—Ugyan mit kezdenél velük?!

—Hidd el uram, most még nem tudom, de kitalálom! Például később eladom őket!

—Most, amikor úgyis üres sok ház?!

—Persze hogy nem most, de később! Végülis Zór császár nem hódította meg meg egész Torgót, s ha jön egy újabb vérzivataros idő, szerintem számosan menekülnek majd békésebb vidékre a frontvonalról! Meg aztán a lakosság szaporodik, sokasodik... lesz ám keletje idővel e házaknak! És te magad mondtad uram, hogy a császár azt szeretné, ha valaki gondozná a lakatlan házakat!

—Igen, de hát képes vagy-e erre?!

—Ez azért csak könnyebb feladat mint a föld megművelése! S én nem kértem a földeket, csak a házakat! A kertjüket már csak el tudom látni!

—Jól van, ennyit megtehetek érted! - felelte Medlemúnáj, azzal pecsétetes okmányt állított ki erről. S így ettől kezdve Borostyán már csak akkorka földnek volt a gazdája, ami a korábbi tulajdonának a negyedét sem tette ki, ellenben nemcsak megtarthatta a szép házát, de még a mellette álló másik nyolcat is megkapta, tehát majdnem a teljes utcát, holott ez az utca Nokoli talán legszebb házaiból állt!

Korbadrán nagyon örvendett, hogy megkapta a rengeteg csodálatos szőlőt, mert Borostyánék birtokolták Nokoli legpompázatosabb szőlőtermő területeit. Most ez mind az övé lett! És mekkora szántót kapott, meg legelőket!

Hanem alaposan elsavanyodott az arca, amikor Medlemúnáj távoztához egy hónapra kijött Pakundából a lista, hogy kinek mennyit kell adóznia! Mert kiderült, hogy Borostyán, akinek alig maradt termőföldje, csak valami egészen nevetséges, szinte csak jelképes adót kell fizessen, ellenben ő, Korbadrán, amikor meglátta az összeget, a szívéhez kapott ijedtében. Teljesen lehetetlen volt azt ugyanis kifizetnie, anélkül, hogy szorgalmasan meg ne műveljen minden talpalatnyi földet amit kapott, dolgozhatott éjjel-nappal inaszakadtából!

Borostyán azonban igazán megkönnyebbült. Tudta, ha kibírja addig, míg újra értéke lesz a házaknak errefelé, akkor igazán busás haszonra tesz szert! Csak addig kibírja!

De úgy gondolta, nem lehetetlen az. Legelőszőrís lebontatta a házai közötti összes kerítést az embereivel. Ezáltal lett bőséges téli tüzelője a deszkákból s egyéb faanyagokból, egyben megkönnyebbedett a közlekedés is az ingatlanjai között. Emiatt ha akarta, már szántója is lehetett, volt a házak kertjeiben bőven akkora terület ami neki kellett! És ezután nem kellett adót fizetnie!

És e házkörnyéki föld jobban meg volt művelve mint akár a külterületi szántók! Kevesebb munkával járt! És minden tele volt gyümölcsfákkal és gyümölcsös bokrokkal! Sőt, e házakhoz zöldségeskert is tartozott, melyeket jórészt meg is műveltek már a lakók, mielőtt megölték őket a támadók!

Igen, Borostyán úgy gondolta, határozottan jól járt a cserével. Főleg, mert most szinte minden föld ami az övé volt, a háza közvetlen közelében helyezkedett el, nem kellett messzire kutyagolni a megműveléséhez, s ez roppantul előnyös volt. S a sok-sok háza megannyi kiváló terménytárolóként is bevált!

Csak még azt nem tudta, honnan szerez pénzt. Mert jó, jó, éhen éppen nem hal, de hát a munkásokat fizetnie kell...

S ekkor bukkant fel Nokoliban a vándorkereskedő.

Egy vándorkereskedő megjelenése akkoriban igazán nem volt rendkívüli esemény. Számos különböző kereskedő járta az utakat nagy ökrösszekerekkel, s a falvakban ahová betértek, fennhangon kiabálták, mi az amire vevők. Például olyasmiket kiabáltak hogy „Libatollat veszek!”, vagy hogy „Búzát veszek”, vagy „Tojást veszek”, vagy akármi mást is.

Igencsak ősz volt már amikor az a bizonyos vándorkereskedő megérkezett Nokoliba. Borostyán egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki, még messze a házatól de egyre közeledve, ezt kiáltozza:

—Mindent veszek!

Igen, nemes egyszerűséggel csak úgy mindent. Nem ám ezt vagy azt, de mindent!

Borostyán kiszaladt a háza elé. Kiderült, nem is egy, de három ökrösszekér jön az utcába, a legelsőt egy gyönyörű fiatal leány hajtja, aki nem sokkal lehetett idősebb mint ő, a mögötte levő kettőt pedig egy-egy marcona, szakállas férfi. A középső szekér hajtója kiabálta hogy mindent vesznek, de Borostyán úgy sejtette, maga a vándorkereskedő a legelől levő leány lesz, épp mert ő halad elől, tehát ő határozza meg, merre menjenek. A másik két ember, a két férfi, biztos a segédei lesznek. A szolgálai.

Később kiderült hogy helyesen okoskodott.

Borostyán tehát kilépett a házból, bemutatkozott a leánynak, s erre az is megmondta a nevét: Alitának hívták. A két segédje az Idzsli és Nonzan neveket viselte.

—Hogyhogy mindent veszel? - kérdezte Borostyán.

—Hát csak úgy, egyszerűen, mindent. De hát miért csodálkozol ezen, hiszen ha mindennel üzletelek, akkor mindenben tudok keresni, mindenben van hasznom – hát nem nagyszerű ez?! Mert tudd meg hogy én azt csodálom, hogy nem kereskedik minden kereskedő mindennel!

—Hm... - mormogta elgondolkozva Borostyán.

—És persze mindent el is adok! Nézd csak végig a szekereimet, s ha kell valami, csak bökj rá, s máris mondom hogy mennyibe kerül!

—Nem hinném hogy veszek tőled bármit is, az az igazság hogy nekem most bőséges sőt fölös mennyiségben van minden ami csak kell, bútor is, szerszám is, egyedül csak a pénz hiányzik! Tudod, a falut csaknem kiirtotta az ellenség, tehát van most minden bőven, de pénzt nem sokat hagytak, nekem meg fizetnem kell az embereimet! Tehát ne is haragudj, de nem hinném hogy üzletet tudunk kötni!

—Nono! Nono! Csak ne olyan sietve! Hiszen épp most bizonygattad, hogy milyen nagyszerű üzletre van itt kilátásom!

—Ugyan már!

—Pedig! Hát nem azt mondtad hogy fölös mennyiségben van mindenféléd?! Én pedig nem azzal jöttem ide, hogy „mindent veszek”?!

—Ah, vagy úgy! Hát igen, arról már persze lehet szó hogy eladjak neked! Ajaj, igazad van, rengeteg mindenfélém van amitől szívesen megszabadulnék némi pénzért! - örvendett Borostyán. És igazat beszélt, mert a sok-sok ház amit megkapott, mind berendezve lett az övé, s neki természetesen semmi szüksége nem volt az ottani asztalokra, székekre, szekrényekre, evőeszközökre, ágyneműre, s mindenféle egyebekre. Sőt, sokkal megfelelőbb volt neki e sok ház üresen, hiszen akkor tudott bennük mindenféle terményeket elraktározni, márpedig teméntelen gyümölcs termett a sok-sok kertjében, s azt sem tudta mit kezd ezekkel. S már meg is kérdezte:

—Gyümölcsöt is veszel?!

—Mindent veszek. - bólintott nyugodtan Alita.

—De figyelmeztetek: rengeteg gyümölcsről van szó! Nem elég rá a három szekered! Legalább húsz szekérnyi gyümölcsöt adhatok!

—Több nincs?

—Ez sem elég?!

—Már hogy is lenne elég, ha több a gyümölcs, többet adok el; ha többet adok el, több a hasznom!

—Én ezt nem értem, hiszen errefelé a kutyának sem kell a gyümölcsöm!

—Nem is csodálom, amikor itt mindenkinek van bőven! Bezzeg a tengerparti városokban! Most hogy a császár meghódította azokat, sok új hajó épül a távolsági kereskedelemhez, azokra mind tonnaszám kell a gyümölcs, mert az véd a skorbut ellen!

—De mire azt odaszállítod, megrothad!

—Hát igen, sajnos lesz károm is a szállítás során, de megnyugodhatsz, olyan árat szabok hogy az ezt ellensúlyozza, s még így is marad hasznom! Igaz hogy nem sok, de azért marad, és ez a lényeg, mert sok kicsi sokra megy. Ezért is kérdeztem hogy csak annyi gyümölcsöd van-e, mert megveszek én akármennyit is! Bár szárított gyümölcs még jobb lenne. Azon sokkal többet tudnék nyerni mert eltarthatóbb, de természetesen többet fizetnék érte én is!

Erre Borostyán belegondolt hogy a legényei bízvást szívesebben vagdalják a gyümölcsöket vékony szeletekre és gerezdekre a szárításhoz mintsem hogy szántogassanak, hiszen ez könnyebb munka, s így szólt:

—Ha megegyezünk, el tudom intézni hogy szárítva kapd meg a gyümölcsöket!

—Akkor egyezzünk meg! - mosolygott Alita.

—Jó, csak előbb mutatok neked még néhány dolgot! - azzal bevezette Alitát a házaiba, s mutatta, hogy ez a sok ház bizony mind az övé, s ezekből cakkpakk a teljes berendezést eladná!

Alita angyali nyugalommal az arcán bólintott, szinte meglepődés nélkül.

—Nagyon helyes, ezt már szeretem! Nem kell pitiánereskedni néhány darab kávéscsészével, hanem egyszerre sokat vehetek! Hamar lesz nagy a haszon! Igazán megkedveltelek Borostyán, azt hiszem hosszú távú, gyümölcsöző kapcsolatot építhetünk ki egymással!

—Persze hogy gyümölcsözőt, amikor gyümölcsöt adok el neked! - nevetett Borostyán megkönnyebbülten. Végre lesz bevétele!

—Előbb intézzük el ezeket itt - mutatott körbe a házakon Alita - mert rend a lelke mindennek!

—De ezek sokkal-sokkal többen vannak annál hogy felférjenek a szekereidre!

—Semmi baj. Van ugyanis egy ötletem.

—Éspedig?

—Hát csak az, hogy ezt a házat itt, ami az utca elején van, a legutolsó a házaid közül, bár majdnem a legnagyobb, ugyanakkor viszont nem is különösebben szép – nos ezt is megvenném, ha eladod!

—Megveszed a házamat?!

—Mindent veszek. - felelte nyugodtan, majdnem szomorkásan Alita.

—De hát ezt nem cipelheted magaddal!

—Persze hogy nem. Arra kell nekem hogy mást se kelljen mindig magammal cipelnem! Tudod, jó ha berendezek egy, hogy úgy mondjam *támaszpontot* magamnak, különböző helyeken, ahonnan kiindulva végigjárhatom a környékeket, s összegyűjtöm ami érdekel! És viszem egyik helyről a másikra, mert e helyeket üzletnek is használom, s amit valahonnan odahoztam, azt eladom! Ez sokkal jobb, mint ha állandóan magammal hurcolászok mindent mint csiga a házát! S ez a hely megtetszett, mert a környék szép, meg mert ez már elég messze is van a tenger-től! Majd felfogadok valakit, aki őrzi itt a holmikat amíg én úton vagyok. De lehet hogy azzal is megbízom hogy eladjon ezt-azt, bármit, ha lesz vevő rá, de nem kevesebért mint amit előre megszabok neki. És persze akkor oda áthurcolják majd a segítőim mindazt amit most megvásárolok tőled. Hidd el, idővel túlados én az egészen, mindenben, s nem is sokára! Nem lesz nehéz, csak tudni kell hogy mi az amit valahol nem gyárt senki, vagy nem olyan jó minőségben, s oda kell vinni. Ott aztán biztos a piac, az üzlet! El sem hinnéd, miket eladtam már, még csorba cserépkorsót is! Pedig füle sem volt!

—És fizetnél ennek az embernek? - kérdezte Borostyán.

—Aki őrzi az árut?

—Igen.

—Anélkül biztos nem lenne rá hajlandó!

—Tudod mit, én vállalom! De csak akkor, ha nem ezt a házat veszed meg, hanem azt ott ni, ami a legközelebb van ahhoz a fehér házhoz, amiben most lakom! Akkor ugyanis könnyebben tudnék vigyázni a dolgaidra!

—Máris beleegyeztem, amennyiben meg tudunk alkudni a ház ára és a fizetséged felől!

—Nem fogok sokat kérni, de külön feltételül szabom, hogy mindent, de tényleg mindent megvegyél ezentúl tőlem, amit csak el akarok adni neked!

—Feltéve hogy nem szabsz magasabb árat, mint bárki a környéken! - emelte fel az ujját Alita.

—Természetesen. Ez nyilvánvaló! Akkor tehát ez nem lesz akadály?

—Ugyan már! Hiszen mondtam már hogy én mindent veszek!

—Akkor egyezzünk meg!

—Jó, egyezzünk meg! - felelte Alita is.

És megegyeztek.

4. fejezet: A nyomorékok

Ezután egy darabig nem volt semmi baja Borostyánnak, – Alitának hála! Bár nem kapott különösebben sokat a házért, de ez mégis elég volt arra, hogy kihúzza őt a bajból ebben a legnehezebb első évben, s ráadásul még sok-sok bútort s egyéb mindenfélét is eladott, nem is beszélve a temérdek szárított gyümölcsről! Bizony, emberei heteken át mást sem csináltak, csak metélték és szárították az almát-körtét, de Alita tanácsára még a roppant mennyiségben termő cseresznyét is tartósították, úgy, hogy kimagozták, kinyomkodták a levét a szőlőprésekben mintha csak szőlő lenne, e levét aztán felforralták, palackokba rakták mintha csak bor lenne, s ezt is elvitte Alita, de még a kipréselt cseresznye húsát is, ezt úgy, hogy préselés után megszáritották a napon, s aztán zsákokba rakták. A meggyel is így jártak el. Ez sokkal gyorsabb volt mintha bort készítettek volna belőle, habár abból is csináltak valamennyit.

Abban az első évben majdhogynem kizárólag a házaknál termő gyümölcsökért kapott pénzből éltek, meg a bútorok és a ház árából.

Borostyán különben hamar összebarátkozott Alitával, aki két út között mindig nála szállt meg. Elárulta, hogy miként is tudja eladni e rengeteg bútort – amiről különben azt mondta hogy egyáltalán nem is olyan sok ez, valójában ennek akár a százszorosát is el tudná adni! S amikor Borostyán csak nézett rá csodálkozva, azt mondta, hogy hát gondolkozzék már Borostyán: nagyon hülye ember az aki nem képes ilyesmiket eladogatni jó áron háborús időkben! Háborúban ugyanis bár sok ember elesik, de a legnagyobb pusztulás mégis inkább az épületekben s a vagyontárgyakban van! Ha nem így volna, sosem lenne éhínség a nagy harcok után! Hiszen még itt Nokoliban is leégett néhány ház, másutt gyakran a falu minden háza! S ha egy leégett ház lakói nem haltak meg, mert például elmenekültek, akkor nekik most szükségük lesz új ágyra, szekrényre, ruhákra, szerszámokra, ágyneműre – mindenre!

—De nem tudnak fizetni érte, mert nincs mivel! - ellenkezett Borostyán.

—Mese habbal! - legyintett Alita. —Hiszen mi az kicsikém amit legelsőként visznek magukkal a menekülők, ha tehetik?!

—A pénz?

—Úgy van, látod! Persze, van akinek nem sikerül. Van akit teljesen kirabolnak. De egyáltalán nem mindenkit! És ha ki is rabolnak, nem teljesen, marad elrejtett pénze! Vagy magával vitt! Vagyis: tud fizetni! Igaz hogy nem sokat, de már mondtam talán hogy sok kicsi sokra megy! És én nem szabok nagy árakat! Persze nem is fizetek sokat. Ahol azonban megörökölnék valamit az elhunyt rokon után, ami felesleges, azt olcsón is eladják, s még örülnek hogy van vevő! Így valahogy volt ez most nálad is! Tehát mindenki jól jár! Még én is! Ami meg az élelmiszert illeti: lehet hogy nem hallottad mert nem mozdulsz ki a faluból, de máris megy a mozgolódás, hogy lesz újabb hadjárat! Én meg már előre készülök rá, mert jól ismerem a környéket, de még a messzibb vidékeket is, és tudom hogy merre miből terem sok vagy épp kevés, s ahol valamiből sok van, viszem oda, ahol kevés van belőle! Bár neked bevallom, sokkal jobban szeretek kereskedni olyasmivel ami nem élelmiszer, mert az nem romlékony!

Borostyán elgondolkozott.

—Azért érdekes ez, hiszen az emberek végülis mindent megcsinálhatnak maguknak egy faluban! Egy falu, az tulajdonképpen önellátó kell legyen!

—Cseppet sem! Mégis van amit nem csinálhatnak meg, ha akarnák sem! De legtöbbször nem is akarják! Ám ha akarják is, de például nem terem nád a közelükben – ugyan már miként csinálnak nádból fonott kosarakat?! Mert ha hiszed ha nem, még nem üzöm hosszú ideje e kereskedést, de például épp a kosarakkal remek üzletet csináltam a tavasszal!

—Most nem láttam kosarakat a szekereden!

—Mert mindet eladtam. S ide minek is hozzak, amikor minden tele van náddal a folyó mellett!

Borostyán különben összebarátkozott Alita két segítőjével, Nonzannal és Idzslivel is. Bár eleinte tartott tőlük, mert olyan komoran tudtak nézni. Egyszer amikor négy szemközt maradtak, meg is kérdezte Alitát, nem fél-e hogy ezek ketten majd kedvet kapnak a megerőszkedéséhez?!

—Ők?! Hiszen épp arra tartom őket hogy ettől megvédjenek! No és hogy a szekereket hajtsák!
 —Attól még lehet ám hogy épp nekik jön meg a kedvük hozzá!
 —Ez teljesen kizárt. Még akkor sem ugranának rám, ha jómagam kérném meg erre őket.
 —Ugyan miért?!
 —Mert buzik. - mondta Alita a maga végtelen nyugalmaival.
 —Tessék?!
 —Ők egymást szeretik. Szerelmespár. Érted?
 —De hiszen férfiak!
 —Na látod, épp emiatt buzik.
 —De hiszen ez erkölcstelen!
 —Ellenben nagyon jól értenek a harchoz. Nekem elhiheted, láttam már verekedni őket!
 —De hát Alita, te eltűröd ezt?!
 —Sőt, örülök neki, mert így tényleg nem kell félnem attól hogy rám másznak! De attól sem, hogy váratlanul meglépnek, eltűnnek! Ők ugyanis tudják hogy én tudom róluk amit tudok, nem kell titkolódnium, nyugodtan kimutathatják az érzéseiket egymás iránt amikor egyik városból a másikba szekerezünk, és ez nekik nagyon kényelmes. Hű, megbízható szolgák, s tulajdonképpen semmit nem is kérnek az ellátásukon kívül vagy legalábbis alig valamit; néha egy-egy új cipőt vagy ruhát, egy kupa bort itt-ott de nem sokat, nem annyit hogy részeket legyenek; s lásd be hogy ez nekem is nagyon megfelel!

Borostyán ezt nagyon furcsállotta, de végül megbarátkozott a két férfival. S megnyugodva látta hogy azok bár udvariasak vele, de mint nő, valóban teljesen közömbös számukra.

Nem úgy mint például Rahúl számára!

Tavasza volt már, amikor újra megpróbálkozott nála a férfi. Épp ott vendégeskedett nála véletlenül Alita is, és mindent hallott. De Alita jelenléte nem feszélyezte Rahúlt.

—Na, meggondoltad már magadat?! - toppant be Borostyánhoz köszönés nélkül. —Mert ezer aranyból többet úgysem fizetek!

—Takarodj! - intett az ajtó felé Borostyán.

—Hát nem jött meg az eszed?! Pedig azt hittem, mostanra már rájöttél, milyen szar érzés egyedül!

—Aha, tehát feleségnek akarsz?!

—Mi, hogy én, téged?! Egy nemtelen pórt?!

—Hát akkor pedig sokra mennék vele ha egy hétig nem lennék egyedül hanem veled, s még veled is csak esténként, az ágyban! Tehát tűnj el innét! Különben meg közlöm veled hogy a feleséged sem leszek, hiába is próbálkoznál efféle ajánlattal!

—Idefigyelj te lány, nem szokásom eltűnni hogy egy nő visszautasítson, ezt jegyezd meg jól!

—Ezt tekintsem fenyegetésnek?!

—De mennyire! Tehát jöjjön meg az eszed amíg meg nem ismerd a rossz oldalamról, s ezt utoljára mondom neked!

—Örülök ha ez tényleg az utolsó beszélgetésünk lesz!

—Szavakkal. Mert vannak más eszközeim is!

—Ugyan mi?! Talán megerőszakolsz?!

—Hidd el, nekem mindegy hogy miként kaplak meg!

—Jó, csak tessék, gyere máris, de jegyezd meg: amint elmentél, megyek Pakundába a nőügyi hivatalnokhoz, s ott elmondom hogy megerőszakoltál! S tudod, mostanában nagyon keményen büntetik az effélét!

—Igen?! És miként bizonyítod azt?!

—Van itt rá tanú nem is egy!

—Megtehetem ezt később is!

—Jó, de tudod az ám a helyzet, hogy nekem nincs is tanúkra szükségem! Elég ha csak ott Pakundában felfekszem az asztalra, széttárom a lábamat, s máris láthatja minden illetékes hogy nem vagyok szűz!

—Az még mit sem jelent, lefekhettél szabad akaratodból is!

—Le. Ám most gondolj bele, kinek hinnének ott: nekem vagy neked?!

—Persze hogy nekem, én báró vagyok, nemesember!

—Az, de torg. Tehát a meghódított ország lakosa. Nem atlantuai! S ráadásul férfi! Sőt, még az is a hátrányod hogy gazdagabb vagy mint én! A nőügyi hivatalnoknak sokkal inkább áll érde-
kében hogy nekem higgyen, mert akkor a vagyonodat elkobozhatja, megtartja magának a rés-
szesedését, s a többi elküldi a császárnak! S hogy épp Zór császár nem fog kezdeni vizsgálód-
ni hogy jogosan kapott-e pénzt a vagyonodból, arra mérget vehetsz! Tehát ajánlom, takarodj
innen de tüstént, mert ha tovább szemtelenkedel, még arra is képes leszek hogy valóban lefe-
küdjem, csak hogy nem ám veled hanem akárki mással, s azután megmutatom a nem létező
szüzességemet a nőügyi hivatalnoknak, s azt mondom hogy te voltál! Tehát takarodj!

—Velem így nem beszélhet egy ilyen ribanc mint te! - lépett közelebb hozzá felháborodva Ra-
húl, s a késéért nyúlt.

Ebben a pillanatban azonban megszólalt halkán, csendben Alita:

—Védjétek meg!

S több sem kellett Nonzannak és Idzslinek, Borostyán mellé léptek, s mielőtt Rahúl észbe-
kaphatott volna, elkapták a férfi egy-egy karját, s a nemesúr már repült is ki az utcára, s nem
ám a közelbe, de jó messzire.

Égővörös arccal tápászkodott fel.

—Megállj, ennek következményei lesznek! - rázta az öklét feléjük, majd eloldalgott. De sánti-
kálva, mert nagyon megütötte esés közben a térdét.

—Köszönöm! - mondta aztán Borostyán hálásan Nonzannak és Idzslinek.

—Semmiség az egész! - válaszolta szerényen és egyszerre a két buzi.

—Úgysem tetszett. - magyarázta részletesebben Idzsli.

—Nagyon csúnya fiú volt. - mondta Nonzan.

—És kiabált. - csóválta a fejét Idzsli.

—Az ilyesmi nem illik egy jól nevelt férfihoz! - mondta Nonzan.

—Az ilyeneket mi nem szeretjük! Szégyent hoznak a férfinépre! - mondták most egyszerre,
azzal visszaültek a helyükre.

Borostyán cseppet sem vette alaptalan fenyegetésnek Rahúl szavait! Épp csak fogalma sem
volt róla, miként is készüljön fel a védekezésre. Hiszen nem tudta, merről fenyegeti majd ve-
szély! Egyetlen dolgot tehetett csak: megpróbált még több embert felfogadni, mert ha többen
vannak körülötte, nagyobb a biztonsága. Sajnos azonban még mindig nem sikerült embereket
lelnie, mert aki kalandvagyó volt, vagy jól fizető szolgálatot keresett távol a falujától, az egysze-
rűen beállt valamelyik hadseregbe. Vagy Zór császár hadseregébe, vagy a császár ellenségé-
hez, a torg királyhoz. Mert hiába hogy ez a terület már Zóré volt, mégis sokat jelentett hogy itt
torgok éltek és nem atlantuaiak, emiatt amikor közeledett az újabb hadjárat ideje, az itt lakók
közül sokan átszöktek a határon, és a torg királyhoz álltak be.

Az volt tehát a szomorú helyzet, hogy Borostyán ezúttal még annyi embert sem talált mint
korábban! Mindössze két fő jelentkezett hozzá munkásnak, amikor bejárta ezügyben a környé-
ket.

Aztán amikor e két fővel hazaérkezett, otthon az a hír fogadta, hogy egykori tíz emberéből
mindössze egyetlenegy maradt, mert a többi otthagytá őt! Most tehát három munkása volt
csak: ez az egy, meg az a kettő, akit most hozott!

—Hogy történt ez?! - kérdezte a megmaradt emberét.

—Úgy, hogy egy nap idejött hozzánk Rahúl, és megkérdezte, mennyit kapunk tőled, aztán
amikor megmondtuk, ő azt mondta hogy menjünk hozzá, fizet nekünk kétszer annyit!

—Aha! És te miért maradtál?

—Én sem maradtam, megyek máris, csak úgy gondoltam, bennem van annyi tisztesség hogy
nem lépek le egy árva szó nélkül, hanem előbb megmondom neked Borostyán, hogy mi a
helyzet! De már itt sem vagyok! - felelte, azzal tényleg indult is ki a házból.

Vagyis mégsem maradt Borostyánnak három embere, csak kettő.

Sőt, még annyi sem. Mert két nappal később ezek közül is ott hagyta az egyik. Kiderítette, merre van az a Rahúl, ki az - mi az, s felkereste, hogy alkalmazná-e őt is annyiért mint a többiek! És amikor Rahúl megtudta hogy másképp Borostyánnál dolgozna, őt is felfogadta. —Csak azért, hogy nekem ne maradjon senkim! Szántsándékkal koldusbotra akar juttatni! Micsoda piszok disznó! - mérgelődött Borostyán. És ugyanakkor teli volt a legnagyobb kétségbeeséssel. Mert most aztán mihez is kezdjen!

Igazán nem tehetett mást, mint hogy megint elmenjen munkaerőt keresni! Szerencséje volt abban, hogy másnap megérkezett hozzá Alita, s ő vállalta hogy itt marad és vigyáz mindenre, amíg Borostyán elmegy embereket felkutatni. Borostyán pedig magával vitte egyetlen megmaradt munkavállalóját, hogy menjen vele afféle testőrnek, és elindult.

Ezúttal azonban nem Pakundába vagy Szizsönbe ment, mert e két városban már sokszor kudarccal járt. Elment inkább az egyik tengerparti településbe, Ódunba. Bár ez eléggé furcsa falu volt, mert gyakran már a lakosok is úgy hívták hogy Esnek! Állítólag itt élt a nagy Esneki írnok. S itt laktak a horkok is! Borostyán remélte, hogy itt vagy találkozik a Kajjám álnevű Esneki írnokkal, vagy legalább láthat horkot a saját szemével. Vagy ha egyik sem, de legalább talál néhány alkalmas embert! Végülis Ódun nem nagy település, ugyanakkor viszont tengerparti, tehát sokféle ember megfordulhat itt!

Horkot nem látott, s akiket kérdezett, azt mondták neki hogy valóban itt éltek a horkok, de holmi tündérek eltűntették őket. Kajjámmal sem találkozott. Ami viszont az embereket illeti...

Úgy tűnt eleinte, hogy nem fog sikerrel járni. Mert már legelső nap, alighogy odaérkezett, rájött, hogy ez az Ódun-Esnek, ez bizony egészen különleges falu: itt majdnem mindenki gazdag! Azaz, készpénze az embereknek nem sok van. Azt mesélték neki, hogy valaha sok volt, de aztán egy átkozott Kajjám nevű varázsló eltűntette az aranyukat!

Ez igencsak megdöbbenetete Borostyánt. Kajjám varázsló volna?! Vagy ez az itteni Kajjám nem azonos azzal a Kajjámmal, akit ő ismert?! Pedig a Kajjám név igazán nem gyakori...

Akárhogya, de úgy látta, nem sok panasza lehet az ittenieknek! Ha elveszett is az aranyuk-ezüstjük, de mindenféle olyan házakat látott, amik kisebb palotának is beillettek, minden tele volt állatok végeláthatatlan csordáival, a lakosok tobzódtak a legkiválóbb minőségű vasszerszámokban... no igen, amíg még volt bőven aranyuk, addig ezt mind megvásárolhatták, most tehát igazán gazdagok voltak, bár nem úgy mint mondjuk egy király, aki azért gazdag, mert aranytól roskadozik a kincstára!

Hanem akinek ilyen bőségben vannak a javai, az nem fog eljönni Borostyánhoz dolgozni. Az biztos! Főleg nem annyiért, amennyit Borostyán fizetni szándékozott. Hiszen ahhoz volt szokva, hogy sokkal többet kapjon a munkájáért! Bizony, még háromszor annyiért sem akartak elmenni, amit Borostyán először kínált nekik.

—Ha valóban Kajjám okozta ezt a pénzbőséget, akkor alaposan elrontotta őket! Nekem bezzeg nem varázsolt aranyat! - gondolta a leány. De nem szídta még gondolatban sem Kajjámot, mert az nem tagadható hogy megmentette az életét.

A városka különben igazán vegyes képet mutatott. Mert nemcsak a nagy, sőt már hivalkodó gazdagság volt szemetszűrő, de a hatalmas nyomor is. Ódun ugyanis az ellentétek városa volt. Mert aki nem volt gazdag, az bizony majdnem mind koldus volt, hacsak nem rabló, s még aki koldult, az is igencsak nyomorék volt! Minden hemzsegett a félkarúaktól, vakoktól, sántáktól, púposoktól, bénáktól! Borostyán ennek okát sem értette, de készségesen elmondták neki, hogy itt élt régen egy közeli birtokon egy Tila nevű varázslónő, aki érthetetlen okokból mindig tagadta hogy varázslónő volna, s azt mondta hogy ő tündér, s ez a Tila szinte bárkit képes volt meggyógyítani, s meg is tette ezt jódarabig, csak aztán elrepült, itt hagyta őket! S így aztán itt maradt gyógyítás nélkül az a temérdek nyomorék, aki azért jött ide hogy gyógyulást keressen magának, de már nem jutott rájuk Tilának ideje. Hiába, a későn jövők mindig hoppon maradnak!

Borostyán lépten-nyomon efféle nyomorékokba ütközött. Akkoriban úgyis nagyon tele voltak nyomorékokkal a városok, mert ezek mind oda sereglettek össze, remélve hogy sűrűbben lakott helyen több alamizsnához juthatnak, mert aki nyomorék volt, az mind koldus is volt. De

ami Ódunban volt, az igazán elképesztette még az e látványhoz igencsak hozzászokott Borostyánt is! A templom előtt lépni sem lehetett a tömegüktől, de majdnem minden kapualjban is ücsörgött belőlük akár három-négy is!

Persze hogy sok volt a nyomorék! Különben is sok lett volna, ha nem özönlenek Ódunba. Hiszen a háborúban mindig rengeteg ember válik nyomorékká.

S így esett meg, hogy Borostyán hamar rájött: gyakorlatilag mindegy, hogy ad-e ezeknek alalmazsnát vagy nem. Mert mindnek úgysem adhat. Akkor meg minek adjon egynek-egynek, kiválasztott keveseknek?! Amikor úgyis kevés pénze van?!

Szinte szívtelenül csatangolt tehát a városkában, s keze nem nyílt osztogatásra, hanem amikor már belátta hogy itt nem jár sikerrel ami a munkások felfogadását illeti, s már épp elhagyta volna Ódunt, ekkor mégis megszegte ezt a nemesnek épp nem mondható elvet, s úgy döntött, hogy az egyik legutolsó háznál ülő vak koldusnak mégis odavet egy rézpénzt. Az ugyanis meghallotta a lépteit, és rendkívül szívet tépően könyörgött.

Borostyán benyúlt a ruhája belső zsebébe, ahol a pénze egy részét tartotta, kihúzott egy rézpénzt, s odadobta neki.

—Nesze! - mondta, és már ment is volna tovább...

Ám a koldus felemelte azt, és így kiáltott:

—Hála legyen neked, nemesszívű hercegnő, amiért arannyal jutalmazod a szerencsétlen világtalant!

—Micsoda?! - torpant meg Borostyán, és megfordult. De hát valóban arany csillogott a koldus markában. És Borostyán rögvést megértette: ostoba volt, figyelmetlen, hogy is lehet hogy ugyanott tárolja a rézpénzeket mint az aranyait! Holott aranyból nem is hozott magával többet csak nyolcat, s lám, most meggondolatlanul odaadta az egyiket egy koldusnak! Pedig egy arany több mint ezerötszáz rézpénzt ért akkoriban! De hát ez is annak köszönhető, hogy az aranypénzek mérete majdnem ugyanakkora mint a rézé!

Gyorsan járt az agya. Mit tegyen?! Vegye vissza az aranyat?! Bár ez ritkábban járt, nem annyira forgalmas utca, de így is észrevennék, s azt mondanák, hogy ki akarta rabolni a koldust! Mint tolvajnak, még a kezét is levághatnák! Vagy hagyja ott nála a pénzt?! De hát egy arany tényleg rendkívül sokat ér!

Végül azonban érdekes gondolat jutott az eszébe. Igenis visszaszerzi az aranyát! Ez a koldus ugyanis biztos hogy csaló! Nem lehet vak, mert rögvést felismerte hogy aranyat kapott és nem rezet! Márpedig ha csaló, akkor mindjárt más az egész, akkor jogos hogy visszavegye tőle az aranyat!

S meg is kérdezte:

—Ugyan honnét tudod hogy aranyat kaptál, mi?!

Azt várta hogy a koldus most hebegni-habogni kezd ijedtében, mert lelepleződött, vagy esetleg felpattan és igyekszik elinalni. Borostyán pedig, aki éppenséggel nem volt gyáva lány, s különösen elszánttá nemesedett a jelleme az utóbbi időkben amikor magányosan kellett helytállnia, ő most elszántan szorongatta a kését a ruhája redői alatt.

A vak férfi azonban egyiket sem tette. Így szólt:

—Hát már hogyan is ne tudnám én azt nemes leányka, amikor már harminc éve koldulok, és nemhogy tapintásról, de már szagról is megkülönböztetem egymástól a pénzeket! Még a vöröszet is a sárgaréztől! Igaz, arany még nem volt a kezemben soha, de érzem hogy ez fém, azt is érzem hogy nem réz, nem is ezüst, nem is vas, a súlya nagy a méretéhez képest, és persze nem is bronz – nem lehet más ez csak arany!

—Hm! - morogta erre bizonytalanul Borostyán. —Na nem bánom, ha már ilyen okos vagy, nesze akkor még egy arany! - azzal odadobott neki egy rézpénzt.

A koldus csak kézbevette azt, s így szólt:

—Ő úrnőm, most próbára akartál tenni hogy rézpénzt adtál nekem, de nem bánom sőt köszönöm, mert én a kicsit is megbecsülöm!

Borostyán bosszúsan fordult el. Úgy néz ki, mégsem csaló a koldus, és tényleg vak! De akkor nem veheti el tőle az aranyat!

De a mindenségit! Hiszen akkor egyáltalán nem is olyan gyámoltalanok ám a vakok, mint azt a legtöbben hiszik róluk! Nem látnak, de a többi érzékszervük hogy kiélesedett!

Majd hirtelen megtorpan. Ha ez így igaz, akkor viszont az nem igaz, hogy semmire sem használhatóak! Akkor bizony nagy pocséklás őket kidobni az utcára, s hagyni hogy kolduljanak! És persze nagy igazságtalanság is, hiszen ez nem emberhez méltó élet!

S erre merész gondolat jutott az eszébe. Még mindig csak úgy az utca forgatagában, egyhelyben állva végiggondolt mindenfélét, majd döntött. Visszament a koldushoz. Megállt előtte.

—Üdvözöllek nemes úrnőm! Megint próbára akarsz tenni? - kérdezte tőle a vak.

—A kutya meg a mája, honnét tudod hogy én vagyok az, hiszen még csak meg sem szólaltam, nem ismerhetted meg a hangomat!

—Az igaz, ellenben pompásan hallottam a lépteidet, és tudd meg hogy mindenki másként lép! Nagyon sok embert megismerek a lépteiről, aki errefelé lakik, vagy gyakran jár erre, s te egészen másként léptél mint azok! És hogy is feledhetném el azokat a lépteket, amelyek egy egész arannyal ajándékoztak meg!

—Na jól van, ha ennyire szereted a lépteimet, meglehet, gyakran hallod majd még! Felelj nekem: szívesen koldulsz-e?

—Azt éppen nem mondhatnám, de még mindig jobb mint éhen halni; aztán meg mi mást is tehetnék?!

—Például dolgozhatnál.

—Én-e?! Hiszen vak vagyok hercegnőm, mit is végezhetnék?!

—Megmondom. Kiváló a tapintásod, tehát én azt hiszem, könnyen meg tudnád tanulni mondjuk a kosárfonást!

—Láttam még gyermekkoromban kosárfonókat - tűnődött el a vak ember - de én sosem végeztem azt!

—Rögtön gondoltam hogy nem lesz akkora szerencsém hogy egy vak kosárfonót leljek fel a személyedben, de én azt kérdezem tőled: hajlandó lennél-e megtanulni azt?! Mert ha igen, elintézem hogy legyen erre módod, azután eljössz hozzám, az én birtokomra, és ott élhetsz halálad napjáig! Bérezésed bőséges lesz, mert egyetlen rézpénzt sem kapsz majd, ellenben igazán kiadósan gondoskodom majd az ételmezésedről, jár majd neked reggel, délben és este egy-egy nagy pohár bor vagy sör, amelyiket választod, gyümölcsszezon idejében hasfakadásig ehetsz minden olyan gyümölcsöt ami akkor terem, lesz fedél a fejed fölött, sőt még naponta meg is fürödhetsz, ráadásul melegvízben, sőt, ezt el is várom tőled, mert irtózom a pizsoktól! A munkád pedig az lesz, hogy szorgalmasan fonod nekem a kosarakat reggeltől estig! Unatkozni nem fogsz, mert közben beszélgethetsz; igaz, többnyire nem velem mert nem leszek ott, de több más hozzád hasonló sorsút is alkalmazok majd, s ezek ott lesznek majd a közeledben, tehát nyugodtan társaloghatsz velük! De még ez sem minden, mert hogy vidámabban menjen a munka, mindjárt viszek magamhoz egy vak zenészt is, akinek más se lesz a dolga csak hogy egész álló nap muzsikáljon nektek, mert erősen hiszem azt hogy úgy nagyobb lesz a hasznom, ha ugyanis jókedvűek vagytok, gyorsabban jár a kezetek! Igaz, ha éppen más munkát adok ki nektek, azt is el kell végeznetek, de ne ijedj meg, az a munka sem lesz nehéz, csak olyasmi például hogy cseresznyemagozás! Ajánlom, gondold meg a dolgot, ember, mert úgy végre nem lennél koldus, kényelmesen élhetnél, nem kéne félned attól hogy valaki kirabol, és meg sem alázna senki!

—Máris igent mondok neked úrnőm, hiszen semmit nem veszítek: ha nagyon nem tetszik ott, még mindig eljöhettek onnét, igaz?

—Biztosra veheted hogy senkit ott nem tartok erővel!

S így aztán a koldust elvezetgette a szekéréhez, felültette rá, és meg sem állt vele egy kosárfonómesterig. Volt ilyen Ódunban, bár a mester már akkora úr volt hogy nem ő maga dolgozott, hanem volt erre húsz rabszolgája is.

Borostyán elnézte a műhelyben szorgoskodó rabszolgákat. Egyáltalán nem mind voltak férfiak, sőt, többségük nő, az egyik leghátsó pedig, aki egészen a műhely végében szorgoskodott, ahol már majdnem sötét is volt mert alig tűzött be oda a Nap, egy nyolc évesnek néző kislány

volt. Fiatal kora ellenére a mellette tornyosuló sok kosár, amit bizonyára ő készített, nem maradt el minőségében a felnőttek gyártmányaitól.

A mester már javában kínálhatta neki a különböző kosararakat, de Borostyán csak a fejét rázta.

—Másért jöttem! Tanítsd meg ezt az embert kosarat fonni! - mutatott a vakra.

—Eszem ágában sincs bárkit tanítgatni! Minek is, hogy más is gyártson kosararakat?! Nem ne-velem fel a vetélytársaimat!

—De én nem errefelé lakom, hanem nagyon messze. Nem lennék a vetélytársad.

—Azt bárki mondhatja!

—Nem hazudok. És kapnál érte egy egész aranyat!

—Akkor sem. Különben is: ki a búbánat fog veszködni egy vakkal?! - és fennhangon röhögött.

—Még látó emberek közül sem mindenki olyan ügyes, hogy tisztességes kosarat tudjon gyártani, ügyes kéz kell ám ehhez és jó szemmérték, mondhatni művészi érzék - hogy is lenne képes erre egy vak?!

Ez a beszéd elkedvetlenítette Borostyánt, de aztán arra gondolt, lehet hogy nincs igaza a mesternek, végülis az biztos még sosem próbált vakot tanítani! S ha igaza van is: legfeljebb alkalmazza cseresznyepucolásra a vakot, meg tollfosztásra, az már igazán nem olyan ördögös munka, hogy el ne végezhetné!

S ekkor így szólt:

—Jól van. Hanem akkor beszéljünk másról! Megvenném tőled az egyik rabszolgádat!

—Nem eladóak!

—Sokat fizetnék érte.

—Sokért sem eladóak! Minddel nagyon meg vagyok elégedve! - majd hirtelen végignézett a soron, s így szólt:

—Habár, ha jól megfizeted, azt ott talán eladom! - mutatott a kislányra, s intett is neki: —Gyere ide!

Az azonnal felpattant, s odafutott.

—Ezt talán eladom! De nem biztos. Csak talán!

Nem mondta meg hogy miért adná el, de Borostyán amint ránézett a leányra, máris sejtette. Annak igencsak sápadt volt az arca, és nagyon sovány volt. Valami betegség gyötörhette, s a mester félt hogy a leány hamar meghal, s akkor oda a pénze amiért vette.

De nem volt más választása, s így aztán megvette a leányt. Addig talán él, míg kitanít néhány vakot a mesterségre! Az biztos hogy érti a szakmáját, mert szép kosararakat készített!

Megvette, bár majdnem az összes pénze ráment, hat teljes aranyat kért érte a kosárfonómester, s alkudni sem volt hajlandó. De hát itt Ódunban most méregdrága volt minden rabszolga!

Így most már két „alkalmazottja” utazott a szekéren. S amint távoztak, megkérdezte a kislány nevét. Kiderült, hogy rabszolgához képest igazán szép neve van: úgy hívják hogy Pipacs!

—Pipacshoz képest igazán nem vagy piros, sőt ugyancsak sápadt! - mondta erre Borostyán.

—Bocsáss meg kérlek asszonyom, de nem tehetek róla: fáj a mellem!

—Mi baja?

—Megverték, asszonyom.

—Miért?

—Mert engedetlen voltam, asszonyom. - felelte engedelmesen Pipacs.

—Hagyd ezt az asszonyomozást, nem kell, vagy legfeljebb azt mondd hogy Borostyán, mert engem úgy hívnak!

—Parancsodra asszonyom!

Borostyán nagyot sóhajtott. Ugyancsak megnevelték ezt a kis rabszolgányt! Ha viszont így megnevelték, akkor miért engedetlenkedett? - s meg is kérdezte ezt tőle. Pipacs így felelt:

—Nagyon rossz voltam. Nem akartam bebújni a gazda ágyába.

—Micsoda?! Veled akart hálni?!

—Hált is. De én rossz voltam, el akartam szaladni és ezért nagyon megvert. Azóta fáj a mellem.

Hát ez mindenesetre megnyugtatta Borostyánt, minden felháborodása ellenére is. Ez valószínűleg azt jelenti hogy a kislánynak eltört néhány bordája, ezért olyan sápadt. Ez nagyon kelemetlen, de még mindig jobb, mintha tüdőbaj kínozná! Mert a bordák egy idő után meggyógyulnak, de aki tüdőbajos lett, az nem él sokáig!

Meg is vizsgálta a leányt, és Pipacs oldala tele volt véraláfutásokkal, amiket egy nagy ökölcsapás okozhatott. S amikor óvatosan megnyomkodta, Pipacs mondta is remegő hangon, hogy az nagyon fáj neki.

Borostyán átölelte.

—Nem kell félned tőlem, kislány! Én jól bánok majd veled. Sosem verlek meg, és nálam senki nem akar majd ágyba dugni sem! Az lesz a dolgod hogy megtaníts néhány embert, főleg vakokat, kosarakat fonni, jó?

—Igyekszem majd ahogy csak tudok, asszonyom!

S abból hogy megint asszonyomnak szólította őt, Borostyán megértette hogy még nem sikerült megnyernie Pipacs bizalmát. De remélte, idővel talán célt ér.

S ezután bekóborolta Ódunt, és sok nyomorékkal beszélt! Főleg vakokkal. De nem mindegyik vállalta hogy eljön hozzá. Még úgy sem, hogy Borostyán nem követelte meg mindegyiktől, hogy megtanuljon kosarat fonni. Egyszerűen voltak olyan koldusok, sőt, igazságszerint ezek voltak többségben, akik már nagyon hozzászoktak ahhoz az élethez amit eddig éltek. Ők szerették ha összegyűjtenek néhány garast, abból jól leihatják magukat, más nem is érdekelte már őket, s borzasztotta őket a gondolat, hogy dolgozniuk kéne, még ha könnyű munkát is. De azért Borostyán mégis sikerrel járt, annyira, hogy nem volt elég egy szekér a hazamenetelhez, annyi embert talált, még hat szekeret vásárolt, s úgy ment haza, annyi embert hozott! Hat szekeret persze már nem bírt elhajtani ő és egyetlen nem nyomorék embere, de ez sem volt gond, mert ő nemcsak vakokat fogadott fel! Talált néhány olyan koldust is, nem is keveset, akiknek a szemével semmi baj nem volt, ellenben félkarúak voltak. Ezek közül Borostyán óvatosan nem foglalkozott azokkal, akiknek a jobb karja volt levágva. Ezek valószínűleg tolvajok voltak, mert azoknak szokta a jobbját levágni a hóhér. De akiknek a bal keze veszett el, azok katonák lehettek valamikor. Belőlük is sikerült felfogadnia vagy nyolcat. Megmondta nekik hogy az ő dolguk lesz minden olyan munka elvégzése, amire a vakok alkalmatlanok. Például cipelniük kell ide-oda mindenfélét. Erre félkarúak is alkalmasok, ha egyfülű kosarakba pakolják a viendő holmit. Vagy éppen holmi pántot, hevedert akasztanak a nyakukba, és az azon lógó kampóra függesztik a vinni kívánt valamit... de még sok másban is segíthetnek.

Még olyan nyomorékot is vitt magával Borostyán, akinek mindkét lába hiányzott. Megvolt ellenben mindkét karja, és mindkét szeme! Ő különben kovács volt, amíg fel nem prédálták a lakhelyét, egész családját megölték, s őt is majdnem, habár a szúrásból amit a mellébe kapott baj nélkül felgyógyult, de rázuhant egy gerenda az égő házából a lábaira, s olyan szerencsétlenül, hogy mindkettőt le kellett vágni. Azóta koldult, nem tehetett mást.

S természetesen Borostyán talált zenészeket is! Nem is egyet, rögvest hármat, ezek egyike egy vak kislány volt, aki furulyázott, egy féllábú kislány volt a másik, aki hegedült, és egy szintén vak zenész a harmadik, meglett férfi, aki szintén hegedült. Különbözn sokkal jobban hegedült mint a hegedős kislány, hanem ahogy Borostyán szekeren összekerültek, rögvest meleg barátság fejlődött ki közöttük, a kislány kezdte a vak férfit apjának tekinteni, segítette azt a vakságában, a férfi pedig oktatta őt a hegedülés előtt még ismeretlen rejtelmekre.

A félkarúak és a lábatlanok pedig vezették szép nyugodtan a szekereket hazafelé, Borostyán, a „főnökasszony” birtokára. Mert így nevezték el őt: főnökasszony. És remek hangulat uralkodott közöttük, mert legalábbis az úton hazafelé Borostyán nem fukarkodott és bőséges volt az étkezésük, amit koldusként töltött napjaiknak bizony nem mindegyikéről mondhattak el! Hanem Borostyán úgy vélte, nem kell fogához vernie a garast, mert ha ez az ötlete nem válik be, akkor úgyis mindegy, megette a fene, akkor belőle is koldus vagy kurva lesz, ha ellenben beválik, akkor meggazdagszik, s nem ezen a néhány huncut fityingen fog múlni a vagyona,

akkor már sokkal előnyösebb ha jókedvre deríti ezeket a szerencsétleneket, és úgy nagyobb igyekezettel fognak majd bele a munkába!

Meglehetősen nagyot nézett Alita, amikor meglátta, miféle rozzant bandával érkezik meg Borostyán! De Borostyán azonnal védelmébe vette az embereit.

—Csak ne szólj egy szót sem Alita! Ha te alkalmazhatsz buzikat, én is alkalmazhatok nyomorékokat!

—Mi bajod van Nonzannal és Idzslivel?!

—Nekem semmi, de akkor neked se legyen bajod ezekkel!

—Nekem nincs is bajom velük, a te embereid, de hát ezek fognak talán szántani, vetni, aratni?!

—Csudát! Azonnal eladom a szántóföldeket, már ami maradt belőlük. A szőlőt is. Bőven elég nekem az a föld, ami itt van a házak között.

—Akkor miből élsz meg?

—Belőled.

—Hogyhogy?!

—Nem azt mondtad-e, hogy mindent veszel?!

—De igen.

—Akkor örömmel közölhetem, hogy nemsokára eszméletlen mennyiségben lesz a kedvenc kosaraidból!

—Na, erre kíváncsi vagyok!

—Akkor arra kérlek, most várj néhány napot itt nálam, úgyis kell valaki aki őrzi a házamat, s ezalatt mindjárt megtudod hogy mit találtam ki!

Mindenekelőtt azonban Borostyán ledobatta az összes tetves-koszorú rongyokat a koldusairól, beparancsolta őket a forró fürdőbe, s adott nekik tiszta göncöket. És emberei bizony szinte kéjes örömmel lubickoltak odabent, mert ilyen élvezetben évek óta nem lehetett részük, némelyiknek éppenséggel soha még! Kezdték úgy érezni, hogy igazán remek helyre kerültek, és Borostyán, hát az nem más mint egy jólelkű istennő!

Hanem ezután el kellett kezdődnie a dolgos hétköznapiaknak. Borostyán pedig szólt a félkarúaknak, hogy fogjanak egy-egy nagy kést a kezükbe, menjenek ki a patakpartra, és arassák le az összes nádat, amit csak találnak ott! Azt lehet félkézzel is. Ezt aztán be kellett vinni az egyik házba, ott pedig az ügyeskező vakok összekötözték őket holmi szőnyegfélévé-falszerűség-gé. De Borostyán részéről ez csak átmeneti intézkedés volt, mert sietett mindenhová, hogy kósárfonáshoz alkalmas anyagot vásároljon, még hozzá szekérszámra! Aztán amint ez megérkezett, Pipacsot megbízta azzal, hogy kezdje a vakok betanítását.

Alita nagy kíváncsisággal figyelte, mi lesz ebből! S meglepve tapasztalta, hogy az ötlet beválik! Nem hitte volna pedig! De bevált, s hozzá fényesen! Némely vak már egyetlen hét után olyan szép kosarakat font, mint maga Pipacs, de a legügyetlenebbje is megtanulta legkésőbb egy hónap alatt. Persze, az az igazság, hogy trükk volt ám a dologban: Pipacs legalább húsféle kosarat volt képes fonni, az általa betanítottak pedig egyelőre még legfeljebb két-háromfélét. A legtöbbben csak egyfélét! Ez azonban nem zavarta Borostyánt, neki ez is nagyon megfelelt. Apránként majd megy a többi is!

—Na, Alita, mit szólsz hozzá?! - büszkélkedett. —Hogy megy a munka, mi?!

—Lassan. - felelte Alita tünődve. —Nem lesz ez így jó, Borostyán, ez egyszerűen túl kevés!

—Mi az hogy kevés, hiszen majdnem harminc vak dolgozik a kosaraimon, a néhány félkarúm alig bírja vinni nekik az ágakat, már csak amiatt is, mert a lábatlanjaim nem bírják olyan gyorsan szortírozni azokat hosszúság és vastagság szerint! Egyedül a zenészeim győzik a munkát, mert nekik csak zenélni kell, habár amelyikük nem zenél épp, az is hasznossá teszi magát, mert látod, olyankor krumplit pucolnak, vagy mást csinálnak! De ezt is már csak amiatt, hogy mindig legyen a vakoknak válogatott ág!

—Épp erről beszélek! Alkalmazd még többeket! Én most elviszem ezeket a kosarakat eladásra, te meg addig végy fel még legalább háromszor ennyit!

—Nem tréfálsz?!

—De nem ám!

—De hát most nem mehetek el innen, még egy csomó mindent meg kell szerveznem!

—Mit gondolsz, megbízol bennem? Hozzak én neked még embereket?

—Hát tudnál?!

—Nyomorékokat egészen biztos! Azokat tudtam volna eddig is, akár mennyit, tele van velük az ország, csak ugyebár eddig nem jutott eszembe hogy neked ilyenek is jók! De most elismerem hogy zseniális az ötleted, és nagyon örülök neki, mert így nekem is nagy lesz a hasznom!

—Jól van! Hozz akkor embereket, Alita! De akkor már megbízlak még valamivel! Add el minden szántómat-szőlőmet ami megmaradt, vagy pénzért, vagy még inkább próbáld megszerezni nekem azt a cirokföldet, ami itt van nem messze azon a szemközti hegyoldalon!

—Mi a csudának, cirokból nem lehet kosarat fonni!

—Ellenben kiváló anyag seprűkészítésre!

—Aha! Értem már! Nagyszerű ötlet Borostyán, valóban, seprűt is veszek tőled!

—Hagyd a csudába ezt a veszegetést Alita! Idefigyelj, mi ketten olyan remekül megértjük egymást, hogy azt mondom, van egy ötletem: legyünk mindenben közösen! Legyünk jó barát-nők! Úgysem járunk rosszul, mert neked is remek ötleteid vannak meg nekem is! Legyen az én pénzem a te pénzed, s a tied az enyim is!

Alita erre mit sem válaszolt, csak megölelte Borostyánt, így juttatva beleegyezésre igenlő választát.

Akkoriban ilyen egyszerűen mentek még a vállalategyesülések!

A cirokföld éppenséggel nem hegyoldalon feküdt, rosszul mondta ezt Borostyán, hanem a hegyoldal alatti mocsarasban. Azért is nem termett itt más, csak sás, gyékény meg cirok. Nem is örvendett az, akié volt ez a terület, mert igaz, igaz, mindezt learathatja, de az akkor is munka, nem is veszik sokért az efféle „terményt” mostanában, hiszen a hadseregeknek nem kefe kell hanem élelem! Ellenben ez is termőföldnek van minősítve, tehát adózni kell utána! Alita tehát könnyedén elintézte, hogy a terület tulajdonosa elcserélje ezt Borostyán még megmaradt néhány szőlőjéért. Mert igaz, igaz: azzal is van munka, azután is kell adózni, de az legalább bort terem, amit meg lehet inni, míg eddig a cirokföldje miatt csak a kefét rághatta dűhében! Ami meg a maradék szántókat illeti, Alita, ki sem kérve Borostyán beleegyezését, elcserélte azokat még néhány környékbeli házra. Úgy vélte, kell az majd a nemsokára ideérkező nyomorékoknak! Eladták az összes állatot is, néhány ló és bivaly kivételével, amik kellettek a szekerek elé. És még öt tehenet is megtartottak, hogy legyen tejük elég. De minden mást eladtak. Másból akartak megélni, s így nemigen kell félniük attól sem, hogy lecsap rájuk valami járvány, ami elviszi az állatokat.

Borostyánnak most már volt bőven cirok a seprűkötéshez, sás meg gyékény szőnyegkészítéshez, s neki is kezdett e munkáknak. Alita pedig elment hogy hozzon még embereket, egyben hogy eladjon egy csomó mindent, amit Borostyán emberei eddig készítettek. És már egy hónap múlva visszajött, hozott magával húsz szekeret amiken kétszáz mindenféle nyomorék utazott, különben a szekerek teljesen üresek voltak, mert Alita mindent eladott.

Persze hogy eladott! Hogyne adta volna el a kosarakat, sőt, rövid idő alatt adta el azokat, mert nem egyesével adogatta, hanem egyben az összeset! Egy másik kereskedő vette meg tőle, aki amúgyis gyakran kereskedett kosarakkal, és most rendkívül örvendezett, mert Alita a kosarakért oly alacsony árat szabott hogy érdemes volt mindet megvennie. Alita pedig bátran adhatta a kosarakat olcsón, mert hiszen Borostyán mit sem fizetett az embereinek, azok csak az ellátásukba kerültek, szép szavakba, tehát emberséges bánásmódba ami pedig ingyen van, no és ügyes szervezésbe, ami ellensúlyozza nyomorékságukat!

Az az igazság, hogy Alita a kosarakat feleannyiért adta mint amennyiért azokat bármikor korábban bárhol meg lehetett venni, holott szép, vadonatúj kosarak voltak, persze hogy megvették tőle! És még így is bátran mondhatta hogy szép a hasznuk rajta, mert az alapanyag a bevételük ötödébe sem került.

Aztán mire megérkezett, már megérett a feketecseresznye. Mindenki azt magozta. Hiszen el kellett rakniuk! Kár lenne veszni hagyni!

Igenám, de jó lenne ebből is pénzt csinálni! Lenne is rá vevő, de az a baj, hogy sokba kerül a palack és a korsó! De hát azt nehezen csinálhatnak ők maguknak! Aki félkarú, az nem tud korongozni, aki lábatlan, az nem hajthatja a pedált, a vakokat pedig erre is be kéne tanítani!

Sebaj. Borostyán kitalálta a megoldást. A kováccsal csináltatott néhány szétszedhető fémformát. Ezeket megtöltötte agyaggal, egy fémhengert belenyomott a közepébe hogy lyuk legyen ott, a tetejét lesimította, s máris csak ki kellett ezt égetni, aztán szétnyitni a formát, s ott volt a kész új köcsög! Vagy korsó. Mindegy minek nevezzük. Akár még virágcserepnek is mondható. Mindenesetre nem más mint egy jókora agyagvalami, aminek lyukába bármi berakható!

Igaz, az így elkészült köcsög nem volt olyan szép, mint ami a korongozó mesterek keze alól került ki. Például mert nem volt máz rajta. De ez sem volt akadály, mert Borostyán kitalálta, hogy a kész köcsögöket a nem vak munkásai, főleg a kislányok, fessék be mindenféle színűre, némelyikre még virágokat is pingáltak, csak úgy szórakozásból. Így már egész mutatósak lettek. Ráadásul e módszernek megvolt az a hatalmas előnye is, hogy minden korsó pontosan egyforma méretű volt, és ráadásul az eljárás hallatlanul termelékeny! Nem kellett félórákig kinlódni minden darabbal, elég volt a formát összeállítani, kizsírozni hogy az égetett agyag hozzá ne tapadjon, megtömni agyaggal, berakni a kemencébe, aztán kivenni, hagyni hogy kihűljön, kinyitni a formát, és már lehetett is vinni a festő részlegbe!

S még ezt is gyorsítani tudta Borostyán. Nem mintha nem lett volna megelégedve ezzel a sebességgel, de rákényszerült, egyszerűen mert a legtöbb embere mégiscsak vak volt. Azoknak meg akkor ment jól egy munka, ha az nem volt bonyolult, ha jobbára egyetlen munkafázisból állt. Így aztán azt találta ki, hogy az egyikük összerakja a formát, a másikuk kizsírozza, a harmadik megtömi agyaggal, a negyedik egy nem vak ember, egy félkarú, aki a kosárba rakott kitömött formát elviszi az égetőbe, és így tovább, mindenki csak egyvalamit csinál. Így nagyon gyorsak tudtak lenni a vakok.

S mert gyorsak voltak, sokat tudtak csinálni. Emiatt olcsón adhatták e korsókat. Hamarosan sokfajta készítettek ezekből, s mindenfelé szívesen vásárolták a termékeiket az emberek, épp azért mert egyformák voltak, s ez jól mutatott például az erkélyeken vagy az ablakokba rakva, szebb volt a több egyforma cserep, mint a mindenféle szedett-vedett, vagy a rozsdás fazekakba rakott virágok.

Mostanára Borostyán már megmondta Pipacsnak, hogy nem tartja rabszolgának, elmehet a kislány ha akar, de az nem akart. Ellenben leszokott róla hogy asszonyomnak szólítsa Borostyánt, – úgy hívta inkább, hogy „mama”.

De még mást is készítettek, nemcsak kosarakat és agyagedényeket. Már korán tavasszal felmerült ugyanis a probléma, mi lesz a kaszálással! Elvégre a fűvet le kell nyírni! S a kasza veszélyes szerszám, azt nem jó egy vak kezébe adni, holott egyikük nem vak, az félkarú vagy lábatlan!

Eleinte Borostyán egyetlen egészséges embere kaszálgatott, de hamar kiderült, hogy nem győzi egymaga a rengeteg ház körül mindazt lekaszálni amit kell. S végül aztán csak kipattant Borostyán fejéből a mentőötlet!

A lábatlan kováccsal csináltatott egy olyan szerkentyűt, ami két keréken gurul, s gurulás közben elöl egy vízszintes tárcsa forog rajta, amiből éles pengék nyúlnak ki. Ezt a gépet kell tologatnia bárkinek, ezt lehet fél karral is, és így lenyírható a fű!

Megoldódott tehát ez is. Hanem Nokoli lakosai, amint látták, miként nyírnak fűvet Borostyánék, számos effélét rendeltek náluk, s Borostyán kovácsa le is gyártotta nekik. És Alita is vitt ilyen fűnyírókat eladni, és bár ezeket nem adta olcsón sőt jó drágán, de akkora lett rá a kereslet, hogy egyszerűen nem bírtak eleget gyártani belőle! És Borostyán megbízta Alitát, hogy igyekezzék már néhány nyomorék kovácsot találni neki, akár ötvenet is – de Alita sajnos nem talált neki csupán három féllábút és egyet aki sánta volt és félszemű, egy másik pedig púpos. De Borostyán ezeknek is nagyon örvendett. Végére a pénze így is igen szépen gyarapodott, s ez a lényeg! Olyan gazdag volt már, hogy felemelte a megmaradt egészséges embere bérét a háromszorosára, aki ezek után nem győzött röhögni azokon, akik elmentek Rahúlhoz,

mert ott azok nem kaptak ennyit mint most ő, ellenben Rahúl mindenféle olyan munkára alkalmazta azokat, mint a vára körüli árok kitakarítása, mélyítése, a várfal megmagasítása, s csupa más efféle igen nehéz munkára! Míg neki inkább csak a vakok felügyelete volt a feladata, az újonnan érkezők betanítása, néhány kötél kifeszítése, amik mentén a vakok ide vagy oda eljuthattak, tehát csupa igen könnyű munka. Igazság szerint sokkal könnyebb munkákat végzett egészséges létére mint például a félkarúak, mert csaknem az összes cipekedést ők csinálták. Nem győzte tehát áldani az eszét, hogy megmaradt Borostyán mellett!

Borostyán és Alita üzlete annyira fényesen működött, hogy Alita hovatovább nem is igen járogatott el ide vagy oda, mert Borostyán üzemének termékei oly keresettekké váltak olcsóságuk és egyformaságuk miatt, hogy még érte is jöttek messzi vidékekről egyéb vándorkereskedők! Alita, ha mégis elment valahová, akkor legfeljebb azért, hogy nyersanyagot hozzon nekik. Egyik alkalommal például amikor bárhogy keresett is, de nem talált eladó tiszta agyagot, nem esett kétségbe, vett egy csomó nyers tollat és vásznat is, s azzal tért haza, ott aztán beállították a vakokat tollfosztásra, ez igazán nem volt nehéz, s készítettek sok dunyhát és tollpárnát. Persze hogy lett ezekre is vevő!

Igazán fényesen éltek, annyira, hogy hetente legkevesebb ötször ehettek húst, természetesen nemcsak Alita és Borostyán, de minden alkalmazottjuk is. Igazán semmi okuk nem volt panasza!

* * *

Jól ment a soruk egy egész évig. Mert azután becsapott a ménkű! No nem valóságos ménkű, de legalább olyan pusztító. Mert amikor bekövetkezett az őszi nádaratás időszaka, kiderült, hogy senki nem hajlandó nádat eladni nekik! Cirokot sem! Sást sem! Sőt, még agyaghoz is alig jutottak!

Ennek pedig az volt az oka, hogy Rahúl egészen egyszerűen felvásárolta a környéken az összes nádat, meg az összes cirokot, amiből Borostyán kefét vagy seprűt köttethetett volna, s így csak arra számíthatott, ami a saját földjein termett. De az nagyon kevés volt már annyi embernek, amennyit ő mostanára már alkalmazott. S Rahúl megvásárolta magának a környék három agyagbányáját is. És megüzente Borostyánnak, hogy ad el neki akármennyi agyagot, de ötszörös áron, és úgy is csak akkor, ha Borostyán lefekszik vele!

Borostyán ezt az üzenetet válasza sem méltatta, ellenben összedugta a fejét Alitával, mitévők legyenek!

Ami a cirokot, nádat, gyékényt, egyéb ilyesmit illeti, ez mindenfelé termett vadon is, de ritkán: hol itt - hol ott egy-egy szál. Annyi hogy érdemes legyen learatni, csak nagyon messze termett, ahonnét nem volt érdemes elszállítani, mert annyiba került volna az út. Az agyaggal még rosszabb volt a helyzet, mert az nehéz. Tollat ugyan kapnának a környék parasztjaitól, de nem annyit amennyiből meg tudnának élni. Ugyanez vonatkozott a gyümölcsökre is. Úgy tűnt, Borostyán kénytelen lesz megválni emberei egy részétől!

—Erről szó sem lehet! - jelentette ki határozottan a leány. —Ezek az emberek bíznak bennem, már meg is szerettek, nem lökhetem ki őket újra az utcára, a nyomorba, a koldulásba!

—Persze, persze, de akkor mit csináljunk?!

Jódarabig semmit nem tudtak kiötlölni, végül aztán összehívtak mindenkit, s elébük tárták a nagy gondot. Megkérdezték őket, van-e valamelyiküknek jó javaslata! Erre mindenkit elfogott a félsz a jövőtől, s igyekeztek megoldásra lelni; némelyikük még mondott is egypár bátortalan ötletet. Még olyat is hogy tartsanak kecskéket, mert az igénytelen jószág. De Borostyán ezt mondta:

—Figyeljete már egy cseppet, olyasmit mondjatok, amelynek segítségével tényleg kijuthatunk a bajból! Az pedig csak az lehet, hogy gyártunk valamit. Olyan valamit, amit ti is gyártani tudtok, s ráadásul olyan, amelynek nyersanyaga olcsó, s bőséggel áll rendelkezésre a környéken!

—De hát errefelé csak fa van! - kiáltotta a kis Pipacs.

S erre megszólalt csendben Idzslí:

—Gyártsunk akkor facipőket...

A facipőket ismerték régóta arrafelé. Épp csak nagyon ritkán és kevesek használták. Ennek oka pedig, bármilyen furcsa is de az volt, hogy – hogy drága volt!

Sokkal olcsóbb természetesen mint valami királyi topánka, szattyánból, bársonybéléssel, aranyozva, de mégis drága, holott annyi fa amennyi egy cipőhöz kell, igazán nem kerül sokba. Hanem a munka, az az, ami sokba került!

Mert ne képzelje valaki azt, hogy a facipő, az egy fatalp, amire rászegelnek holmi bőrdarabot, aztán abba dugja az ember a lábát. Néhány nagyon szegény ember járt ugyan effélében, de az igazi facipő, az más. Azt egyetlen fadarabból faragják ki, s így nem kevés munkát, hozzáértést igényel, sok időt a mestertől, ugyanakkor viszont tartós, lassan kopik el, tehát ritkán kell venni új facipőt!

Mert ritkán kell venni, így kevesen gyártottak effélét. Mert kevesen gyártottak, drága volt. Mert drága volt, kevesen vették. Mert kevesen vették, persze hogy kevesen gyártották... s itt a kör bezárult.

Hanem fa valóban termett bőségesen! Teljesen elképzelhetetlen volt hogy Rahúl megvásárolja az összes környező erdőket is, de még ha megteszi is: annyi fát ami a facipőkhöz kell, akár-honnan is könnyen vehetnek, s olcsón is!

Épp csak ki kellett találni, miként is gyártsanak olcsón facipőket. Mert ha ezt kitalálják, semmi baj, Alita azt mondta, biztosra vehetik, az emberek óriási tömegei vesznek majd bol-dogan facipőket, nem is egy párat, ha kellően alacsony lesz az ár!

S erre elkezdtek gondolkodni. Akadt közöttük egy ács is és egy asztalos is, de sajnos mindkét faipari szakember vak volt, így nem sokat segíthettek. De mert valamikor régen az asztalos készített három pár facipőt is, így ő volt a szakértő, s elmondta hogy ez bizony hosszadalmas, sokrétű munkafolyamat! Mindenekelőtt ki kell vágni a farönkből egy akkora téglatestet, amiből kifaragják majd a facipőt. Azután gondosan le kell nagyolni. Majd finomítani, de még mindig a külsejét. Aztán ha a külseje már megvan, ki kell vájni a belsejét, a kaparókanállal, de óvatosan, nehogy átfúrják a cipő falát, mert akkor kész, vége, tönkrement a nagy mű! S minden munkafázisnak vannak speciális szerszámai! Teljesen lehetetlen hogy ezt vakok végezzék, amikor itt ráadásul veszélyes, éles szerszámokkal kell dolgozni! Arról már nem is beszélve, hogy minden facipő egy pár, tehát két cipődarabból áll, s ezeknek egyformáknak kell lenni, pontosabban, egymás tükörképének!

Úgy tűnt, megvalósíthatatlan, hogy ebből annyit készítsenek, hogy biztosítsa a megélhetésüket.

Ám Borostyán nem adta fel.

—Figyeljete! - mondta. —Ha korábban valaki azt mondja nektek, hogy vakok és mindenféle nyomorékok képesek olyan agyagedényeket készíteni, amik jobban kelendőek mint amit a gondos és hírneves mesterek készítenek, sőt, többet is készítenek mint amazok, akkor azt sem hittétek volna el! Tehát fel a fejfel! Azt a taktikát kell követni, amit az agyagozásban csinál-tunk! Mindenki csak egyetlen valamit végez, de azt nagyon jól! Ráadásul amit csak lehet, igye-kezzünk minél egyszerűbben megoldani, hogy kis ügyességgel is megvalósítható legyen, sőt, éppenséggel minden ügyesség nélkül!

S nekikezdtek. Nem tehettek mást, nekikezdtek, mert Borostyán ezt akarta, s itt minden Bo-rostyán akaratától függött! És nekikezdtek azért is, mert úgy szerettek volna hinni benne hogy sikerül!

Mindenekelőtt a behozott fát kellett felválni megfelelő nagyságú darabokra. Mindenki úgy gondolta hogy ez lesz a legnehezebb az egészben, mert a behozott fa természetesen teljesen szabálytalan alakú volt. Ahhoz hogy ezt megoldják, okvetlenül látó emberre van szükség, s olyanra, akinek mindkét keze ép! No és persze van lába is hogy cipelje a fát! S erre kevés az egyetlen egészséges emberük!

Mégis ez volt a legkönnyebb az egészben. Mert Borostyán kitalálta, hogy készít egy ügyes kis gépet. Körfűrész! A kovácsok csinálták meg a terveit alapján. Egy fűrészkorong forgott nagy sebességgel, függőleges síkban, egy fémasztal tetejéből kinyúlva. A korongot Borostyán forrá-

sának víze hajtotta. Készített nagy-nagy fogókat is, amivel meg lehetett fogni félkézzel is a behozott tuskók egyik végét. Most már csak két félkarú kellett a tuskók egy-egy végéhez, megfogták azt a fogókkal, nekitolták a fűrészkorongnak, s az levágta a megfelelő darabot. Hasonlóképpen aztán négyszögletesre is vághatták vele a kuglikat. Még később, amikor már látták hogy bevált a módszer, tovább tökéletesítették ezt: az asztalra egy csuszkát szereltek, aminek neki lehetett támasztani a rönk egyik végét, így el sem lehetett téveszteni a méretet, mindig ugyanakkorát vágott a korong nekik.

De még ennél is tovább tökéletesítették! Mert amikor látták milyen könnyen megy minden egy ügyes géppel, addig törték a fejüket, mígnem megoldották hogy olyat szerkesszenek, amire csak fel kellett rakni a törzset, ráhajtani egy kart hogy fogja, egy másik kart lehúzni, s a szerkentyű maga odatolta azt a koronghoz, addig nyomta hozzá míg el nem vágta, majd behúzta a megmaradt véget a csuszkához, újra a koronghoz nyomta... és így tovább, míg csak el nem fogyott a szálfa! Nekik csak annyi dolguk volt, hogy a levágott darabokat eltávolítsák a munkasztalról!

De hát ez a könnyebbik munka volt még mindig, még ha a szálfák nehezek voltak is. De a facipők és fapapucsek bonyolult alakjának kifaragása!

Mindenki kíváncsi volt rá, azt hogyan oldja meg Borostyán. Vagy éppen Alita. Mert mindenki tőlük várta a jó ötleteket, legkiváltképpen természetesen Borostyántól, mert Alita maga is megmondta hogy őt inkább a dolog kereskedelmi része érdekli, s ahhoz is ért inkább, úgy érzi.

És Borostyán sokáig gondolkodott, végül egy nap diadalmas arccal hívta össze őket. Így szólt:

—Tudom már, miként csinálunk olyan gépet, ami maga ki fog nekünk faragni akármilyen cipőt is, vagy bármi mást, feltéve hogy az fából van! Azaz, nem egymaga a gép faragja ki, kell hozzá egy ember is, és az is igaz hogy látó ember kell hozzá. Viszont tökéletesen elég lesz ehhez félkarú ember is!

Nagyon kíváncsi volt minden embere, mit talált ki, s lám, kiderült hogy nagyonis okos dolgot!

Egy asztalra felszerelt valami Y-alakú kart, amibe csavarokkal lehetett befogni a kívánt tárgyat, azt, amit mintának használtak. Egy pontosan ugyanolyanba pedig, ezzel szemben, ettől talán egy méterre, a munkadarabot kellett befogni, amiből majd kifaragják a portékát. Ide tehát azok a négyszögletes fadarabok kerültek, amiket a körfűrészsel állítanak elő.

Ez még igazán nem volt nehéz, most jött azonban a lényeg! A két Y alakú kar között egy kétkarú valami volt elhelyezve. Ennek egyik karja egy egészen egyszerű rövid, vékony, tömör rúd-ban végződött, azon az oldalon, ahol a mintadarab volt. Ám a másik oldalon habár szintén volt egy rúd, ugyanolyan vékony, de ez már forogni tudott! És e rúdra spirálisan több él volt vésve. Tulajdonképpen nem volt más, mint egy primitív esztergakés.

Ezt a kést mindenféle áttételeken keresztül vagy a forrásvíz hajtotta, vagy úgy is intézhették a dolgot hogy egy pedállal egy ember hajtsa, akinek ehhez persze jó ha megvolt mindkét lába, habár nagy erő nem kellett hozzá. Nem kellett, mert járt a géphez egy nagy, húszkilós lendkerék, s ha ez forgott, akkor a nagyobb erőt igénylő pillanatokhoz mindig adott elég energiát.

A két kar, a késes és a nem mozgó, közös tengelyre volt felszerelve, s csakis együtt tudott mozogni. Együtt azonban előre-hátra, jobbra-balra, sőt még fel és le is! Ezt egy gömbcsuklóval oldották meg. S így már aztán könnyű volt a fapapucskészítés: addig tolták előre a kettős kart, míg az esztergakés bele nem akad a munkadarabba, ott faragni kezdi, de csakis olyan mélységig faraghatja, amíg a mintavevő rúd engedi, amíg tehát az be nem ütközik a mintadarabba. Akkor aztán kissé odébb kell tolni az egész hóbelevancot, oda, ahol már újra engedi a vágást a mintavevő rúd!

S bár a facipő éppenséggel nem egyszerű forma, s emiatt még így sem ment egyik pillanatról a másikra az elkészítése, már amiatt sem mert a mintadarabot is és a munkadarabot is időnként fordítani kellett, de még így is megállapíthatták, hogy szerényen számolva is tizet készítenek el belőle addig, míg bárki más nagy gyakorlattal rendelkező facipőfaragó mester egyetlenegy! Ráadásul bár Borostyán úgy gondolta hogy ehhez a munkához látó emberre van szükség, de hamarosan kiderült hogy ez sem szükséges: most hogy a veszélyes késekkel nem kellett kapirgálniuk, számos vak alkalmazottja megtanulta a kezelését, csodálatos tapintóérzé-

kükkel egykettőre megismerkedtek a gép részeivel, alakjával, kitapogatták a mintadarabot majd a munkadarabot is, megállapították, merrefelé nem egyformák még, ide-oda állították, és ha kellett, odanyomták az esztergát a megfelelő helyre. Nem téveszthették el, mert a mintavevő rúd úgysem engedte beljebb vágni mint ameddig kellett!

Sok-sok vak volt aki nagyon megszerette ezt a munkát. Azt mondták, ez sokkal jobb mint cseresznyét magozni, mert így nem kell összemaszatolni magukat.

Persze, a sok munkához nem lett elég az egyetlen gép. Készítettek hát többet, minden ezt végző embernek saját gépe volt, azért, hogy azzal jól megbarátkozzék, megismerje azt. Mert az az igazság hogy bár igyekeztek, de teljesen egyformák azért mégsem lettek e gépek.

Különb persze a gép még csak tökéletes sem volt. Az azért nem igaz, hogy ugyanolyan másolatot produkált volna, mint a belérakott minta. Sok függött például attól, hogy amikor fogást kell váltani a mintán és a munkadarabon, akkor sikerül-e egyformát forgatni rajtuk. És különben sem adott ugyanolyan alakot a forgó esztergakés, mint a fafaragó mesterek kézzel mozgatótt kése, ami egyenes felületeket metsz le a fából! Tehát az az igazság, hogy nemcsak nem lett ugyanolyan a másolat, de igencsak eltért az eredetitől, legalábbis ami a külsején az egyes kis vágatokat illeti. Mindazonáltal az elkészült cipők használhatóak voltak, és ez a lényeg! S még az is kiderült, hogy még tetszik is sokaknak az így készült facipő, mert jópofának, különlegesnek tartják ezeket az orsóformájú vágásokat a fán.

Különb pedig az sem számított volna, ha a világ legrondább facipői ezek. Azért nem, mert olyan bámulatosan olcsó volt Borostyán terméke! Hogy is ne lett volna olcsóbb, amikor tízszer olyan gyorsan állította elő őket mint bárki más! No és persze a technológiát is igyekeztek tovább fejleszteni. Annyira jól ment neki, hogy az összes rokkant kovácsának megmondta, hogy ők ezennel minden munka alól felmentést kaptak, azt kivéve hogy megjavítsák a sérült szármokokat, ellenben amikor nincs efféle feladatuk, akkor az a feladatuk hogy gondolkozzanak, miféle ötletes gépeket lehetne még gyártaniuk, illetve a meglevőket miként lehetne tökéletesíteni. A tökéletesítés alatt pedig ezt a jelszót kell érteni: gyorsabban, pontosabban, egyszerűbben!

Ami a kezdeti hibákat, tehát pontatlanságokat illeti, az lassanként megoldódott, egyszerűen mert egyre vékonyabb átmérőjű esztergakéseket készítettek. Ezek eleinte néha még eltörtek, de a kovácsok nagyon igyekeztek, végül csak-csak sikerült kellően tartósakra gyártani ezeket. Aztán meg Borostyán nemcsak facipőket gyártatott így. Alitát elküldte hogy vegyen néhány pár facipőt messzi vidékeken, a legislegjobb minőségűekből, de nemcsak azokat, hanem sok más fatárgyat, például gyertyatartókat, faragott kerítésrudakat, fatányérokat, egyebeket, hogy legyen elég mintájuk. Aztán amikor akartak valamit gyártani, csak berakták a mintát, s már indulhatott is a munka! És például a gömbölyű testek, mondjuk a gyertyatartók elkészítéséhez sokkal alkalmasabb volt az esztergájuk mint a facipőkhöz, ezek tehát még pontosabban sikerültek.

Igazán szépen éltek! Most már egészen természetes volt a számukra, hogy nemcsak ehetnek húst a hét minden napján, de akár naponta háromszor is, ha valaki annyira húsmániás! És mert már majdnem háromszáz alkalmazottja volt Borostyánnak, úgy döntött hogy ekkora „népvándorlást” nem visel el a saját házában, az az övé lesz, ott csak ő fog lakni, Alita, és Alita két embere: Nonzan és Idzslí, akik a testőreik. Mindenki más a többi házakban, de mert természetes kell legyen nekik is fürdési lehetőségük, Borostyán megfizetett a faluból néhány ügyes és természetes nem nyomorék embert, hogy némely házába, ahol volt egy vagy több nagy szoba, építsenek medencéket, egyszerűen úgy, hogy e nagy szobák padlóját kimélyítik és kikövezik! A vizet pedig csöveken át elvezette ide a forrásból. Így bár embereit hogy úgy mondjuk „kitúrta” a házából, külön élt tőlük mint valami kisebb királynő, de azok nem bánták, mert egy medence helyett több lett nekik, holott most hogy már ennyien voltak, e nagy építkezés előtt gyakran már várniuk kellett, mikor fürödhetnek. Ez a gond azonban megoldódott.

Ez meg, de jött helyette más! És ki más is okozhatta volna azt, ha nem Rahúl!

Eleinte meglehetősen ártalmatlanul kezdődött az egész. Megjelent néhány nyomorék Borostyán háza előtt, mondván, hogy ők hallottak róla, hogy Borostyánnál jó megélhetést találhat-

nak, és szeretnék ha Borostyán befogadná őket is! Borostyán pedig, mint jószívű leány, megtette ezt.

De ettől kezdve nem telt el úgy nap hogy ne jött volna két-három nyomorék hozzá, egyik alkalommal pedig egyszerre jött hozzá ötvenkét ember! S most már Borostyán csak megkérdezte, ugyan honnan hallottak róla?! Mert azt nem csodálta hogy a környék nyomorékjai tudnak róla, azaz, tudtak, mert már rég nincs nyomorék a környéken, egyedül csak nála, de ennyi ember nem jöhetett ide a környékről, csak jóval messzebbi településekről!

S erre ezt a választ kapta:

—Egy Rahúl nevű ember terjeszti mindenfelé az országban, hogy jöhetünk bátran hozzád, úrnőm!

—Rahúl! Furcsa! Mit akarhat ezzel?! - tűnődött el Borostyán.

Alita azonban nem kellett tűnődjék, rögvest megadta a választ:

—Azt akarja, hogy annyi rengeteg embert csödütsen ide hozzád, hogy ne tud ellátni őket, és elszegényedjél! Sejti ugyanis, hogy nem túrné a jó szíved az elzavarásukat!

Az biztos hogy Borostyán nem sok embert küldött el. Akinek nem tudott munkát adni, az tényleg csak olyan lehetett, aki az utolsókat rúgta! Még olyan alkalmazottja is volt, akinek hiányzott mindkét lába és a bal karja, teljesen vak volt, púpos, néma, és a fél fülére süket! Hanem a másik füle ép volt, s így megértette mit akar tőle Borostyán. Ez az ember mást sem csinált csak naphosszat egyhelyben ücsörgött, és egyetlen kezével cseresznyét és meggyet magozott. Amikor pedig e gyümölcsök nem termettek, olyankor például kosárfonáshoz való veszőket válogatott nagyság szerint, ezt meg tudta tenni, mert a tapintóérzéke neki is jó volt. Vagy a kész facipőket illetve más tárgyakat amiket odavittek neki, sorra bemártotta egy festékes vödörbe, így festve be őket. De sok más apró teendőből is ki tudta venni a részét. De volt olyan embere is akinek mindkét karja hiányzott, és szintén vak volt, de ez is dolgozhatott: neki ácsoltak egy ülőalkalmatosságot, ebben ült, s a lábával az egyik esztergagép kerekét hajtotta. És ezek igazán a legnyomorékbabak voltak, aki ennél egy kicsit is egészségesebb volt, az már rengeteg mindenfelét csinálhatott!

S mert Borostyán maga is tudta, hogy csak némi fantázia meg jó szervezés kérdése az egész, és majdhogynem bárkinek találhat munkát, ezt kérdezte:

—Ugyan miért szegényednék én el ettől, egyszerűen többet termelek, és lesz ezeknek is megélhetésük, az egyetlen gond az lehet hogy a rengeteg pénzemet mire fogom költeni!

—Hát azért nem egészen! - mondta tűnődve Alita. —Az a rohadt Rahúl pontosan tudja, hogy a növekedésnek határai vannak! Mert tudod azért akármennyit mégsem vesz fel a termékeinkből a piac! Szép, szép a facipő, de errefelé már lassan mindenkinek lesz egy pár belőle, sokaknak nem is egy! És tartós készítmény! És lassan már gyertyatartók is fölös számban vannak a házakban! Azt hiszem újítani kéne!

—Ugyan mit?! - kérdezte riadtan Borostyán.

—Ne aggódj, nem neked! Itt most rajtam van a sor! Fel kell fogadni néhány embert, ezúttal nem nyomorékokat, de nem ide tehozzád, hanem távoli városokba. Boltokat kell nyitni, s ezeket megtömni mindazzal amit gyártunk, s ott ők illő jutalékért eladják majd ezeket!

—Be fognak csapni bennünket!

—Egészen biztos, de biztos az is hogy sokkal nem tudnak. Mert először is: megszabom hogy mennyiért kell adni a portékát! Annál olcsóbban nem adhatják, de drágábban sem. Mert időnként ellenőrzést tartok náluk. S amelyiket effélén érem, azt kirúgom!

—Nem fognak ezek sokba kerülni?

—Jól meg kell fizetni őket, de én azt hiszem bőven megkeresik azt amibe kerülnek! - nyugtatta meg őt Alita.

És Alita megcsinálta! Még hozzá nem is sok idő alatt! S bár ezentúl nem kerestek annyit egy-egy terméken mint korábban, mert eladóikat is meg kellett fizetni, hiszen azok ebből éltek maguk is, de mert sokkal többet gyárthattak mint eddig, emiatt mégis megnövekedett újra Borostyán haszna. Mondta is:

—Eddig mindig amikor már-már azt hittem hogy itt a vég, nemcsak megúsztam a tönkremenetelt, de nyertesén kerültem ki a viadalból, és megnövekedett a gazdagságom!

Nem kellett tehát elküldenie a hozzá igyekvőket, sőt, ez most már nemcsak kegyetlenség, de nagy ostobaság is lett volna, hiszen sok-sok boltot kellett ellátnia termékekkel, s ezeket valaki elő is kellett hogy állítsa! Nem fenyegette Borostyánt tehát a túltermelés, inkább másvalami: bár már a falu csaknem egyharmada az övé volt mert sok házat megvásárolt, de mégis helyhiánnyal küszködött. Emiatt igyekezett más házakat is megvenni, tárgyalt a tulajdonosokkal, örökösökkel, de mert azok sem voltak minden ész híján, s látták hogy Borostyánnak nagy szüksége van épületekre, ezért iszonyú drágán akarták adni neki ezeket! Még a legócskább vi-tyillókat is!

Borostyán várt egy ideig, igyekezett lealkudni az árat, – mígnem egyszer egy szép napon kiderült, hogy megint vége mindennek! Az történt ugyanis, hogy Rahúl, akinek Borostyán úgy tűnik a rögeszméjévé vált, megvásárolta a falu majdnem minden épületét, ami nem Borostyáné volt! Ez azt jelentette, hogy amiben valaki lakott, az nem lett Rahúlé, de minden egyéb házat megvett, akármilyen drágán adták is azt! És ezt maga Rahúl jelentette be Borostyánnak, mert elment hozzá, nagy röhögve. Erőszakoskodni nem mert, túl sokan voltak Borostyán közelében, még ha félkarúak is, de diadalittasságát nem rejtette véka alá a férfi.

—Vége a terjeszkedésnek bogaram! Jókora darab a tied a faluból, de a nagyobbik darab mégiscsak az enyém! - és elmondta hogy a falu maradékát, s tényleg a nagyobbik hányadot, megvásárolta. Majd így szólt:

—És tudd meg hogy most már akkor sem könyörülök meg rajtad, ha hajlandó lennél egész életedre a szeretőm lenni! Már nem érdekel, vedd tudomásul! Már csak az érdekel engem hogy tönkregyelek, mert gyűlöllek! - azzal elment.

Meg kellett tehát oldani az emberek elhelyezését! S mert Borostyán be volt szorítva a hegyek illetve Rahúl házai közé, tényleg nem terjeszkedhetett tovább semmilyen irányba – egyedül csak felfelé vagy lefelé!

Teljesen logikus volt hogy megtegye mindkettőt. Úgy vélte, ez talán nem is lenne olyan éketlenül nehéz, – amennyiben volna néhány egészséges embere. Mert építkezni hogy is tudnának nyomorékok?!

S ekkor így szólt hozzá Nonzan:

—Én éppenséggel tudnék találni neked főnökasszony olyan embereket akiknek semmi bajuk! S még csak nem is kérnének sok pénzt! Csak, tudod, ők is olyasfélék mint én meg a társam!

—Engem igazán nem zavar az hogy nem akartok nőt ölelgetni, hanem egymást! - vont vállat Borostyán. —Tehát hozd csak bátran őket! És még valami: ha már úgyis embereket hozol, akkor figyelj, és ha valahol találsz valami ügyes mesterembert aki jól ért különböző gépek készítéséhez, őt is hozd el! Megfizetném bőségesen a szolgálatait! Mert látom már hogy az effélén nem szabad spórolni!

Idzsi és Nonzan elmentek a maguk titokzatos útjára, ezúttal Alita nélkül, hogy felkeressék a hasonló gondolkodású társaikat. S amikor ezek megtudták hogy van egy hely a világban ahol nyugodtan élhetnek, ahol nem kell félniük hogy agyonverik őket amikor kiderül róluk hogy nem vetélytársai a többi férfinak a nőkért folytatott hajszában, sőt, hogy itt Borostyánnál titkolódzniuk sem kell – hát akkor jöttek. Kerek harminc fő! És mind egészséges, erős férfi!

Hamar kiderült azért mégis hogy mifélék is ők, és Rahúl, aki közben egész tűrhetően összebarátkozott Korbadránnal, mert mindketten Borostyánra haragudtak, efféleképp nyilatkozott róluk:

—Ezek is nyomorékok. Nemi nyomorékok...!

És csak nézte tehetetlenül, hogy mi készül Borostyán telepén.

Mert most hogy már voltak egészséges emberei, Borostyán nagy építkezésbe fogott. Legelőszőr is magas falat rakatott a telepe köré, hogy Rahúl be ne leskelődjék. Semmi köze hozzá hogy ott mi folyik! Aztán mély, nagyon mély pincéket ásott, de nem a hegyoldalban, ahol ezt generációk óta szokták, hanem inkább a völgy közepe táján, mert ott agyagos volt a talaj. A kitermelt köveket felhasználta, de leginkább az agyagnak örvendett. Igaz, ez nem volt olyan jóminőségű agyag, amely alkalmas lett volna például cserépedényeknek, de nem is akart edényeket gyár-

tani belőle. Ellenben a régi módszert követte, formákba tömte azt, és kiégette téglának! Eképp teljesen egyforma téglák ezreivel rendelkezett, mire a rengeteg nagy pincét kiásatta.

E téglákból e pincéket kifalazta, s felépített egy csomó szép, háromemeletes házat. Volt rá anyaga bőven, s akadt nem is egy építőmestere is a nyomorékok között, de nem csak ott, hanem a buzik között is. Gerenda meg szintén volt elég, a környező erdőkben. Borostyán igazából egy egész lakótelepet épített, tágas lépcsőkkel, korlátokkal, hogy nyomorékjai könnyen tudjanak közlekedni, emberei négyágyas szobákban nyertek elhelyezést, kivéve a házaspárokat és a szerelmes buzikat, mert azoknak kétágyasak jutottak. És minden házban volt egy tágas fürdőszoba, s alul a földszinten több műhely, itt folyt a nagy munkálkodás.

A házakban különben nemcsak lépcsők voltak, hanem mindenütt lejtők is! Eddigre ugyanis egy lakatosmester, aki elvesztette a lábát, kitalálta a kerekesszéket. Nem azt hogy kerekesszékekben lehet őt tolni, mert ez nem volt már újdonság eddigre, bár csak a gazdag nyomorékok engedhették meg maguknak, nem mintha olyan rémisztően drága lett volna a szék, de ki lesz az a hülye aki tologat majd egy szegény nyomorékot, amikor az nem tud fizetni neki?!

Ez a lakatosmester azonban kitalálta hogy a karjával forgat egy kereket, s az egy láncsal hajtja a guruló kereket! Így aztán már mehetett akárhova segítség nélkül is, feltéve hogy a talaj egyenes volt vagy legfeljebb enyhén lejtett-emelkedett.

Borostyán felkarolta az újítást, és egy hónapon belül mindenkinek volt efféle széke, aki tudta azt használni. Tehát mindazoknak akiknek egy vagy két lábuk hiányzott, de megvolt mind a két karuk: egy a hajtáshoz, egy a kormányzáshoz. De később azt is kitalálták, hogy a kormányzáshoz nem kell okvetlenül kéz, lehet azt lábbal is, s így már a félkarúak-féllábúak is könnyebben közlekedhettek.

És még ez sem volt elég a sok jóból! Mert Borostyáné volt a hegytető egy darabja is. Oda egy rendkívül veszélyes, kanyargós, meredek ösvényen lehetett eljutni a házuk mellől. Odafent szép sík terület volt, mintegy kétezer négyszögöl lehetett, de nem szokták megművelni, mert olyan fárasztó az oda feljutás. Nem voltak rászorulva, amikor még éltek a szüleik. Néhány elvadult gyümölcsfa és egresbokor tengődött itt, s amikor Borostyán nagynéha felmászott ide, hogy a tájban gyönyörködjék, akkor eszegetett róluk.

Most azonban kitalálta, hogy itt is ásat egy óriási medencét. Ráadásul olyat, amely teljesen zárt, fedett felülről is és oldalról is! És mert oly nagy a forrásának nyomása, csövön felvezeti ide a vizet amikor épp nem használják, tehát például éjszaka ideirányítja egy kar elforgatásával a vizet! És egy másik csövön pedig innen a saját súlyánál fogva le tud a víz csorogni bárhová ahová akarják – Borostyán pedig azt akarta, hogy minden házába vezessen ilyen cső. A víz ugyan kihűlt eddigre, ellenben ez a hideg víz helyben volt, ezt nem kellett cipelgetniük nagy nehézségek árán! Borostyán tehát helyi vízvezetékrendszert tervezett és építtetett, a fenti medencét víztoronyként használva! S persze biztonságos utat is építtetett oda, amit ugyan nem lehetett kerekesszékekkel használni mert olyan meredek volt, de a két lábbal rendelkezők azért felmehettek oda, ha akartak. De nem nagyon akartak. Minek is menjenek?! A medence nélkülük is tökéletesen működik!

Borostyán emberei tehát olyan luxusban éltek, ami némely palotára sem volt jellemző, épp csak a szökőkút hiányzott már a telepükről. Az is csak azért, mert egyszerűen nem jutott eszükbe hogy kéne nekik olyan. Mert ha eszükbe jut, biztos meg tudják csinálni!

De nem jutott eszükbe, mert egészen más foglalkoztatta a gondolataikat. Hogy mi? Hát, például az, hogy egy nap a szekér, ami vitte volna a sok facipőt kifelé, a Szízson városi boltjukba – váratlanul vissza kellett forduljon!

Kiderült ugyanis, hogy éjszaka Rahúl és az alvezérévé előlépett Korbadrán különböző útakadályokat állított fel az utca végébe. S azt mondta nekik, hogy arrafelé minden ház az övé, tehát az út is, és ő nem tűri hogy Borostyán ingyen használja az ő útjait!

—Disznóság! Hiszen az út mindenkié! - és mérgében Borostyán szinte dühöngött. —És nem is értem hogy miért nem tiltakoznak ezellen a falusiak!

—Mert az utakadály őket nem zavarja, ők annak túloldalán laknak és nem erre, ahol mi! - felelte Alita. —Meg aztán nem is nagyon szeretnek bennünket a falusiak. Számos mesterember tönkrement már itt a mi olcsó áruink miatt, szinte más sem maradt meg a Nokoli beli meste-

rek közül csak a kovács, de szerintem az is fél hogy mikor kezdünk el tízezzel szegeket gyártani, olcsón, vagy éppen patkókat százszámra!

—Nem is rossz ötlet! Gondolkodni fogok rajta, miként oldjuk meg ezt is! - vágta rá Borostyán, bár inkább csak azért hogy félelmét palástolja. Mert bármit talált is ki eddig Rahúl, ő túljárt az eszén – de most mit tegyen?! Rahúl elfoglalta az egyetlen utat, és mégsem repülhet át a feje fölött!

—Azt hiszem valahogy át kell kelnem a hegyeken - mondta Alitának - és bepanaszolni Rahúlt Pakundában! Nem volt ugyanis joga elzárni az utat!

—Megteheted, s biztos is vagyok benne hogy megnyered a pert, de az sok időbe telhet! Hónapokba is! És azalatt a boltjainkban megszűnik az áruellátás, tönkremegy minden!

—Újrakezdjük!

—Persze. És ha Rahúl azután éjjelente rendszeresen akkora gödröket ásat az útra, hogy a szekerek ne tudjanak átmenni ott?!

—Betemetjük.

—Sok időbe telik! És még ha ezt vállaljuk is, de ott puha lesz a talaj, és elég lesz egy kisebb eső, beleragadunk tengelyig!

—Alita, nem helyes ám hogy te csak kritizálsz engem! Ha van valami jó ötleted, egyszerűbb ha megmondod!

—Megmondom. Az ötletem pedig az, hogy a hegy túloldalán is van egy út, mégpedig olyan, ami nyílegyenesen Pakunda felé megy, és nincs is messze nagyon attól a helytől, ahol a medencénk van! Sőt, az egyik pontja attól, úgy láttam, nem lehet messzebb mint talán száz méterre, bár a medencétől lejjebb van valami jó tíz méterrel. És ha onnan vinnénk az árut Pakundába, még sokkal jobb is volna, mert onnantól már állandóan lefelé kell menni a szekérrel, míg így ahogy eddig vittük, ki kell szekerezni Nokoliból, és csaknem az egész hegyet körbekerülni! Ha ott vihetnénk az árut, talán három napot is nyernénk a szállítással!

—De hát mit beszélsz Alita, ahhoz hogy oda kivigyünk bármit is, előbb fel kell cipelnünk majdnem ötven méter magasra!

—Fel, de az nem is olyan iszonyú nehéz!

—Már dehogynem, az még egészséges embereknek is nehéz, hát még hogy embereim többsége valami testi fogyatékossgal küzd!

—Csodálkozom rajtad, Borostyán! Annyi minden ügyes furfangot kitaláltál, és mégis nekem kell rájönni arra, előbb mint neked, hogy az ember mindent megold ha nagyon akarja?! Idefigyelj, én azt sütöttem ki, hogy kell egy olyasféle liftet szerkesztenünk ami a bányákban viszi le-föl a dolgozókat! Úgy még akár a lábatlanjaink is feljuthatnak oda ha szándékukban áll, bár szerintem felesleges hogy ők oda felmenjenek. És ez a lift fogja vinni az árut! Odafele meg csak ki kell építenünk azt a kis bekötőutat, és már vihetünk is mindent! Természetesen a szekereket odafele kell tárolnunk, tehát építünk majd oda egy kocsiszínt nekik. Na, mit szólsz hozzá?!

—És mi fogja hajtani azt a nagy liftet, főleg felfelé, tele mindenféle nehéz áruval?!

—De Borostyán, hát mire a patak?! Folyik ez akkora erővel, hogy egy nehéz malomkereket is elforgatna, akkor csak felviszi nekünk is oda amit kell!

—Aha. Tehát építsek egy malmot!

—Nem malmot, de majdnem. Ne mondd hogy nincs rá pénzed!

—És hagyjam hogy Rahúl elzárja az utat?!

—Hagyd hogy hadd pukkadozzék a méregtől! Különben is, ha ezt megépítjük, nekünk lesz jó, mert lerövidül a szállítási útvonal! És amikor nem használjuk a liftet, akkor másra használhatjuk a patak erejét! És gondold csak arra, mi pénzébe került Rahúlnak hogy megvette a fél falut! Én már egy ideje ezen röhögök, tudd meg!

Meg kell mondani, ez igazán jókora beruházás volt Borostyán részéről! Számos fizetett mesterembert kellett hívnia és sok-sok munkást fogadnia jó pénzért, de végül elkészült a nagy mű. Nem is akármilyen! Itt is-ott is állványok meredeztek, nem is egy lift készült el de három,

a patakot áthidalták, mert híd vezetett át rajta, benne az óriási, méltóságteljesen forgó vízkerékekkel, s az egész építményt még fal is védte a néha vadul tomboló szelektől!

Sok pénzbe került ez, de Borostyán úgy vélte, megéri! És még csak nem is nézett ki rosszul az egész, kezdett hasonlítani egy komoly ipari komplexumhoz, bár akkoriban ilyesmit még senki nem látott, ugyanis nem létezett.

Borostyán számtalanszor felvitette magát a hegytetőre a lifttel, és élvezettel nézte a telepét. Ez mind az övé! Ő hozta létre, és az ő akaratának engedelmeskedik! Ez a tudat biztonsággal töltötte el. Igenis megáll ő a saját lábán!

Mindez a jó érzése addig tartott, amíg meg nem hallotta, hogy Rahúl eladta a várát.

—Mit csinált?! - kérdezte Alitát.

—Eladta a várát. Különbem nem csodálom. Zór császár nemigen bízik azokban az urakban, akik valaha a torg király emberei voltak. Óriási adót vetett ki minden olyan várra ami nem állami kézben van, tehát nem az ő, Zór császár kezén! Ezt nem akarhatta fizetni Rahúl. Különbem is fizet éppen elég adót azután, amit megvett Nokoliból!

—Ugyan már, hiszen van neki földje bőven ezen kívül is!

—Lehet, de a vár utáni adó így is magas. Én csak tudom! Szoktam én figyelni az ilyesmire! Hidd el!

—Elhiszem, csak aggódom.

—Miért?

—Mert attól félek, megint valami gonoszat tervez ellenünk.

—Adja a sors hogy úgy legyen! Akkor megint gazdagabbak leszünk egy fokkal! - nevetett Alita.

Ám nemsokára Alitának is ajkára forrt a nevetés. Megtudta ugyanis, hogy Rahúl arra használja a vára utáni bevétel óriási összegét, hogy nagy építkezésbe fogjon: úgy döntött hogy eltereli a patakot Borostyán közeléből!

Ez persze nem ment egyik napról a másikra. Nem úgy megy az hogy a víz rögvést másfele folyik! Előbb ki kell ásni az új medret, s addig megy még a víz a régiben! Rahúl tehát el sem titkolhatta volna a szándékát, de nem is akarta, és jókat röhögött ha csak eszébe jutott Borostyán. Remek volt a hangulata, nem úgy mint Borostyánnak. És megint mint az útlezárásnál, a falusiak fel sem emelték a szavukat, mert látták hogy a patak kitűzött új medre úgy halad, hogy egy éles kanyarral elkerüli Borostyán telepét, de aztán visszatér a régi medrébe, s így a falusiak lényegében semmi veszteséget nem szenvednek ezáltal. Egyedül csak Borostyán lesz kárvallott.

No és persze Rahúl maga. Mert nem olcsó mulatság ám elterelni egy patak vizét, új medret ásatni neki, pláne hegyvidéken! És ebből neki igazán semmi haszna nem származik, a bosszúvágya kielégítésén kívül!

Az biztos hogy okozott ám ezzel Borostyánnak jócska bosszúságot! De most bizony Alita is egyre ijedtebb arcot vágott, ahogy teltek-múltak a napok! Rahúl építkezésén több mint ezer ember szorgoskodott. Láthatták is naponta hogy miként haladnak, mert bár az elterelés nem a közvetlen közelükben történt, de bármikor elmehettek arrafelé. Rahúl nem bánta ha ott nézelődnek, sőt, ilyenkor mélységes elégedettséggel dörzsölgette a tenyerét. Egy alkalommal még oda is ment hozzájuk s ezt mondta:

—Semmit nem tehetsz Borostyán! Megvettem ezt az egész területet ahol dolgoznak az embereim, a munka teljesen törvényes!

—De az útról el kell takarodnod! Az közterület, megállapította Mokó bíró is Pakundában!

—Tőlem nyugodtan mászkálhatsz már arrafele, nem érdekel az út! De a liftedet nem tudod már használni! Azaz, nemsokára nem tudod majd!

—Majd viszek mindent megint az úton.

—És mi hajtja majd azokat az ördögös gépeidet, mi?! Tekerik majd a vakok a taposókereket?! Nemcsak kar nélküliek, nemcsak szem nélküliek lesznek akkor, de bél nélküliek is, mert kikö-

pik majd a belüket a nagy erőlködéstől, s még úgy sem tudnak majd eleget tekerni! Véged, Borostyán, véged, hihhihi!

És most nagyon úgy nézett ki, hogy ha hihetetlen összegért is, de Rahúlnak sikerült bosszút állnia rajta! Mert az igaz hogy a forrás a birtokán ad elég vizet ahhoz hogy szomjan ne haljanak, még bizonyos gépeket is működtethet vele, de egyszerre legfeljebb egyet vagy kettőt, ami semmiképp sem termel eleget ahhoz, hogy ellássa a hasznából az eddigre már majdnem százszáz főre duzzadt népét. Igen, Borostyán már úgy gondolt embereire mint ami az ő népe, s ő a törzsfőnöke e népnek! És valóban, ennyi sok ember már oly rengeteg volt hogy nemegy falunak nem volt meg ekkora a lélekszáma. Borostyán telepén eddigre, bár még alig több mint két éve állt fenn, de szerelmek is szövődtek, több kisgyerek is született, akik egészségesek voltak, még ha szüleik vakok vagy más fogyatékoságban szenvedtek is épp.

És mind tudták hogy mi készül ellenük, de mind nagyon bíztak Borostyánban.

Bíztak benne, pedig Borostyán nem tudta hogy mit tegyen! Holott amikor sóhajtozva és gondterhelt arccal járkált, még Pipacs is megkérdezte tőle, hogy mi a baj!

Borostyán elmondta. Erre Pipacs ezt válaszolta:

—Öld meg Rahúlt!

—Jaj kicsikém, ez nem ilyen egyszerű! Akkor gyilkosságért börtönbe csuknának!

—Hát akkor jelentsd fel a Nőügyi Hivatalban!

—Ennek semmi köze a nőiségemhez. Sajnos a patakot teljesen jogosan tereli most el Rahúl, mert valóban az ő birtokán szorgoskodik! Ebben igaza van annak a dögnek! Egyszerűen fogalmam sincs hogy mit tegyek, nem tudom mi hajtja majd a gépeimet!

—Én nagyon bízom benned mami, hogy kitalálsz valamit és nem kell koldulni!

—Neked biztos nem aranyom, mert legislegrosszabb esetben visszazsugorodunk kis méretre! Amíg itt a forrás, addig tíz-húsz embert el tudok én látni ezzel is. De jaj mi lesz a többi ötszázal!

—De hát anyuci, csak víz hajthatja azokat a gépeket?

—Mi más még?

—Hát szél! Hiszen vannak szélalmok!

—No igen, igen... de hát errefelé ritkán fújnak nagy szelek!

—És a hegytetőn?

—Ott is. Persze meg lehet próbálni... de hát mit gondolsz aranyoskám, hány szélalmot tudok én építeni?! Helyem sincs annyira amennyi kéne! Igaz, valamit azért segít az ötleted, a liftet elhajtáná, igen, ez igaz... de tényleg csak akkor, ha fúj a szél. A szél nem olyan megbízható, mint a patak! Mint a víz! Csak az a baj hogy most vízből kevés lesz nekem, annyi csak, amennyi a forrásban van!

Akkor a beszélgetésük ennyiben maradt, de két nappal később Pipacs izgatottan kereste fel Borostyánt.

—Anyuci, csináltam neked szelet!

—Mit beszélsz?

—Idenéz! - azzal egy kis pálcikát mutatott fel, amire egy vékony szeggel néhány meghajlított papírcsikot illesztett. Most fújt egy nagyot és az egész forogni kezdett. —Látod?!

—Szép játék, bár már nem egy tízéveshez való! - simogatta meg a fejét Borostyán.

—Persze, de nem is ez a lényeg! Hanem gyere csak velem! - és kézenfogva maga után húzta Borostyánt.

Borostyán ment vele. Az udvar végébe vezette őt Pipacs, ahol egy bográcstartó vasrúdra egy vizeskanna volt felakasztva. Ennek a kannának azonban egy vaslemezzel le volt forrasztva a teteje, és egy szelep zárta le a kiöntőnyílását. A kanna alatt izzó parázs vöröslött.

—Idzsli volt olyan kedves és megcsinálta nekem úgy, ahogy azt mondtam neki, bár nem tudta hogy mire kell! Neked akartam először megmutatni! - dicsekedett Pipacs, azzal a papírforgót a kanna csövéhez tartotta, majd kinyitotta a szelepet.

A kannából nagy erővel tört ki a forró gőz, és olyan sebesen megpörgette a papírszirmokat hogy látni sem lehetett, persze csak amíg el nem áztak. De Borostyán így is megértette, mit akar mutatni neki Pipacs. Ám a kislány még meg is magyarázta:

—Arra gondoltam, hogy a gőz mindig sokkal több, mint ami vízből keletkezik! Ha tehát kevés a vizünk, szaporítsuk meg gőzzé! A víz azért hajtja a kereket mert el akar jutni valahová, de a kerék útban van! Biztos a gőz is meghajtaná a kereket, ha el akar jutni valahová, de útban van a kerék! És igazam lett, látod!

Így kezdett el ismerkedni Borostyán a gőztechnikával. S ez még csak nem is volt új dolog Atlantuában, mint kiderült! Mert alig kezdett el erről beszélni embereinek, megszólalt az egyikük, egy teljesen egészséges, hogy ő éppenséggel konyít ám ehhez, nem is keveset, mert egy templomban szolgált sokáig, csak elküldték onnan amikor kiderült róla hogy a férfiakat szereti! És ott gyakran használták a gőz erejét a papok különböző „csodákhoz”!

—Akkor miért nem szóltál nekem róla, hogy ilyen gépeket is lehet csinálni?! - kérdezte vádlóan Borostyán.

—Azért főnökasszony, mert nem gondoltam volna hogy ez nekünk jó lesz, a patak ugyanis ingyen adta az erejét, ez meg rengeteg tüzelést kíván!

—Azt csak bízd rám, hogy valami megéri-e vagy nem! - felelte gőgösen Borostyán. Ám nem vezett össze a férfival, inkább megtette őt annak a csoportnak a vezetőjéül, akik megpróbálták összemesterkedni az első gőzgépet.

Amíg pedig azok ezt csináltgatták, ő mégiscsak elment Pakundába a nőügyi hivatalnokhoz. Előadta neki a panaszát, s elmondta azt is, hogy ő sok adót fizet a császárnak az általa ellátott boltok után, s ettől a felséges úr elesne, ha nem akadályozzák meg a patak elterelését!

—Sajnos mit sem tehetek, ha az a Rahúl megvette tényleg a patak környéki földeket! - ingatta a fejét a nő.

—De hát az nem lehet kérem - erősködött Borostyán - hiszen az lehet hogy megvette a földeket a patak egyik oldalán, de a patakhoz akkor is jogom van, mert nézd csak meg fenséges asszonyom, elhoztam az iratot is a földemről amit még Medlemúnáj úr állított ki amikor a birtokom egy részét elvette! Ebben pontosan felsorolja hogy mely területek maradtak meg az enyémnek, és azt írja hogy enyém az egyes számú ház - tudod a házam az egyes számot kapta - és ennek a telke, látod, itt, ide van írva, enyém az, egészen a hegyoldalig nyugaton, és a patakig keleten!

—Tudsz olvasni?! - ámult a hivatalnoknő.

—Á, dehogy, csak megjegyeztem hogy mi van ideírva!

—Olyan fontos ember mint te, aki ennyi sokakról gondoskodik, illene hogy megtanulja a betűk tudományát! Ajánlom, gondolkodj el ezen!

—Nekem most azon kell elgondolkodnom hogy mi lesz velem, mert Rahúl elveszi a patakot, pedig eszerint a papír szerint az telekhatár, tehát szerintem jogtalan az elterelése!

—Nem értem mi bajod van Borostyán! Ha Rahúl el akarja terelni a patakot, hát hadd tegye! Most minek fosztanád meg őt a játszadozásától?! E papír amit hoztál, valóban azt mondja hogy a földed keleti határa a patak. Ha most Rahúl a patakot eltereli keletre egy nagy csomó távolságra, én a helyedben csak örülnék neki! Hiszen akkor Rahúl, ez a drága jó ember nyert neked egy nagy csomó területet kelet felé! Igaz, a vízkereket újra kell építened, de az már nem lesz nehéz hiszen minden alkatrésze megvan, csak át kell rakatnod az új helyére, ellenben ezért a csekély kényelmetlenségért lesz egy nagy csomó új földed!

—Hogy... hogyan?!

—Hallottad. A határ a patak. Tehát ha a patak másutt folyik – másutt a határ! A helyedben maradnék nyugton ameddig Rahúl lázas igyekezettel szorgoskodik, s csak azért imádkoznék, hogy el ne fogyjon a pénze, mielőtt befejezi a nagy munkát! Azután birtokba venném az új földeket! S ha Rahúl emiatt perlekedni kezd veled, fordulj csak Mokó bíróhoz, addigra már kiokosítom őt hogy mi az én véleményem! Nem mintha szándékosan kedvezni akarnék neked, szerintem ilyesmi Mokónak sem lesz szándékában, de ugyebár az eset teljesen világos, hiszen a papír egyértelműen jelzi a határt! Na és mert én tényleg nem tartok kedvenceket, Borostyán, fizess egy aranyat a kincstár javára!

Borostyán fizetett, méghozzá nagy-nagy örömmel! És olyan ujjongva sietett haza, hogy régen volt már ilyen jókedvű!

Otthon pedig még egy jó hír várta! Alita lelkesedve újságolta neki, hogy elkészült a gőzgép, és bár sokat fogyaszt, de ahhoz képest amennyit zabál, igazán szörnyen erős! Sokkal-sokkal erősebb mint a vízkerék, valójában olyan erős, hogy így hirtelenjében még nem is tudják, hogy mire használhatják az erejét!

—Akkor én megmondom! - kapott a szón Borostyán.

—Mire?

—Arra, hogy ezentúl nemcsak fával foglalkozunk majd, de vassal is! Ha tényleg olyan erős a gépetek, akkor essünk neki, és próbálkozzunk meg a vas faragásával is! Meg szegek és patkók gyártásával!

—Ne viccelj már Borostyán, a szeg nagyon kicsi, azt nem tudjuk így másolgatni!

—Nem is kell. A másolás túl lassú, hiszen szegből aztán tényleg sok kell. Hanem azt szerintem úgy gyárthatunk sokat, ha csinálunk egy kemény vaslemezt, amiben van egy vékonyka lyuk, aztán vasmasszát addig melegítünk, míg csak meg nem puhul kissé, akkor aztán ezt a masszát át kell préselni a lyukon, aminek a túloldalán hideg víz van, ott lehül és megszilárdul! Így vékonyka vasdrótféleséget kapunk! Ezt aztán csak el kell metélni a megfelelő méretre, és már is kész a sok-sok szeg! És ez is mind egyforma lesz! Legfeljebb még a tetejüket kell egy kicsit ellapítani! Gyerünk, kovácsaim, kezdjétek bele azonnal!

—És a patak?

—Az már nem olyan fontos, azt mondtátok, de legyetek nyugodtak, elintéztam! - mosolygott titokzatosan Borostyán.

S így történt, hogy mikor végre fél év múlva arra ébredtek hogy a patak medrében csak sár van, víz nem, Rahúl eszerint tehát befejezte az elterelést, Borostyán az addigra elkészített téglákkal, szálfákkal, egyebekkel gyorsan kivonult annak partjára, emberei nekikezdték egy fal felhúzásának, maga Borostyán pedig sok helyre a határra kirakott egy-egy táblát, amin egy vérszomjas farkas képe volt látható. Azidőtájt így jelölték Atlantuában azt, hogy „Magánterület, tilos a bemenetel”, mert a legtöbben nem tudtak olvasni.

—Hé, ez mit jelentsen?! - rohant oda döbbenten Rahúl.

—Azt, hogy ez itt mind az enyém, a pataknak ezen az oldalán.

—Na nehogy már, ezt én vettem meg drága pénzért, takarodj!

—Eszem ágában sincs! Ez az enyém, s ha nem tetszik, pereskedj nyugodtan!

—Jól van, meg is teszem, de megállj! Birtokháborításért börtönbe fogsz kerülni!

—Örölnél neki, mi!

—Örülni is fogok! Tudod mit, nem is kergetlek el az embereimmel, maradj csak itt, lássa csak a bíró hogy mit művelsz a birtokon! - és elszaladt, Borostyán úgy vélte, egyenesen Pakundába.

De Mokó bíró ki sem jött megnézni a helyszínt, azt mondta ha Borostyán nem ment át a patak túlsó oldalára, akkor minden rendben van, mert a papír úgy szól hogy az az oldal az övé! És Rahúl fizethetett öt arany perköltséget a kincstárnak.

5. fejezet: A két barát nő

Via, a horkszemű lány igencsak elcsodálkozott, amikor reggel felébredvén, Kajjámot sehol sem találta! Ő szegény persze nem tudta, hogy éjjel felkereste Kajjámot Badzsahárata, a nagy mágus, s magával vitte, természetesen Kajjám önkéntes beleegyezésével, hogy a fiatalember elsatítsa nála a mágia magasiskoláját. És Kajjám, aki ha valamiért lelkesedni kezdett akkor se látott - se hallott, aki egyszerre csak egy dologra tudott gondolni, bár arra az egyre igencsak alaposan és hatékonyan – hát Kajjám bizony tökéletesen megfeledezett Viáról!

Annyira alaposan, hogy mint tudjuk, csak mintegy harmincnyolcezer évvel később jutott az eszébe újra...

Via arra gondolt, Kajjám esetleg sétálni ment valahová. Várt tehát rá türelmesen, egészen estig. Majd éjszaka és másnap egész nap. Harmadik nap is...

De Kajjám nem jött. Via minden ágreccsenésről azt hitte hogy Kajjám közeledik végre, de nem jött meg a varázsló. S így aztán bármennyire szomorú volt is ez a gondolat, de kénytelen volt arra a következtetésre jutni, hogy Kajjám bizony egyszerűen csak itt hagyta őt! Elment, lelépett, nem törődik már Viával!

Via először igyekezett ezt a gondolatot elhessegetni magától, nem nagyon szívesen gondolt erre, de aztán úgy vélte, jobb ha szembenéz a tényekkel. Hanem ekkor elszántan szorította össze a száját. Nem addig van az! Nem hagyja hogy kicsússzék a szerencse a markából! Nem addig van ám az! Ő igencsak sok időt töltött Kajjám mellett, Kajjám, ha most itt hagyta is, de kedveli őt, és hát tulajdonképpen ő is kedveli Kajjámot, minden hülyesége ellenére is. Igaz hogy Kajjám rengeteg ostobaságot művel, de azért ki lehet jönni vele! Ő, Via ki tudott jönni vele! Jól érezte magát a varázsló mellett! Vagyis: ő, Via, igenis a varázsló felesége lesz, nem tesz le róla! Hiszen nem gyakran adódik efféle lehetősége valakinek! Ez még sokkal jobb, mint ha maga a császár venné őt feleségül!

Most már csak meg kellett találnia Kajjámot. És Via úgy vélte, ez talán nem is lesz olyan nagyon nehéz! Végülis hová máshová mehetne Kajjám, mint a szüleihez?! Mondta is még a lelépése előtt, hogy meg akarja látogatni a szüleit, ami illendő is, mert a kedves papa-mama még azt hiszi, hogy Kajjám fiacskájuk jelenleg is a pakundai börtönben raboskodik!

Azt tudta Via, merrefelé van Szízsön, ahol Kajjám a gyerekkorát töltötte. Arra indult hát. Szízsönben csak megmondja bárki neki, merre élnek Kajjám szülei! Akiknek ráadásul a nevét is tudta: Kajjám apját úgy hívták hogy Durmán, anyját pedig hogy Zielmóna.

Hamar el is jutott Szízsönbe, és ott valóban a legislegelső akitől érdeklődött, megmutatta neki Durmán írnok házáat. A szülők épp otthon voltak. Via tehát szép nyugodtan besétált és bemutatkozott. Attól persze hogy megmondta a nevét, még nem tudták Durmánék hogy ki is ő, bár alaposan meglepődtek miféle látogatójuk is érkezett, sőt, Zielmóna kissé meg is riadt, Viát megpillantván, aki igencsak furcsán festett nagy hork-szemével, ami ráadásul egészen olyasféléképp nézett ki, mintha egy oroszán fejéből szedték volna ki!

Durmán és Zielmóna tehát meglehetősen bizalmatlanul néztek rá. De még Blumbí is, Kajjám húgocskája! Aki olyan tíz vagy tizenkétéves-forma lehetett. Sőt, kiderült, hogy azóta született még egy testvére Kajjámnak, lehetett vagy három esztendő, ott totyogott Zielmóna mellett, s bár fiú volt, de Viát megpillantva éktelen bömbölésbe kezdett, és beszaladt a másik szobába.

Via nem is csodálkozott rajta, hogy Durmán igazán csak a legminimálisabb udvariassággal fogadta, s rögvest megkérdezte tőle hogy kicsoda és mi járatban van, még le sem ültette.

—A nevem Via - mondta Via - és csak azért jöttem hogy megkérdezzem, itt van-e már Kajjám, hazaérkezett-e!

—Kajjám?! Mít tudsz a fiamról?! - kérdezte azonnal, izgatottan Zielmóna.

—Hát, már napok óta semmit, de előtte vagy egy évig együtt voltam vele, nem úgy ugyan mint a szeretője de mint jóbarát, és mondhatom, igazán nem lehetett oka panaszra, hiszen semmi-ben sem szenvedett hiányt, nagy varázsló lévén! De hát mondd asszonyom, ez akkor azt kell jelentse tán, hogy Kajjám még nem érkezett haza?!

—De hát miről beszélsz te... Via vagy, ugye?! Hiszen az én fiam Pakundában raboskodik még mindig, oda csukták be börtönbe! - kiáltotta Durmán. —Egyáltalán, megőrültél tán hogy azt mondod, hogy Kajjám varázsló?!

De még Blumbí is ezt mondta:

—Hiszen ha varázsló, akkor nem is lehetett volna börtönbe zárni, mert azonnal kiszabadította volna magát!

—Na látjátok, hát épp ez az, nincs börtönben mert varázsló! Bár igaz, nem a varázstudomány révén szabadult onnan, hanem előbb besorozták katonának, és a hadjárat idején jött rá hogy ő tulajdonképpen varázsló, mert a mágikus képesség nem okvetlenül mutatkozik rögvest születés után, ami különben kész szerencse, mert gondolatok csak bele milyen iszonyú volna, ha egy még beszélni sem tudó csecsemő ekkora óriási hatalommal rendelkezne! Az egész világot elpusztíthatná! És bár talán nem illene dicsérnem magamat, de elmondom, hogy kifejezetten miattam jött rá Kajjám gyermeketek arra hogy ő varázsló, mert úgy volt ez hogy engem akart megmenteni az erőszaktól és a gyilkosságtól, ezt meg is tette amiért nagyon hálás vagyok...

—De mégsem feküdtél le vele, mert azt mondtad hogy nem voltál a szeretője! - kotyogott közbe Kajjám húga.

—De Blumbí, ne légy ilyen tiszteletlen! - pirult el Ziehmóna.

—Kajjám legalább olyan hálás lehet nekem mint én neki, mert szökés közben a bolond fiacskátok szinte anyaszült meztelenül botorkált a csontrepesztő hidegben, s nemhogy kékre fagyott volna, de felforrt a lába nyomán a patak vize, ő meg amilyen tökkelütött volt, ebben semmi rendkívülit nem látott, s nekem kellett felhívnom a figyelmét rá, hogy ez talán mégsem egészen normális dolog, s hogy ő varázslói képességekkel rendelkezik! Tehát nekem köszönheti hogy varázsló lett! Igen, ha úgy vesszük kifejezetten nekem köszönheti! S ez szerintem ér annyit mint az életmentés! Na de aztán annál jobban kitanulta a varázslóságot, mert Tila tündér, aki engem is meggyógyított mert a vak szemeim helyére berakta egy halott hork szemét, látjátok, szóval ő rengeteg mindenre megtanította Kajjámot! Kajjám jó egy kerek esztendeig tanult nála, és ezalatt én is vele voltam. Csak aztán később elszakadtunk egymástól, s gondoltam esetleg hazament a szüleihez! Én tehát most azért háborgattalak benneteket tiszteletre méltó papa-mama, mert reméltem hogy megtalálom itt Kajjámot! De mert látom hogy ő nincs itt, ezért megkérlek benneteket hogy hadd maradhassak nálatok, amíg Kajjám megérkezik! Remélem nem marad már soká távol!

Durmán csípőre tette a kezét.

—Aha! Tehát azt mondod, Kajjám fiam varázsló!

—Igen.

—Nincs már a börtönben!

—Nincs.

—És rab létére elküldték a hadseregbe, amikor még nem volt varázsló!

—Úgy van.

—És az én gyöngye fiam, amikor még a tornaórákat is alig bírta elviselni, túlélte a hadjáratokat, mi?! Gondolom, valami nagy isten segíthette ebben, másképp nem sikerülhetett neki! - és olyan gúnyosan nézett Viára, hogy a leány szinte megriadt.

—Kajjám nem érezte jól magát a hadseregben, ezt nekem is bevallotta - mondta - de bár néha alaposan kimerült, semmi baja nem történt! Tudjátok, bántani például senki nem merte, mert azt hitték róla, hogy Esneki írnok barátja!

—Na jó, ne kábíts az ostobaságaiddal! - lépett közelebb hozzá Durmán. —Mert megmondom én neked hogy mit gondolok rólad! Te egyszerűen szeretnél hozzánk költözni, afféle ingyenélőnek, örökre vagy legalábbis jó sokáig amíg meg nem ununk, mondván hogy a fiamat várod! Azt hiszed hogy csak mert szívesen hallunk hírt a fiúnkra, aki talán már nem is él, eltartunk majd téged! Szégyen és gyalázat, undok haszonlesés, hogy a reménységünkben akarsz élni, mondhatnám hogy a gyászoló szülők reményéből, kétségbeeséséből, mert tudd meg hogy én már le is tettem róla hogy a fiúkat valaha is életben látom, én magamban már eltemettem őt! De ha fáj is az elvesztése, annyira nem vakultam és süketültem meg, hogy fel ne ismerjem benned a csalót! Méghogy varázsló az én fiam! Kajjám! Kajjám, aki varázsló! Huh! Miért is nem

már rögvest egy igazi isten! Na idefigyelj, fordulj meg és takarodj innen te Via vagy ki, amíg jótállok magamért!

—De hát hadd magyarázzam meg...

—Nem kell itt semmit sem megmagyarázni! Haszonleső mocskos ribanc vagy, szemérmetlen hazudozó, tehát tűnj innen! - azzal Durmán közelebb lépett, és úgy megtagadta Viát, hogy a leány majdnem hanyattvágódott. Kénytelen volt gyorsan távozni a házból, de még amikor az utcára ért, Durmán még akkor is ezt kiáltotta utána:

—És meg ne lássalak errefelé, van nekem elég dolgom és bajom, hogysem csalókkal veszkődjem!

Hát ez bizony nem úgy nézett ki, mint amit Via a sikerei közé sorolhat! Nemcsak nem találta meg Kajjámot, de még reménybeli apósával-anyósával sem sikerült megkedveltetnie magát! Mindössze annyit ért el, hogy megtudta: Kajjám nincs itt!

De ha nincs itt, akkor hol lehet?! Vagy csak úgy kószál-csatangol kötetlenül, s egyszerűen nem ért ide?! Ez csöppet sem lehetetlen, Kajjám jellemét ismerve! Elvégre eddig se törte nagyon magát hogy hazaigyekezzék! Via tehát úgy döntött, megvárja. Legalábbis megpróbálja! Hátha nem kell évekig várakoznia!

Durmán házában persze nem várhatott, de ez nem aggasztotta. Megegyezett az utca túloldalán álló ház gazdájával, hogy némi kis pénzért meghúzhatja magát a pajtában, – és várakozott.

Nagyon sokáig várakozott! Bizony-bizony, hosszú hónapokon át! És Kajjám nem jött. Nem jött, pedig Via pénze igencsak fogyóban volt! Ezt a hosszú várakozást is csak azért tudta megengedni magának, mert amikor még Kajjámmal volt, Kajjám sok aranyat varázsolt hol ennek - hol annak, varázsolt neki is valamennyit. Via sajnálta már hogy nem volt elég kapzsi, és nem pumpolt ki még sokkalta többet Kajjámból!

De hát így sikerült. És már bizony a pénze fele is elfogyott! No nem a lakbérre, a szállásadója igazán nem kért valami sokat, de ugyebár enni is kellett valamit!

S amikor Via úgy látta hogy a pénze felének már a nyakára hágott, kezdte vonakodva tudomásul venni, hogy úgy tűnik, rosszul okoskodik. Kajjám, ha ennyi ideig nem ment haza, akkor az csak egyet jelenthet: egyelőre nem is óhajtja a hazalátogatást!

Ám Via nem tett le róla, hogy Kajjám felesége legyen. Hogyisne! Ez a varázsló az övé, Kajjám egyszerűen jár neki!

Hogy nincs itt, az semmit nem jelent. Sejtí ő hogy hol lehet, hogy merre járhat! - és egy név merült fel agyában: —Borostyán!

Soha életében nem látta még Borostyánt, de hallani annál többet hallott róla, még azt is tudta hogy Nokoliban lakik. Kajjámtól hallott a leányról. Kajjám ugyanis, aki imádott dicsekedni, rengetegszer elmesélte Viának, de bárki másnak is aki hajlandó volt meghallgatni, hogy ő milyen kiváltképpen bátor valaki, mert megmentette egy leány életét, méghozzá olyankor, amikor még egyáltalán nem is volt varázsló! Főleg Via előtt dicsekedett ezzel sokat, hogy az, hogy ő Viát megmentette, egészen természetes, mondhatni magától értetődő dolog a részéről, mert Via nem az első megmentett nő az életében!

—Én amikor megmentettelek téged - mondta egy alkalommal - kétségkívül nemes, bátor, s követésre méltó tettet hajtottam végre, amiért joggal illet meg engem hódolat és elismerés! Ugyanakkor nem volt ez részemről valami váratlan, a pillanat ihletésétől elkövetett cselekedet, hanem inkább olyasmi, ami nálam már szinte hagyománnyá nemesedett! Úgy is mondhatnám, nekem egyszerűen szokásom megmenteni a nehéz helyzetben levő nőket, egyszerűen mert ez alaptermészetemből fakad! Én ilyen jellemes, erényes fickó vagyok! Mert semmiképp se hidd Via, hogy te vagy az első nő akit megmentettem! Az első egy Borostyán nevű leány volt. Roppant életveszélyt vállalva menekítettem meg őt a halálból, amit nem sokan tettek volna meg a helyemben, merem állítani hogy éppenséggel senki, de hát ez nem is csoda, elvégre rajtam kívül senki nem nevezhető Kajjámnak, s nem rendelkezik olyan rendkívüli jellemmel mint én! - pöffeszkedett Via előtt Kajjám, azzal elmesélte talán már századszorra, miként is esett meg a találkozása Borostyánnal.

Nem csoda hogy Via kissé féltékeny lett Borostyánra! Azt ugyan nem hitte hogy Kajjám szerelmes lenne a leányba, de azt könnyen el tudta hinni, hogy legalábbis mély érzelmeket ébresztett Kajjámban Borostyán. Via ugyan nem volt egy különösebben művelt nő, egyszerű parasztlány volt, igaz, tudott már valamennyire írni-olvasni, de ezt is csak most, Kajjám mellett és Kajjámtól tanulta meg. Mindazonáltal azt egyszerű leány létére is tudta, hogy egy férfi nem szokta elfelejteni azt a nőt, akinek hála és aki miatt hősnek érezhette magát! Kajjám aztán végképp nem, hiszen oly roppantul hiú!

Via az életét merte volna feltenni rá, hogy Kajjám, ha nem a szüleihez ment, akkor Borostyánhoz!

—Pedig Kajjám az enyém! Sokkal több időt töltöttem vele mint Borostyán! Csak érjek oda, s kikaparom a szemét annak a cafkának! - morogta, majd máris otthagyta Szízsönt, és útnakeredt.

De először még nem Nokoliba ment. Úgy gondolta, ha már ennyi ideje élvezheti Borostyán társaságát Kajjám, akkor olyan mindegy, néhány napot még várhat! Via előbb hazament.

Nagyon időszerűnek tartotta már a hazalátogatását. Anyja még mindig azt hiheti róla, hogy meghalt! Hiszen utolsó emléke róla anyjának az lehetett, hogy a katonák elragadták otthonról, elhurcolták!

Via tudta, illendő lett volna azonnal hazamenni amint képes erre. De nem tehetette, mert akkor már találkozott Kajjámmal, és félt ott hagyni a varázslót. Félt, hogy ha Kajjámot ott hagyja, akkor a varázsló hamarosan egy másik nő iránt kezd majd heves ragaszkodást érezni! Márpedig Via, ne szépítsük a dolgot: határozottan kinézte magának Kajjámot! Mindennél fontosabbnak találta, hogy Kajjám feleségévé legyen! És egész addig míg Kajjám azon az éjjelen le nem lépett mellőle, azt hitte hogy a legjobb úton halad e célja felé!

Figyelembe véve hogy sokezer évvel később mit mondott róla Kajjám Mirjannak, hogy ha másként alakulnak a dolgok, Via lesz a felesége, meg hogy szerinte jól megértette volna magát Viával, mert Via viselkedése kissé Mirjan viselkedéséhez hasonlított, nos, akkor azt mondhatjuk hogy Via még csak nem is tévedett, jól mérte fel a helyzetet, és valóban elérte volna a célját! De hát ugye közbejött valami, azaz inkább valaki. Badzsahárata! És erre igazán nem gondolhatott Via! Nem számíthatott rá, hogy egyszercsak felbukkan egy másik varázsló is, amikor a varázslók száma úgyszólván oly csekély a világban! Különben meg ha számít is erre: ugyan mit tehetett volna ellene?

Most azonban hazament előbb. Ez nem is jelentett nagy idővesztést, mert ha Szízsönből Nokoliba akart eljutni, akkor majdnem útbaesett a saját faluja.

Édesanyja, Pzsavga, nagy örömmel fogadta. El is sírta magát, amint megpillanthatta és keblére ölelhette rég elveszett leányát! És aztán hogy jól kizokogta magát, persze hogy megkérdezte Viát, mi történt vele ezalatt a sok idő alatt amit nem otthon töltött! Megkérdezte, holott elmondta volna Via azt kérdés nélkül is! És ráadásul így kezdett bele a beszédébe:

—Édesanyám, bár tudom hogy borzasztó illetlenség és rút hálátlanság volt részemről hogy nem siettem haza hozzád amint tehettem volna, de erre nem akármilyen ok készítetett: majdnem egy varázsló felesége lettem, s még nem is tettem le róla hogy az legyek!

—Mit beszélsz kislányom?!

—Nem vagyok örült! Hallgass csak meg figyelmesen! - és Via részletesen elmondott mindent anyjának, kezdve onnan, hogy elvitték túszként a katonák a faluból, sok más leánnyal együtt.

Pzsavga elképedve hallgatta Via történetét. Minden második mondatnál felkiáltott hogy „nahát”, úgy elcsodálkozott a történeten. De elhitt mindent, nem úgy mint Kajjám szülei, hitt leányának, mert ő legalábbis a horkoknál volt már, találkozott Tila tündérrel is, hiszen ő maga vitte oda még annak idején az akkor még vak Viát! Miért is ne hitte volna hát el hogy létezhet még egy varázsló a közelben, egy Kajjám nevű is, ha már az a Tila is tudott varázsolni?! Az pedig tudott, ennek bizonyosságát bármikor láthatja, ha csak Viára néz!

És persze egyik varázsló sem születik rögvest felnőttnek. Bizonyára a varázslóknak is van gyermekkoruk! Ha varázslók tehát vannak, lehetnek, lehetnek akkor gyermekvarázslók is! Vagyis: kell legyen egy olyan pillanat a leendő varázsló életében amikor rádöbben, hogy ő tulajdonképpen varázsló! Miért is ne foghatott volna ki egy ilyen pillanatot Via Kajjám életében?!

Amikor tehát Via mindent elmondott Pzsavgának, édesanyja tűnődve nézett maga elé, majd megkérdezte:

—Azt mondd tehát hogy ez a Kajjám most épp Borostyánt ölelgeti?!

—Mindenesetre fölöttébb valószínűnek tartom!

—Azt hiszem leányom, igazad van! Sokkal több jogod van Kajjámra, mint annak a Borostyánnak! És különben is, félre a joggal – úgy látom hogy a jog olyasmi, amit mindig az erősek, hatalmasok emlegetnek, de csak azért hogy megindokolják vele a gáztetteiket! Sosem az történik ami jogos, hanem mindig az, amit az erősebb akar! Vagyis kislányom én azt hiszem hogy helyesen döntöttél: mindent el kell követni, hogy te annak a varázslónak a felesége légy! Kifejezetten örülnék ha egy varázsló lenne a vőm! Mert teljesen mindegy hogy egy varázsló hülye vagy nem hülye, ha hülye is, akkor is varázsló! Vagyis lehet az a varázsló a világ leghülyébb, legszementebb fickója – ha egy leány nem megy feleségül hozzá, akkor egészen biztos hogy a leány a nagyobb hülye és nem a varázsló! Mert jegyezd meg Via, nem a szerelem a lényeg, hanem a hatalom, és az nem tagadható hogy egy varázsló, az a világon a leghatalmasabb valaki! Főleg ha mint ez a te Kajjámod, már szellemeket is legyőzött! Én lennék a legboldogabb, ha sikerülne egy varázsló feleségévé lenned!

—Akkor most búcsúzzunk el megint anyám, mert megyek Nokoliba, hogy kikaparjam annak a disznó Borostyánnak a szemét, aki képes elszeretni előlem az én Kajjámomat! Mert én megértem hogy ő is szívesen lenne egy varázsló felesége, de Kajjám már az enyém, alaposan megdolgoztam érte hogy elviseltem a temérdek hülyeségét, tehát Borostyán keressen egy másik varázslót magának!

—Várj egy cseppet leányom!

—Dehogy várok, már így is túl sokat késlekedtem! Minden pillanat növeli a veszélyt hogy Kajjám túlságosan megszereti Borostyánt!

—Meglehet. Hanem én nem azt mondtam hogy ne menj Nokoliba, hanem azt akarom mondani, hogy ne menj *egyedül*! Ugyanis megyek veled! Hátha segíthetek! Elvégre nagyobb az élettapasztalatom! Hogy mást már ne is mondjak: ne légy hebrencs! Ne ess neki rögvest Borostyánnak! Mert először is: még az sem biztos hogy Kajjám ott van!

—Ugyan hol másutt, ha nem is a szüleinél?!

—Azt nem tudom. De ha nincs ott: kár a heveskedés! Ha viszont ott van, akkor pláne kár, mert akkor biztos azért van ott, mert szereti Borostyánt, tehát csak megharagudna rád, s akkor nemcsak nem vesz feleségül, de lehet hogy dühében békává változtat! Oda kell menned ez igaz, de szépen, mosolyogva, talán még össze is barátkozni Borostyánnal, hogy Kajjám közelébe kerülhess, és akkor szép ügyesen elszeretni Kajjámot tőle!

—De hát miként, ha Borostyán állandóan ott fog lézengeni körülöttünk!

—Megmondom. Egyetlen dolgod van: ki kell derítened, hogy Kajjám lefeküdt-e Borostyánnal! Ez nem is lesz nehéz, elég ha megkérdezed! Kajjám, ha tényleg olyan amilyennek lefestetted, habozás nélkül megmondja, a férfiak úgyis szívesen dicsekednek a nőknél elért sikereikkel! Na és aztán a teendőd a következő: ha Borostyán még nem feküdt le Kajjámmal: akkor lefekszel te Kajjámmal, hogy így magadhoz láncold, s bebizonyítsd neki hogy jobban szereted őt mint ahogy Borostyán szereti őt! Ha ellenben Borostyán már lefeküdt vele, akkor te nem fekszel le Kajjámmal, amíg feleségül nem vesz téged! S meg fogja tenni, mert megérti majd hogy más-képp nem kaphat meg téged! Borostyánt miért is venné akkor már feleségül, hisz attól már úgyis megkapta azt, amit a férfiak a nőktől akarni szoktak! Érted?!

—Értem hát, nem vagyok hülye, ellenkezőjét kell tennem annak, amit Borostyán tett vagy tenni fog!

—Úgy van!

—De miként maradunk ott Kajjám közelében sokáig?! Miből élünk meg?!

—Ez nem lesz nehéz. Te úgy látszik még csak Kajjám elbeszéléséből hallottál Borostyánról, de én annál többet róla, másoktól! Ez a Borostyán ugyanis nem is szegény leány, tudd meg, sőt, igazán figyelemre méltó valaki, és veszélyes ellenfeled lesz, mert csöppet sem hülye! De hogy ki is ez a Borostyán, mit hallottam róla, azt ráérsz megtudni tőlem útközben is, leányom!

—Úgy van! Induljunk mielőbb!

—Induljunk. Akkor tehát segíts összekészülni az útra, és már mehetünk is!

* * *

Igazán nem volt nehéz megtalálniuk Borostyánt! Akkor is megtalálták volna ha nem tudják hogy Nokoliban lakik, csak a nevét ismerték volna. Bárki, vagy legalábbis majdnem bárki útbaigazíthatta volna őket, mert messze környék ismerte már eddigre a nevét.

Mostanára Borostyán már akkora hírességgé vált, hogy rég nem volt semmi nehézsége ha fel akart fogadni néhány egészséges embert. Boldogan jöttek hozzá, mert szépen meg tudta fizetni bárki szolgálatait. Éppen csak most már Borostyán gondolta meg nagyon, hogy kit alkalmaz, és kit nem! Az volt ugyanis a helyzet, hogy mire Via és édesanyja odaérkezett Borostyánhoz, addigra már jó sok mindenféle ötletes szerkentyűt találtak ki Borostyán élelmes emberei, amik igen jelentősen megkönnyítették a munkát, és gyorsították a legkülönbözőbb portékák termelését. Nem volt tehát már nagy szüksége Borostyánnak újabb emberekre!

Nyugodtan elmondhatjuk, hogy Borostyán lett az atlantuai császárság első igazi kapitalistája! De bár kétségkívül ő volt az első kapitalista, mégsem volt olyan „igazi” kapitalista! Mert egy valóban igazi, tözsgyökeres kapitalista, amikor látja hogy a sok géppel mekkora termelést ér el, rögvést elbocsátotta volna emberei egy részét. Főleg a nyomorékokat. Hiszen azok sok gondolkodást igényelnek, hogy ugyan mi hasznosat is ténykedhetnének!

Borostyán nem tette ezt. Mind egy szálig megtartotta az embereit, mindössze annyit tett, hogy nemigen vett fel újabbakat. Legalábbis újabb egészségeseket. Mert amikor néhány nyomorék még megjelent a kapuja előtt, azokat csak-csak befogadta.

Hej de bánták sokan, nagyon sokan, hogy nem mentek Borostyánhoz a kezdet kezdetén, amikor Borostyán hívta őket dolgozni, sőt, szinte könyörgött nekik! Most bezzeg mentek volna szíves-örömet!

De most már nem kellettek. Borostyán rájött, hogy a gépek sokkal többet termelnek mint a legjobb mesterek, s így a lehető legtudatosabban igyekezett fejleszteni ipari parkját a legkülönbözőbb masinákkal. S mert tudta hogy a gépeket okos emberek készítik, igyekezett maga mellé csábítani az okos embereket! Annyira így volt ez, hogy bár ő még mindig nem tudott írni-olvasni, de mondta Alitának, hogy amennyiben ráelne egy nyomorék írnokra, akkor azonnal csípje fülön, és hozza el neki! De nem nyomorék írnokokat is szívesen látna!

Alita az útjai során nyomorék írnokra nem lelt, a nem nyomorék írnokok közül azonban hiába beszélt mindegyikkel, azok vagy nem akarták elhagyni lakhelyüket, vagy ha hajlandóak is lettek volna, túlságosan is sokat kértek érte. Cseppet sem voltak szemérmesek amikor közölték a fizetési igényüket, mert Borostyánt már mindenki egy nagyon gazdag nőnek tudta arrafelé. Volt olyan is, aki azt mondta, hogy ő akármennyiért sem megy el Borostyánhoz, mert neki ne legyen a főnöke egy nő, főleg egy ilyen fiatal nő!

S amikor Borostyán meghallotta hogy ezek annyit kérnek, hogy azért száz keménykötésű ember is boldogan dolgozna neki, ezt mondta:

—Hülye én sem vagyok! És nem is szorulok még rá annyira írnokokra, hogy eltűrjem ezt a vér-lázító szemtelenséget!

Borostyán már arra is gondolt, hogy a legjobb lenne ha egy írástudó rabszolgát vásárolna. Az ugyan igazán égbekiáltó összegekbe szokott kerülni, ellenben bizonyára örvendene ha felszabadítaná, és itt élhetne a telepen. Csak először is, nagyon ritka volt az efféle rabszolga, másrészt megérné-e neki?! Hajtana-e akkora hasznat, amibe kerül?!

Mert Borostyán leginkább azokat az embereket kereste és becsülte, amelyek érzékkel rendelkeztek mindenféle ötletes masina megalkotásához.

Borostyán eddigre megvalósította nagy ötletét: volt már szeggyártó gépe! Többféle szeget gyártott, és mindegyikből ezerszám. Gyártott patkókat is, szintén egyformákat. És iszonyú sokat! Tehette, mert nem kellett mindegyiket külön-külön kikovácsolnia. Csináltak emberei megfelelő vastagságú vaslemezeket, tehették mert a gőzgép a maga „gőzerejével” szép simára hengerelte azokat, majd egy megfelelő formában végződő kar iszonyú erősen rányomódott e lemezre, s kivágott belőle egy patkó alakú darabot. Sőt... nem is egyet, hanem egyszerre né-

gyet! Borostyán kovácsainak csak annyi volt a dolga már ezekkel, hogy le kellett reszelgetniük róluk az éles peremeket. De persze ezt sem kézi reszelővel tették, hanem forgó köszörűkövel...

Mert Borostyán, amit csak lehetett, gépesített. S mert így járt el, hamarosan annyi pénze lett, hogy merész ötlet fogalmazódott meg benne: miért is ne lehetne várúrnő?! Rahúl egykori vára, amit eladott, nincs is olyan messze tőle! A hegytetői medence mellől láthatja is! Ha azt megvásárolhatná... és biztos hogy megvehetné, mert minden eladó jó pénzért...

Ám úgy tűnt, le kell mondani e tervéről, talán örökre. És ki is lett volna ennek oka, ha nem Rahúl!

A férfi alaposan elszegényedett. Még mindig sok-sok pénze volt, nagy birtokai is, de hol volt már ez ahhoz, amivel csak három éve is rendelkezett! Elvitte a pénzét a patak elterelése és a falu temérdek háza után fizetett adó!

És éppen az adó kapcsán pattant ki a fejéből a bosszú ötlete. Nem restellte a fáradságot, felcaplatott a fővárosba, és addig-addig mesterkedett, embereket megvesztegetett, míg elérte hogy egyenesen maga Zór császár fogadja!

S a császár előtt elpanaszolta, hogy nem igazság ám, hogy ő olyan rengeteg adót fizet, amikor más, Borostyán, sokkal gazdagabb önála, temérdek pénze van, és alig is fizet valamit! Igaz, igaz, nem tagadja, Borostyán földjei kisebbek, háza is kevesebb van, de hát a megtermelt javak után illene hogy fizessen! Jó, jó, Borostyán természetesen fizet azután amit elad a boltjaiban, de nemcsak ott adja el az árukat, hanem messze földről is jönnek a termékeiért mindenféle kereskedők, szekérszámra viszik azt tőle, s azután Borostyán bizony egyetlen garas adót sem fizet!

Márpedig ha Zór császár kényes volt valamire, akkor az az adó! A császár nagyon fősvény volt, s ezt tudta is magáról. S épp most, amikor a döntő összecsapásra készült Torgóval, s kellett minden garas a háborúra, most aztán igazán odafigyelt mindenre, amiből bevételt remélhetett! Rahúl jó húrokat pengetett!

A császár füle tehát nyitva volt Rahúl panaszára, és bár annyira azért nem találta fontosnak az ügyet hogy személyesen nézzen körül Borostyán háza táján, de császári biztost küldött ki oda, mégpedig Medlemúnájt, mert ő már járt arrafelé nem is olyan rég. Nézzon körül ott Medlemúnáj, és ha úgy találja hogy jogos, vesse ki a megfelelő adót, mert az kell a kincstárnak!

Ám Medlemúnáj még nem érkezett meg akkor, amikor megérkezett már Via.

Borostyán már annyira előkelő volt, hogy külön portásfülkét építtetett a telepe kapujához, ahol egy félkarú és egy lábatlan ücsörgött naphosszat. Azért voltak ketten hogy beszélgethesenek, s ne unatkozzanak. Borostyán úgy gondolta, ez még mindig jobb, mint ha elalszik a portás, és az jön be, aki akar! Különben is volt embere erre bőven.

Mire tehát Via és Pzsavga odament, már nem léphettek be csak olyan egyszerűen, a portás megérdeklődte, mi járatban vannak. Végtereis Via, bár horkszemével furcsán festett, de cseppet sem nézett ki nyomoréknak, anyja pedig még annyira sem! Márpedig aki nem nyomorék, az már igen nehezen nyerhetett befogadást Borostyán telepére! S ezt meg is mondta nekik a portás.

Via és édesanyja megegyeztek az úton, hogy nem mondanak olyasmit, hogy ők Kajjámot keresik. Mert ha csak nem jön velük épp szembe a varázsló, akkor Borostyán simán le is tagadhatja hogy ott van nála a férfi! Ezért most azt mondták, hogy munkát szeretnének.

—Egészségeseknek most nincs felvétel! - ingatta a fejét a portás. —Sőt, mostanában még nyomorékokat sem mindig fogad be a főnökasszony! A minap is elküldött hármat, mindössze azért mert nemcsak nyomorékok voltak, de erősen köhögtek is! Azt mondta, a szíve vérzik hogy ilyen kegyetlenül kell döntenie, de félt minket akik már itt vagyunk, mert nem akarja hogy behurcoljanak ide a telepre valami nyavalyát, amiben mi is megbetegszünk! Tudjátok, Borostyán nem is igen szívesen fogad be mást mint nyomorékokat, mert azokat hűségeseeknek tartja, és teljes joggal, úgy gondolja, mi nyomorékok nem hagyjuk őt el, nem megyünk el innen, mert úgyszincs hová másmerre mennünk! És nem is kell sokat fizetnie nekünk, mert nem akarunk vagyont gyűjteni amivel elmegyünk máshová, nem úgy mint az egészségesek!

Egészségeket inkább csak akkor fogad be szívesen a főnökasszony, ha buzik, mert azok sem igen mehetnek máshová! És él még itt nálunk vagy tíz nő is, akik meg egymást szeretik és nem a férfiakat, de ti ketten nem olyanoknak látszotok! Tehát máris mehettek, mert jóideje egészségeket csak akkor enged be ide Borostyán, ha azok nagyon okos emberek, például valami ügyes gépet tudnak szerkeszteni! De hát ti nők vagytok, ahhoz nem érthettek!

Az, hogy a portás ezt mondta, nem volt holmi férfisovinizmus. Akkoriban egyszerűen tényleg nem volt jellemző nőkre a tudományok ismerete. Nőből még kovács vagy lakatos sem szokott lenni. Nő legfeljebb úgy szerezhette hírnevet magának, amennyiben nem volt már születésétől nemesember, s így nem reménykedhetett koronában, ha például szép szobrokat vagy festményeket készített. De még az efféle is messzemenő ritkaság volt a nők körében.

Via és Pzsavga sem sértődtek meg ezen. Miért is, amikor megvolt a tervük!

Via bemutatta Pzsavgát mint édesanyját, s így szólt:

—Látod hogy milyen szemem van?! Nem vagyok nyomorék az igaz, mert tökéletesen látok, de gondolhatod hogy senkinek sem tetszem! Ki vagyok téve mindenki gúnyának, ezért szeretnék Borostyánnál dolgozni, s reménykedem az ő jó szívében hogy befogad! Úgy tudom ugyanis, itt senkit meg nem vetnek a mássága miatt! S mert én itt szeretnék élni, eljött velem anyám is, hogy el ne szakadjon tőlem, a lányától!

A portás megcsóválta a fejét, de mert ez tényleg furcsa eset volt, ezért megrántott egy zsinórt, ami egy kolompot szólaltatott meg Borostyán házában. S nemsokára elő is bukkant Borostyán.

Borostyán pedig igencsak elcsodálkozott Viát megpillantván! Mert eddigre már igazán mindenféle nyomoréksághoz alaposan hozzászokott, de efféléhez nem! Meg is kérdezte rögtön, hogy ugyan mi történt Via szemével?!

Via jól megszemlélte magának Borostyánt. Ez a nő lenne tehát a vetélytársa! Igen veszélyes ellenfél! Az, mert bámulatosan szép! Irigykedve gondolt rá, hogy ő még akkor sem nézett ki ilyen szívdobogatóan, amikor eredeti, emberi szeme volt az arcában!

De nem mutatta ki gondolatait, ehelyett megnyerően és alázatosan mosolygott, s ezt mondta: —A szemem nemcsak nem nyomorék, de még jobb is mint a te szemed asszonyom, vagy bármi más emberi szem! Tudd meg ugyanis, hogy ez amit arcomban láatsz, nem az én szemem, nem ezzel születtem, hanem a horkokról már biztos hallottál, és nekem egy Tila nevű tündér, tehát afféle varázsló, egy halott hork nő szemét rakta be a fejembe, mert a régi szemeim egy tüzesetnél megvakultak!

S míg ezt mondta Via, kíváncsian leste, mit válaszol majd erre Borostyán! Úgy gondolta, amilyen sok ideje Borostyánnál lehet Kajjám, a varázsló, aki annyira szeretett fecsegni és dicsekedni, lehetetlen hogy be ne számolt volna Borostyánnak arról, hogy megmentette nemcsak Borostyánt de egy másik nőt, Viát is, s akkor elmondta biztos azt is, hogy Via szeme milyen! Ha eddig nem is döbbsent rá Borostyán, ki áll előtte, most, hogy már el is mondta ezt hogy ő a horkszemű lány, most biztos ki kell üljön arcára a felismerés döbbenete! És ha így lesz, abból megtudja legalábbis azt, hogy Kajjám itt van, vagy itt volt!

Igen csodálkozott, hogy bár Borostyán csodálkozott, de nem úgy nézett ki, mint aki már halott akár csak néhány szót is Viáról!

Ellenben befogadta Viát is és Via anyját is.

Bár Via szinte úgy érkezett meg a telepre mint valami kémnő, tehát hátsó szándékkal, amit akár alattomosnak is nevezhetünk, ami Borostyánt illeti, a leány azonnal teljes bizalmat szavazott Viának és anyjának. Úgy gondolta, teljesen hihető amit Via mondott, hogy gúnyolódnak rajta a szeme miatt. S ha ritkán fogadott is be már egészségeket, de ha mégis talált olyat akiben, úgy gondolta, megbízhat, akkor az telepe igen hasznos személye lehet, mert hiszen minden munkát el tud végezni! Most azzal kezdte tehát, hogy kijelölt egy még üres szobácskát ahol Via és anyja kettesben lakhat, kaptak ágyat is, majd megmutatta nekik az üzemeit, hogy lássák, mi hol van, és egyben azt is megkérdezte, hogy miféle munkához is érezne Via és Pzsavga kedvet!

És itt most becsületesen meg kell mondjuk, hogy Via igazság szerint egyáltalán semmi munkához sem érzett kedvet! Azon jókora idő alatt amit Kajjám mellett töltött, megszokta bizony, hogy abszolúte semmit sem kell csinálnia, mert ha szüksége volt valamire, akkor csak szólt Kajjámnak, s az vagy elővarázsolta neki, vagy – és ez volt a gyakoribb – adott neki elég aranyat hogy megvehesse azt! Aztán amikor Szízsönben Kajjámra várt, azalatt ugyan lényegesen szerényebben kellett élnie az igaz, de akkor is a pénztartalékaiból, és nem sokat dolgozott ott sem tehát, nagyjából kimerült minden ténykedése abban hogy elkészítette az ennivalóját, és kimos-ta a ruháját! Most tehát lázasan törte a fejét, ugyan mit is vállaljon, ami kényelmes, nem telik sok fáradságba, nem piszkos munka, talán még érdekes is, és természetesen nem is veszélyes!

Sőt, lehetőség szerint olyan, amit anyjával együtt végezhetne.

S úgy döntött, dupla vagy semmi! Merész lesz! S ezért, amikor már Borostyán minden lényegeset megmutatott nekik, s megkérdezte, mi is az amit szívesen végeznének, mert igaz hogy mindent meg kell csinálniuk amit mond, de leggyakrabban mégis azt végzik majd amit választanak, ekkor tehát Via így szólt:

—Borostyán, én egészséges vagyok! Ép mindkét karom, s a lábam is! Én azt hiszem nagy pocsklás volna ha engem odaállítanál holmi gép mellé, hogy egész nap ott unatkozzam, és csak egyféle munkára pazarolnád el a képességeimet! Meggyőződésem hogy úgy hajthatnám a legtöbb hasznót neked, de magam is azt élvezném a legjobban, ha alaposan megismertetnél mindennel ami itt van, nem úgy amint ezt most tetted, nem nagyvonalakban hanem a lehető legjobban hogy mindent tudjak amit te, és aztán mint afféle alvezéred, mindenben segíthetnék neked!

—Nocsak! Most jöttél csak be a kapun, s máris irányítói munkakörre sóvárogsz?!

—Kérlek ne érts félre, én természetesen hajlandó vagyok akármiféle munkát is elvégezni ha te azt parancsolod, de épp azért hogy bármit is megtehessek s ne csak egyvalamihez értsek, ahhoz az kell hogy mindent jól átlássak, s ne csak a munkákat, de a teleped egész működését is! Gondolj bele kérlek, neked is úgy volna a legjobb, ha volna egy hozzáértő és megbízható embered, s nem lennél mindenben egymagadra utalva! Hiszen te mondtad hogy nálad nagyon kevesen vannak akik pénzt kapnak a munkájukért, a legtöbben úgy vagytok itt, hogy minden közös, együtt sírtok, együtt nevettek! Én pedig olyan nőnek tartom magamat, aki nagyon sokféleképp is a hasznodra lehetne, mert bevallom, okosnak tartom magamat!

—El kell keserítselek, Via! Van már nekem társam, akiben meg is bízom, Alita a neve! Megmondom neked őszintén, cseppet sem szándékozom kiadni a kezemből az irányítói szerepkört! Mert ha igaz is hogy együtt sírunk és együtt nevetünk, de az nem igaz hogy együtt döntünk! Igazság szerint a döntéseimet még Alitával sem okvetlenül beszélem meg! Többnyire igen, de nem mindig!

—Hidd el kérlek, nem lenne vita közöttünk! Nagy hasznomat vennéd!

—Nem hiszem. Ahol közösek a döntések, mindig fennáll a vita veszélye. Alitával is csak azért nem kell vitatkoznom, mert gondosan felosztottuk a hatásköröket: én foglalkozom a termeléssel, ő pedig az eladással! És ritkán merészkedünk át egymás területére! Ha tehát téged is társammá léptetnélek elő, neked is kéne adnom valami saját, önálló területet, de el nem tudom képzelni, mi lehetne az! Ám bevallom, nem is nagyon óhajtok gondolkozni azon, miféle területet is kaphatnál, mert ugyan miből is véljem úgy, hogy megérdemelsz efféle kitüntető figyelmet, a bizalomról már nem is beszélve?! Mert tudd meg, Alitával azért szövetkeztem, mert többször is bizonyította előttem képességeit, s mert barátnőmmé is lett! De te épp most topantál csak be a kapun! Idefigyelj Via, a szemedbe mondom: nemhogy azon gondolkozom, miként is lehetnél társam, de már ezt a kérésedet is fölöttébb szemtelennek tartom, s azon gondolkozom, egyáltalán befogadjalak-e! Végülis térj már észre: tényleg most pottyantál be a kapun, s úgy véled, ennyivel többet érsz mint bárki más aki már a kezdetektől nálam dolgozik?! Na de ne mondd hogy rossz vagyok: nem rúglak ki! Holnap reggelig gondolkozz azon, mit akarsz dolgozni, de ha tényleg több figyelmet és jogkört akarsz mint bárki egészséges alkalmazottam, akkor tudd meg hogy azt csak akkor érheted el, ha kitalálsz nekem valami nagy-

szerű gépet, ami megkönnyíti valaminek a gyártását! Akkor, igen, akkor megfontolom hogy hátha tényleg többet érsz mint mások! De addig nem!

Via már tiltakozni akart és tovább gyözködni Borostyánt, de édesanyja a karjára tette a kezét, és megköszönte Borostyán kegyét. Borostyán azonban már nem is sokáig törődhetett velük, mert ebben a pillanatban jött hozzá Alita futva a hírrel, hogy siessen a kapuhoz azonnal, mert magától a császártól érkezett hozzájuk valaki, egy Medlemúnáj nevű előkelőség – aki ráadásul azért jött hogy elvigye Borostyán jó sok pénzét, adóba!

Persze hogy azonnal otthagyta Borostyán Viát és annak anyját! Futva indult a kapuhoz, hogy Medlemúnáj lássa az igyekezetét, és meg ne sértődjék! Mert Medlemúnájjal nem lehet tréfálkozni: bár a múltkor az inspekciós biztos kihangsúlyozta hogy nincs benne rosszindulat Borostyán iránt, de így is elvette csaknem az összes földjét és szőlőjét! És mert Via látta hogy Borostyán már nem törődik vele, úgy döntött hogy követi főnökét, s Borostyán mögött maga is elszaladt a kapuhoz, egyrészt mert császári követet még úgysem látott, másrészt mert kíváncsi is volt hogy mit beszélgetnek egymással.

—Látom kisasszony, sikerült bámulatos eredménnyel kamatoztatni a tőlem kapott házakat! - fogadta Borostyánt Medlemúnáj, amint a leány eléjeérkezett. És mindeközben Medlemúnáj elismerően legettette a pillantását a rengeteg új és nagy házon, a szorgalmasan dohogó gőzgépeken, a nagy halmokba rakott kész- és félkésztermékeken, a talicskát toló sok egészséges emberen, e talicskákbán szintén nyersanyagok és késztermékek voltak, s megsejtelte a le-fel mozgó lifteket is. Távolabb a vízkereket is láthatta forogni, mert bár volt már gőzgépe, de Borostyán nem hagyta kihasználatlanul a víz ingyenerejét sem, most, hogy újra hozzáférhetett a patakhhoz.

—Hát igen, én is azt hiszem hogy sikerült jó hasznát vennem a házaknak, s ezért köszönöm az akkori nagylelkűségedet, nagyságos uram! - bólintott udvariasan Borostyán.

—Meglehet, akkor valóban nagylelkű voltam, de nem biztos hogy most is az leszek!

—Hogyhogy?! - kérdezte rosszat sejtve Borostyán.

—Ó, de hiszen mondtam már rögtön amikor beléptem ide, annak az Alita nevű leánynak, hogy az adók miatt jöttem! Maga a felséges császár bízott meg vele, hogy tájékozódjam, mi hogyan megy itt! Adót kell kivessek rád, súlyos adót, azt hiszem, mert neked is nagy a hasznod, és bár császárom örvend annak ha országában sok gazdag ember él, de azért örül ennek, mert a gazdag emberek sokat adózhatnak neki! Tehát, még örülnöd is kell ha a császár sok adót vesz el tőled, mert tudhatod hogy minél többet fizetsz neki, annál jobban szeret téged!

—Na de hát az adók ügye nem is rám tartozik hanem Alitára, és azt hiszem ő mindig becsületesen megfizetett mindent!

—A boltjai után lehet. De már eddig is meggyőződhettem róla, hogy sokkal több mindenfélét gyártasz, mint amit a boltokba szállítasz!

—Persze, mert azokat a hozzám jövő kereskedők veszik meg!

—Na ugye! És azután ki fizet adót, mi?!

—Hát gondolom én hogy azok a kereskedők! Az már nem az én dolgom!

—Már dehogynem! Hiszen tőled veszik, te adod el! Na tehát, kisasszony, én akkor azt hiszem a legjobb lesz, ha gondoskodik róla, hogy legyen egy méltó szállásom, mert itt alszom nálad, úgy döntöttem, s holnap reggelig kérek egy listát róla, hogy az elmúlt évben miből mennyit gyártottál, s adtál el, s mekkora összegért! Aztán majd azt én szépen átnézem, s megmondom, mennyi adót kell még befizetned ezek után!

—De... de hát...

—Meg se halljak ellenkezést! Adózni muszáj! Főleg most, mert közel a háború! Ugye tudod kisasszony, hogy ez a terület valaha, nem is oly régen, Torgóé volt?! Mit gondolsz, mi lesz veled, ha a torg király megnyeri a háborút?! Mert megmondom én, ha nem tudnád: azonnal elvesz tőled mindent, s valami megbízható hívének adja! Az egészen biztos!

—Miért biztos?

—Több okból is! Például azért, mert te jól tudom hogy torg leánynak születted, mi atlantuaiak meghódítottuk e területet, s épp azalatt gazdagodtál meg ilyen hihetetlenül, hogy e terület már nem Torgóé, de Atlantuaé! Meggazdagodhattál, mert bölcs császárom nem haragszik a torg

nemzetiségűekre, de ugye belátod, hogy ez a torg király szemében gyanússá tesz téged! Áruló-nak nézhet! Vagy ha nem is néz annak, de azt mondja hogy az vagy, csak azért hogy elkoboz-hassa a vagyonodat, mert milyen jó ürügy ez! És ne hidd hogy ne lenne olyan aki haragszik rád és bepanaszol nála!

—Persze, biztos lenne olyan ember... - mormogta komoran Borostyán, és Rahúlra gondolt.

—Na látod! Tehát érdeked hogy Zór császár győzzön, őt kell támogatnod, még akkor is, ha a császár nem rendelte volna el az adózást! De elrendelte! Elrendelte, mert kell a pénz a hadse-regére! Tudod te, hogy hány börtarsoly kell a katonáinak?! Meg hátizsák?! Meg kulacs?! Meg bakancs?! Meg ruha?! Hogy már a fegyverekről ne is beszéljek... mindez rengeteg pénz! Már hetek óta csak effélet gyárt neki az ország majdnem minden cipésze, szabója, fegyverkovácsa! Hidd el tehát, nincs bennem rosszindulat irántad, de a császárban sem! És külön kihangsú-lyozom, én annyira becsületes vagyok veled szemben kisasszony, hogy bár megtehetném, de nem szabok ki egy jókora adót rád csak úgy hogy a hasamra ütök és mondok egy számot. Ezért kérek listát arról hogy mit és mennyit gyártottál, hogy becsületesen szabhassam ki az összeget! S ha hihetőek lesznek a számok amiket leírtál, még el is fogom hinni neked, bár tudom hogy ilyenkor mindenki igyekszik keveset mondani. De én kedvellek téged kisasszony, mert tudom hogy még egy másik nő nem tudta volna ezt elérni amit te, és nem akarlak tönk-retenni mert meggyőződésemm hogy hasznára vagy az országunknak. Ennek ellenére viszont most igenis el fogom vinni egy csomó pénzedet. Tehát holnapra kérem a listákat!

—De nagy jó uram, én nem tudok írni!

—Semmi baj, írasd le akkor mással!

—De... de... senki nem tud írni a telepen...

—Hát az bizony nagy baj! Mert én ugyan nem írom le helyetted amit kell, és akkor kénytelen leszek megbecsülni magam a forgalmadat, de akkor sokkal több adót fogok kivetni mint ten-ném egyébként, és tudod miért?

—Miért?! - kérdezte remegve Borostyán.

—Mert a császár szeret mindent írásban látni. Zór császár a papírnak hisz! Sokszor még annak sem, de ha nincs papír, nincs jegyzék, akkor aztán biztos hogy nem! Akkor nem elég-szik meg kevéssel, hanem azt mondja majd: ez nem elég, jöjjetek vissza és vigyetek tőled több pénzt! És rám is haragudna! És bár kedvellek Borostyán, de önmagammat jobban, és inkább vi-szek ezért a császárnak több pénzt amivel meg lesz elégedve, mert nem akarom miattad a fe-jemre zúdítani öfelsége nehezitelését!

—De... de... akkor... - nyögte rémülten Borostyán. És nagyon-nagyon bánta, miért is nem al-kalmazott akár tengernyi pénzért is már régebbóta egy írnokot!

Via elvigyorodott, s megszólalt:

—Fel a fejfel főnökasszony, ha akarod, majd én lekörmölöm amit kell! - és arra a merészségre vetemedett, hogy bizalmasan még jól hátba is veregesse Borostyánt.

—Tudsz írni?!

—Igen. Bevallom, azt nem merném állítani hogy valami különösen gyorsan vagy szépen, de azért igen, tudok írni!

—De hát nő létedre?!

—Miért is ne! Tudod, amikor Kajjám megunt a varázsolgatást, írni tanított hogy e tudásával is hencegjen, így aztán kénytelen voltam megtanulni, mert nem akartam a nem figyelésemmel meggaragítani, azaz...

És itt Via hirtelen rádöbbent hogy elszólta magát! Ugyanabba a hibába esett mint Kajjám: most ő is csak arra figyelt hogy Borostyán előtt hencegjen az írástudásával, s elárulta hogy is-meri Kajjámot!

S Borostyán figyelmét nem kerülte ez el.

—Te ismered Kajjámot?! Mi van vele?! - kiáltotta, s megragadta Via karját.

—Ó, hát ez hosszú történet... - morogta Via.

—Hé, mi lesz a szobámmal?! És meglesznek azok a listák reggelre?! - kérdezte Medlemúnáj, s megkocogtatta a neki hátat fordító, mert Viát figyelő Borostyán vállát.

A leány visszafordult.

—Bocsáss meg kérlek nagyságos uram, bocsáss meg szegény fejemnek, de egy rég elveszettnek hitt szerelmesemről hallottam az imént hírt!

—Aha, a kis piszok! Még be is vallja hogy szereti az én Kajjámomat! - füstölgött Via. —De kénytelen vagyok mosolyogni! Mert Kajjám eszerint nincs itt az igaz, de ha nincs is itt, csak eljön ide valamikor! S akkor nekem itt kell lennem hogy engem válasszon!

—Megbocsátok! Mindig elnéző szoktam lenni a szerelemmel szemben! - mosolygott Medlemúnáj. —Tehát akkor úgy látom, megoldódott a nagy kérdés, lesz írnok, lesz lista, most már csak azt mutasd meg hogy hol fekhettek le, és küldess vacsorát is nekem!

Borostyán lélekszakadva igyekezett elszállásolni Medlemúnájt. Hogyne igyekezett volna, s nemcsak azért hogy meg ne haragítsa, de azért is, hogy mielőbb beszélgethessen Viával, s hírt kapjon Kajjámról!

S meg kell mondani, Borostyán ugyancsak heves érzelmeket táplálhatott Kajjám iránt, mert esze ágába sem jutott holmi listákat készíteni egyelőre! Igaz, félrevonult Viával, de kizárólag azért, hogy mindent megtudjon tőle Kajjámról, s így aztán már majdnem éjfél lett, mire neki-kezdték a Medlemúnáj által követelt listák elkészítésének!

Borostyán mindent de mindent tudni akart Kajjámról! És bár érdeklődését Via igyekezett elűtni különböző általános válaszokkal, homályos utalásokkal, próbált átsiklani különböző témák felett, vagy épp megkerülni azokat fél- sőt negyedigazságokkal, de Borostyán nem hagyta magát, és szabályosan beszámoltatta Viát minden egyes percéről attól kezdve, hogy először találkozott Via Kajjámmal! Másokat ha Viával beszélgettek, a leány furcsa szeme érdekelt, mindent tudni akartak Tila tünderről, de bár Via már a kapunál elmondta Borostyánnak, miként is kapott új szemet, ez akkor Borostyánt alig-alig érdekelte. Bezzeg most Kajjám! Az már egészen más eset! Bár legalább nem hitetlenkedett mint Kajjám szülei. Készségesen elhitte Borostyán első szóra, hogy ez a Kajjám, ez egy hatalmas varázsló! És leginkább még csak nem is annyira az érdekelte hogy mit is képes varázsolni, meg hogy miként is volt ez Kajjám első szel-lemeivel. Nem. Rögvest aziránt tudakozódott, hogy ugyan miért is töltött Via annyi időt Numó úr birtokán, ahol a tündér is lakott, meg ahol Kajjám tanulta a tündértől a varázslói mester-séget! Miért maradt ott Kajjámmal Via, amikor már teljesen egészséges volt, és igazság szerint illetett volna azon nyomban hazamennie, és megnyugtatnia aggódó anyukáját!

Borostyán le se tagadhatta volna hogy enyén szólva féltékeny lett! Látszott rajta, hogy szinte már-már haragszik Viára! Mindazonáltal természetesen örült is hogy végre hírt kapott Kajjám felől, mert lassanként már kezdte azt hinni, hogy a barátságos bár kissé fura katona meghalt a háborúan.

S végül Via nem bírta tovább a célratörő faggatást, s felkiáltott:

—Jól van, öntsünk tiszta vizet a pohárba! Rendben van! Bevallom hogy azért maradtam Kajjámmal, mert feleségül akartam vétetni magamat vele! Na, most boldogabb vagy Borostyán, hogy ezt is tudod?!

—En ezt már rég tudom rólad, Via!

—Akkor mi a nyavalyának faggatóztál ennyit?!

—Engem Via az érdekelt, hogy ugyan mennyire is kedvelhetett meg téged Kajjám! - nézte Viát tűnődve a leány.

—Ugyan kérlek, ez nevetséges, teljesen felesleges ez a kíváncsiság és ez a hú de nagy érdeklődés, a reménységed meg pláne, mert Kajjám ide se dugta az orrát hozzád, vagyis szerintem már rég elfelejtett téged!

—Meglehet. De ugyanez rólad is elmondható Via! Végére téged is csak úgy ott hagyott, csak szépen felkelt éjszaka és felszívódott mint a hajnali harmat, eltűnt mint szürke számár a ködben! - és e szavaknál Borostyán még csipőre is tette a kezét.

—Idefigyelj Borostyán, beláthatnád hogy több a jogom Kajjámra mint neked!

—Már miért lenne több?! Hiszen te is és én is az életünket köszönhetjük neki, ennyi az egész!

—Na de én sokkal több időt töltöttem vele!

—Ám erre téged senki nem kényszerített!

—Meglehet, de akkor is jobban ismerem mint te, és ő is jobban ismer engem mint téged!

—Ellenben szebb vagyok! - vetette oda Borostyán kegyetlenül.

—Kajjám amilyen végtelenül hülye néha, amennyire nagyon másképp gondolkodik mint a többi ember, lehet hogy épp engem tartana szebbnek! Vagy ha nem is, de talán épp azért választana engem, mert tetszelegne a feltűnési viselkedésének, hogy az ő felesége annyira más mint a többi, hogy olyan neje van aki senki másnak nem lehet!

—Mit mondtál?! Hogy Kajjám *végtelenül hülye*?! És még azt mered állítani hogy szereted?!

—Ugyan már Borostyán, én soha nem állítottam azt hogy szeretem! Én csak azt mondtam hogy a felesége akarok lenni! Hogy egészen pontosan fogalmazzak: szeretem őt természetesen mint egy olyan valakit aki mellett jól érzem magamat, akihez ragaszkodom, s mint akár egy jó barátot szokás, de szerelmes, az azért nem vagyok belé! Vagy ha mégis, de semmi esetre sem annyira, hogy a hibáit észre ne vegyem, sőt, merem állítani, nincs a világon olyan lány aki képes lenne akkora örült szerelemre hogy Kajjám hibáit ne vegye észre, mert Kajjám hibái nagyobbak mint a világ legmagasabb hegysége! Te sem lehetsz ilyen szerelmes Borostyán, mert ha azt állítod hogy igenis ennyire szerelmes vagy belé, akkor az csak azt bizonyítja a szememben, hogy semennyire sem ismered Kajjámot!

—Via, csalódtam benned! Hát képes volnál hozzámenni szerelem nélkül?!

—Miért is ne?! Én a férjemben nem szerelmet keresek hanem egyrészt gazdagságot, biztonságot, kényelmes életet, másrészt partnert, aki elvégzi a leendő gyerekeim előállításában a férfiakra háruló részt! Na már most, ezt az utóbbit szinte bárkitől megkaphatom. De az előbbit! A biztonságot, védelmet, gazdagságot, a nyugodt, kényelmes életet! Hohó, azt már dehogyis kaphatom meg mindenkitől! Hanem egy varázsló, az már mindjárt más! Bolond lennék nem a felesége lenni! És semmi esélyed Borostyán, mert igenis engem választ majd, mert jobban ismerem már mint te, tudok beszélni a fejével, s korábban is mindig hallgatott rám! De megnyugtatlak, nem kell félted Kajjámot, mert szerelem ide vagy oda, jó élete lesz mellettem, remekül érezte magát addig is míg vele voltam, és még csak nem is féltékenykedtem rá soha, holott hű de sokszor lelte ám kedvét más nőkben! De mindig visszatért hozzám!

—Akkor megnyugodtam. - felelte Borostyán, és tényleg kisimult eddig nagy feszültséget mutató arca.

—Hogyhogy?! - kérdezte rosszat sejtve Via.

—Duplán is! Mert eszerint én sokkal-sokkal jobban szeretem őt mint te! És erősen hiszem azt hogy az igaz szerelem elnyeri a jutalmát! Hogy beteljesedik! Lehet hogy sokára, de igenis beteljesedik! Ez tehát az egyik, amiért nyugodt vagyok. A másik pedig az, hogy ha netán mégsem így lenne, és mégis téged választana, amit ugyan cseppet sem hiszek de ha mégis, nos, akkor is nyugodt lehetek, mert a legfontosabb a számomra mégiscsak az hogy boldognak tudhassam az életem megmentőjét, s ez így lesz!

—Nem tudom hogy jól értettelek-e téged Borostyán... ha tehát Kajjám megjelenne itt a kapud előtt, és látna téged is és engem is, te nem akarnál megküzdeni velem érette?!

—Megküzdeni?! Bolond nő, soha életemben nem volt fegyver a kezemben!

—Eh, én arra gondoltam, hogy szeretettel, hogy a kedvét keresni, körbehízelegni...

—Nem vagyok kurva! - és Borostyán megsemmisítő pillantással mérte végig Viát. —Magától értetődően igenis keresném mindenben a kedvét, de nem azért hogy feleségül vegyen, hanem mert hálás vagyok neki! Természetesen örülök ha feleségül vesz, de ennek semmi köze a kedveskedéseimhez, mert az szerintem amúgyis jár neki, megszerezte a jogot rá abban a pillanatban, amikor megmentett! De lehet hogy te még nem állsz azon az erkölcsi szinten hogy ezt megértsd!

—Magasan tojok az erkölcsre, legalábbis ezt illetően, Borostyán! Nekem kell egy varázsló a férjemül, mert ha korábban be is értem volna mással, de most már hogy egy darabig egy varázsló mellett éltem, s tudom milyen az az élet, most már újra úgy akarok élni! Nem bánom ha megvetsz érte, bár ez felesleges, mert igazán megérthetné! Gondolj csak bele: ha hirtelen valamiképp elvesztenéd ezt a sok mindent ami van itt neked - és Via körbemutatott - nemde igyekeznél amint csak lehet, újra megszerezni ezt magadnak, ezt vagy valami hasonlót?!

—Persze hogy igyekeznék. Ám az a saját munkám eredménye lenne!

—Mesebeszéd! A nyomorékjaid dolgoznak, meg a pár egészséges ember, s nem te!

—Hogy a csudába ne dolgoznék, szerinted a jó ötletek és a szervezés semmit nem ér?! Mert elismerem, számos jó ötlet nem nekem jutott az eszembe, de sok mégis, és köztük a legfőbb, ami az egésznek az alapja: hogy egyáltalán alkalmazzak nyomorékokat!

—Ebben igazad van, hanem figyelj ide: a magam módján én is megdolgozom a varázslóért! És ugyanúgy mint te! Tehát jó ötletekkel! Szervezés nem sok kell hozzá az igaz, de ötlet annál több! Meg önuralom! Hajaj!

—Miféle ötletekről beszélsz?

—Hát hogy például miként beszéljem le a temérdek ostobaságról, amit elkövetni szándékozik! Nem emlékszel rá már, mi mindent meséltem róla neked?! Meg el kell viselnem a rohamait, amikor valami beteges kényszertől úzva az egekbe dicséri magát! S ez még akkor is nehéz, amikor tudom hogy alapvetően igaza van, mert olyasmivel dicsekszik ami tényleg megvan neki: matematikai tudása, mágikus érzéke meg hasonlók... De ez még hagyján, mert amikor olyasmivel dicsekszik, amiről tudván tudom hogy csöppet sem igaz! Például az én megmentésem, holott hiába mondja azt hogy ő milyen nemes jellem és azért mentett meg engem, ebben szemernyi igazság nem rejtezik, mert egyesegyedül csak azért mentett meg, mert haragudott a katonatársaira, legfeljebb még azért talán, mert dicsekedni akart! És el kell ezt hallgatnom, nem vághatom a képébe az igazságot, nem hogy nyersen de még burkoltan sem, mert akkor halálosan megsértődne! Sőt, nemcsak el kell hallgatnom a dicshimnuszait, szózatait, de még mosolyognom is kell hozzá, és dicsérnem nekem is, mert ha nem teszem, már akkor is megsértődik! De még fokozhatom is Borostyán: mert még az sem elég hogy dicsérjem, ugyanis olyan feneketlenül hiú, s mindamellett precíz, hogy még az sem mindegy ám hogy milyen szavakkal dicsérem! Mert ha például elkezdi hogy ő milyen nagyszerű fickó mert megmentett engem, s erre én megveregetem a vállát, s azt mondom neki: jól van Kajjám, ügyes vagy! - akkor ő rögvést összevonja a szemöldökét, rámnéz valami fura, türelmetlen nézéssel, s kijavít:

—Nem ügyes, hanem bátor, nemes, jellemes, erényes és igazságszerető! Hányszor mondjam neked te ostoba liba?! Annyi sok megfelelő szó van, de biztos hogy egy garantáltan helytelen szót használsz, hogy a nyavalya törjön ki! Hát miért kell felidegesítened amikor semmi rosszat nem tettem neked, mi?! Hát mit vétettem én neked, mi?! Így elrontod az ihletemet, nem tudok a varázslásaimra koncentrálni! Még beszélni sem tudsz, helytelenül használod a szegény atlán nyelv szavait, holott minden szónak pontos jelentése van, és arra valók hogy a megfelelő módon használjuk őket! Hát ezt sem érted?! Hát semmi kis tudomány sem fér a fejedbe?!

—Bizony - folytatta Via - így beszél velem néha! Máskor csuda kedves, de alig tudom kitalálni, mi az amiért egyetlen pillanat alatt úgy felmérgekedik, hogy aztán alig lehet lecsillapítanom! És olyankor szinte lehetetlen lecsendesíteni, megnyugtatni, bármit mondok neki, mindenben talál hibát, mindenbe beleköt! De az sem jó, ha olyankor magára hagyom és nem szólok hozzá, mert egy idő után utánam jön és veszekedni kezd, hogy lám, én semmire sem becsülöm őt, semmit nem ér ő a szememben, mert olyan remekül elvagyok magamban, mintha ő nem is lenne, ésatöbbi ésatöbbi... egyetlen módszer van: ha rájön a bolondóra, magára kell hagyni, de nem végleg, hanem visszamenni hozzá egy idő után amikor lecsillapodott, de nem előbb mert akkor csak újra veszekedik, és nem is később mint kell mert akkor még sokkal nagyobb lesz a mérge! Ki kell találnom a megfelelő pillanatot, ami igazán nem hosszú idő, azt a pillanatot amikor már lecsillapodott mert nem lát, de még nem haragudott meg azért mert túl soká nem lát, és akkor, igen, akkor ki lehet békíteni. De ez irtózatosan nehéz ám, mert én, én nem vagyok varázsló hogy beléje lássak! Tehát még az sem mindegy hogy miként dicsérem ezt a hülyét! Ha a mágikus tudását dicsérem, akkor sem szabad azt mondanom hogy milyen ügyes, mert rögvést kijavít hogy ez nem ügyesség, de okosság! Bezzeg amikor a szellemeit fogdosta és az egyik ki akart szökni a varázskörből, s akkor megdicsértem hogy milyen okos, akkor meg az volt a baj, mert akkor meg nem azt kellett volna mondanom hogy okos, hanem azt hogy milyen előrelátó, mert ő ugye előre számított a szellem makrancoskodására! Amikor a romtemplomnál jöttek vele szemben a kalózok és legyőzte őket, mert bedobta a gyémántot a fogoly szellem varázskörébe és erre a kalózok botoran utánaaszaladtak, akkor, midőn ezt elmesélte nekem, én megdicsértem hogy milyen előrelátó, mert gondoltam, ez csak jó lesz, hiszen előre számított rá hogy mit tesznek majd a kalózok! De persze ez sem volt elég jó öföhiúságának,

mert kijavított, hogy hát igen, ő persze előrelátó volt akkor is mint rendesen, de nem ez a leglényegesebb, miként is lehetek olyan vak hogy nem veszem észre benne a legfontosabbat, világraszóló bátorságát, merészségét, amiért szemrebbenés nélkül állta a kalózok támadását?! S nem veszem észre villámgyors gondolkodását, nem is beszélve a fantáziájáról, mert mindkettő kellett hozzá, hogy olyan gyorsan eszébe jusson a követendő módszer! Igen, Borostyán, nekem minden egyes szavamat percekkel előre ki kell gondolnom ha Kajjámmal beszélek! Irtó nehéz ember! És akkor te ezek után még mered nekem azt mondani a szemembe, hogy én nem dolgozom meg a varázslómért?! Bizony mondom neked, könnyebb volna megszereznem magamnak Zór császárt férjnek mint Kajjámot! Jár nekem egy varázsló, jár ám, úgy bizony, mert még egy nő annyit nem fáradozott a férjéért mint én tettem már eddig is, és még kell is majd tennem ha újra találkozom vele!

—Ha ennyire fárasztónak tartod a Kajjámmal való életet, mi a csudának futsz utána?! Megörültél tán hogy életed végéig szenvedni akarsz mellette?!

—Frászt! Azért kell nekem, mert bár sok nehézséggel jár a mellette élés, de e nehézségekért bőven kárpótol egy egész csomó minden! Egy varázsló, az végtére is nem akárki!

—Úgy látom Via, hogy te igazából nem is Kajjám után vágyódsz, csak úgy egyszerűen egy varázsló után! Neked mindegy hogy az Kajjám vagy nem Kajjám, csak varázsló legyen! Sőt, más varázslónak talán még jobban is örövendnél, mert az talán nem olyan „nehéz eset”, hogy a szavaiddal éljek, mint Kajjám!

—Azt hiszem nyugodt szívvel bevallhatom hogy ez így igaz! Bár meg kell mondjam hogy azért egy egészen enyhe túlzás mégis van a szavaidban, mert van ám sok jó oldala annak is ha a varázsló férjem éppen Kajjám, mert néha remekül el lehet szórakozni a képtelenségein! De úgy alapvetően igenis bevallom bátran hogy igazad van! Csak éppenséggel veled ellentétben Borostyán, én ezt a legkevesébe sem tartom szégyenletesnek! Tudod ez úgy valahogy lehet, hogy a legtöbb fiatal leány szívesen álmodozik arról, hogy egy királyfi lesz a férje! És ezt nem találják megvetésre méltó álomnak vagy váagnak! Varázsló férjre egyikük sem gondol, talán mert varázslóból még sokkal kevesebb futkározik a világban mint királyfiból! De ha ez eszükbe jutna, erről álmodnának királyfi helyett! Én tehát semmivel sem vagyok rosszabb mint bárki más! Lehet hogy jobb sem, de biztos hogy rosszabb sem! Nálad sem vagyok rosszabb Borostyán, mert lám, te is Kajjám után vágyódsz!

—Mert megmentette az életemet. Tehát nem egy akármilyen varázslót óhajtok, hanem pontosan Kajjámot!

—Lárfári, ha jönne egy másik varázsló, azon nyomban beleomlanál annak a karjába! És ez így helyes is! Különben is, csak addig gondolkoznál így, míg nem élnél Kajjám mellett annyit mint én! Mert ha megismered... ó, Borostyán, te csak négy vagy öt napot lehettél Kajjámmal, de még ezt sem, mert ezen idő legnagyobb részében Kajjám nem volt melletted, te meg bújkáltál itt a faluban a többi katona elől! Higgyél már nekem hogy semennyire sem ismered Kajjámot! S még amit tudni vélsz róla, az sem igaz, mert amikor veled találkozott, akkor még ő maga sem tudta magáról hogy varázsló! Feltételezem hogy már akkoriban is nehéz ember lehetett, de az egyáltalán semmi sem volt a mostani önmagához képest, mert amióta megtudta hogy varázsló, meg amióta már szellemei vannak, azóta úgy a fejébe szállt a hiúság, hogy arra szavakat sem lehet találni!

—Kajjám a maga módján igazán nagyon kedves volt velem! - védte a varázslót Borostyán.

—Nem is kétlem. Csakhogy épp ez az: a maga módján!

—Via, ez köztünk felesleges vita, mert sajnos nem rajtunk múlik, hogy melyikünké lesz Kajjám! Ez Kajjámon múlik, de Kajjám egyelőre nem érdeklődik irántunk!

—Igaz. - és Via nagyot sóhajtott. —Na hát akkor gyérünk, bökd ki Borostyán hogy mi lesz!

—Hogyhogy mi lesz?

—Azonnal el kell mennem innen a telepedről anyámmal, vagy legalább a reggelt megvárhatjuk még?

—Miért kéne elmenned?! - ámult nagy szemeket meresztve Borostyán.

—Hát mert most hogy kiderült hogy vetélytársak vagyunk...

Borostyán megcsóválta a fejét.

—Ritka önző és erőszakos nő vagy te Via, de az emberismereted nem igazán fejlett! Eszem ágában sincs kilödni téged innen! Maradhatsz, holott azt már sejtem rólad hogy cseppet sem az itteni jó munka kedvéért jöttél ide, hanem mert úgy sejtetted hogy megveled itt Kajjámot, és elcsábítod! De hát Kajjám nincs itt! Mindenesetre éntőlem maradhatsz ha akarod.

—De mi lesz ha Kajjám megérkezik?! - kérdezte Via, és szinte támadóan, harcos indulattal bökte előre Borostyán felé az állát.

—Hogy akkor mi lesz, az roppantul egyszerű. Eléállunk kézenfogva, és megkérdezzük tőle, hogy melyikünket választja!

—És ha egyikünket sem akarja?!

—Via, senki férfit nem lehet rákényszeríteni hogy nemszeretem nőt vegyen feleségül, tudhatnád! És ha mégis lehetne, nem volna annak jó vége, mert nem élne mellette jól az a nő! És különösen nem kényszeríthető ilyesmire egy varázsló!

—Jó. És mi lesz akkor, ha azt mondja, hogy mindkettőnket akarja?!

Borostyán felsóhajtott.

—Bár a büszkeségem berzenkedik a gondolat ellen, de azt hiszem belenyugodnék! Végére Zór császár is két feleséget tart, úgy hallottam róla! Meg aztán úgy is felfoghatom a dolgot, hogy mellettem szeretőt tart a férjem – ezt végülis számos férj megteszi, s egy varázsló miért is ne ragaszkodhatna hozzá, hogy élvezni akarja az életet?! Azt mondtad Via, hogy amíg vele voltál, épp ezt tette! De Via, tényleg felesleges ez a vita, mert Kajjám nincs itt, sőt – és Borostyán szomorúan meredt a távolba – én azt hiszem, ha eddig nem tisztelt meg a látogatásával, akkor már nem is teszi ezt meg soha! Tehát gyere inkább, és csináljuk meg azokat a listákat Medlemúnájnak!

—Aha, tehát azért engeded meg hogy maradjak, mert kell neked az írástudásom!

—Részben.

—És másik részben miért?

—Megmondtam már. Azért, mert egyáltalán nem hiszek már abban, hogy viszontlátom őt! - sóhajtotta Borostyán.

A listák elkészítése majdnem reggelig tartott. Ennek pedig csak részben volt az oka az, hogy Borostyán sokáig gondolkodott volna egy-egy tételen, vagy hogy sok terméket kellett felírni – sokkal inkább az tellett rengeteg időbe, hogy a nem is igazán temérdek adatot Via oly sokáig körmölte! Meglátszott bizony hogy nem szakmája az írnokság! A betűk alakjára jól emlékezett ugyan, de nagy, gyerekes ákombákomokkal írta őket, és igencsak nagy méretben, mert a keze gyakorlatlan volt ehhez a munkához. Borostyán nem is állta meg, hogy ezt ne mondja:

—Én nem tudok még úgy sem írni mint te, Via, de azért láttam ám már hogy mások ezt hogyan csinálják, és meg kell jegyezzem hogy azoknak lényegesen jobban ment! Szebben, gyorsabban!

—Most mit kötekedel, csináld magad ha jobban tudod! - morogta Via.

—Nem kötekvésnek szántam, de tény ami tény! Azért mondtam csak, mert szeretném hogy amennyiben nálam maradni szándékozol, gyakorolnád e tudományt, hogy lényegesen javuljon e képességed! Úgy döntöttem ugyanis, hogy te leszel az írnokom!

—Na ne!

—De bizony! Ez mégiscsak kényelmesebb munka mint bármi más, és ki más lehetne írnokom ha nem te, hiszen mások még ennyire sem értenek hozzá! És mindemellett még engem is meg kell taníts írni-olvasni!

Via azonban, aki egészen beleizzadt mire mindent leírt, s már az ujjai is fájtak a szokatlan munkától, semmi vágyat nem érzett ehhez, s ezért így szólt:

—Egyezzünk meg, Borostyán! Maradok nálad amíg akarok, hogy úgy mondjam ingyenélőnek, tehát azt csinállok amit akarok, és nem csinállok semmit ha nem akarok, és én ezért cserébe szerzek neked egy olyan írnokot, aki nálam lényegesen jobban ért mindenhez amit kell tudnia egy írnoknak! Gyönyörűen ír, gyorsan is ír, persze olvas is, és ráadásul ingyen jönne el hozzád, csupán az ellátásáért, épp úgy tehát mint a nyomorékjaid, holott cseppet sem nyomorék!

Sőt, mielőtt még válaszolnál, sietve közlöm, hogy nem is egy, de mindjárt két írnot hozok neked!

—Ne viccelj, próbáltam én már írnot szerezni, de iszonyúsokat követelnek! S te mindjárt kettőt szereznél, és ingyeneseket?!

—Úgy ám! Egy házaspárról van szó, férjről-feleségről!

—Na erre kíváncsi vagyok!

—Megegyedtünk akkor?! Hát nem megérné neked?!

S mert Borostyán belegondolt, hogy egy ember - Via - ellátása mennyivel olcsóbb mint amit egyetlen írnot is kérne, úgy gondolta, még akkor is magasan megéri neki, ha akár Via anyja is ingyenélő lenne nála. És írnot kell, nem engedheti meg magának hogy egy ekkora telepen egyetlen írnot se legyen, mert ki tudja, mikor kér megint valami írásos dokumentumot tőle a császár, vagy annak valami hivatalnok! Így szólt tehát:

—Legyen!

* * *

Korán reggel kelt Medlemúnáj úr, aki eszerint kötelességszerető ember lehetett. Remélte, nem kell csalódnia Borostyánban és hamar megkapja a listákat – s íme, Borostyán már ott várta ébren őt az ajtó előtt, kezében az iratokkal!

Medlemúnáj átvette azokat, s mondta Borostyánnak, hogy most elmehet, majd szól amikor áttanulmányozta ezeket, s eldöntötte, mennyi lesz az adó. Borostyán emiatt el is ment, s bár fáradt volt már az éjszakázástól, de nekikezdett hogy intézkedjék a telep dolgai felől, hogy minden elinduljon a szokásos napi medrében. Irigykedve gondolt Viára, aki bár szintén éjszakázott, de most feltehetőleg jól csicsikázik. Mert az egészen biztos hogy nem ma fog elmenni a két írnotért, csak holnap!

Aztán persze lehet hogy vissza se jön, ha az írnotházaspár nem akar majd vele jönni...

Borostyán tehát elment hogy rendelkezék erről-arról. Például az is érdekelte, Pzsavga, Via anyja mit akar dolgozni az egész közösség érdekében. És Pzsavga nem volt olyan lusta és változatos mint a leánya, vállalta hogy ő majd söpröget meg követ is mos fel, az neki könnyű. Végére egy ekkora telepre kell takarító is! És nagyon örvendett hogy maradhat, hogy botor, hebrencs leánya nem rúgatta ki végleg magukat, mert bizony határozottan megtetszett neki a telep élet!

Abban nem volt igaza Borostyánnak, hogy Via lefeküdt volna aludni. Kissé elálmosodott ugyan Via, de hősiesen ébren maradt, és – várt!

Hogy mire várt? Hát arra, hogy Medlemúnáj befejezze a lista átnézését! Távolabbról figyelte hogy Borostyán távozik-e már az épület elől, amiben Medlemúnáj el lett szállásolva, s amikor Borostyán elment, odasietett, és egyszerűen leült az ajtó elé a küszöbre.

Medlemúnáj nem siette el a dolgot. Dél felé lépett csak ki onnan, s majdnem orra bukkott Viában. Via nem győzött szabadkozni.

—Jó, jó, nem történt semmi... - legyintett Medlemúnáj, híven barátságos természetéhez.

—Kérlek nagy jó uram légy elnéző velem, de hidd el komoly ok késztetett rá hogy ideszemtelenedjem a szállásod elé!

—És mi lenne ez a komoly ok?

—Hát csak az, hogy úgy vélem, jelentős hasznára lehetnénk a felséges császárnak! Gondoltam, mielőbb tudomásodra kell hozzam ami eszembe jutott, mert ez jó nekem, jó a császárnak, de még jó neked is, mert a legfelségesebb úr minden biztonnal hálás lesz neked, amiért kiváló ötleteddel megsegítetted őt a Torgó ellen vívott háborújában!

—Talán bizony megtudtál valamit az ellenség szándékáról?! Na gyere csak be! - invitálta befelé a szobába Viát, még előre is engedte. S közben ezt mondta:

—De ami hírt te mondasz, azzal te segíted meg a császárt, s nem én!

—Nem vagyok kém, nem az ellenségről hoztam hírt, de merem állítani, amit mondani akarok, legalább olyan hasznos! És ami a felséges úr háláját illeti, semmi szükség rá hogy meg legyen

említve az én nevem előtt, vagy akár Borostyáné, hogy ez a mi ötletünk volna! Nyugodtan mondd csak a császárnak azt, hogy ez neked jutott az eszedbe!

—Most aztán igazán kíváncsivá tettél, kezdj bele azonnal! És ülj le, megengedem!

Via helyet foglalt egy nagy asztal mögött, vele szemben ült Medlemúnáj. S most Via ezt mondta:

—Hallottam tegnap, mit mondtál Borostyánnak, hogy adózni kell, mert pénz kell a császárnak a háborúra. És ebben nagyon igazad volt jóuram. Teljesen egyetértek veled. A háborúhoz félelmetes hogy mennyi pénz kell! Ezen tehát nem is vitázom veled, de azt is hallottam, mire akarja költeni ezt a sok-sok pénzt a császár! Tarsolyokra, hátizsákra, bakancsra, fegyverekre... és azt is hallottam, hogy az ország majd' minden mestere ezeket gyártja most! Gondolom, iszonyatos összegbe kerülhet a császárnak mindez!

—Nem is tagadom, sőt, hiszen mondtam is hogy ezért sem tekinthetek el Borostyán adójától!

—Mondd nagy jó uram, nem tisztelnél meg azzal, hogy megmondod nekem, mennyibe kerül a császár számára egy katona tarsolya, hátizsákja, bakancsa, fegyverzete?

—Külön-külön vagy egybe?

—Biztos sejted már uram hogy miért kértem mindezt, beláthatod hát hogy külön-külön tudnom az árat sokkal megfelelőbb volna nekem!

—Tessék! - felelte Medlemúnáj, azzal nem is mondta, csak leírta egy papírra az összegeket.

Via megszemlélte azt. Tehette, mert lényegesen gyorsabban olvasott, mint írt.

—Hát azt nem tudom hogy a fegyverekkel mit kezdhetünk, de erősen hiszem hogy ami a tarsolyt és bakancsot illeti, azt az itt szereplő összegek nyolcvan százalékából is ki tudnánk hozni a felséges császár számára!

—Mit beszélsz?! - vált figyelmessé Medlemúnáj tekintete.

—De nagy jó uram, hiszen tudod te is hogy e telep minden eddigi sikerét annak köszönhette, hogy oly kiváltképpen olcsó minden termékünk!

—Persze, persze, csakhogy itt nem elegendő az olcsóság: itt nagyon gyorsan kell mindez a császárnak, és egyszerre rengeteg! Van fogalmad róla, hogy hány katonáról van szó?! És még csak nem is annyi kell ezekből, ahány katona van, mert kell mindenből tartalék is!

—Nem uram, nincs fogalmam róla, de ez nem is baj, mert te most majd mindjárt megmondod, hogy hány efféle kell!

—Tudd meg, hogy a felséges császár hetvenezer katonát szándékozik harcba küldeni egy éven belül, s ebből egyelőre csak húszezernek van meg a felszerelése! Ötvenezeret kell tehát legalább legyártani még! Legalább, mert mondtam hogy kellenek még tartalékok is! S bár még én sem ismerem a császár minden szándékát, de úgy tudom, boldogan elindítaná a hadseregét már most az ősszel is, csak azért nem teheti, mert nincs elegendő téli ruházat, és lehetetlen hogy addig előállítsanak a cipészek elég bakancsot, meg a többi minden is hiányzik! Ellenben jövőre már okvetlenül hadba akar szállni a császár, és minden mesternek szigorú határidőt szabott amire el kell készüljön a vállalt mennyiséggel, mert másképp a fejét véteti! És külön ügyelni kell a minőségre is, nem szabad hogy például a bakancs talpa vékony legyen, mert akkor megfagy a katona télen, és nem tud harcolni!

—Hát mindent mi sem tudnánk azonnal szállítani - tűnődött el Via - de például ami a bőrholmikát illeti, azt hiszem meg lehetne mondani a felséges úrnak, hogy mi igenis tudnánk két hónapon belül ötvenezer bakancsot szállítani neki, s ugyanennyi tarsolyt is! Garantáljuk azt is hogy mindegyik egyforma lesz! Ennek csak az az egy feltétele volna, hogy maga a felséges császár gondoskodjék a megfelelő nyersanyagról, hogy tehát elegendő bőr érkezzék hozzánk, meg minden ami kell! Mi vállaljuk hogy ami a munkadíjat illeti, csak annak nyolcvan százalékát kérjük el, amibe bárki másnál kerülnének! Továbbá, tekintve hogy ez azért mégis azt jelenti a részünkről hogy a faárukról át kell térnünk a bőrárukra, valamint hogy fejleszteni kell a műhelyeinket úgy gépekkel mint alkalmazottakkal, ezért arra kérünk, hogy tekints el ettől! - mutatott a Medlemúnáj keze ügyében levő papírokra, amiken bizonyára ott szerepelt már az az összeg is, amit adóba akart elvinni.

—Ne szedjek adót, csak úgy, pusztán a szavatokban megbízva?!

—De nagyuram, hát nem mindegy-e hogy szedsz-e most adót tőlünk vagy nem?! Hiszen ha sikerül a mondott áron és határidőre leszállítani a kellő számú bakancsot és tarsolyokat, akkor a felséges császár nagyon jól járt, mert temérdek pénzt megspórolt hogy velünk dolgoztatott! Ha meg nem sikerül, akkor úgylis kivégeztet minket és elkobozza a teljes vagyónunkat!

—Hm! Ez igaz! Igen, ez igaz... de én erre nem mondhatok igent vagy nemet! Ezt okvetlenül meg kell beszélnem a felséges császárral!

—Tedd akkor azt! És mondd el neki, hogy ez a te ötleted volt!

—Persze, hogy rám is megharagudjon, ha nem sikerül tartanotok az árat vagy a határidőt?!

—De sikerül tartanunk, és akkor nagyon örül majd a felséges úr, hogy milyen remek ötleted volt, amivel sok pénzt takaríthattál meg neki! Beszélj csak meg a felséges császárral, nagyságos Medlemúnáj, várjuk kedvező válaszát! - és Via felállt, mintha bizony ő volna itt a házigazda. És olyan magabiztosan viselkedett, hogy Medlemúnájnak eszébe sem jutott, hogy esetleg Borostyánt is meg kéne kérdezze, mert nem az illetékes személlyel tárgyal.

—Jól van! Máris indulok, megbeszélek vele mindent, s meglátjuk hogy dönt! De ha nemet mond, akkor igenis ki kell vetnem rátok az adót! - lobogtatta meg a kezében a papírokat Medlemúnáj, azzal már is kilépett a szobából, s indult a lovához...

És indult Via is, de ő Borostyánhoz.

—Azt hittem, alszol! - szólt hozzá csodálkozva Borostyán.

—Á, dehogy! Ébren kellett maradjak, hogy legyen aki elbúcsúzik Medlemúnájától.

—Micsoda?! Hát elment?!

—Igen, nem is olyan rég.

—De... de hát az adók...

—Az adóra nézve egyelőre halasztást kaptunk. Elintézttem! - vigyorgott Via. —Sőt, lehet hogy azt az adót soha nem is kell megfizetnünk!

—Tessék?!

—Nézd, Borostyán: a te dolgoz a termelés. Alita dolgoz az eladás, azt mondtad. Mi lenne, ha az én dolgom az üzletkötés volna?! Úgy értem, a rendkívüli üzletek megkötése, azoké, amelyek különleges haszonnal kecsegtetnek?!

—Még mindig semmit nem értek, Via, de félek, mert igen rosszat sejtek! Mit beszéltél te Medlemúnájjal?!

—Igazán semmi rosszat! Sőt! Megkötöttem, azt remélem, életed legjelentősebb üzletét! Hadi-szállító leszel, Borostyán!

—Mi lesznek?!

—Két hónapon belül le kell szállítsál a császárnak ötvenezer pár bakancsot és ugyanennyi bőrtarsolyt. Persze csak akkor, ha a császár rábólint. De egészen biztos vagyok benne hogy úgy fog tenni, mert Zór olyan igen nagyon fősvény, én pedig a szokásos ár nyolcvan százalékaért vállaltam el a nevedben!

—Semmit nem volt jogod vállalni a nevemben!

—Nem, de attól még megtettem. - felelte Via, angyali nyugalommal az arcán. —És légy hálás nekem amiért megtettem, mert ez pompás üzlet!

—Te eszement izé, a császárral nem szabad üzletelni, mert ha bármi közbejön, karóra kerül a fejem!

—De vigasztalódhatsz majd azzal, hogy az én fejem is ott lesz a tiedé mellett! És mi jönne közbe?! Még a nyersanyagot is a császár fogja szállítani!

—De hát hogy a csudába gyártsak én annyi rengeteg bakancsot és tarsolyt két hónap alatt?! Hiszen az egy napra annyi mint... annyi mint...

—Ha a két hónapra hatvan napot veszünk, akkor 833 jut egy napra! Én már kiszámoltam, bár nem volt könnyű! - mosolygott Via.

—Na látod!

—Látom. Nem is olyan sok!

—Képtelen mennyiség!

—Nagyon kevés.

—Ne gúnyolódj! - és Borostyán idegesen tördelte a kezét. —Hiszen ez bonyolult munka! Kiszabni a bőrökből a formát, pedig az nehéz ám, összevarrni, mit tudom én még mi...

—Szerintem semmi vész! Mert láttam ám a gépeidet! Azokat, amik a lópatkókat vágják! Idefigyelj Borostyán, ha az a gép el tudja vágni az ujjnyi vastag vasat, hogy a csudába ne boldogulna a bőrökkel?! Megfelelő vágóformákat kell csak készítened, rászerezni pontosan ugyanarra a gépre, alárakni a bőrt, s már vágja is mint kés a vajat, még boldog is lesz az a szerencsétlen gép, hogy nem kemény vasat kell vágnia, hanem puha bőroket! Sőt, szerintem még egyszerre tíz-húsz bőrt is alárahatsz egymásra tornyozva, s így egyszerre ennyi bakancstalpat vág ki! Vagy nem a talpat hanem a felsőrész bőrdarabjait! Ha azt mondom hogy egyetlen hét alatt mind az ötvenezernek kivágod így az alakját, már nagyon túloztam az időszerűséggel! Kivágod azalatt még a tarsoly bőreit is! Épp emiatt szerződtem nagy óvatosan most csupán a bőrholmikra!

—De hát ezeket még össze is kell varrni, egy nap alatt majdnem ezret!

—Ellenben van itt a telepen majdnem hatszáz embered, vagy nem?

—De igen, de hát...

—De hát ez azt jelenti, hogy egyetlen napra egy emberednek nem jut csak alig több mint egy pár bakancs és egy tarsoly összevarrása! Ha naponta mindegyikből másfelet csinál, már túlteljesíti a tervet! Nehogy már ezt ne tudja megtenni!

—De elfeledkezel róla, hogy embereim többsége nyomorék!

—Meglehet. Akkor azt mondd meg, hány olyan van, akinek megvan mindkét keze, akár vak, akár nem vak?!

—Hát, azokból lehet úgy háromszáz...

—Én is úgy gondoltam, mert láttam hogy főleg vakokat alkalmaztál! Na és ne mondd már azt nekem, hogy azok a vakok, akik a kosárfonást meg tudták tanulni, amikor az sokkal bonyolultabb mint a bakancs- és tarsolyvarrás, azok nagyon hamar meg ne tudnák tanulni ezt a munkát is! Ráadásul nem is mindegyikük vak, akinek megvan mindkét keze! És ha vannak háromszázan, akkor az azt jelenti, hogy ha naponta és fejenként három pár cipőt és három tarsolyt megvarrnak, akkor bőségesen győzik! Három pár cipő és három tarsoly az összesen kilenc darab akármi, naponta kilenc órát dolgozva tehát elég ha óránként egyvalamit csinálnak meg! Azt pedig meg ne próbáld nekem bemesélni, hogy ez lehetetlen! Sőt, kényelmes, pihentető tempó! Főleg, mert mindenben segíthetnek nekik, a kezük alá dolgozhatnak azok, akiknek nincs meg mindkét kezük! Ráadásul nem is kell majd azzal baromkodniuk hogy egyenként furkálják ki a kellő helyre a lyukakat, mert a gép ami kivágja a bőroket, rögvest ki is lyukaszthatja a kellő helyeken, tehát az embereidnek más dolga sem lesz csak a varrás, esetleg, ahol kell, a ragasztás is!

—Hm... lehet hogy igazad van... és rengeteg pénzt kapnék egyszerre... akkor talán... talán...

—Talán mi?

—Á, semmi!

—Na de mégis!

—Nem akarom megmondani.

—Na de hátha segíthetek!

—Épp te, amikor a vetélytársadnak tartasz?!

—Miért ne, hiszen most is remek üzletet kötöttem...

—A hátam mögött! Miért nem szóltál róla nekem előre?!

—Azért, hogy becsüljél! S lehet hogy nem is mertél volna előhozakodni vele Medlemúnáj előtt! Ehhez egy olyasféle szemtelen, pimasz, sőt talán önző nőre van szükség, mint amilyen én vagyok! Ami meg a vetélytársaságot illeti, ez természetesen igaz, de csak ami Kajjámot illeti, és amíg Kajjám fel nem bukkan, addig akár barátnők is lehetünk, mert nekem is legelemibb érdekem hogy minél jobban menjenek itt nálad a dolgok, Borostyán!

S erre már Borostyán is elnevette magát.

—Na jól van, gyere akkor te szemtelen és pimasz, és beszéljünk a kovácsokkal, hogy sürgősen szedjenek szét egy pár jó bakancsot, vegyenek mintát a részeiről, és csináljanak vágóformákat!

—Jó, de mit kezdtél el mondani?

—Már én magam sem tudom.

—Borostyán, neked nem megy a hazudozás, és nem is tartalak olyan hülyének hogy elhiggyem, máris elfeledted!

—Kinevetnél.

—Ugyan miért?!

—Mert ki szokták nevetni azokat, akik lehetetlenről álmodoznak.

—Annál lehetetlenebb úgyszincs mint az, hogy egy varázsló felesége legyek én, vagy legyél te! Mondd csak!

—Hát jó! Ott arrafelé, bár most a hegy miatt nem látod, áll egy vár...

—Ismerem.

—Én arra gondoltam, ha egyszer nagyon sok pénzem lesz, talán megvásárolhatom! Olyan szép volna ha lenne egy saját váram!

—Aztán miért is volna ez olyan lehetetlen?!

—Nem lehetetlen, de biztos nem mostanában lesz. Ahhoz aztán tényleg hihetetlenül sok pénz kell! Arra még akkor sem fog telni, ha most megkapom a császártól a pénzt az ötvenezer felszerelés után!

—No igen... akkor még nem fog telni rá... - mondta elgondolkozva Via, és tűnődve nézte a földet. Majd így szólt:

—Menjünk akkor a kovácsokhoz, hogy minden kész legyen, mire megjön a császár válasza!

—Menjünk! - felelte Borostyán, és előreindult.

A császár válasza pedig nagyon hamar megjött! Maga Medlemúnáj érkezett Borostyánhoz, és azt mondta, a császár kedvezően fogadta Borostyán ajánlkozását, de nem hajlandó fizetni a bakancsokért és tarsolyokért csak a szokásos ár ötven százalékát a nyolcvan helyett – ellenben emellé császári szavát adja rá, és írásban, hogy Borostyán kap teljes harminc évi adókedvezményt! Vagyis attól kezdve hogy Borostyán leszállította amit kell, harminc éven át semmi után nem kell adót fizetnie!

Borostyán beleegyezett. Végtére ez még így is nagyszerű üzletnek volt mondható!

—Ez a császár különben igencsak hülye! - mondta a véleményét meg Borostyánnak négyszemközt Alita. —Ahogy én magunkat ismerem, néhány év múlva akkora lesz a bevételünk, hogy a császárt a sárga irigység fogja kínozni, amiért harminc évig nem adóztathat meg bennünket, mert úgy sokkal nagyobb lenne a bevétele, mint amit megspórol most rajtunk!

—Lehet hogy ezt ő is tudja, de neki fontos hogy épp most spórolhasson, mert *most* kell neki a pénz a háborúra! - válaszolta Borostyán.

Az mindenestre bizonyos volt hogy elkezdhetik a munkát, mert két nap sem telt el Medlemúnáj válaszhozásától számítva, s máris begördült a kapun tizenhat ökrösszekér, rajta bőrrökkel, amit a császár küldött nekik. Ezekből kellett a bakancsokat előállítani. A császár úgy látszik gyorsan intézkedett! És e szekerek üzenetet is hoztak, hogy jön még nemsokára több más szekér is!

A szekerek jöttek-mentek, Borostyán gépei és emberei dolgoztak, s kiderült hogy nem is olyan rövid idő az a két hónap! Mert már hat hétre rá sikerült az utolsó pár bakancsot s az utolsó tarsolyt is leszállítaniuk! Ennek pedig Medlemúnáj igencsak örvendett, mert valóban úgy adta elő a császárnak, mintha az ő ötlete lett volna ez az egész, ő beszélte volna rá erre Borostyánt, és idegeskedett, mi lesz ha Borostyán nem tudja tartani az iramot! De most aztán nagyon meg lehetett elégedve!

S ezért most már tényleg ő maga hozakodott elő azzal, hogy tudna-e Borostyán mást is ilyen gyorsan és olcsón gyártani?! E beszélgetésen természetesen Via is ott volt. S meg sem várva hogy Borostyán beszéljen, Via szólalt meg:

—Persze! Már akartam is mondani uram, hogy remek hátizsákokat tudnánk csinálni azoknak a derék katonáknak! Persze csak akkor, ha biztosítva lenne a vászonnal való ellátásunk! S nem is drágán, az eredeti ár alig hetven százalékáért! S mert oly nagyra értékeljük nagyuram az irántunk való fáradozásodat, szerintem méltányos volna ha amint megkapjuk e munkáért a bennünket megillető hetven százalékot, ebből azonmód neked ajándékoznánk tíz százalékot!

—Felesleges, nem kell engem megvesztegetni, anélkül is megkapjátok az üzletet, hiszen tudjátok jól hogy mást nem találnék aki ilyen gyorsan és olcsón dolgozik!

—Kérlek nagyuram semmiképp se tekintsd ezt megvesztegetésnek! Ez valóban csak annak a szerény kifejezése, ami hálát irántad érzünk! Épp az a tény, hogy mindenképpen megkapnánk az üzletet, és nem szorulunk rá becses személyed megvesztegetésére, épp ez bizonyítja a legislegfényesebben, hogy amit adunk, az nem vesztegetés, és nyugodtan elfogadhatod!

—Hát igen, tulajdonképpen ha jól belegondolok... - mosolygott megkönnyebbülten Medlemúnáj. Ő is szerette a pénzt, jólesett a megbecsülés is, tehát akkor miért ne?! Via pedig úgy gondolkodott, lehet hogy Kajjám sokkal hiúbb mint mások, de azért mindenkiben kell legyen némi hiúság, amit nem árt legyezgetni!

Különben pompázatos lakomát rendeztek Medlemúnáj tiszteletére, körüldöngicsélték mindenféle módon hogy jólérezze magát, sőt, Via volt olyan szemérmetlen perszóna, hogy külön erre az alkalomra felrendeljen magukhoz egyszerre három kéjhölgyet is a faluból, csinosakat, nagyon szépeket, s beküldte őket Medlemúnájhoz. És mindegyiket már eleve pucéran küldte be, de úgy, hogy két mellük közé felfestette ezt a szót: „Fizetve!” - hogy így Medlemúnáj tudja, neki e három szép nő semmibe sem kerül már.

Reggel Medlemúnáj valóban úgy bukkant ki a szobájából hogy arcára volt írva: fölöttébb elégedett! És nem amiatt, mintha császári hivatalnok létére ne bírta volna maga is bőven megfizetni akármelyik kéjhölgyet. Hogyne bírta volna! Egyszerre akár tizet is, nem hármat, és rendszeresen! Hanem azért volt elégedett, mert tapasztalhatta hogy Borostyánék annyira megbecsülik őt, igyekeznek a kedvébe járni!

Ezért aztán nagyon figyelmesen hallgatta Via szavait, aki azt ecsetelte neki bő lére eresztve, nagy részletességgel, hogy egy háborúban mégsem a bakancs, a tarsoly vagy a hátizsák a legfontosabb a katonának, hanem a fegyver!

—Ez igaz - bólogatott Medlemúnáj - és nem is hinném hogy császáromnak volna bármi kifogása is azellen, hogy ti gyártsátok a fegyvereket is, már amiatt sem lenne kifogása, mert ez a legdrágább az egész hadjáratban az élelmiszert és a zsoldot kivéve, tehát ő maga is itt spórolhatna a legtöbbet!

—Én azt hiszem, nagyon gyorsan tudnánk kardokat és késeket gyártani a katonáknak! - mondta Via. —Íjakat sajnos nem, legalábbis egyelőre, de...

—Íjak azt hiszem nem is kellenek majd! - nyugtatta meg Viát Medlemúnáj, aki már tudott arról, hogy a császár valami csodafegyvert akar alkalmazni az íj-nyíl helyett. Hogy mit, azt Zór császár nem mondta meg neki. E „csodafegyver” természetesen nem volt más, mint a puska, pisztoly és az ágyúk, amiknek titkára Kajjám jött rá, s ő ajándékozta e tudást Zór császárnak.

—A kardokat és késeket azonban már nem tudnánk legyártani itt! - mutatott körbe Via, ártatlan arcot vágva e kolosszális hazugsághoz. —E munka már nagyon nagy nekünk, kicsinyke telepünk méreteihez képest, tehát el kéne költöznünk innen!

—És mi ennek az akadálya?

—Nincs hová! Minden házat megvettünk már errefelé, amit lehetett! És mint hadi szállítók, azt sem engedhetjük meg hogy nyílt terepen dolgozzunk, ahová bárki kém belopakodhat! Nagy terület kell, sok zárható és főleg fedett helyiséggel, mert ugye nem engedhető meg az sem hogy becsepegjen oda az eső, és elrozsdáljanak a kardok vagy a gépeink, és fallal körülvett térség kéne, a már említett okok miatt! Én azt hiszem nagyuram, hogy az a vár, itt a hegyhát mögött, ami korábban Rahúlé volt, az kiválóan megfelelne nekünk!

—Hát akkor vedd meg, mi az akadálya?! Vagy nem eladó?!

—Nem tudom hogy eladó-e, mert még nem kérdeztem, mert minek is, úgyis tudom hogy nem bírnánk megfizetni! De Zór császárnak ugyebár semmi fáradtságába nem kerülne hogy úgy döntsön: megkapjuk azt ajándékba! Aztán a mostani tulajdonosát maga a császár kárpótolná, akár pénzzel, akár úgy hogy valahol másutt ad neki egy másik várat...

—Hm! De hát egy vár valóban nagyon sokat ér!

—Igen, de mi ezért cserébe legyártanánk mind az ötvenezer kardot és kést – méghozzá nemcsak nagyon gyorsan, de teljesen ingyen is! Csak a nyersanyagot kérjük hozzá a császártól! Továbbá, ezesetben a hátizsákokat mégsem hetven-, hanem csak hatvanszázalékos áron

gyártanánk! Természetesen ebből is megtisztelnénk téged a megillető tíz százalékkal, nagy-
uram!

Medlemúnáj megvitte Borostyán ajánlatát, ami inkább Via ajánlata volt, a császárnak, s leg-
közelebb már nem is ő maga jött csak egy császári futár, aki a következő rendkívül szűkszavú
levelet vitte Borostyánnak:

—Kard, kés ingyen, hátizsák negyven százalék!

—Gyere, megvendégek valamivel! - intett a levelet elolvassván Via.

—Nem lehet, a felséges császár azonnal várja a választ!

—A válaszom: igen! - mondta határozottan Borostyán. Akinek természetesen Via mondta meg
a levél tartalmát.

Két hét sem telt bele, s megjött a császári adománylevél, hogy a vár Borostyán kisasszonyé!
S a vár régi gazdája emiatt nem bosszankodhatott, mert érdekes módon épp e napokban de-
rült ki róla az az égbekiáltó disznóság, hogy merényletre készült a felséges császár ellen, s
ezért rövid úton elfogták, s kivégezték!

De Zór császár csak fősvény volt, ám nem kegyetlen: nem alkalmazott kínhalált. Mindössze
fővételre ítélte a szerencsétlent...

Így lett várúrnő Borostyánból, s ő maga sem tagadta, hogy ez jórészt Via érdeme! Ő maga,
Borostyán, soha nem lett volna ennyire merész! De hát valóban mindenki jól járt a vár régi ura
kivételével, még Medlemúnáj úr is, aki persze azért a negyven százalékos hátizsákárból is
megkapta a maga tíz százalékát, elvégre a jó kapcsolatokat ápolni kell!

De még mindig nem volt vége az üzleteléseknek. Mert épp azokban a napokban, amikor az
utolsó adag kardot pakolták szekérre, megérkezett egy hírnök, hogy úgy készüljenek, misze-
rint két héten belül maga a felséges császár érkezik hozzájuk, s elvárja hogy addigra nemcsak
méltó szállásról gondoskodjanak, de arról is, hogy Borostyán összes okos embere jelen lehes-
sen, mert ő, a császár, különböző különleges gépek elkészítését óhajtja megbeszélni velük,
amikről tervrajzokat és számításokat mutat, s mert ő császári felsége nem akarja megismétel-
ni a látogatását, minden fontos ember ott kell legyen! És Borostyán olyanokat hívjon meg e
jeles alkalomra, akiknek a titoktartásában teljesen megbízik, mert a fejével felel hogy senki ne
fecsegen!

—Via! Via! - kiabálta Borostyán azonnal, amint megkapta ezt az üzenetet.

—Mi a baj?! - szaladt ijedten hozzá a horkszemű lány, aki eddigre már valóban egészen jó ba-
rátnője lett Borostyánnak.

—Idefigyelj, azt ígérted hogy szerzel nekem ingyen írkokokat, hát akkor teljesítsd is amit ígér-
tél, de nagyon gyorsan ám! - és Borostyán elmondta, milyen üzenetet küldött neki a császár.

—Most már lehetetlen hogy meglegyünk olyasvalaki nélkül, aki kiválóan ismeri a betűket!

—Ne aggódj, megyek azonnal! Eddig nem mehettem, mert tudod hogy mindönk érdekében
munkálkodtam, és...

—Jó, jó, ne magyarázkodj, hanem indulj azonnal, mert nem tudom hogy pontosan mikor érke-
zik a császár!

—Helyes, megyek máris.

—Várj csak! Megbízhatóak?!

—Teljesen!

—Nem akarom a fejem veszíteni miattuk!

—Biztosra veheted hogy én sem!

—Remélem igazad lesz. Menj már! - intett neki Borostyán. És Via ment...

* * *

Az a két írkok, akikre Via gondolt, természetesen nem mások voltak mint Gavádzs és Ga-
vádzs felesége, Zatyí. Őket ismerte Via, hiszen együtt szöktek meg a fogságból, azaz, úgy kéne
inkább mondani, hogy Gavádzs vele, Viával együtt menekülhetett meg onnan, Kajjám jóvol-
tából! Zatyít nem ismerte, de csak látásból nem, mert Kajjám annál többet mesélt róla Viának,
kihangsúlyozván, hogy Via még csak nem is a második nő volt az ő életében akit megmentett,

mert ő Kajjám olyan nagyszerű, remek, csodálatos fickó, hogy nála tényleg hagyomány a nők megmentése, mert Borostyánt ugyebár megmentette, de ott van már Gavádzs felesége, Zatyí is, akit ugyan nem mentett meg az erőszaktól, de majdnem, mert bosszút állt érte! Sőt, ha nem számít az hogy férfi-e vagy nő a megmentett, akkor eszerint Via éppenséggel a negyedik, mert ott van Borostyán és Zatyí mellett még maga Gavádzs is, akit szintén megmentett, neki már igen határozottan megmentette az életét, hasonlóképpen mint Borostyán életét! Mert ő, Kajjám ilyen rendes ember, sőt: a legrendesebb a világon!

Via tehát mindent tudott nemcsak Gavádzsról, de Zatyíróól is, még azt is, hogy melyik faluban laknak.

Most tehát, Borostyántól távozván, errefelé vette az utat. És mintegy három nap után meg is érkezett oda minden baj nélkül.

Szerencséje volt, mert épp otthon találta Gavádzsot is és feleségét, Zatyít is. S bár Zatyí nem tudta hogy ki ő, Via, sőt, igencsak alaposan elcsodálkozott Via különös szemén, de Gavádzs rögvést felismerte őt. No igen: nehéz is lenne elfeledni egy ennyire különleges nőt mint Via!

Azon nyomban be is mutatta Zatyínak, hogy ő volt az a nő akivel együtt szökött meg annak idején! S erre már Zatyínak is eszébe ötlött hogy mit mesélt a háborús élményeiről neki a férje!

Udvariasan behívták hát Viát, meg is vendégelték, majd Gavádzs megkérdezte, minek köszönheti Via megtisztelő látogatását?!

S erre Via szemrebbenés nélkül ezt válaszolta:

—Emlékszel ugye még Esneki írnokra?!

—Hát, izé... most nem tudom hogy Kajjámra gondolsz-e?!

—Ugyan ki másra?!

—Figyelj Via, te tovább maradtál vele mint én, mert te vezetted el őt a horkokhoz! Nem tudom hogy azután mi történt ott még köztetek, de felelj nekem ha tudsz: tényleg ő-e Esneki írnok! Mert sosem adott igazi határozott válaszokat amikor erről kérdeztem, de neked talán megmondta!

—Épp erről van szó! Ki más is lehetne Esneki írnok, ha nem ő?! - válaszolta Via magától értetődő határozottsággal. —Na és én azért jöttem el ide hozzátok, mert tudd meg, hogy épp ő, tehát maga a nagy Esneki írnok, aki Kajjám álnéven járja a világban a maga titokzatos útjait, tehát ő azt parancsolja általam nektek, hogy azonnal kövessetek, és jöjjetek velem Borostyánhoz!

—Borostyán? Az meg kicsoda?!

—Na hallod, te sem vagy valami művelt ha még róla sem hallottál! Holott aránylag nincs is messzire hozzád a lakhelye, sőt, már vára! De nem is ez az érdekes, mert tudod vagy sem hogy ki Borostyán, nem számít, egy csak a lényeg: hajlandó vagy-e habozás nélkül engedelmeskedni Esneki írnoknak, a ti nagy jótevőtöknek és megmentőtöknek?! Mert ha igen, akkor most azonnal csomagolni kezdetek, mindent ami mozdítható, felpakoltok a szekérre, amit lehet el is adtok, ez úgy látom nem lesz nehéz mert nincs is olyan nagyon sok mindenetek, és máris jöttök velem, na, mondjuk nem máris hanem holnap reggel indulunk! Hogy pedig ki Borostyán, azt ráértetek megtudni majd ott a célnál, vagy legfeljebb tőlem útközben!

—De hát miért kell nekünk elme...

—Jössz vagy nem jössz?! - vágott közbe igen határozottan Via. —Engedelmeskedel-e Esnekinek?!

—Természetesen azonnal indulunk! - válaszolta Gavádzs helyett Zatyí. Majd megkocogtatta férje vállát:

—Ugye nem akarsz megint elkövetni valami égbekiáltó ostobaságot?! Mert igazán gondolhatnád hogy ha Esneki írnok hívat minket, akkor annak komoly oka van!

S erre Gavádzs bólintott Via felé:

—Hallom és engedelmeskedem!

Persze hogy ezt mondta! Amíg még Kajjám foglya volt, nagyon megtanulta tisztelni ura és megmentője eszét! Ő, aki hazafias buzgólkodásában csaknem mindenét pénzzé tette hogy

fegyvert és páncélt vehessen magának, s hadba vonulhasson hazájáért, egyetlen ellenséges katonát sem tudott megölni, ellenben majdnem meghalt az ütközetben, de így is lába tört és valóban meghalt volna, ha Kajjám meg nem menti. De ez még a legkisebb baj, amint az sem számít hogy a drága kard és páncél ott maradt a csatamezőn haszontalanul. Hanem később kiderült hogy míg ő a csatában a hazáért ontotta a vérét, addig odahaza a torg adószedők, tehát a haza adószedői nemcsak egy csomó mindent elszedtek odahaza maradt feleségétől, de még meg is erőszakolták az egyedül maradt asszonyt! Később ezt megismételték vele az ellenség, Atlantua katonái is, az igaz, de ennek is az lehetett az oka, hogy ő nem volt otthon hogy ott védje Zatyít, mert ő egészen másutt védte a hazát: Kajjám sátrában, Kajjám foglyaként, törött lábbal!

Alaposan kigyógyult a hazaszeretetéből, s elfogadta Kajjám-Esneki véleményét, hogy a haza egy baromság, csakúgy mint azok a fogalmak hogy hazaszeretet, határ, ország, nép, nemzeti-ség, mert ezeket mind el kéne törölni, s az lenne a jó, ha az egész Föld egyetlen nagy országban egyesülne!

S mindezek tetejébe még Kajjám valami egészen félelmetes leleménnyel mentette meg őket, varázsporával rombadöntve a vár kapuját! Ez aztán olyan mély megilletődöttségbe kergette őt, hogy kezdte Kajjámot annyira tisztelni, hogy ha Kajjám azt mondja hogy ő most szeretkezni akar Zatyíval, Gavádzs feleségével, akkor Gavádzs valószínűleg saját maga húzza szét Kajjám-nak Zatyí lábait, és még megtiszteltetésnek is érzi hogy Kajjám érintésre érdemesíti a feleségét! Most is csak azért habozott, mert nem maga Kajjám mondta neki a hívó szót, meg azért is, mert annyira elcsodálkozott azon hogy Esneki üzent neki! Nem hitte volna hogy valaha is még találkozik vele!

De azután hogy maga Zatyí is azt mondta hogy induljanak, végképp nem habozott. Akkor sem habozott volna, ha nem tiszteli annyira Esnekit. Mert Esneki ide vagy oda, de a feleségét szerette. És még inkább szégyenkezett előtte! Zatyí ugyan nem szólt egy árva rossz szót sem, amikor hadba vonulása után több hónappal hazaérkezett, ló nélkül, pénz nélkül, kard és páncél nélkül, nem szólt Zatyí egy szót sem, éppencsak megcsókolta és ezt is meleg szeretettel, hogy Gavádzs érezte: minden meg van bocsátva. De hát épp ez az, hogy Zatyí megbocsátott neki, ez azt jelezte a számára hogy ő vétkes, hiszen megbocsátani csak a vétkeseknek lehet! És ő maga is úgy érezte, hogy hadba vonulásával egekbe kiáltó ostobaságot művelt. Maga Esneki ezt többször is megmondta neki, egy alkalommal például megkérdezte tőle, miként lehet az, hogy írnok létére kardot akar forgatni a lúdtoll helyett?!

Persze hogy legalább most nem mondott ellent a feleségének, s azt mondta hogy engedelmeskedik Esneki hívó szavának!

Néhány nap múlva tehát Via bevezethette a telep kapuján Gavádzsot és Zatyít, sőt, a gyermeküket is, Gavádzs-nak ugyanis volt egy kisfia is. És itt rögvest Borostyán elé kerültek. Via bemutatta őket Borostyánnak, hogy ő az a két írnok, akikről beszélt, majd mielőtt Borostyán akár egy szót is szólhatott volna, gyorsan azt mondta hogy Borostyán most bocsásson meg neki, de elviszi e két embert, mert megmutatja nekik a telepet!

Borostyán bólintott hogy hát persze, menjen csak Via és mutogasson, neki most úgyis sok a dolga, mert mindenfélét elő akar készíteni, hiszen napokon belül jön a császár! S már ment is el. Hiszen a lényeg már úgyis megvolt: itt a két írnok! Ez a fontos! Részleteket megtudni róluk ráér később is, például a vacsoránál! Hadd dicsekedjék csak a teleppel ez a minden lében kánnál Via!

Via azonban ezt nem kezdhette el rögvest, mert Gavádzs és Zatyí igen-igen elképedtek azon, hogy erre a helyre jön a császár!

—Mit akar itt?! - kérdezte sápadtan Gavádzs.

—Azt majd megtudod ha ideér! Mert egyelőre még én magam sem tudom! - válaszolta röviden, de kivételesen az igazsághoz híven Via.

—És hol van Esneki írnok?!

—Ezt meg ráérsz megtudni egy kicsit később, előbb gyere, meg kell ismerned itt mindent! - azzal alaposan megismertette mindkettőjükkel a telepet. De még ez sem volt elég, mert ezután

ellovagoltak a nem is nagyon messze levő várba, itt is mindent megmutogatott nekik, és többször is kihangsúlyozta, hogy ez a vár szintén Borostyáné, meg mindenkié aki itt lakik, de leginkább tényleg Borostyán vára, hanem azután leginkább Alitáé és az övé, Viáé!

—Látjátok, milyen vastagok a falai?! Ezt vegye be az ellenség, nem lesz könnyű dolga! - lelken-dezett. —Ugye milyen jó annak, akinek van egy vára, mi!

—Persze, persze, bizonyára jó, de hát Esneki őrök...

—Am Via megint közbevágott.

—Ha itt élt volna akkoriban Zatyí, biztos nem erőszakolták volna meg! Nemhogy kétszer, de egyszer sem!

Erre Zatyí pirult mint egy szál rózsa, úgy szégyenkezett. Nem hitte volna, hogy Via erről is tud.

—Ehhez igazán semmi közöd! - mondta gyorsan Gavádzs is.

—Teljesen igazad van, valóban semmi közöm hozzá, de neked annál inkább, és nem is csak az erőszakhoz, de ehhez a várhoz is! Vagy, legalábbis, *lehet* közöd hozzá!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ezentúl itt kell élned, neked is és Zatyínak is, életed végéig, ugyanis ti lesztek Borostyán őrökei!

—Micsoda?! Ezt is Esneki parancsolta?!

—Nem. Ezt én, de nem parancsolom hanem mondom, hanem ez mégis parancs, de nem Esneki vagy az én parancsom, hanem a Sors, a Végzet, leginkább azonban az elemi szükségszerűség parancsa!

—Na most már elegendem van ebből, semmit nem értek, vezess azonnal Esnekihez!

—Azt nem lehet.

—Hogyhogy nem?

—Úgy, hogy Kajjám nincs itt!

—Hát akkor hol van?

—Nem tudom.

—Mikor jön vissza?

—Azt sem tudom, pedig hidd el, boldog lennék ha tudnám!

—És azt parancsolta hogy várjam meg itt?

—Nem. De ha találkozni akarsz vele, jó ha itt élsz ezentúl velünk, Gavádzs, mert itt van rá reményed hogy eljön ide, de másutt biztos hogy nem találod meg!

—Idefigyelj Via, nekem gyanús ez! Felelj nekem őszintén: valóban mondott rólam bármit is Esneki, vagy csak te találtad ki ezt az egészet?!

—Én. De mielőtt elrohannál felháborodottan, előbb válaszolj kérlek: hallottál-e róla, hogy újabb háború készül Torgó és Atlantua között?!

—Persze. De ez nem „újabb” háború, hanem a régi, az örök, mert állandóan hadakoznak ezek ketten egymással, a két birodalom, s amit békének neveznek csak rövid fegyvernyugvás, és készülődés a következő hadjáratra!

—Na látod!

—Mit látok?

—Azt, hogy gondolom szeretnéd biztonságban tudni a hadjáratok idejére magadat meg Zatyít, s persze a fiadat is! Vagy jobb szeretnéd ha megint felprédálná a házatad valami katonabanda, vagy az adószedők fosztanak ki?!

—Miről beszélsz?!

—Arról, hogy ehelyett itt is élhetnél velünk! Látod, ez gazdag hely! Barátságos hely! És itt a várfalak mögött annyira biztonságban tudhatod magadat is és Zatyít is, amennyire egyáltalán biztonságban lehet manapság valaki ebben az átkozott világban! Sőt, még sokkal jobban is, mert a császár valami különleges gépeket akar gyártatni velünk, azt üzente, s lefogadom hogy ezek holmi fegyverek lesznek! Sőt, sejtem is hogy mifélék! - és Via arra gondolt, arra a régi szép napra amikor még Kajjám mellett élt, és Kajjámot meglátogatta a császár, s Kajjám holmi titokzatos fegyverekről beszélt az uralkodónak...

—Tehát - mondta - arról van szó, hogy amint Borostyán és a császár tető alá hozzák ezt az üzletet, akármibe le merem fogadni, hogy Zór császár jelentős katonai erőt von majd össze ide a környékre, mert nem akarhatja hogy Torgó valami váratlan rajtaütéssel elfoglalja a telepünet meg a várat, és a kezébe kaparintsa a titkot! Vagyis: aki velünk él, az egészen különleges védelemben fog részesedni! És te velünk élhetsz, ha vállalod hogy Borostyán írnoka leszel! Te is, Zatyí! És látod hogy milyen jó nálunk! Mindenki mosolyog, mert a munka nem nehéz, mindenki szereti a többieket, a ti munkátok meg még sokkalta könnyebb lesz mint a többieké, és még sokkal jobban is fogtok élni mint éltetek eddig, mert bár tudom hogy írnokként éppen nem kellett nyomorognotok, de azt is tudom hogy a háború alaposan elszegényített benneteket! Évekbe telhet míg újra lesz mindössze annyitok, amennyi volt a harcok előtt! És lehet hogy a háború során újra elveszne az is! Tudjátok meg, hogy nálunk mindenki akár naponta ehet húst ha akar, és naponta többször is! És olyan szobátok lenne, amibe be van vezetve a víz, láttátok hogy milyen az! Ilyen pedig még a legtöbb nagyúrnak sincs! Na és most már azt hiszem eleget beszéltem, tehát gyerünk, halljam, mit mondhatok Borostyánnak: vállaljátok?!

Gavádzs habozott a válasszal, de ekkor Zatyí megszólalt:

—Drágám, mindenki tudja hogy lesz újabb háború! Én félek, és a fiúmat is féltém!

S erre ezt mondta Gavádzs:

—Vállaljuk!

Vagyis Via szemtelensége és erőszakossága megint meghozta a gyümölcsét.

6. fejezet: Az istenek a Földre szállnak

Telt-múlt az idő, elröppent húsz év! És ez a húsz év igencsak mozgalmas korszak volt úgy Borostyán, mint egész Atlantua történelmében!

Az egész talán ott kezdődött, hogy megérkezett a császár Borostyánhoz. Hozta magával a „csodafegyverek” tervrajzát. Nagyon pontos tervrajzokat! Persze, ezek már nem azok a tervek voltak, amiket Kajjám annak idején vázlatosan felskiccelt neki. Hanem a császár ezen vázlatok alapján egy nagyon pontosan dolgozó lakatosmestert megbízott azzal, hogy gyártson ezekből egyetlen jó példányt. A mestert természetesen bezárta egy palota egyik kertjébe, s nem engedte ki, míg készen nem lett a munkával. A palotát néma és írástudatlan katonák őrizték...

A mester egy idő után elkészült. A fegyvereket a császár kipróbálta, és működtek. Ekkor egy megbízható írnokkal a fegyverek minden lényeges méretét lemérette, leíratta, az alkatrészeket lerajzoltatta, s ezekkel ment el Borostyánhoz. Borostyán dolga tehát nem a tervezés-kísérletezés, hanem a tömegtermelés megszervezése volt.

A tervrajzok értelmezéséhez nagyon jó volt hogy Borostyánnál van már Gavádzs! És Zatyí! És bár a fegyverek már - különösen a pisztoly - nagyobb pontosságot igényeltek mint egy facipő, de csak sikerült mindent megfelelően megszervezniük.

S ez is nagyszerű üzlet volt, a császár kivételesen nem sokat fukarkodott a fizetéssel, mert a fegyverekkel óhajtotta kivívni a Torgó fölötti döntő győzelmet! Sőt, azt mondta Borostyánnak, hogy a leány igyekezzék, mert ha kedvérevalóan dolgozik, akkor amint az első ezer működőképes puska kikerül a műhelyéből, – nemességet adományoz neki, grófnővé teszi! Elvégre illik is ez egy várúrnőhöz!

Borostyán megköszönte, és igyekezett. Lett is belőle grófnő. De Viának is igaza lett abban, amit Gavádzsna mondott: a császár ugyanis nemcsak erről rendelkezett. Mindenekelőtt óriási területet adományozott Borostyánnak a vár környékén, beleértve a teljes Nokoli falut, s a falut a várral összekötő térséget! De nem úgy adta Borostyánnak, hogy a leány itt földesúri jogokat gyakorolhatott volna, csak a terület volt az övé, az emberek nem. Az emberek már csak amiatt sem lehettek az övé, mert innen mindenkinek aki nem Borostyán alkalmazottja, azonnal el kellett költöznie! A császár vállalta, hogy mindenkinek megtéríti az itthagyt háza-földje értékét. Hanem aztán amikor tapasztalta hogy Rahúl mennyi rengeteg házzal dicsekedhet, s még több földdel, ekkor a felséges úr gyanakodva vont össze a szemöldökét, és szólt a titkosszolgálat vezetőjének, hogy szerinte ez a Rahúl nem tisztességes ember, attól tart hogy valami sötét titkot rejt a múltja, másképp nem lehetne ennyi vagyona! És ő, a császár mindig meg szokta érezni az ilyesmit, és nem téved, tehát nézzenek utána! A titkosszolgálat főnöke utánanézett a dolognak, s hamarosan közölte, hogy valóban úgy van ahogy a császár gondolta, Rahúl ugyanis megölte a saját apját és elűzte a testvérét, de már lehetetlen megbüntetni, Rahúl ugyanis nem akart elköltözni a környékről, bánatában öngyilkos lett, de halálában megbánhatta a vétkeit, mert végrendeletében mindent a felséges császárra hagyományozott!

A császár elégedett volt.

S így már semmi akadálya nem volt annak, hogy elrendelje: Borostyán birtokát, középen a várral, egy hatalmas fallal kell körülvenni, s eköré sok katonát telepít, akik megvédik az itt tartózkodókat a kémektől és az ellenségtől! De ami a telepen belül történik, az mind csak Borostyántól függött, mert a császár belátta hogy a termeléshez Borostyán nagyon ért! A védelme viszont állambiztonsági érdek!

Még akkor is, ha a löport nagy óvatosan nem Borostyánnál, hanem egészen másutt gyártatta a császár...

Az új fegyverek segítségével Zór rövid idő alatt leigázta Torgót, s azonnal felszabadította nemcsak Torgót, de Atlantua összes rabszolgáját is. Erre rögvést fellángolt ellene a felkelés, de egyelőre még csak a császár katonáinak voltak löfegyverei, így a felkelést igen hamar leverte, és

roppantul véresen, hatalmas hullahegyeket hagyva maga mögött. Ám ezután sem maradt tétlen: eddigre már megismerkedett Borostyán gőzgépeivel, és ezeknek leírását közzétette az általa alapított első újságban! S így elkezdett terjedni a fejlett technika a birodalomban.

Magától értetődően Borostyán sem maradt rest, és folyamatosan igyekezett maga mellé csábítani az okos embereket. Nála is fejlődött a technika. Gépei egyre pontosabbak, gyorsabbak, megbízhatóbbak lettek. Nagy birtokából valóban igazi ipari park lett, s a császárral is egészen tűrhetően összebarátkozott, sőt a császár két feleségével, Janával és Mucsival még sokkal jobban. Ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy különböző kedvezményeket kapott a császártól, s idővel hercegnő lett. De barátnői sem maradtak nemesi cím nélkül: Via és Alita grófnővé „nemesedett”, Gavádzs és Zatyí pedig bárók lettek.

Igazán semmi oka nem volt tehát egyiküknek sem panaszra! Legfeljebb talán csak az, hogy...

Az, hogy Borostyán és Via roppantul szeretett volna már összeveszni egymással, ám erre semmi módjuk nem akadt! Nem akadt, mert bár teltek-múltak az évek, de csak nem bukkant elő Kajjám, nem toppant elébük az az átkozott, hogy összeveszhettek volna azon, melyiküké lesz a varázsló!

Mikor Borostyán már épp harminc éves lett, Via meg is kérdezte tőle:

—Miért nem mész még férjhez?

—Valószínűleg ugyanazért, amiért te sem! - hangzott azonnal a válasz.

—Ugyan már Borostyán, én bevallom neked hogy azért nem megyek férjhez, mert még mindig reménykedem benne, még ha egyre kevésbé is, hogy csak-csak felbukkan majd Kajjám! Ám te már megismerkedésünkkor azt mondtad, hogy nem nagyon hiszel ebben! Akkor tehát hadd halljam, mi akadályoz meg benne, hogy kiválassz magadnak egy csinos fiatalembert?! Még gazdag nemesurak gyermekeiből is válogathatnál, hiszen már te is gazdag vagy, s nemes is! Bárki boldogan feleségül venne téged!

—Mindez igaz. Ám én mégsem elsősorban nemesnek tartom magamat.

—Hát minek?

—Független nőnek!

—Ezt nem értem!

—Én sem értettem egészen addig, amíg fel nem bukkantál az életemben, Via! Tudd meg ugyanis, jelentős részben éppen te lehetsz az oka annak, hogy nem megyek férjhez.

—Úgy érted hogy nem *mentél* férjhez eddig, ugye?

—Nem. Ugyanis jól mondtam neked az előbb: nem megyek férjhez! Nem mentem eddig az is igaz, de ezután sem fogok férjhez menni.

—Életed végéig?! Vénlány akarsz maradni?!

—Hát, hacsak Kajjám elő nem bukkan... de mert ezt nem hiszem, ezért azt hiszem valóban vénlány maradok majd.

—De mi közöm van ehhez énnekem?!

—Hát csak az, hogy emlékszel még rá biztos, hogy amikor találkoztunk, s te beviharoztál a kapun mint egy fergeteg, még jóformán mit sem tudtál se rólam se a telepemről, máris parancsolgatni kezdted. Jó, jó, nem tetted ezt, de majdnem! Azonnal főnök akartál lenni! Irányítani akartál ezt-azt, mindent! És bár fikarcnyi jogot sem adtam neked, de mégis merésztél magad tárgyalni a hátam mögött Medlemúnájjal, és olyan magabiztosan, hogy annak eszébe sem jutott gyanakodni, hogy nincs erre felhatalmazásod tőlem! Na és ezt nem azért mondtam el hogy felemlégessem a múltat, nem legorombításként, nem szemrehányásért, ami ostobaság is volna, mert elismerem hogy a jelenléted nagy hasznomra vált. Hanem csak azért, mert én mégiscsak sokat töprengtem ezen eset után, és rájöttem, hogy ha férjhez mennék, akkor a férjem ugyanezt csinálná! Talán nem azonnal a házasságkötés után, mert még egy olyan szemtelen valaki mint te, talán a férfiak közt sincs, de idővel okvetlenül! Hiszen gondold csak bele: ha nem jöttél volna hozzám, de lett volna egy férjem, s az megy oda Medlemúnájhoz hogy ilyen meg olyan üzleteket ajánl – Medlemúnáj még annyira sem gyanakodott volna semmire sem mint a te esetekben, mert természetesnek vette volna, hogy helyettem, egy nő helyett, egy férfi dönt, a férjem! Vagyis: ha férjhez megyek, abban a pillanatban megszűnök független nőnek

lenni, minden irányítás kicsúszna a kezemből, a férjem dirigálhatna, és nemcsak az alkalmazzaimnak, de még nekem is! S ha ezt nem hagynám, akkor állandó veszekedésekkel tarkított lenne a házasságom, na hát akkor azt mondd meg nekem, érdemes-e azért férjhez mennem, hogy sokat veszekedjem?! Vagy épp velem veszekedjenek?! Mert ez lenne, az biztos, még akkor is, ha a házasság első néhány hónapja talán boldog lenne! Nem tartom jó üzletnek beleegyezni abba, hogy legyen néhány hónap boldogság, cserébe az azutáni sok-sok év temérdek veszekedéséért! Arról már nem is beszélve, hogy sokan valószínűleg épp azért szeretnének feleségül venni, mert gazdag vagyok, mert nemes vagyok, s legfőképpen: hogy ők uralkodhassanak itt minden felett, vagyis hogy a házasságuk, és, hogy úgy mondjam, a farkuk segítségével megszerezzék mindazt, amit én hoztam létre a saját munkám, ötletességem, és, ismerjük el: saját kockázataim által! Köszönöm, de ebből nem kérek!

Ezután Borostyán Via felé bökte az ujját, s ezt kérdezte:

—És te még mindig hiszel abban hogy jön Kajjám, ezért vársz te is a házassággal?

—Borostyán, én épp az imént bevallottam már neked hogy még mindig reménykedem, de az is igaz hogy már csak egészen kevésbé. Ám az én esetem mégis más mint a tied. Nézz rám! Ki venne engem szívesen feleségül?! Egyszer régebben valaki a szemembe is mondta, hogy úgy érezné magát mellettem, mintha egy tigrissel bújna ágyba! Engem biztos hogy csak a vagyonomért vennének feleségül. Különbbe bevallom neked, ez még olyan nagyon nem is zavar. —Hát akkor?!

—Az van tudod, hogy én világéletemben peches nő voltam. Megvakultam, aztán bár a tündér mindenkit meg tudott gyógyítani, de épp a szembajokkal nem tudott mit kezdeni, s csak így tudta visszaadni a látásomat - mutatott a szemére - aztán bár találkoztam egy varázslóval, de Kajjám ott hagyott... na és most képzeld el, tegyük fel férjhez megyek, és jön az újabb pech: mondjuk két nappal később szembe jön velem az úton Kajjám! Hú de kínos, hú de szörnyű volna! Azt hiszem kétségbeesésemben felakasztanám magamat, mert nem bírnám ki hogy ilyen hülyeség miatt elveszítsem újra a varázslót, csak mert nem bírtam néhány nappal tovább várni még rá!

—Ugyan már Via, amilyen lelkiismeretlen nő vagy, meg szemtelen, meg célratörő, meg minden, szóval igazi észember, nem tekernél te kötelet a nyakadra, hanem halálnyugodtan Kajjám nyakába omlanál, és nemcsak azt hazudnád hogy nem vagy még férjnél, de fel sem hoznál olyasmit hogy lehetne neked férjed, s ha Kajjám tényleg olyan, amilyen, akkor meg sem fordult az agyában a gondolat hogy te esetleg férjhez mehettél, mert egészen természetes lenne számára, hogy akár évtizedekig is vársz egy olyan nagyszerű fickóra mint ő! Vagyis: ott hagynád a férjedet, és lelépnel Kajjámmal, és szegény férjed azt sem tudná meg soha hogy mi lett veled, hova tűntél, épp olyan egyszerűen, előkelően ott hagynád őt, mint ahogy Kajjám hagyott ott téged! És még az sem akadály hogy nem leszel már szűz, mert ahogy ismerlek, könnyedén becsapnád Kajjámot ezt illetően! Már ha a varázsló egyáltalán törődik az ilyesmivel!

—Persze Borostyán, nem tagadom hogy ezt tenném. Ha tehetném! De tehetném-e?! Mert megtörténhet az is, hogy épp kéz-a-kézben andalgok az utcán a férjemmel, amikor szembejön velem a varázsló! Vagy, épp mert varázsló, kideríti rólam az igazságot valahogy, mit tudom én, egy kristálygömbbel! Az is lehet hogy meg sem tudom hogy kiderítette rólam, mert váratlanul eszébe jutok, arra gondol, visszatér hozzám, de érthetően kíváncsi hogy eddig mi történt velem, belenéz a gömbjébe, látja hogy férjem van, erre úgy dönt hogy nem kellek neki, vagy nem háborgatja a „boldogságomat”, s emiatt nem keres meg! Pedig különben megtenné! Érted már, Borostyán?!

—Értem hát, de meddig akarsz várni?!

—Örökké. - sóhajtott a Via.

—De figyelj már, ahogy múlnak az évek, egyre kevesebb a remény rá, hogy felbukkan!

—Igen. De ha most mégis férjhez megyek, azzal elismertem hogy ezt már tíz évvel ezelőtt is megtehettem volna, s nem akarom beismerni, hogy kidobtam az ablakon potyára tíz évet! Ha még várok egy kicsit, akkor ezt nem ismerem el, mert hátha megjön a varázsló!

—De tíz év múlva ha férjhez mérsz, már húsz év kidobását kell elismerned!

—Annyit kéne, épp emiatt bolond lennék már akkor férjhez menni! Várok inkább tovább! Különben is: minek nekem férj, Borostyán?! Hát nem jól élek én így, egyedül is?! Én is független nő vagyok mint te!

—És az ágybeli örömek?

—Na jó, akkor elárulok neked egy titkot: mint azt tudod, mert te fogadtad be őket, vannak itt a telepen olyan nők, akik egymással szokták azt, és időnként én is leereszkedem a körükbe efféle szórakozásokat űzni! Bár meg kell mondjam neked, ritkán szoktam, mert bár igazán nem rossz, de cseppet sem ér annyit ez a móka, amennyi fáradozásba kerül!

—És a gyerek?

—Hát igen, egy-két gyerek nem volna rossz, de úgy lehetek ezzel mint te: nem ér meg ennyit a függetlenségem elvesztése! Férj nélkül is szülhetnék, az igaz, és még azt sem bánnám ha emiatt megszólna a közvélemény, de ez is olyasmi, hogy ha felbukkan Kajjám, akkor választanom kéne hogy mit hagyok el: Kajjámot vagy a gyerekeimet!

S így történt, hogy teltek-múltak az évek, de sem Via, sem Borostyán nem ment férjhez. Különben Alita sem, de rajta Borostyán nem csodálkozott, mert régóta tudta már róla, mert Alita elmesélte neki, hogy ő nem más mint Rahúl testvére, akit Rahúl elüldözött, s akkor még nem is Alita volt a neve hanem Vupóler, és férfi volt! De addig könyörgött Tila tündérnek, míg a tündér végre hajlandó volt őt megműteni: belerakta az agyát egy halott nő testébe, ebbe a testbe, amit lát most maga előtt Borostyán. És ennek ő nagyon örül, mert gyermekkorától úgy érezte, hogy ő lélekben tulajdonképpen nő...

De most nőként is a nőket szerette. Elmesélte Borostyánnak, hogy kipróbálta új testében egyszer-kétszer a férfiak ölelését, de nagyon mocskosaknak, undorítóknak találta őket. Ezért most bár örül annak hogy nővé lett, de nőként is a nőket szereti... Természetes hát, hogy nem ment férjhez!

Múlt tehát napra nap, évre év, és Borostyán már betöltötte a negyvenedik évét is, amikor...

Amikor sok napi járőföldre tőle, hirtelen kibukkant a téridő azon pontjára két isten. Természetesen úgy hívták e két istent, hogy Zom és Dem.

* * *

Zom és Dem egy fátlan, füves síkságra léptek ki a Kapuból. Az, mint valami nagy, vörös tűzfüggöny, még mindig ott vibrált mögöttük.

De nem sokáig. Zom intett felé, és az azon nyomban eltűnt.

Nem volt baj hogy eltűnt. Tudták, hogy bármikor megnyílik újra, ha akarják. Megnyílik, s annak túloldalán egy másik idő várja őket – no és egy másik tér: közös bolygójuk, Vum.

Most azonban nem Vummal kellett foglalkozniuk, hanem egészen mással. Ezzel az idővel, és ezzel a térrel. És leginkább az itteni emberekkel!

Mindenekelőtt rend a lelke mindennek, tehát ellenőrizni kell hogy hol és mikor vannak! Ezt meg is tették a maguk különleges, varázslói módszereivel, nem is sok idő alatt, s lám, kiderült hogy ami a helyet illeti, azzal nincs sok baj, mert még gyalog is csupán néhány napba telik míg eljutnak Borostyán vagy Durmán lakhelyéhez – ugyanis éppen pontosan oda érkeztek, ahová tervezték: Numó úr egykori birtokára! Ide kellett jönniük, mert ez volt az egyetlen hely amit „beprogramozhattak” a varázsigéikbe, mert e bolygóból, a Földből, csak ezt ismerték valamennyire nagyapjuk elbeszéléséből! De úgy vélték, ez a terület amúgyis megfelel nekik. Semmitől nincs nagyon messze, de különben sem akartak gyalog kutyaolni, legalábbis nem akkor, ha megunják. Mert egy darabig biztos gyalogosan bandukolnak majd erre-arra, elvégre bennük is van kíváncsiság. Megnézik, milyen ez a bolygó és kor! De ha megunják, majd felpattannak egy repülőszőnyegre, s az egykettőre elviszi őket akárhová is!

A hol-lal tehát nem volt baj, ám volt egy kicsi a mikor-ral! Mert egykettőre megállapították, hogy mintegy húsz esztendővel későbbre érkeztek, mint ahogy azt tervezték!

Ez egy icipicit elkedvetlenítette őket, de nem nagyon.

—Sebaj! - vágta hátba Zom Demet. —Gondolj bele, hogy mégiscsak harmincnyolcezer évet utaztunk, nem egy-két röpke évezredet, s ehhez képest ez a húsz év igazán nem nagy időtartam, alig ötszázad százaléka! Ráadásul még nem éppen csekély térugrást is hajtottunk végre, mert ha a számításaim nem csálnak, akkor Vum mostani helye tőlünk mintegy száznyolcvanmillió fényévre van! És nem csálnak a számításaim, mert ha csálnának, most nem itt lennénk! Tehát fel a fejjel, ez nagyonis jó pontosság!

—Meglehet, de hát most akkor Borostyán is és Via is olyan negyven év körüliek lehetnek! Javaslom, nyissunk egy új Kaput, és ugorjunk vissza még húsz évet!

—Eh, botorság! Sokkal kisebb fáradság itt maradni, s ha kell, majd visszafiatalítjuk őket! Sőt, erre még nem is lesz szükségünk, mert hiszen rögvest vumi konstrukcióra akarjuk átalakítani a szervezetüket, tudod jól! Abban meg benne van a fiatalítás is!

—Persze, de, izé... szóval, lehet hogy már van férjük is meg gyerejük, mit tudom én... s az efféle érzelmi kötődések mindenféle nem kívánt bonyodalmakat okozhatnak!

—Ebben igazad lehet! De hát mielőtt ezen vitatkozunk, nézzük meg, úgy van-e! - azzal Zom maga elé tette teljesen üres tenyerét, és belenézett.

Ez most nála a kristálygömbnézést helyettesítette. Annak egy fejlettebb formája volt. Tulajdonképpen volt így is kristálygömbje neki, csak az éppen egy egészen aprócska, porszemnyi gömböcske volt, amit beültetett kézfeje egyik bőrredője alá. Ugyanakkor ez a kicsike gömb képes volt tenyérnyi képet vetíteni neki, ha akarta. Hiába, a varázslóknál is fejlődik a technika, és haladnak a korral!

—Nincs semmi baj, egyikük sem férjezett! Sőt, még szüzek is!

—Mindegy hogy szüzek-e, nem vagyok karotány vagy akasztány hogy sokat adjak az ilyesmire! - vont vállat Dem.

—Persze, csak azért mondtam mert eszerint szeretőjük sincs, vagyis nem kell félnünk holmi érzelmi konfliktusoktól! Na tehát akkor: gyerünk!

—Hová? A két leányhoz, vagy dédpapáékhoz? Egyáltalán, ők élnek még?!

—Élnek. Leellenőriztem ezt is az imént. És szerintem hozzájuk kéne előbb menni. Tudod, illem, tekintélytisztelet, meg effélék amiket Mirjan nagymama oly sokra becsül...

—Nohiszen, mintha bizony ő olyan tekintélytisztelő lett volna fiatalkorában... mert megnézgettem ám a múltját alaposan korábban...

—Szemtelen vagy! Nem illik mások emlékeiben kukucskálni!

—Ne légy képmutató, Zom! Tudom hogy te is megnézted!

—Persze, mert kíváncsiság is van a világon, de én legalább nem dicsekszem ezzel... de ne veszekedjünk! Menjünk hozzájuk, aztán intézzük el minél gyorsabban őket és kész! Ha már elszállítottuk őket nagyapához, utána nyugodtan foglalkozhatunk a saját ügyeinkkel! - és Zom belenézett a tenyerébe. Azon megjelent egy nyíl. S e különleges iránytűt követve Zom elindult északkelet felé. Dem követte testvérét.

Azon hogy Zom és Dem gyalog mentek, senki ne lepődjék meg! Mert először is: mindketten jócskán átalakították már a szervezetüket. Akár egész álló nap nemhogy galogolni, de futni is képesek voltak úgy, hogy ne érezzenek fáradságot. Már persze akkor, ha úgy akarták hogy így legyen. De néha kifejezetten azt akarták inkább hogy fáradjanak csak épp úgy, mint a közönséges emberek. Hogy miért? Hát azért, mert az olyan izgi! Olyan jópofa, különleges dolog! Egy-merő élvezet! Elvégre csodálatosan jó érzés fáradni, izzadni, lihegni, izomlázat érezni – akkor, ha ez nem „kötelező”, azaz nem muszáj! Micsoda nagyszerű szórakozás! Aztán ha megunták, egy kis mágikus furfang csak, és máris volt-nincs fáradság!

Most természetesen nem akarták hogy érezzék a fáradságot. De nem is erőltették meg magukat, csak úgy szép nyugodtan sétáltak. Semmi nem sürgette őket, végül is! Ha Durmán dédapó, meg Borostyán és a többiek vártak eddig már néhány évtizedet, akkor ez a néhány nap már igazán nem számít sokat!

Mert Zom és Dem úgy gondolták, felesleges repülőszőnyeggel lótni-futni oda. Szép nyugodtan elballagnak csak, mert közben megnézegetik az embereket, nemcsak mert ők maguk kíváncsiak mi milyen errefelé, de mert hát ugyebár ezen emberekből akarják majd kiválogatni Vum

első telepeseit is, és ugyan mit látnának belőlük még ők varázslók is, ha csak a fejük felett repülnének el, nagy magasságban és nagy sebességgel!

Abban sem volt vita közöttük – megegyeztek ebben már idejövetelük előtt jóval! – hogy ők tulajdonképpen máris istenek! Hiszen van saját világuk! Amit ők teremtettek! Vagyis, ha egyszer istenek, akkor úgy is kell viselkedniük mint egy igazi istennek!

Erre hamarosan módjuk is nyílt.

Persze, nem akartak ők úgy istent játszani, hogy elindulnak az úton, és marokszámra kezdik el szórni az aranyat mindenkinek! Mert először is: ha mindenkivel jót akarnának tenni így, tehát mindenkinek juttatnának aranyat, akkor máris senkivel nem tettek volna jót, mert az arany értéktelenné válna! Ezt jól tudták. Aztán meg, efféle cselekedet nagyon mélyen beleavatkozna a történelem menetébe, s ez azzal járna hogy bajba kerülnének, hiába kiváló varázslók! Vagy istenek. Mert annyira azért még ők sem istenek, hogy szembeszállhassanak Idő Apó hatalmával! És különben is: Zom és Dem szerény volt. Nem szándékoztak ők az egész világmindenség isteneivé válni, de még csak a Föld isteneivé sem. Ez nem is lenne jogos. Már amiatt sem, mert sem a Világ egészét, sem a Földet nem ők teremtették. Lehet hogy valami más isten teremtette, akkor tehát teljes joggal lenne féltékeny rájuk, hogy most a Földön, az ő teremtésén akarnak istenkedni. De ha senki nem is teremtette a Földet, akkor sem ők teremtették. De ez nem baj, van nekik saját világuk, Vum, ott lesznek ők istenek! Ha meg valamikor majd kevesleni fogják az egyetlen bolygót, legfeljebb teremtenek a közelébe még néhányat, hiszen nem olyan nagy ügy az, nem áll semmiből sem! Itt a Földön csak annyi a dolguk hogy rendbe tegyék Kajjám nagyapó dolgait, s néhány keveseket kiválasszanak, szigorúan önkéntes alapon, hogy megalapozzák ezekkel saját világuk értelmes lényeinek kolóniáját.

Vagyis: nem kell mindenki előtt istenként tündökölni, nem kell mindenkivel jót cselekedni, ugyanakkor persze néhány arra méltó csekély számú egyénnel természetesen tehetnek jót, azoknak csinálhatnak mindenféle kisebb csodákat. Ez volt Zom és Dem cselekvési terve, akcióprogramja.

Éppen ezokból nem is modern ruhát viseltek, hanem olyasféle öltözetet, ami akkoriban bízvást bárkin is lehetett volna, feltéve, hogy meg tudja fizetni. Mert ugyebár egy istenhez nem lenne méltó hogy rongyokban járjon! Kifejezetten előkelő ruhában pompáztak, tiszta selyembe bugyolálván testüket, de ékszereket nem aggattak magukra. Sőt: nem volt náluk pénzeszacskó sem. Minek is, elég ha csak akarják, s ha kinyitják a markukat, máris van benne néhány arany! De még varázspálca sem volt náluk. Amit akartak, megtehették anélkül is.

Beballagtak tehát a legközelebbi faluba, ami a híres-hírhedt Esnek-Ódun volt, és olyannyira nem siettek, hogy bár alig múlt dél, de máris megszálltak egy fogadóban.

Az akkori fogadók éppenséggel nem voltak a tisztaság mintaképei! Némelyik közülük egyenesen tenyésztelepe volt a tetveknek, bolháknak, poloskáknak, s a patkányoknak meg mindenféle járványoknak. Ez azonban nem zavarta az „istenpárt”. Bár ez ahol megszálltak, egy aránylag jobban kinéző hely volt, de így sem igazán tiszta hely – de a betegségek vagy a vérszívók támadása csak másokat fenyegetett, ám nem őket! Már régóta megbűvölték a testüket egy varázslattal olyan módon, hogy minden bolha, kullancs, szúnyog meg egyéb efféle már messziről olyan szagot érezzen rajtuk, amit elviselhetetlenül undorítónak, s ugyanakkor félelmetesnek is tart. Ami meg a betegségeket illeti, a világmindenség minden ismert betegsége ellen védve voltak, sőt, olyan módszerrel voltak védve, ami számításaik szerint az egyáltalán elképzelhető de még ismeretlen betegségek jó kilencven százaléka ellen is tökéletes védelmet nyújtott. Továbbá: ugyanezen módszer megvédte őket minden, a történelem során használt méreggel szemben, és számos még ismeretlen méreggel szemben is. Nyugodt szívvel ehették volna például akár a ciánt is kilőszámra, ha akarják. De nem akarták. A cián rosszízű!

Zom és Dem természetesen az akkoriban beszélt nyelveket is kiválóan ismerte. A Világmindenség valamennyi emberi nyelvét jól beszélték, továbbá jóegypár nem emberi nyelvet, például horkul is tudtak.

Megszálltak tehát a fogadóban, de bár megfizették a szobájukat, eszük ágában sem volt bemenni oda. Előbb még odalent az ivóban ücsörögtek, eszegették a rendelt sültcsirkét, s itták a jó bort. Azaz... ők ugyan rendelték egy-egy kupa bort, meg is kapták, ki is fizették, de alig fordított hátat nekik a kocsmáros, máris végighúzták tenyerüket a kupa fölött, s abból eltűnt a bor, s helyette a kupa tele lett a legjobb minőségű huszadik századi Pepsi-Colával. Zom és Dem nagyon szerették ezt az italt. Kellott rendelniük valamit ha nem akarnak gyanút kelteni, de eszük ágában sem volt bort inni. Nem szerették a bort. A sört sem. Semmi szeszt nem szerettek. Az meg hogy a kólát csak sokezer évvel később fogják feltalálni, egy varázslónak természetesen semmi gondot nem okozhat!

Egy idő után természetesen kifogyott a kupa tartalma, de hát miből áll újra meg újra elhúzni a tenyerüket fölötté?! S ha megunták a kólát, varázsoltak helyette a csiszik csólájából, mert szerették ezt a csalánból készített italt is. De ihattak bodzaszörpöt, kukocsát, teát, vagy akármi mást is. Éppenséggel még bort is varázsolhattak volna ha nagyon akarják, csak hát kicsit sem akarták, nemhogy nagyon.

És a kocsmáros bizony csak nézett, hogy mennyi rengeteg ideje isszák már ugyanazt az egy kupa bort ezek a fiatal legények, holott akkorákat kortyolnak belőle, hogy már rég el kellett volna fogynia annak!

De nem szólt egy szót sem, mert meg sem kellett mondania hogy mennyibe kerül a szoba és a vacsora meg a bor, az ikrek ugyanis maguktól adtak neki egyszerre öt aranyat csak úgy, és nem mondták hogy kérnének vissza belőle bármit is, és bár Esnek faluban minden drága volt, de ezzel még így is magasan túlfizették az árat!

Zom és Dem tehát iszogattak és hallgatóztak. Volt mit hallgatni! Az egyik sarokban nagy volt a lihegés és fújtatás, mert két matróz azon versengett, melyikük tudja lenyomni a másik könyökét. Zoméknak asztala mellett egy padon hallgatag, nyápic suttyó kölyök üldögélt, és nem szólt semmit, de úgy figyelte a gazdag öltözékű „isteni ikreket”, hogy szinte az arcára volt írva: tolvaj. S persze kezdő tolvaj, mert egy gyakorlott, dörzsölt róka nem árulja el magát azzal, hogy így bámulja leendő áldozatát! Kissé távolabb egy örömlány ücsörgött, unott arccal szemlélve a vendégeket, remélve hogy lesz vevő a kegyeire; megpróbálkozott azzal is hogy Zoméknak felkínálja magát, de az ikrek elhessegették, nem voltak vevők a szolgálataira. Még akkor sem, amikor az éjszakai pillangó felajánlotta hogy kielégíti féláron egyszerre mindkettejüket, mert úgyis szereti az ikreket.

De nekik nem kellett, ezért az örömlány felszólította őket hogy akkor dugják meg egymást, azzal visszaült a helyére.

A másik oldalon egy asztalnál egy tizenéves leánykát gyözködött valamiről a papa, s ez láthatóan nem tetszett a leánynak, de hogy miről van szó, azt nem lehetett hallani, mert még távolabb két vénasszony veszekedett egyre hangosabban azon, hogy harmincöt évvel ezelőtt melyiküket szerette jobban a falu sírásója, az a drága jó derék ember, aki sokkal jobb volt mint más férfiak, mert hetente csak egyetlenegyszer szokta megverni a feleségét, vasárnap, amikor rendszeresen leitta magát, de egyébként soha máskor, még akkor sem amikor máskor ivott, mert hétköznap sosem ivott annyit, és ez ugye milyen jó, elvégre így ritkán éri pofon az asszonyt, s arra is előre lehet számítani!

Dem Zomra kacsintott, s kissé megbiccentette a két nő felé a fejét.

—Gondolod? - kérdezte röviden Zom.

—Aha!

—Miért épp ők?

—Miért ne?

—Megérdemelnék?

—Legalább nem bort isznak csak tejet... és különben nem mindegy? Ha igent mondanak, azért teszik majd mert tetszik nekik. Ha tetszik nekik: megfelelnek. Ha nemet mondanak: semmit nem veszítettünk! Ráadásul azért vagyunk istenek, hogy ha később valamelyik vumi rosszat csinálna, akkor egyszerűen megsemmisítjük!

—Ez igaz. - bólogatott Zom. S erre Dem hirtelen a két vénasszony felé fordult, s jó hangosan megkérdezte:

—Aztán nem lenne-e jobb, ha az asszonyt hétvégenként sem verné senki?!

A két vénség abbahagyta az egymással való vitát, és Demre bámult. Jó sokáig bámultak, majd az egyik feltette ezt a kulcsfontosságú, igazán a leglényegibb lényegét érintő, alapvető kérdést:

—He?!

Nem véletlenül volt azonban Dem varázsló! Tökéletesen megértette mindazt a rengeteg információ, amit e két hangba belesűrített a nő! S ezért így válaszolta meg annak érdeklődését:

—Bizonyára nagyon szerethettétek azt a sírásót, ha így veszekedtek rajta, ennyi idővel a halála után!

—Aztán mi közöd van neked ahhoz, kispofám, mi?! - csattant fel a másik vénasszony.

—Biztos ő is szerette a sírásót! - röhögött fel az örömlány a másik asztalnál.

—Kopj le te is rólunk, cafka! - förmedt rá az első vénasszony.

—Félreértesz, nagyságos asszonyom! - mondta udvariassen Dem. —Nekünk valóban semmi közünk az egészhez, és azt sem szeretnénk, ha gúnynak tekintenéd szavaimat! Ellenkezőleg, kifejezetten megható, hogy még egy olyan brutális, asszonyverő fickóról is ilyen meleg szeretettel a hangodban emlékezel meg ennyi év után!

—Még szép, amikor már nem remélheti hogy bárki is rápillant, hiszen olyan az arca mint egy felszántott parlagföld: csupa barázda! Az ilyen már csak az emlékeiben talál vigaszt! - röhögött az örömlány a vénasszonyon. És szavaival telibe talált, mert annak szemében meg is jelent egy csepp könny.

—Megállj, te sem leszel örökké fiatal! - vetette oda neki.

—Gyere, menjünk innen! - tette a barátnője vállára a kezét a másik vénség, mintha soha nem is veszekedett volna vele. S fel is álltak mindketten, hogy az ajtóhoz menjenek.

Ekkor azonban így szólt a kocsmáros:

—Vigyázz uram, lopják a pénzedet! - és Zomra mutatott. Dem odafordult, és a fiatal tolvajkölyköt látta, amint Zom zsebében kotorászik. S azon senki nem csodálkozott hogy a kocsmáros figyelmezteti a gazdag vendéget – nyilván nem akarta hogy rá legyenek azok dühösek a pénzük eltűnte miatt, meg hát biztos remélt is némi bevételt tőlük, amit a tolvajtól nemigen kaphatott volna meg!

Ezen tehát senki nem lepődött meg. Azon sem, hogy a kölyök ki akarta használni az időt, amíg az ikerpár a vénasszonyokra figyel. Azon már annál inkább, hogy még akkor sem hagyta ezt abba, amikor lelepleződött! Vagyis... nagyon furcsa volt ez: mert bár rémülten igyekezett elugrani és elszaladni onnan, bizonyára a kocsmát is rohanvást hagyta volna ott, hiszen a rajtakapott tolvajnak a kezét is le szokták vágni – nemhogy szaladni nem bírt, de valahogy még a kezét sem bírta kihúzni Zom zsebéből! Rángatta csak egyre azt, vöröslő arccal, teste is egészen hátradőlt már a hiábavaló erőlködéstől, lihegett, nem is sokára már arcáról ömlött a veríték, úgy izzadt – de a marka bizony mintha beszorult volna Zom zsebébe!

—Mit mondtál? - kérdezte Zom kedvesen a kocsmárost. És csak ült nyugodtan a helyén, és bárhogysis rángatta a kezét a tolvaj, Zom teste meg sem rezdült.

—Izé... miért nem tudja kihúzni onnan a kezét? Talán megfogott valamit a zsebedben, és nem akarja elengedni?! - kérdezte ámultan a kocsmáros.

—Dehogya! Nincs a zsebemben semmi.

—Hát akkor mi folyik itt?!

—Azért nem tudja kihúzni a kezét, mert nem engedem.

—Nem értem! Hiszen látom mindkét kezedet, nem foghattad meg a kezét!

—A kezemmel nem is.

—Akkor mivel?

—Isteni hatalmammal.

—Micsoda?!

—Az én nevem Zom, az ő neve Dem - mutatott Demre - és istenek vagyunk! És ugye érthető hogy egy istent nem lehet csak úgy kirabolnia egy közönséges embernek!

S mindeközben a tolvaj egyre csak szabadulni próbált, de nem bírt. S most végre megszólalt:

—Könyörülj rajtam, kérlek! Bocsáss meg! Hagyj futnom!

—Nem tehetem. - ingatta a fejét sajnálkozva Zom.

—Miért nem?! Kérlek nagy jó uram, engedj el, én csak egy szerencsétlen éhenkórász vagyok! Nagyon kérlek!

—Tényleg nem tehetem.

—Miért nem?!

—Hát mondd, hallgattál te meséket gyermekkorodban?

—Igen, sokszor! Nagy jó uram...

De Zom közbevágott.

—Emlékszel rá, hogy amikor a szegénylegény betér a boszorkány házába, miként köszön?

—Igen, igen, öreganyjának szólítja, na és?! Engedj el, kérlek!

—Igen, jól mondod, s ekkor a boszorkány azt válaszolja: „Szerencséd hogy öreganyádnak szólítottál”, s azt is mondja hogy különben ez meg az lett volna, csupa olyasmi, ami irtó kellemtelen a betérő vándornak!

—Kérlek szépen, boldogan szólítalak öreganyámnak, csak engedj el!

S erre az összes nézőből kitört a nevetés.

—Ostoba! - vonta össze a szemöldökét Zom. —Férfi vagyok, hogy is lehetnék az öreganyád?!

—Akkor öregapám! Csak engedj el!

—Tényleg ostoba vagy! Hát nem hallottad tán hogy isten vagyok?! Mióta neveznek egy istent öregapának, mi?! De még nagyuramnak sem, ahogy te tetted azt! Ez szinte sértés nekem!

—Akkor miként szólítsalak?!

—Csak úgy, egyszerűen, hogy isten! Egy isten, az isten és kész!

—Könyörgök hozzád hatalmas isten, légy elnéző irántam, nyomorult bűnös iránt, és kegyelmezz szegény fejemnek, hagyj futni!

—Ah, ez már mindjárt más! Én nemcsak isten vagyok, de jó és kegyes isten, s meghallgatom a hozzám szóló imákat! - felelte Zom, azzal a következő pillanatban máris kihúzhatta a zsebéből a kezét a tolvaj, s ez olyan hirtelen történt, hogy hanyatt vágódott. De rögvést felpattant a földről, s kiszaladt az ajtón. Futtában a kocsmai vendégek nevetése űzte.

S amikor úgy elrohant hogy csak úgy porzott utána az út, a kocsmá vendégei megtapsolták és megéljenezték Zomot. Nagyon tetszett nekik ez a produkció. Éltek-haltak az efféle látványosságokért. Ez sokkal jobb volt, mintha levágták volna a tolvajgyerek karját! Olyat ugyanis már elégszer láttak.

Mindazonáltal ettől még nem hitték Zomot istennek. Azt hitték, ügyes bűvésztrükk az egész.

Igen ám, de akár bűvész Zom, akár nem, az látszik rajta hogy gazdag, s talán még hiú is, mert istennek neveztetni magát! S emiatt az örömlány úgy gondolta, tesz egy újabb próbálkozást! Odasündörgött melléjük, azaz inkább odavonaglott kecsesnek szánt mozdulatokkal, s így szólt:

—Hatalmas isten, én isteni élvezetekben részesíthetnék egészen kevés pénzért is!

—Mondtam már hogy most nem! Egészen másért jöttem most erre felé.

—Nem is vagy akkor igazi isten, ha még a saját farkadat sem tudod felállítani, kókadtfaszú! Bizonyítsd be, hogy igazi isten vagy!

—Épp azt fogom tenni. - válaszolta Zom, és felállt. S erre mindenki elcsendesedett, mert azt hitték, mindjárt előrukkol megint valami látványos trükkel, amivel megleckézteti a kocsmá ribancot, de Zom az ilyesmit magához méltatlannak tartotta. Ehelyett odaszólt a két vénasszonynak, akik még nem hagyták el az ivót, mert ők is végignézték a tolvaj könyörgését és menekülését:

—Láthattátok hogy igenis igazi isten vagyok! Ha mégsem hisztek bennem, az a ti bajotok. De jobban teszitek ha nem kételkedtek az istenségemben.

—Ez fenyegetés akar lenni? - kérdezte óvatosan egyikük.

—Ellenkezőleg! Ha nem hisztek bennem, elég ha csak tovább mentek. Ha azonban úgy döntötök hogy igen, akkor tesztek a kedvetekért egy csodát.

—Milyen csodát?

—A legnagyobbat amit csak lehet. Olyat, amire nem nagyon mer gondolni bárki is. Bizonyos feltételek mellett, mondjuk úgy: ha vállaltátok hogy mindörökre az enyimek lesztek, nos, akkor visszaadom az ifjúságotokat!

S erre már bizony tényleg mindenki elcsendesedett a kocsmában! Kezdett a dolog nagyon komoly lenni! Ugyan miféle vásári mutatványos merne ilyesmivel tréfálkozni?!

A legjobban természetesen maga a két vénség döbbsen meg. Szaporán kezdtek pislogni tás-kás, csipás szemeikkel. És nagyon sokáig nem szólaltak meg.

Végül amikor mégis megtették, ezt mondta egyikük:

—Egy mégoly ügyes bűvész sem adhatja vissza azt, ami végleg és mindörökké elröppent! - és megfordult hogy továbbmenjen.

—Most milyen választékosan beszéltél! Mi a neved? - kérdezte tőle Zom.

—Ha ezt sem tudod, akkor biztos hogy nem vagy isten! - mondta neki az öregasszony.

—Aha. Hát akkor nézz csak ide! - azzal Zom intett, mire a kocsmák közepén megjelent a Kapu. A nagy, embernél valamivel magasabb, s talán két méter széles vörös tűzfüggöny. De lángjai nem égettek, és meleget sem adtak.

Erre aztán úgy megijedt a két matróz, hogy azonnal kirohantak. Az öregasszonyok azonban vagy bátrabbak, vagy döbbsentebbek voltak annál, hogy ezt tegyék.

—Az ifjúság ott, amögött vár benneteket! - intett színpadiasan a Kapu felé Zom.

—Nem akarok megégni. - rázta a fejét egyikük.

—Bolond beszéd! Hát érzel te itt meleget?! - kérdezte Dem.

—Különben is: ingyen nem adják az ifjúságot! Legkevesebb azt igazán megkövetelhetjük egy ekkora ajándékért, hogy megbízzatok bennünk, kik a ti saját isteneitek leszünk! Tehát utoljára ajánlom fel nektek az ifjúságot! Van rá néhány szívverésnyi időtök hogy átlépjétek Oda, s ha addig ezt nem teszitek meg, becsukom előttem az új élet kapuját, és soha többé nektek ki nem nyitom! - mondta Zom.

Az öreg nők habozva tekintettek egymásra, majd egyikük megfogta a másik karját, s így szólt:

—Mit veszíthetünk?! Gyere, menjünk! - azzal beléptek a vörös fényárba, s eltűntek benne.

Utánuk lépett Zom és Dem is, s nyomukban a Kapu magától bezáródott, ami azt jelentette, hogy eltűnt mintha soha nem is lett volna. Akik ezt látták a kocsmában, nem győztek álmélkodni, és ezen álmélkodásuknak s hitetlenkedésüknek hangos kiáltozással adtak nyomatékot. Többen a szemüket dörzsölték, hogy jól látták-e amit látni véltek. A kocsmáros pedig ezt motyogta magában:

—Tiszta szerencse hogy előre szoktam kérni a pénzt, mert ha nem teszek így, ezek most simán megléphetek volna a zaba árával...!

Zom és Dem meg a két öreg nő természetesen a Vum felszínére lépett ki, az ikrek tervezte szép kert kellős közepére. S mert a Kapu becsukódott, nem is látszott itt sem. Egyedül csak a vumi táj terült a két nő ámuló pillantása elé.

—De hát hol vagyunk?! - kérdezte csodálkozva egyikük, majd észrevéve hogy egy szép tó csillog nem messze tőle, odaszaladt, s megnézte a tükörképét a vízben. És rögvest fel is kiáltott csalódottan:

—Hazugság az egész! Nem lettem fiatal!

—Még nem. Még nem! - emelte fel kezét és hangját Dem. —Hanem egy csepp figyelmet kérek! Én, azaz nem is én hanem a barátom és testvérem, Zom, tehát mi, nem azt mondtuk nektek hogy visszaadjuk a fiatalságotokat, hanem csak azt hogy visszaadjuk, de bizonyos feltételek esetén! Mert mindennek a világon ára van, és ez akkor is igaz, ha most már egy másik világon vagytok!

—Nem értem! Hogyan egy másik világon?!

—Hát csak úgy hogy másikon, na! Tudjátok, amikor esténként felnéztek az égre, és látjátok azon a temérdek csillagot, akkor megannyi Napot láttok, amik körül ugyanúgy keringenek bolygók, mint a ti Napotok körül a Föld! Vagyis...

—De hát miről beszélsz uram... azaz isten... hiszen odafent semmi nem lehet ami szilárd, mert azonmód lepotyogna ránk!

Dem nagyot sóhajtott. Ez nehéz ügy lesz: ezek a nők nyilván még soha életükben nem hallhattak arról sem, hogy a Föld, az gömbölyű!

Így szólt most:

—Hagyjuk ezt egyelőre! A Mennyről biztos hallottatok már?

—Persze, sokat!

—Tekintsétek úgy, hogy én és testvérem teremtettünk egy saját, külön Mennyet a számotokra, meg még sok másik ember számára, akiket mi választunk ki, és hozunk ide! Ti lennétek az első lakók ebben a Mennyben, aminek mi a Vum nevet adtuk. De az elsőségnek nincs semmi jelentősége! Az aki ide kerül, az azonban nem lenne örökéletű, mert ez mégsem az igazi, végső Menny, mert az itt lakók is meghalhatnak balesetben, de ha nem éri őket baleset, akkor sem élnek örökké, mindössze talán úgy húsz-, de legjobb esetben is csak huszonötezer esztendeig! És még azt is el kell mondanom, hogy...

—Meddig?! Nagy jó ur... azaz hatalmas isten, hiszen ez teméntelen idő!

—Nektek talán, de nem nekünk, mert mi ketten tényleg örökéletűek vagyunk! Na és tehát, aki idekerül, annak tényleg visszaadhatjuk a fiatalságát, sőt, ezt biztos hogy meg is tesszük, de csak annak aki vállalja és akarja azt!

—Vállalom! - kiáltotta egyikük.

—Akarom! Azaz kérem! - kiáltotta a másikuk.

—Hohó! Nem a fiatalságot kell akarni és vállalni, hanem egészen mást! Például azt, hogy aki idejön, az innen soha de soha többé el nem mehet! Ha ezt vállalja, a fiatalságot már nem kell se akarnia se vállalnia, mert azt anélkül is megkapja tőlünk, az akkor jár neki csak úgy, magától! Higgyétek el, képesek vagyunk megadni neki!

—Elhiszem! - bólogattak a nők, körbenézve. Minden tele volt a legkülönbözőbb növényekkel, csak az volt a közös bennük hogy alig-alig hasonlítottak a földi vegetációra. Némelyik igencsak vad külsejű volt. Ha ilyen váratlanul ide tudták hozni őket ezek az istenfiúk a kocsmából, akkor miért is ne hinnék el, hogy képesek az ifjúságuk visszahozására is!

S most megszólaltak csaknem egyszerre:

—Itt maradunk örökké!

—Ha lesz mit ennünk... - tette hozzá óvatosan a vénebbiknek látszó.

—Lesz, s épp erről beszélek majd mindjárt nektek! - válaszolta elégedetten Zom. —De előbb tessék megmondani a neveteket, mert bármilyen furcsa is, de hiába vagyok isten, a fiatalságokat vissza tudom adni, de a neveteket bár szintén ki tudnám találni, ám az sokkal bonyodalmasabb fáradozás lenne nekem mint a megfiatalításotok, s lusta vagyok hogy ezzel bajlódjam! Tehát hogy is hívnak titeket?

—Az én nevem Szisnyicskó - mondta egyikük - őt pedig úgy hívják hogy Vomrána!

—Na végre akkor ezen is túl vagyunk! Talán mondtam már, de megismétlem: az én nevem Zom, a testvéremé Dem. Ezt az egész világot mi ketten teremtettük, az itteni élőlényeket mi terveztük, tehát itt minden a mienk, a lehető legjogosabban! Itt bármit akár el is pusztíthatunk, mert létüket is nekünk köszönhetik! De értelmes lényeket nem teremtettünk. Úgy döntöttünk, hogy azok az emberek lesznek, legalábbis némely ember, és bizonyos átalakítások után, mert az emberek szervezete úgy ahogyan az most van, fölöttébb tökéletlen! Amint tehát vállaltátok hogy itt éltek örökké, ti is át lesztek alakítva, s ez mintegy mellékesen maga után hozza a fiatalságot is, mert hiszen nem maradhattok meg tökéletlennek, az öregség pedig számos tökéletlenséggel jár! Idáig világos, érthető amit mondok?!

A két nő hevesen bólogatott. Csupa fül voltak. E pillanatban csöppet sem kételkedtek Zom és Dem istenségében.

—Ugye belátjátok hogy nagy ajándék az ifjúság, s egy húszezer éves élet?!

—Igen, uram istenem! - felelte engedelmesen Szisnyicskó.

—Csak megkapnám már végre! - így Vomrána.

—Ne olyan sietve! Amit tehát mi adunk, az nagy érték. S még nem is tudtok mindent ami jóval ez jár: mert tudjátok meg, hogy itt minden növény kivétel nélkül hajt valami hasznot nektek

embereknek, vagy más olyan növényeknek, amik nektek hasznosak! Például, itt a Vumon nem muszáj dolgozni a megélhetésért! Itt annyi rengeteg olyan növény van ami terem valami ehettőt, és annyi rengeteget terem egy-egy ilyen növény is, hogy nemcsak szó sem lehet éhenhalásról, de még az sem szükséges hogy akár kosarat fonjatok, s valami hosszabb útra abban vigyetek magatoknak élelmet, mert legkésőbb minden tizedik lépésre okvetlenül nő majd valami olyan fa vagy bokor, amin nemcsak ehető gyümölcs terem épp abban az évszakban, de abból is annyi, hogy pukkadásig ehetitek magatokat! Tehát akár tízlépésenként jóllakhattok!

—Milyen csodálatos világ ez! - ujjongtak a nők.

—Az ám! De már nem először említettem, hogy mindennek ára van!

—Halljuk a feltételeket! - követelte bátran Szisnyicskó.

—Jól van, mondom! Először is: soha nem mehettek innen el. Ez ugyanis lehetetlen! Innen csak én és testvérem tudunk elmenni, vagy akár idejönni. Esetleg a szüleink, s ha hozunk valami vendégeket... szóval, közönséges vumi lakosok nem! Az hogy „innen”, az nem e kertet jelenti természetesen, hanem mehettek amerre csak a szemetek lát, de egyelőre ez a kert az egyetlen lakható terület a bolygón. Persze, még nem tudjátok mi az hogy bolygó... na sebjaj, a húszezer év alatt csak megértitek! De amit már most meg kell értenetek: soha nem tudtok visszatérni Ódunba, általában Atlantuába, mert olyan messze vagytok tőle! Érthető?!

—Igen! Milyen feltétel van még? Mert ez nem hangzik szörnyűnek! - kiáltotta lelkesen Vomrána.

—Az, hogy elfogadjátok, miszerint mi ketten, én és Dem, az isteneitek vagyunk! Ez pedig nem olyasmit jelent hogy oltárt raktok nekünk, ez teljesen felesleges! Áldozatot is felesleges bemutatni nekünk, sőt, ez kifejezetten tilos is, mert az áldozat azzal jár hogy valamit megsemmisítenek az áldozatot bemutatók, márpedig a gyilkosság itt Vumon a legszigorúbban tilos, de erre még külön is ki fogok térni mindjárt! Hanem azt jelenti a mi istenségünk, hogy először is senki istent sehogyan sem tiszteltek itt Vumon, mert ha hozzánk nem imádkoztok, akkor máshoz sem! Másodszor, elismeritek isteni jogunkat arra, hogy nemcsak az általunk teremtetten növényeket és állatokat semmisítsük meg ha úgy tartjuk jónak, de akár benneteket is, vagy gyermekeiteket is, ha nekünk az úgy tetszik! Mert ha nektek tilos is lesz gyilkolni, nekünk igenis szabad! Megnyugtatlak benneteket hogy a legkevésbé sem áll szándékunkban gyilkolászni akár egy körömnnyi kis élőlényt is, nem azért csináltuk őket hogy megöljük, de ez elvi kérdés: legyen csak kijelentve hogy márpedig ez nekünk igenis szabad! És ezt a szomorú témát azért erőltetem már most az elején ennyire, mert benneteket nem mi csináltunk. Nyilvánvaló előttem hogy amit mi csináltunk, azt megsemmisíteni is jogunk van. De nincs jogunk olyasvalamit vagy valakit megsemmisíteni akit/amit nem mi alkottunk, kivéve ha beleegyezik hogy aláveti magát a döntésünknek, akarátunknak! Ha itt akartok élni, az azt jelenti hogy beilleszkedtek abba az életközösségbe amit mi alkottunk, de ezt csak úgy engedjük meg, ha elfogadjátok hogy nektek is uraitok vagyunk! Méghozzá élet-halál urai!

—Megbízom benned uram, hogy nem azért adsz nekünk húszezer év életet, hogy azt már napok múlva visszavedd tőlünk! - mondta Szisnyicskó. —És különben is világos meg érthető ez az egész: azt akarjátok hogy itt minden a tietek legyen, és ezen nem is csodálkozom! S persze hogy nektek többet szabad mint nekünk! Közmondás is van rá: amit szabad a papoknak, nem szabad a hatőkörnek! És úgysem fogsz te gyilkolászni, nem olyannak látszol!

—Ez igaz, de mondtam már hogy ez elvi kérdés! Egy isten azért isten, mert mindent megtehet! Tehát ez az egyik jelentése annak, hogy isten vagyok. Persze a testvérem is az. A másik az, hogy mi majd esetleg különböző lényekkel gazdagítjuk az itteni élővilágot. Ezen nem kell meglepődnötök. De ezellen nem is tiltakozhattok! Egyáltalán, mi bármit megtehetünk itt, és ezért bennünket csakis dicséret illethet meg, nem bírálat! Továbbá: senkitől nem követeljük meg hogy ágybeli partnerünk legyen, de ha kinyilvánítjuk valakinek hogy vágyat érzünk rá, és az beleegyezik hogy a partnerünk lesz, akkor ebbe senki más bele nem szólhat, még akár az anyja vagy apja sem! Aztán: a férje sem, mert itt a Vumon nem lesz olyan hogy férj vagy feleség, egyszerűen azért nem, mert teljesen lehetetlen megkövetelni az életre szóló hűséget akkor, ha az az élet húszezer évig tart! És nem akarjuk hogy féltékenységi jelenetek legyenek, s emiatt gyilkosság! Aki gyilkol, azt mi, az istenek, megbüntetjük, de iszonyúan ám!

—Értem, ez mind nem baj nekem, sőt nagyon jól hangzik, jó és kegyes isten! Mi van még?! - kérdezte Szisnyicskó.

—Az, hogy tényleg csak gyümölcsöket ehettek! Húst nem! És semmi állatot meg nem ölhettek!

—Még a szúnyogokat sem? - kérdezte Vomrána.

—Hol látsz itt szúnyogot?

—Hát nincsenek?

—Nincsenek. Egyáltalán semmi veszélyes állat nincs. Sem szúnyog, sem bögöly, sem pióca, hiányzik a tetű, bolha, bélféreg, mérgeskígyó, skorpió, darázs, de még meglepőbbet mondok: nemcsak olyan állat nincs, ami az emberre veszélyes vagy kényelmetlen, de olyan sem, ami más állatoknak, vagy akár a növényeknek ártana!

—De hát az hogy is lehet, hiszen az állatok vagy növényeket kell egyenek, vagy más állatokat!

—De nem itt! Figyelj csak, mindjárt megérted! Te amikor megeszel egy almát egy fáról, akkor ártasz annak a fának?

—Hát... azt hiszem nem! - válaszolta vonakodva Szisnyicskó.

—Sőt - szólt most Vomrána - talán még használok is neki, mert ha szétköpködöm az almamagokat, akkor azokból új fák nőnek!

—Na ugye! Efféleképp megy nálunk minden! Arról van szó ugyanis, hogy alapvetően minden élőlény a Naptól él. Nemcsak itt, de a Földön is. Mert a növények a Nap erejét gyűjtik össze a testükben. Ezt aztán megeszik az állatok, az állatokat más állatok... de itt Vumon - mutatott körbe - ez nem pontosan így megy! A növények persze itt is a Nap erejét gyűjtik össze, de már nem eszik meg a növények minden részét a növényevő állatok, hanem csak a növények bizonyos részeit. Azokat a részeit, amelyeket a növény kifejezetten azért termel, hogy azt az állatok megegyék! Ezeket nevezzük úgy, hogy gyümölcsök. De bár így nevezzük, ez nem teljesen jó szó, mert sok-sok olyan növényünk van, amelynek e „gyümölcse” cseppet sem édes, hanem határozottan olyan ízű, hogy azt ti bizvást zöldségnek mondanátok! Van karfiol, uborka, saláta, sárgarépa, petrezselyem, retek és rengeteg másféle ízű „gyümölcs”, s még sok olyasmi is, ami ízt még sosem kóstoltatok. Természetesen rengeteg édes gyümölcsünk is van. Továbbá: ezeket a gyümölcsöket sosem kell megfőznötök, még a zöldségízűeket sem, sehogy sem kell elkészíteni őket, mert mind fogyasztható rögvest nyersen, azon frissiben! De még azt is el kell mondanom, hogy a vumi növényeknél egészen más a gyümölcs, és más a mag! Amit ugyanis gyümölcsnek mondok, abban semmi mag nincs, úgy ahogy van mindenestől megehető! A növény egészen más részén érik a mag. Tehát senkinek a torkán nem akadhat! Már amiatt sem, mert meg sem kell enni!

—Csodálatos! - ámuldoztak a nők.

—A növények gyümölcsseit természetesen nemcsak ti eszitek, hanem más állatok is. Sőt, vannak olyan növények, nagyon is sokan, melyek olyan gyümölcsöket teremnek, amik az emberek számára élvezhetetlenek. Ellenben más élőlények, állatok, azokat örömet fogyasztják! De csak gyümölcsöket, és sosem más részeit a növényeknek! Minden állat megérzi szagáról, melyik az a növény ami neki való, sőt, melyik része az amit megehet, mert a többi növényrésznek nincs olyan szaga! Miután átalakítottuk a testeteket, ti is megérezitek majd. De már most megláthatjátok a szemetekkel is: ugyanis minden ilyen gyümölcsön van egy hatszögletű piros folt, kivéve ha a gyümölcs piros, mert akkor e folt sárga rajta. És csak akkor, ha már érett a gyümölcs.

Húst tilos ennetek, de erre nem is lesz szükségetek, mert a gyümölcsök mindent tartalmaznak, ami kell a szervezeteteknek, meg hát amúgyis át lesz alakítva a testetek. Ami a húsevést illeti, a tilalmat betartani ajánlatos is lesz, mert olyan lesz a testetek, hogy ha bekerül a gyomrotokba bármi vumi állat húsból több mint öt deka, akkor iszonyú kínok közepette elpusztultok, mérgezés miatt! Ez különben nemcsak rátok igaz, de a többi állatra is, azok sem ehetik tehát egymást!

Megkérdezhetnétek, miért nem szaporodnak itt túl az állatok, ha egyszer nincs egyetlen fajnak sem természetes ellensége! Bevallom, ez volt a legnehezebb kérdés, amikor megterveztük a világot. De megoldottuk! Úgy van ugyanis, hogy bár minden állat akármennyit közöszülhet a maga nemi partnerével, de abból csak akkor lesz gyerek, ha egy ideje már állandóan egy bizo-

nyos töménységnél sűrűbb az általa belélegzett levegőben egy bizonyos illatanyag. Azaz, nem is egyfajta illatanyag, hanem sokfajtának a keveréke. Ez olyan illat, amit ő, az állat nem érzékel tudatosan, de kell a szaporodásához. Nemcsak az illat, de mert az illat egyfajta anyag nagyon kicsi mennyisége, ez az anyag maga is! Továbbá, a szaporodáshoz azok az anyagok is kellenek, amelyek annak a növénynek a gyümölcsében vannak, amely növények azt az illatot kibocsátják! De nemcsak növények illatából áll össze a kellő szagegyveleg, hanem más állatok is termelnek efféle szagokat, például, bár undorítóan fog hangzani, de némelyik állat ürülékének szaga is ilyen lehet, bár ezt sem érzik tudatosan azok a fajok, amelyeknek ez kell... vagyis: csak akkor szaporodhat egy faj, ha már több más faj is szaporodott bizonyos mértékig! Azaz: ha egy faj szaporodni akar, akkor tudatosan vagy tudattalanul, de segítenie kell más fajok elszaporodását! És ez a növényekre is vonatkozik. A növényekre ráadásul még jobban is, mert azok úgy vannak megkonstruálva, hogy egyetlen növény magva sem kel ki az anyanövény közelében, csak attól jóval messzebb! Ezért is tűnik olyan változatosnak e táj növényzete, mert sehol nincsen egy helyen sok növény együtt! A növények tehát kizárólag úgy szaporodhatnak, ha nemcsak megfelelő a légkör illategyvelege ehhez – ha ugyanis nem megfelelő, akkor magjaik nem érnek be! – de még akad valami olyan állat is, ami hajlandó elvinni a magjaikat olyan helyre, ahol még nincs olyan növény mint ők, s ott az kicsírázhat!

—De miért vinné el bármi állat a magjukat, hiszen a gyümölcsöt anélkül is megeheti, a magot viszont nem! - ellenkezett Vomrána.

—Épp ez a pláne az egészben! Ez ugyanis itt az egyetlen munka! - szólt diadalmasan Zom. — Ez az a munka, ami van, de mégsem kötelező! Az állatok nem muszáj hogy elvigyék a magot! Ha nem viszik el, annyi baj legyen, de akkor nem szaporodik a növény, ha a növény nem szaporodik, akkor nem nő meg az illatmennyisége, ha az nem nő meg, akkor valami állatfaj sem szaporodik, és így tovább, és végül a kör okvetlenül bezáródik úgy, hogy az az állatfaj sem szaporodik, ami nem vitte el a magot! És ne higgyétek hogy csak egy vagy két fajtól függ egy adott faj szaporodása! Rengeteg másiktól függ! Itt minden faj mindenkire rá van szorulva és utalva, közvetve vagy közvetlenül! Olyan mint egyetlen szervezet szervei! És ha átalakítottunk benneteket vagy más embereket, akkor már a ti szervezetetek is olyan lesz, hogy rá lesz szorulva e sok növényre de állatra is, de annyira ám, hogy bár itt kényelmesen élhettek, de néhány napnál tovább nem is maradnátok életben Atlantuában, mert ott nincsenek ilyen növények, állatok sem, tehát még ha elmehetnétek is innen, akkor sem mehettek el! Itt dolgozni nem muszáj, anélkül is remekül meg lehet élni, de szaporodni csak úgy, ha ti is segítetek ebben a többieknek!

—De melyik fajoknak?

—Mindegyiknek, Szisnyicskó! Azaz, az állatoknak nemigen kell segítség, úgy vannak megcsinálva hogy tudják mi a dolguk, de a növények magvait elvihetitek ide vagy oda, és nem számít hogy melyik növényét, mert mindegyiknek jó ha megteszitek, és nektek is jó ha megteszitek, ha nem is közvetlenül, de közvetve! És bár eleinte könnyű lesz terjeszteni a zöld területet itt a bolygón, mert e kert bár jókora, de iszonyúsok hely van ahol semmi sem nő, de később, valószínűleg ezer évek múlva, de idővel okvetlenül, elérkezik majd az idő, amikor csatornákat kell ásnotok, vagy földet hordani sziklás helyekre, hogy ott is alkalmas legyen minden az élethez... tehát nem fogtok unatkozni! És ez munka ugyan, időnként nehéz munka, de tényleg nem kell megszakadni benne, olyan tempóban végezhető, ahogyan az jólesik, mert bőven terem minden annyit hogy éhen ne haljatok, ez csak ahhoz kell hogy szaporodhassatok, de épp e szaporodási gát a legfőbb biztosítéka annak, hogy valóban ne legyen éhhalál!

És még valami: tudjátok meg, hogy ti emberek elsődlegesen fontos részei vagytok az itteni életközösségnek, mert kivétel nélkül minden növény és állat úgy van megalkotva, hogy az emberek illatanyaga nélkül semelyik sem képes szaporodni!

—Dögevők vannak?

—Nem, azok nincsenek. Ellenben vannak olyan kis, láthatatlan élőlények, melyek elbontják a halott állatokat, s a halott növényeket. Ilyenek a Földön is vannak.

—Tehát itt is van rothadás.

—Hogyne volna! De látod: ezek is csak úgy tudnak szaporodni, hogy másokra vannak szorulva: ahhoz ugyanis hogy szaporodhassanak, kell hulla, de több hulla csak akkor lesz, ha több az élő!

De még mindig nem mondtam el minden előnyt. Mert például itt a nőknek nem lesz havi vérzésük. Ez felesleges is volna, mert hiszen úgysem szülhetnek bármikor, csak ha a bioszféra egésze megengedi azt. És nem lesz szűzhártya sem. Felesleges hogy bármi fájjon a nőknek, vagy hogy a férfiak megkövetelhessék a nőktől a szüzességet.

—De eső szokott esni, ugye? - kérdezte Vomrána.

—Persze.

—Akkor mégis kell dolgozni, és nemcsak a szaporodás érdekében. Hiszen kell házakat építeni!

—Nem kell. - mondta Dem, és elvezette őket egy nagy fához. A fa kissé hasonlított egy szomorúfűzhez, csak ennek a lelógó ágain óriási, méteres húsos levelek csüngtek, zsindelyszerűen egymásra borulva. Teljesen lehetetlennek tűnt, hogy ezen egy csepp eső is átessék vagy átfolyék a benti, letakart területbe.

Amikor közeledtek hozzá, a két nő ámulatlan látta, hogy a fa feléjük eső ágai megrázkódnak, és kissé szétnyílnak, annyira, hogy az így kialakult nyíláson át kényelmesen be lehetett menni az ágai alá. Odabent egy nagyjából kör alakú terület fogadta őket, középen természetesen a fa törzsével, az egész meglehetősen talán harminc vagy negyven négyzetméter. A benti térséget valami zöld, mohaszerű, de a mohánál szívósabbnak látszó növény pázsítja borította. Ráadásul a fa törzsén apró bogárkák ezrei ültek, s ezek világítottak, épp akkora erővel, hogy a fény ne legyen bántó, de tökéletesen megfelelő az odabenti élethez.

—Íme, egy lakófa! Egy a sok közül, mert több fajta is van! - mutatta meg e csodát nekik Dem.

—Különbén saját magam tervezése. Nem kell ház, láthatjátok, felesleges kivágni a fákat a lakhatásért, mert a fák előzékenyen maguk alakultak át lakássá a számotokra! Még ki is nyílnak, ha megérik lépteitek rengéséből hogy közeledtek feléjük! Azaz, csak akkor nyílnak ki, ha épp nincs bennük lakó. Ha van, akkor nem nyílnak ki. Kivéve persze, ha a lakó ki akar jönni, ezt úgy lehet jelezni a fának, hogy gyöngéden megkocogtatjuk a törzsét! A fa azért nyílik ki, ha nincs benne senki de „hallja” hogy jön valaki, mert vágyik arra hogy lakjanak benne! Ugyanis jólesik neki, ha vannak idebent emberek, mert a lélegzésünkkel kibocsátott anyagok kellenek neki a szaporodáshoz, s kellemesnek is érzi azokat! De nemcsak azokat, hanem a fenekünkől kiáramló gázokat is. Tudom hogy ez undorítóan hangzik, de hát ez van! E lakófák törzsén a bogarak fényt adnak, de egyben azért is vannak, hogy ha valaki a szükségét akarja végezni, akkor nyugodtan idecsinálhat a lakófa mellé, a bogarak megérik majd annak szagát, s eltüntetik azt pillanatok alatt.

—Megeszik? - kérdezte Szisnyicskó.

—Igen. Különbén ők is gyümölcsökkel táplálkoznak, tehát enélkül sem halnak éhen, de ez ritka csemege nekik, és természetesen szintén szükséges a szaporodásukhoz. A pázsit amit láttok, nem sok-sok növény, hanem egyetlenegy, és ő is örül ha itt vagyunk, mert kifejezetten szereti ha taposnak rajta emberek vagy állatok, ez olyasféle jó érzéssel tölti el mint amikor egy embert egy hozzáértő masször megmaszíroz, a taposás ugyanis serkenti a leveleiben a nedvek keringését! Továbbá ő is kedveli az emberi anyagcseretermékeket.

—De ha idekakilunk - pirult Szisnyicskó - akkor az bűdös lesz!

—Ne aggódjatok, a fa kifejezetten jóleső illatnak tartja azt, szinte mámorítónak!

—Ő lehet, de mi, emberek?!

—Nem kell aggódni, a bogarak négy-öt percen belül eltüntetik az egészséget, tehát nem bűzölöghet tovább, a szag meg ezalatt az idő alatt sem lesz erős, mert a fa levelei oly mohón magukbaszippanják! Különbén meg nem muszáj ám itt maradni azután! Van elég lakófa, el lehet költözni akármelyikbe!

—De ott biztos mások laknak majd!

—Dehogy! Úgy van beszabályozva az egész, hogy mindig legalább kétszer annyi lakófa legyen mint ember! Itt nem lesz enyim meg tied, semmi szükség állandó lakhelyre sem! Megy mindenki oda, ahová akar! Mellesleg, odakint is lehet kakilni, ott is megeszik bizonyos bogarak...

—És éjszaka hogyan megyünk oda, ahová akarunk? - kérdezte Vomrána.

—Úgy, hogy vannak világító gyümölcsseink...

A két nő nem győzött ámuldozni és lelkendezni. De egy idő után Vomrána csak megszólalt:

—Na de mégis! Mi lesz a ruhákkal?! Vagy itt mindig meleg van?

—Dehogy! Többnyire ugyan ilyen az idő mint most, de hát valóban jöhet néha hideg szél vagy akármi. Tehát abban igazatok van hogy bár általában el lehet lenni itt teljesen pucéron is, de ruha azért kell. De erről sem kell nektek gondoskodni! - azzal elvezette őket egy másik fához. Ennek is jókora levelei voltak, de kétfélék: sárgák és zöldek.

—A zöldek az igazi levelek, a sárga meg tulajdonképpen a gyümölcs! - és megfogta az egyik sárga levelet csak úgy két ujjal. Az azonnal a kezében maradt.

—Látjátok? Engedelmes növény, nekem adja a levelét a pusztá érintésemre! Ennek ruhafa a neve. Nézzetek ide! - és most kibújt Dem az ingéből, és a mellére rakta a levelet. Az azonnal odaragadt.

—Próbáljátok levenni! - biztatta a nőket.

Azok próbálták, de nem sikerült.

—Ha egyszer odaragadt, le nem vehető! Mindaddig ott marad, míg el nem kopik... vagy amíg le nem vétetjük!

—S azt hogyan kell?

—Úgy, hogy odamegyünk egy ruhafához, és hozzáérintjük a levelet a törzséhez! - és Dem csinalta is amit mondott. S erre a ruhalevél elengedte Dem testét, ellenben odatapadt a ruhafa törzséhez.

—Néhány óra múlva felszívódik, a fa beszívja a levél anyagát a törzsébe, s így nem vész kárba a levetett ruhánk! - magyarázta Dem. —Különben e levélruha nagyon hajlékony. Kényelmes viselet! És van vagy háromszázféle színben. És egymásra is lehet őket tapasztani, ha vastagabb ruhát akarunk. És van olyan ruhafa is, ami nem efféle lapos leveleket ad nekünk, hanem vékony szalagokat, csikokat. Ott meg, nézzétek csak, egy másik lakófa, meghallotta a lépteinket és kinyílt, de látjátok, ez nem olyan lakófa mint az előző, ennek félkör alakú a törzse, s abban benne van a szoba, amiben lakni lehet, s előtte a levélfüggöny a „bejárati ajtó”!

—Hogy mi minden van itt! Én biztos itt maradok! - kiáltotta Szisnyicskó.

—És ha esőben akarunk menni valahová? - kérdezte Vomrána.

—Van természetesen esernyővirágunk is, ráadásul ez olyan, hogy ezen rajta van a magja, tehát kifejezetten örül a növény ha szedünk róla esernyővirágot, mert amikor már nem kell az esernyő, elég ha csak beszúrjuk a talajba, s remélhetőleg ott kicsírázhat a magja!

—És miként vihetünk magunkkal vizet? - kérdezte Szisnyicskó.

—Erre nemigen lesz szükség, mert elég gyakori nálunk a víznád, az ott, ni! Látjátok, alig egy méteres, de alul a törzse jó hasas. Ebben a legfinomabb vizet tárolja, olyan, mintha egy nagyon mély, kristálytisztá forrásból törne fel! Most a teteje zárt, de elég ha csak rátapasztjátok a szátokat, s máris szívhatjátok, és jó sok van benne! És ennek nagyon örül a víznád is, mert neki szüksége van az emberi nyál azon kis mennyiségére, ami ilyenkor rátapad! De számos olyan gyümölcs is terem mindenfelé, ami ugyan nem ad vizet, de mindenféle finom italokat bőségesen! Még olyan is van, ami épp olyan tejet ad mint a tehéntej, másik meg olyat mint a kecsketej! Ha azonban mégis szükségetek lenne valamiért hordozóeszközökre, akkor rengeteg olyan növény van, ami a legkülönbözőbb alakú gyümölcsöket termi, amikbe beletehető mindenféle, vannak nagy, kosár alakú gyümölcsök, még a fül is rajtuk van, vagy éppen kulacs formájú gyümölcsök, doboz formájúak, kinyitható tetővel, s ezek ráadásul mind megehetőek, ha már nincs szükség a hordozószolgáltatásukra! Különben nincs akadálya annak sem hogy akár fémszerszámokat is készítesek, ha nagyon akarjátok, mert akad azért itt is vas meg minden egyéb, csak éppen teljesen feleslegesnek tartom! De nem tilos!

S most egy pillangó repült rá Szisnyicskó kézfejére. Talán megpihenni. A nő meg is kérdezte:

—Miért épp rám szállt, miért nem valamelyik bokorra?

—Mert szeret téged.

—Hogyhogy?!

—Tudjátok, eddig még egyetlen emberi lény sem volt itt rajtunk kívül. De mi nem is vagyunk olyan emberek, akikre itt minden élőnek szüksége van, mert mi istenek vagyunk, s nem vumi-

ak. S most végre megérkeztek ti! De még nem vagytok tökéletesek, nem vagytok átalakítva. Ám a pillangó mégis érzi, hogy hasonlóak vagytok azokhoz, akikre itt mindenkinek nagy szüksége van. S ezért rátok szállt. Itt minden élő szereti az összes többit! Szerintem a pillangó most valahogyan úgy érezheti magát, mint amikor egy gyerek végre hazaérkezett a mamájához! Különben e pillangónak már azért is örülhetsz, mert majdnem a gyereked: nem ténylegesen, de egyike azon fajoknak, amelyekből ha nem lesz elég sok, akkor az embereknek sem születik gyereke... ilyen különben a lakófa is, hiszen nem lehetséges hogy némelyeknek ne legyen hol lakniuk... de nem is sorolok fel minden ilyen részletkérdést! Egy nagy könyvben le van írva mindez, s ha majd betelepült ide valaki olyan, aki tud olvasni, akkor majd odaadom azt nektek, hogy úgy mondjam szent könyvnek, s tanulmányozhatjátok kedvetekre! Különben vannak olyan fáink, amik téglalap alakú, fehér leveleket gyártanak, mintegy papírnak, s tintatermő gyümölcsünk is van, lehet tehát nektek is írni, ha nagyon akartok... ez a tintatermő gyümölcs ráadásul olyan, hogy maga a gyümölcs toll alakú, benne van a tinta, tehát meg sem kell tölteni, s miután kifogyott, megehető, mert finom, sőt a tinta sem igazi tinta, mert bár annak használható, de az is kifejezetten finom! Épp ezért a papír is ami terem az előbb mondott fán, az sem igazi papír, mert bár tartós, de akár írtak rá, akár nem, szintén megehető, ha már nem kell! Továbbá van olyan fa ami kötelet terem, van ami ragasztót... olyan fánk is, aminek a levelei az egyik oldalon tükörként használhatók, különben ez is ehető...

—És mivel kötözzük be az esetleges sebeinket? - kérdezte már-már kötekedően Vomrána.

—Ugyan már, hát legyen bennetek egy kis fantázia! Rátapasztjátok a sebre a ruhafa egyik levelét! Különben a papírfa levele használható fenéktörülésre is. Az ürülékben levő anyagoktól percekben belül elbomlik. És még rengeteg mindenféle van, majd apránként megismerkedtek mindennel!

Mindeközben egy másik pillangó Vomránára szállt, egy kismadár pedig Szisnyicskó fejére. Belekapaszkodott a hajába. De olyan kicsike volt, hogy nem húzta meg a hajszálaikat a súly.

S erre Szisnyicskó nagy lélegzetet vett, s így szólt:

—Nem tudom hogy mi az az átalakítás, de legyen! Vállalom, még ha fájdalmas lesz is!

—Hová gondolsz! Természetesen teljesen fájdalommentes lesz! Sőt, mit sem veszel észre belőle, mert aludni fogsz végig!

—Mit kell tennem?

—Annyit csak, hogy lenyeled ezt! - és átadott neki egy kis kék tablettát.

S erre így szólt Vomrána:

—Én is kérek egyet!

* * *

Nem tudták, mennyi ideig tarthatott az átalakítás, de mikor felébredtek, nappal volt. Vagy még mindig nappal, vagy már megint nappal. Zom és Dem biztos tudta volna melyik változat a való, de nem kérdezték meg ezt az isteneiktől, mert egészen mással voltak elfoglalva. Például azzal, hogy alig pillantottak a kezükre – azon nyomát sem látták ráncoknak! S erre Vomrána, aki elsőként ébredt fel, örömtelin sikoltott, s máris rohant hogy megsejmelje magát a közeli tó vizében. S ott vette csak észre, hogy anyaszült meztelen. De egyelőre nem törődött vele, csak szemlélgette új önmagát. És meg kellett állapítsa, hogy az a bizonyos titokzatos „átalakítás” igazán semmi rémisztőt nem takarhat, mert egészen úgy néz ki ahogy fiatal korában, olyan talán tizenötévesen mutatható, már amennyire vissza tud emlékezni rá! Szép fiatal leány, bár talán nem a legcsinosabbak közül való. Bár igaz ami igaz: gyermekként volt némi felesleges zsírpárna a hasán, de ez most hiányzott! És igen, hát ez is furcsa: teljesen szörtemen a hónalja és a lába köze! De különben mi sem változott. Úgy néz ki, egyszerűen csak visszakapta valóban a fiatalságát!

Valószínűleg az ő sikkantására ébredt fel Szisnyicskó, s ő is megnézegette magát a tóban. S ezután be is ugrottak oda és megfürödtek, lubickoltak, pancsoltak, s nagyon élvezték a fiatal-ságot. Szívesen meg is köszönték volna ezt Zomnak és Demnek, de a két isten egyelőre nem mutatkozott.

Mintegy két óra múlva érkeztek meg. Méghozzá egy furcsa állat hátán: az állat úgy nézett ki, mintha egy jókora ágyat leterítenének valami rendkívül hosszú szőrű bőrdarabbal, de előlről kilógna a szőrösomók közül két irdatlanul hosszú kocsány, rajta egy-egy öklömnyi szemgolyóval. E kocsányok nem fejből lógtak ki, mert feje nem volt az állatnak, hanem csak úgy, a testéből. S bár az állat lábai igen rövidek voltak, de ezekből volt legkevesebb harminc, hogy pontosan mennyi, azt a nők nem tudták így hirtelenjében megszámolni.

—Nem kell félni, ez sem bánt! - mosolygott a lányok riadalmán Zom. —Ő való arra, hogy ló helyett kényelmesen elbandukoljatok ide-oda, de akár mindenfélét vihet is a hátán nektek. Amint látjátok, homorú a háta, nehezen potyognak le róla a dolgok! Továbbá, mert szőrös, ha valamiért nagyon hideg lenne valahol, elég csak ráfeküdnötök és betakaróznatok a szőrével! Ez nem kellemetlen neki, mert nagyon erős. És nagyon engedelmes. Nem kell kantár, elég jobbra-balra megpaskolni kicsit itt az eleje tájékán, s akkor elfordul ellenkező oldalra. Indulásnál hátul, a fenekénél kell megpaskolni, ha pedig azt akarjátok hogy megálljon, akkor egyszerre veregessétek meg elől mindkét oldalát! De csak egyféleképp tud menni, olyan nincs nála hogy vágta, mert Vum nem a rohanás világa!

—És mi a neve ennek az állatnak?

—Én úgy neveztem el, hogy *szamarantyú*, mert mint a szamár Atlantuában, cipekedik, de hívhatjátok akárhogy is.

—És mondd hatalmas isten, hol a ruhánk?

—Megsemmisítettem. Itt a mi világunkon csak itteni anyagból készült holmikat hordjatok! Különben is, minek most ruha nektek, ragyogó az idő!

—Köszönjük a fiataiságot! - borult Zom és Dem lába elé Szisnyicskó.

—Hé, ezt hagyd abba, kelj fel! Én imádom ha hálásak nekem, de megaláznod magadat azért nem kell!

—Mivel érdemeltük ki, hogy épp mi legyünk e csodálatos hely első lakói?

—Tulajdonképpen semmivel. Véletlenül épp jókor, jó helyen voltatok. Mázlítok volt. Van ez így néha!

—De mégis voltak többen rajtunk kívül a kocsmában!

—Igen, de volt valami megható abban, hogy még ennyi sok idővel később is képesek voltatok szeretetet érezni egy brutális, asszonyverő barom iránt is! Ez híven mutatta előttünk, hogy szükségetek van szeretetre, s magatok is képesek vagytok szeretni. Nekünk pedig efféle emberek kellenek, mert kell hogy itt szeressetek mindent, s élvezzétek hogy benneteket is szeret minden és mindenki!

—Mivel hálálhatnánk meg ezt nektek?! - kérdezte Vomrána, és látszott rajta, csak egy intésébe telik az ikreknek, és habozás nélkül bármelyiküknek a karjába omlik. Talán még magától is felkínálkozott volna boldogan, csak azt nem tudta eldönteni, hogy melyiküké is legyen!

Hanem isteneik nem kívántak ilyesmit. Zom így válaszolt:

—Van arra egy nagyon egyszerű módszer, hogy megháláljátok nekünk, amit értetek tettünk!

—Igen? Mi az uram?! - kérdezte Szisnyicskó.

—Megmondom, de jól figyeljete, mert nagyon nehéz dolgot kívánunk tőletek!

—Bármilyen is az, teljesítem! - kiáltotta elszántan Vomrána.

—Helyes. Úgy kell élnetek, hogy mi, az isteneitek, meg legyünk elégedve veletek! Ennek pedig legfontosabb feltétele a következő: érezzétek jól magatokat! - intett kegyesen Zom a lányok felé, majd intett a háta mögé is, mire megjelent a Kapu vörös függönye. S mielőtt belépett volna, ezt mondta:

—Fedezzétek fel a világotokat, gyerekek, s ha hozok még valakit, fogadjátok barátságosan, s mondjátok el neki mindent! - azzal átlépett a Kapun. Dem követte őt.

Zom és Dem természetesen ugyanott léptek ki a Kapuból ahol korábban a Vumra léptek: vagyis a kocsmában. Most senki nem volt ott azok közül, akik előző nap ott időztek, kivéve természetesen magát a kocsmároszt. Az amint megpillantotta őket, azonmód nagy hajbókolásba kezdett. Hiszen bevételt remélt tőlük! Ezt Dem is tudta, látta rajta, s bár semmit nem akart a

kocsmárostól, de jókedve volt, hogy végre emberek is élnek Vumon, s ezért odadobott a férfinak egy aranyat.

—Most nem szállunk meg nálad, dolgunk van, tovább megyünk, de nesze itt ez a kis pénz, csak hogy azt ne mondd, rosszak voltunk hozzád!

—Nem, nem, nem mondom ezt, dehogyis, nem vagytok ti rosszak hozzám, kegyes istenek, és én a ti leghűségesebb szolgátok vagyok, úgy ám! Bizony, addig is míg elvultatok nem tudom hogy hol és merre, addig én hűen szolgáltam az érdekeiteket!

—Ugyan miként, amikor semmivel meg nem bízunk? - érdeklődött kíváncsian Zom.

—Hát csak úgy, hogy nem hagytam megtorlatlanul azt a példátlan szemtelenséget, hogy valaki az én kocsmámban kifosztani akart egy vendéget, ráadásul éppen egy istent! S mert tudtam a kölyök nevét, mert többször járt már nálam, bár efféle mocskos cselekedeten csak most kaptam rajta, szóval mert tudtam hogy úgy hívják hogy Kencüdéj, sőt még azt is tudtam merre lakik, amint bezártam az ivót, jelentettem az esetet a városbírónak, és mert többen is tanúsíthatták a vendégek közül a bűnösségét, ezért örömmel közölhetem hogy azóta máris porba hullott a keze! - és a kocsmáros büszkén húzta ki magát. Remélte hogy buzgólkodásáért talán még kap egy-két aranyat.

—Aha! Szóval levágták a kezét, mi?

—Igen! Igaz, én nem láttam amint ezt tették vele mert nem maradtam ott, vissza kellett jönnöm ide a kocsmába, de egészen biztos vagyok benne hogy megbűnhődött!

—Aztán mondd csak barátocskám, miként merészelhettél megbüntetni valakit, akit én, az isten elengedtem, s ezáltal megbocsátottam neki, mi?! - és Zom igencsak csúnyán pillantott a kocsmárosra.

—De... de hát... én csak...

—Te csak árulkodtál, beleütötted az orrodat olyasmibe, amihez fikarcnyi kis közöd sem volt! Tehát nem érdemled meg a pénzt! Ide vele! - parancsolta Zom, s a kocsmáros hirtelen azt érezte hogy az arany a markában iszonyúan forróvá válik, felordított és elengedte az izzó aranypénzt. De az eddigre már hólyagokat égetett a tenyerébe. S amikor elengedte az aranyat, az csodálatosképpen nem esett le a földre, hanem Zom tenyerébe repült, amit viszont nem égetett meg, ellenben izzó fényessége egyre csökkent, végül nemcsak kihűlt, de *elhalványodott*, és szinte beleolvadt Zom tenyerébe. Aki végül összecsukta a tenyerét, majd amikor kinyitotta azt: volt arany - nincs arany!

De a kocsmáros tenyerén a hólyagok megmaradtak. Sziszegett is eleget, de hiába rázogatta és fújta azt, még sokáig fájt, azután is, hogy Zom és Dem már elhagyták az ivóját.

Odakint aztán Zom ezt kérdezte Demtől:

—Te is ugyanarra gondolsz, amire én?

—Mi másra?! - kérdezte magától értetődően. Majd hozzátette: —Biztos nagyon hálás lesz nekünk és elfogad minket isteneiül!

És valóban ugyanarra gondolt mint Zom. Általában ritkán gondoltak ők ketten különböző dolgokra. Elvégre ezért voltak ikrek!

S annyira így volt ez, hogy most Dem nyitotta ki a tenyerét, s azon kezdett el irányt mutatni nekik egy kis piros nyíl. Sajnos azonban épp egy ház falának mutatott. Körbe kellett tehát kerülniük azt. Hiába, még varázslóéknál sem lehet minden tökéletes, és ez az iránymutató varázslat csak légvonalban mutatta a helyes irányt!

De úgy legalább nem tévedett. S így mire megkerülték a házat, annak túloldalán egy kapualj mellett meglátták a földön ücsörögni a minapi tolvajgyereket, de már csak fél karra. A jobbjára ugyanis hiányzott könyéktől lefele. A csonkot vastagon bebugyolálta egy rakás rongyba, de annak a vége még így is átvérződött. És rendkívül sápadt volt, karikás szeme arról árulkodott hogy nem aludt az éjjel, talán mert más dolga volt: a kézlevágás elszenvedése. És szeme nemcsak karikás volt de vörös is. Tehát nemigen úszhatta meg sírás nélkül...

—Hát öregem, te is választhattál volna jobb szakmát magadnak! - állt meg előtte fejcsóválva Zom. —Így ráfázni már a legelső akciódra...!

S erre fellobbant a kölyökben a büszkeség.

—Nem igaz! Nem is először próbálkoztam, ti az ötödikek lettetek volna! És talán ez is sikerül, csak nem tudhattam, hogy... hogy... *istenek* vagytok! - majd hirtelen így szólt, csendesebb hangon:

—De ha azok vagytok, megszánhatnátok egy kis alamizsnával. Mert nekem már csak a koldulás maradt.

—Éppenséggel nemcsak az! - felelte erre Dem. —Mi ugyanis tényleg *istenek* vagyunk! Még hozzá jó *istenek*!

—Naná, a lehető legjobbak! - erősítette meg Zom.

—Annyira jók - folytatta Dem - hogy minden hívünknek jó életet biztosítunk. És persze nem jó élet az, ha az embernek hiányzik a karja! - azzal mutatoujját Kencüdéj homlokára helyezte, s így szólt:

—Ugye nem is fáj már a karod?

—Nem, valóban nem! - felelte az csodálkozva. —Vissza tudjátok varázsolni a karomat?!

—Elfogadsz bennünket *isteneidül*? Egyedüli és igaz *isteneidnek*?!

—El, el, igen, boldogan, csak ne kelljen nyomoréknak lennem!

—Na figyelj akkor ide! Itt ez a kis tabletta - adott Kencüdéj bal markába egyet az átalakítótablettából Dem - erre nagyon vigyázz! Aztán, most mindjárt elküldünk téged egy különleges helyre, ahol találsz két csinos, és valószínűleg meztelen nőt. Mondd meg nekik hogy mi küldtünk téged oda, hogy magyarázzanak el neked mindent amit fontos tudnod arról a helyről! Ha ezt végighallgatván tetszik neked ott, akkor annyi csak a dolgod, hogy ezt a tablettát lenyeled. De már én is előre figyelmeztetlek rá, hogy ha lenyelted, akkor ugyan visszakapod a karodat, de arról a helyről ide vissza soha többé nem tudsz jönni, sőt, máshová sem, maradsz ott mindörökre!

—És ott nem lesz rosszabb mint itt?! - mutatott körbe a gyerekek.

—Persze hogy nem, sokkal jobb inkább! De akkor is el kell döntened. Ha úgy döntesz viszont hogy nem akarsz ott lenni örökre, akkor csak várj nyugodtan, legkésőbb néhány nap múlva mi is elmegyünk oda, s akkor hazahozunk!

Erre Zom és Dem legnagyobb elképedésére a tolvajgyerek így szólt:

—Én máris döntöttem! Kérem vissza a jobb kezemet! - azzal bekapta a tablettát, és lenyelte.

Zom megcsóválta a fejét.

—Hamari döntés volt! Mire ez a nagy sietség! - de azért intett a kezével, mire megjelent a Kapu, s rámutatott:

—Akkor viszont most tényleg siess mert pillanatok múlva elalszol, tehát gyorsan lépd át ezt hogy helyben legyél, mire elszundikálsz!

S valóban, mire Zom kimondta e szavakat, addigra Kencüdéj már olyan álmos lett hogy nagyokat ásított, s már nem is félt a vörös tűzfüggönytől, úgy lépett át Vumra.

Az ikrek pedig becsukták a Kaput, és mentek tovább. Kifelé Ódunból, elvégre Szízsönbe akartak eljutni, ott lelhatték fel dédapjukat. De még nem értek ki a településről, amikor velük szembejött az utcán egy egész sereg nő, lehettek tizenöten is. És ez a tizenöt fő megérdemelte az „egész sereg” minősítést, mert egy tömegben ennyi nőt nemigen lehetett akkoriban máskor látni, csupán egy esetben: ha valami *istenség* papnői voltak, tehát apácák. Azokat a nőket amelyek e funkciót töltötték be, általában tisztelték, ugyanakkor számos előírás korlátozta az életüket, például nemcsak gyermekük nem lehetett, de szüzek is kellett hogy maradjanak. Többnyire a városon vagy falun kívül laktak, valami külön telepen és épületben, amely átmenet volt a templom és a laktanya között.

E tizenöt nő is ilyen apáca volt. A főnökasszony vezette őket, s legelől a legidősebb apácák jöttek, hátrébb a fiatalabbak. Már ruhájukon is látni lehetett hogy kik ők, mert fekete öltözetet viseltek, bár e ruha mellrészén piros hímzés volt látható.

Zom és Dem ment tovább, ám amikor elhaladtak mellettük az apácák, hirtelen kiszaladt a sorból e nők egyike, egy tizenéves leány, az ikrek elé vetette magát, de olyan hirtelen ám hogy a két isten majdnem felbukott benne, pedig az hogy is fért volna össze az *istenségükkel*, és a leány szívettépő hangon kezdett el könyörögni, hogy mentsék meg őt!

—De hát mitől kéne hogy megmentünk? - kérdezte jóságos hangon Zom. Mert bár ikrek voltak, de általában ő beszélt, Dem valahogy szűkszavúbb volt.

Eddigre azonban odarohant már a leányhoz több társnője, és igyekeztek elrángatni onnan, ez azonban nemigen sikerült, mert a leány elszántan kapaszkodott Zom lábába.

—Én tudom hogy istenek vagytok, kérlek, ne engedjétek hogy hamis isteneket kelljen szolgálnom!

—Vajon honnan tudja hogy istenek vagyunk! - tűnődött el Zom, majd rájött. Hát persze! Ez volt az a leány a kocsmában előző nap, akit az apja győzködött valamiről! Bizonyára akkor vitte őt apácának!

—Tehát nem akarsz apáca lenni. - mondta neki.

—Nem, nem, persze hogy nem, nem is akartam soha! - kiáltotta a lány. S mert eddigre már annyi sokan húzkodták hogy nem bírt kapaszkodni, ezt is kiáltotta:

—Kérlek segíts rajtam, ne hagyd hogy elvigyenek!

—Engedjétek el! - parancsolta Zom a nőknek, annál is inkább, mert azok a lányon keresztül őt is rángatták, s nem akart elesni.

—Gyimi velünk kell jöjjön, és fogadalma tiltja hogy férfiakkal beszéljen! - szólt szigorúan a főnőkasszony, azzal le is hajolt és betapasztotta a Gyimi nevű leány száját, de vesztére, mert a leány azonnal beleharapott a kezébe.

—Tudni akarom hogy mit akar mondani! - szólt még a főnőkasszonynál is szigorúbban Zom.

—Az teljesen mindegy, mert semmi közöd hozzá, ő már a Napistené!

—Ezt majd elrendezem a Napistennel én magam, tekintve hogy jómagam is isten vagyok, nem is akármilyen isten, s a testvérem is isten, vagyis hagyjátok békén és hadd mondja el amit akar!

—Micsoda örült fennhéjázás, méghogy isten! - háborodott fel a főnőkasszony, fájó, megharapott kezét tapogatva, s így kiáltott a leányra:

—Gyere velünk Gyimi azonnal, vagy kénytelen leszek súlyosan megfegyelmezni téged! - és egy korbácsot húzott elő a ruhájából.

Ám váratlan dolog történt: a korbács a következő pillanatban szépséges rózsacsokorrá változott!

—Milyen szép trükk! Hol tanultad? - érdeklődött barátságos hangon Dem.

—Nem csapsz be ilyen mutatványokkal! Gyimi velünk kell jöjjön! - azzal a főnőkasszony eldobta a rózsákat, és belerúgott a leányba. Példáját látva néhány rangidős apáca is a főnőkasszony segítségére sietett, és ők is rúgdosni kezdték Gyimit, néhányan pedig belecsíptek a fenekébe.

—Jó, hát akkor most kénytelen leszek bevetni isteni hatalmam! - szólt Zom. —Figyelmeztetek benneteket, aki még egyszer bántja a tőlem meghallgatást kérőt, az súlyosan meg lesz szégyenítve!

De mintha csak a süket falaknak prédikált volna, tovább folyt az erőszakoskodás. Erre feleremelte a kezét...

S a következő másodpercben mind az öt nőről aki bántalmazta a leányt, a főnőkasszonyról is, minden ruha azonmód eltűnt, ott álltak anyaszült meztelenül a forgalmas utca közepén! Talán mondani sem kell, azonmód megfélemedtek Gyimről, mert egészen más foglalkoztatta immáron a gondolataikat, nevezetesen az, hogy miként is kerülhetnének ki a hirtelen feléjük irányuló kíváncsi pillantások keresztútjából.

Ez azonban nehéz volt nekik, mert ugyan hová is mehettek volna, nem volt hova bújni, így aztán sikoltozva szaladni kezdtek, bizonyára a telephelyük felé, de az jó messzire volt. És nem is mindegyikük szaladhatott sokáig, mert némelyiket elkapta egy-egy férfi, tapogatni, csókolgatni kezdte, vélvén hogy talán örömlány vagy éppen örült a nő... Más férfiak, akik hallották hogy mit beszélt Zom, éljenezni kezdtek, mert tetszett nekik a varázslat, némelyek egyenesen azt kiabálták hogy Zom jó és kegyes isten, csak így tovább, szedje le még több nőről is a ruhát!

Amelyik apácák nem meztelenítődtek le, félve attól hogy ez velük is megtörténik, igyekeztek maguk is elinalni, de ez nekik is nehéz volt, s nem mindegyiküknek sikerült, mert az emberek összetömörödtek Zoméék körül, s ebbe az embergyűrűbe két meztelenné vált apáca is beszo-

rult, s majdnem valamennyi azokból, akiken még rajta volt a ruha. Számos férfi remélte, hogy az öltözék ezekről is mihamar lekerül, de Zom nem ezzel foglalkozott, hanem Gyimit kérdezte.

—Mi a baj, kislány?

—Csak az, hogy én nem akarok az isteneké lenni, mert én gyereket akarok! Családot akarok! De apám rákényszerített, mert még évekkel ezelőtt fogadalmat tett, hogy apáca lesz a lányából! Kérlek kegyes isten, segíts nekem!

—Miként segíthetnék?

—Azt nem tudom, de hát te vagy az isten nem én, okosabb vagy nálam, te biztos ki tudod találni!

—S miből gondolod hogy én, az isten, segítek neked abban, hogy ne légy az isteneké?

—De hát te olyan jó és kegyes vagy! Parancsolj rá apámra hogy ne adjon apácának engem! Te biztos megértesz engem, mert hiszen még annak a két öreg nőnek is visszaadtad a fiatalságát!

—Azt te nem láttad.

—Azt nem, de azt igen, hogy eltűntél velük együtt! Akkor pedig elhiszem hogy megfiatalítottad őket! Könyörgök hozzád, istenem!

—Jól van! Éppenséggel segíthetek rajtad, ha gyereket akarsz, de nem úgy, hogy nem leszel az isteneké! Épp ellenkezőleg! Igenis az isteneké leszel – az enyimé és testvéremé! De mi nem követelünk tőled szüzességet, hanem egészen mást! Mi nagyonis örülünk neki ha szülni akarsz, mert egyelőre a világunkban nagy az emberhiány, mintegy ezer embert lenne képes máris eltartani, s még csak hárman vannak ott! Ezt persze nem érted... de sebj! - és hangos szóval fordult a nézelődők felé:

—Húzódjon mindenki hátrább!

Azok ezt meg is tették, bár nem minden lökdösődés nélkül, mert valami látványos csodára számítottak. S most Zom ezt mondta:

—Akarsz elkerülni egy csodaszép világra, ahol mindig van bőven finom élelem, nem kell dolgozni, szülhetsz is ha akarsz, s mindenki szeret téged, még a növények és állatok is?

—Igen, nagyon!

—De ha egyszer odamentél, akkor már onnan soha többé nem jöhetsz el!

—Minek jöjje el, ha olyan jó ott?!

—Akkor most átvezetlek oda, a már ott levőkkel beszéljess el, hogy tudd, mi hogyan van ott, később majd meglátogatunk, s ha tetszik neked ott, és valóban ott akarsz maradni, akkor majd teszünk róla hogy ez megtörténhessen! - azzal intett a kezével, mire megjelent a Kapu.

—Lépj át rajta! - szólt Gyimihez.

A leány meg is tette, bár nem minden habozás nélkül. De megtette. Zom nem akart neki is a kezébe nyomni egy átalakító tablettát, mert még ez is képes és lenyeli mielőtt tudná hogy pontosan mit vállal...

Már épp becsukta volna a Kaput, amikor leborult elé egy másik apáca.

—Fogadj el engem örök tisztelődül hatalmas isten!

—Mit beszélsz?

—Hadd tartsak én is Gyimivel!

—Én nem ellenzem, de miért akarsz vele tartani? Neked sem jó apácának?

—Dehogynem, én nagyonis szeretek apáca lenni, csak hogy már jóideje kételkedem benne, léteznek-e azok az istenek akiket szolgálnom kell, ám azt látom hogy te igenis létezel, és én olyan boldog lennék ha olyan isteneket szolgálhatnék, akiket legalább nagynéha láthatok, akiknek a létezésében nem kételkedhetem!

Erre felderült Zom arca. Ez igen! Ezt a beszédet szeretik hallani!

Lenyúlt a maga isteni kezével, felhúzta a nőt, át is ölelte, s így szólt:

—Kérésed meghallgattattott! Lépj át te is ezen a Kapun, ne félj, nem éget a tüze, s várj rám a túloldalon!

S a nő engedelmeskedett. Ám alig tűnt el a Kapuban, amikor hirtelen felkiáltott valaki a társnői közül:

—Én is! - és Zom engedélyét meg sem várva beugrott maga is a Kapuba. S mire Zom észbekaphatott volna, e nőt követte még hat másik személy, ezek közt volt ráadásul az egyik pucér-

rá vált apáca is, a másik öt pedig két nem csupasz apáca volt, egy olyan nő aki nem is volt apáca, és két csavargó külsejű férfi, akik biztos szerencsét akartak próbálni egy olyan világban, melyet még megjelenésére érdemesít néhány valóságos isten!

S ezt látva Zom így szólt:

—Azt hiszem Dem, jobb lesz ha most mi is elmegyünk Vumra, hogy rendet csináljunk ott!

Testvére bólintott, mire ők is átléptek a Kapun, s az bezáródott mögöttük.

És nem is nyílt ki a Kapu, csak jó egy nap múlva. Eddigre már mindegyik „áttelepült”-nek megmutogatták a legfontosabb dolgokat, s mindegyikük úgy döntött hogy hajlandó vumivá lenni. Az a szó hogy „vumi”, azt jelentette: Vum lakója. Még a pucéran átugrott egykori apáca is boldogan vállalta a vumiságot, s bocsánatot is kért Gyimitől, amiért erőszakoskodni próbált. Gyimi nagyvonalúan legyintett, mondván hogy el van nézve, felejtjük el a múltat, hiszen ez egy új élet, tehát szeressük egymást! S erre Zom is rábólintott hogy igen, pontosan ezt kell tenniük, azért is hozták létre Vumot hogy legyen egy hely a világban, ahol mindenki szereti egymást, még a növények és állatok is! És erre Kencüdéj, az egykori tolvaj, akinek eddigre természetesen kinőtt a karja, megkérdezte Gyimit, hogy szabad-e szó szerint értenie azt, hogy szeressük egymást?! Mert Gyimi ugye azt mesélte, hogy ő gyereket akar! Erre Gyimi habozva nézett Zomra, mondván, hogy ez természetesen a kegyes istenektől függ! Mire Zom megnyugtatta hogy persze, bátran, ő igazán nem féltékeny! S erre Gyimi elpirult, mert eddig eszébe sem jutott hogy esetleg valamelyik istentől is lehetne gyermeke... de tudta, nem tiltakozna, ha megtisztelné őt a közeledésével akár Zom, akár Dem...

Ám ez egyelőre nem történt meg. Az ikerpár egy darabig élvezte a hálálkodást, az isteneknek kijáró tiszteletet, majd úgy döntöttek hogy most már aztán tényleg a fontos dolgokkal kell foglalkozniuk, s elrepülnek a dédpapáért! S ezért ismét kiléptek a Kapun át a Földre.

Alkonyodott. Mindazonáltal az utca nem volt elhagyatott, annyira nem, hogy alig zárult be mögöttük a Kapu, megszólalt egy női hang:

—Felséges istenek, kérlek benneteket, segítsetek rajtam!

—Miként? - fordultak meg az ikrek, s egy nőt láttak valóban, nem csapta be őket a fülük. De ez a nő egyáltalán nem nézett ki szépen. Lehet hogy valamikor az volt, de most ripityára volt verve az arca, kézfeje is csupa kék folt, s feltételezhető volt hogy teste más tájai sem mutatnak egészségesebben, csak azokat ruha borítja.

—Hatalmas istenek... én láttam, amikor tegnap ti az apácákat... elhiszem hogy istenek vagytok... bízom bennetek... naponta fogok hozzátok imádkozni és áldozni nektek, csak... csak...

—Ez nem szükséges. - legyintett Dem. —Mi csak hitet kérünk de nem imádságot!

—Hiszek, nagyon hiszek!

—De mit tehetünk érted? Eltekintve attól, hogy mindjárt meggyógyítunk.

—Én vagyok Kinmina, Ódun talán legnagyobb lotyója! De nem tehetek róla! Hajt a vérem! Pedig van férjem is! Aki mindig megver, ha félrelépek... de igaza van, mert tényleg megcsalom, megérdemlem a verést, nem őrá akarok panaszkodni... csak kérlek titeket istenek, csináljatok már valamit velem hogy ne szeressem annyira a szerelmeskedést, mert így nem bírok élni... reméltem hogy újra felbukkansz itt, ahol eltűntél, s megvártalak... - és a nő keserves zokogásba kezdett.

—Ostoba liba vagy, mert tudd meg hogy igenis semmi bűnt nem látok benned! Éppen pontosan a férjed a bűnös, mert ha neki nem tetszik ahogy élsz, akkor csak a váláshoz van joga, de nem a verésedhez! - mondta Dem, mintha bíró lenne aki ítélkezik.

—Kérlek, tégy valamit, változtass meg, hogy ne legyek ilyen hitvány...

—Mi lelt téged, nem figyelsz tán rám?! Épp most mondtam hogy nem tartalak hitványnak! Idefigyelj, megváltoztatlak ha akarod, de egészen másképp! Nem úgy ahogy akarod! Hanem mondd, akarsz-e eljönni a mi világunkba, de örökre ám, ahol annyit szeretkezhetsz, amennyit csak akarsz, s ezért senki nem verhet meg, de még csak nem is szídhatsz!

—Hát lehetne ezt... van ilyen világ...

—Van. Ennek a tűzfüggönynek a túloldalán! - és Dem intett, mire felvörösölt mögötte a Kapu. S mert biztos volt benne hogy Kinmina boldogan lesz vumivá, rögvést így szólt hozzá:

—Nyisd ki a szádat!

S amikor a nő engedelmeskedett, beledobta a kék tablettát.

—Na most aztán csukd össze a szádat, nyeld le, és lépj át gyorsan oda! Nem fog fájni!

És a nő a reménytől hevesen dobogó szívvel engedelmeskedett. És Zom meg Dem nem féltek attól, hogy nem fogja majd tudni a nő, miként viselkedjék az új világban, mert idejekorán megbízták Szisnyicskót és Vomránát, hogy őrködjének a kert közepén, ahol az „új befogadottak” megjelenhetnek a Kapuból kilépve, s „vegyék kezelésbe őket”, azaz tanítsák ki őket hogy mi hogy is megy ott.

De még mindig nem volt vége a meglepetéseknek, mert alig lépett át a Kapun Kinmina, máris megszólalt egy férfihang, szerényen, alázatosan:

—Mehetnénk mi is?

—Hát ti meg kik vagytok? - nézett arra az ikerpár. S ott egy fiatal párt láttak, kézenfogva. Szép, deli fiatalembert, egy sápatag ifjú leánnyal, s ez furcsa volt, mert ez a szép fiú, aki a ruhája alapján nem is a legszegényebbek közül való volt, bizvást kaphatott volna magának sokkal szebb nőt is! De hát már a tekintetéből is látszott hogy halálosan szereti, és bizony ahogy mondani szokták: a szerelem vak!

De legalább úgy tűnt, a leány is szerelmes belé.

—A szülők ellenzik a szerelmünket, hatalmas istenek, és gondoltuk, azon a másik világon amiről beszéltél, esetleg...

Zom már meg sem várta a magyarázkodás végét. Nem is nagyon érdekelték a részletek. Minek is?! Ő nem bánja ha szerelmesek. Először is: az első két-három évezred alatt úgy meg-unják egymást hogy mindenképpen kiszermesednek egymásból. Ha meg mégsem: annyi baj legyen!

Odaadott a kezükbe egy-egy tablettát, s intett hogy átléphetik a Kaput. Ám a legény így szólt: —Legyen ez a házasságunk kapuja, kedvesem! Átviszlek én az új életbe! - azzal karjaiba emelte a szeretett lányt, s úgy lépte át a Kaput.

Most már azonban tényleg nagyon úgy gondolták Zoméék, hogy ők szívrepeső örömmel vadásznak telepésekre a világukba, de már megnyugodtak hogy legalább néhányan vannak már ott, s itt az ideje hogy teljesítsék a kötelességüket! A legteljesebb egyetértéssel úgy döntöttek tehát, hogy felpattannak egy repülőszőnyegre, és meg sem állnak Szízsönig!

Hamar odaértek. Leszálltak a kert végébe, és senki meg nem látta őket, mert már sötétedett. A repülőszőnyeget eltüntették, ők pedig szép nyugodtan beszéltek Durmán apó házába.

Igen, Durmán „apó” házába! Mert hát Durmán eddigre bizony már a hetvenes évei felé közeledett! Felesége pedig, Zielmóna, két hónapja járni sem tudott, úgy megbénult! Blumbí, Kajjám húga erre az időre odaköltözött hozzájuk, hogy ellássa beteg édesanyját, s mindenki tudta hogy ez a kifejezés: „erre az időre”, ez jelenthet ugyan éveket is, de okvetlenül csak egyféleképp értelmezhető: addig, míg Zielmóna meg nem hal!

Nem is gyanakodtak amikor nyílt a bejárati ajtó. Úgy vélték, Blumbí férje jöhet hozzájuk, esetleg Durmán valamelyik unokája, aki vagy Blumbí gyermeke, vagy Blumbí öccsége. De egyik sem volt: Zom és Dem lépett be hozzájuk, akiket természetesen egyikük sem ismert.

—Szép jó estét mindenkinek! Az én nevem Zom!

—Az enyém pedig Dem! - mutatkoztak be az ikrek.

—És a dédunokáid vagyunk dédapó-dédanyó! - mondta Zom.

—A micsodáim?! - hökkent meg Durmán, és azon gondolkodott, valami két kerge őrült jött-e hozzá látogatóba.

—Nem micsodáid, hanem kicsodáid. Ugyanis személyek vagyunk, nem tárgyak! Sőt, nem is akármilyen személyek, merthogy istenek! - azzal Zom odalépett Zielmóna ágyához, ránézett, s így szólt:

—Látom beteg vagy dédanyó! Ej-ej! - csóválta meg a fejét. —Nem lesz ez így jó, attól félek! De én nem aggódnék a helyedben, mert amint látom van még legkevesebb három napod hátra, vagyis fel a fejjel, örvendezz, legyen hihhi meg bruhaha, szóval mosolyt kérek az arcra, mert megjöttünk mi, dédunokáid, a ti saját, személyre szabott, privát isteneitek, tehát minden nagyszerű és pompázatos! Különben meg nem is sokáig kell itt maradnotok, mert percekben belül elviszünk benneteket Kajjámhoz is, aki a mi nagyapánk, nektek meg ugyebár fiatok, s már igencsak hiányol benneteket!

—Kajjám?! Idefigyelj te izé...

—Nem izé, hanem Zom. Rövidke név, igazán megjegyezhetnéd, dédapó!

—Ne szólíts dédapónak!

—Miért ne ha az vagy!

—Csakhogy én nem hiszem hogy a dédunokám lennél! Azt már látom hogy örült vagy, mert istennek nevezed magadat, de azt nem hiszem hogy Kajjám gyermekem unokája volnál!

—Miért ne, nézz csak rám, az életkorom alapján beleférek ám az időbe! Bár úgy mellékesen megjegyzem, nem annyi vagyok amennyinek kinézek, mert elmúltam már egy ideje háromezer esztendő...

—Takarodj!

—Tessék?!

—Nincs időm örültek ostoba locsogását hallgatni! Kajjám fiam különben is meghalt a pakundai börtönben!

—Csöppet sem. Onnan elvitték a háborúba, de még mielőtt végetértek volna a harcok, megszökött a seregből, és rájött hogy kiváló mágikus érzéssel rendelkezik, s örömmel közölhetem, hogy pompás varázsló lett belőle! S természetesen mi is azok vagyunk, varázslók. De olyan varázslók, akiknek az az életcélja, hogy istenek legyenek! S e célt már el is értük, mert teremtettünk egy saját, külön világot, egy egész bolygót... és te Durmán apó elég művelt vagy ahhoz hogy tudd, mi az hogy bolygó... tehát egy egész ilyen cakkpakk magunknak, tele mindenféle csodálatos növényvel és állattal, s akad ott már néhány ember is, akik olyan boldogok hogy jobban még a Mennyben sem lehetnek! Na és tehát most én szépen el foglak vinni benneteket Kajjámhoz, mert már egy ideje látni szeretne benneteket, különben nemcsak ő de nagyanyánk, Kajjám felesége, Mirjan is kíváncsi rátok!

—Micsoda zagyvaság! Már ez is kezd! - morogta Durmán.

—Mit kezd? - kérdezte Zielmóna.

—Hát mint régen az az örült nő, hogy Kajjám nem halt meg hanem varázsló lenne...

—Azt úgy hívták hogy Via. - szólalt meg Dem.

—Igen, azt hiszem én is hogy az volt a neve, bár már nagyon régen járt itt. Hanem azzal hogy tudod a nevét, elismered hogy összejátszotok azzal a kalandornővel, de hiába: amióta öregek vagyunk s nemigen tudok dolgozni, azóta majdnem koldusszegények vagyunk, tehát máris mehettek a nyavalyába, semmit nem remélhettek tőlünk! Mars ki innen! - mutatott az ajtóra.

—Várj egy cseppet szívem! - szólt most Zielmóna.

—Mivel várjak?! Mire várjak! - zsémbeskedett Durmán.

—Megmondom. Nem tudom te mennyire emlékszel Kajjám gyermekemre, de én magam nagyonis! Mindigis olyan különlegesen viselkedett!

—Különleges hülyén!

—Szó se róla. Nem tagadom, bár talán illene hogy védjem, hiszen anyja vagyok! De elismerem hogy úgy van ahogyan mondd. Hanem épp erre szerettem volna felhívni a figyelmedet!

—Arra, hogy Kajjám hülye volt?! Idefigyelj asszony, ezt én is tudom, ne idegesíts már! Különben is: csak Kajjám volt a hülye, de nem én, hogy bevegym ezt a mesét, hogy varázsló lett, meg hogy ezek itt a dédunokáim és máris istenek... a csudába is, hát hagyjatok már nyugodtan vénségemre hogy békében haljak meg!

—De figyelj már apjok, nem úgy találod hogy ez a két fiatalember fenemód hiú és beképzelt lehet, ha istenek akarnak lenni?!

—De igen, na és?

—Láttál már ennél nagyobb fokú beképzeltséget?!

—Persze hogy nem, de mit akarsz ezzel mondani?!

—Azt, hogy bár arcuk cseppet sem hasonlít Kajjám arcára, de ez, ez hogy ilyen sokra tartják magukat – ez igen, ez annál inkább! El sem tudom képzelni, ki más tarthatná magát istennek, ha nem épp Kajjám leszármazottjai! Ez természetesen még nem bizonyít semmit, de könnyen kideríthetjük az igazságot!

—Miként?!

—Végtelenül egyszerű! - azzal az ikrek felé fordult, akik vigyorogva hallgatták dédanyjuk beszédét. —Idefigyeljete, két eset van: vagy valóban a dédunokáim vagytok és istenek, vagy nem! Ha azok vagytok, akkor jogom van azt parancsolni nektek, dédunokáimnak, hogy gyógyítsatok meg! Egy istennek ez nem jelenthet akadályt, nehézséget! Ha azonban erre nem vagytok képesek, akkor nem is vagytok istenek, de akkor az unokáim sem, tehát akkor én is azt mondom mint a férjem: tűnés a házamból!

—Most azonnal gyógyítsalak meg, vagy ráér rögtön is?! - vigyorgott szemtelenül Zom.

—Amilyen hamar csak lehet!

—Akkor add a kezedet dédanyó! - és Zom megfogta Zielmóna kezét. És Zielmóna egy pillanatra perzselő forróságot érzett, majd a szíve hevesen zakatolni kezdett...

És amikor a következő pillanatban a vele szemben a falon lógó tükörbe pillantott, azt látta, hogy már nem is önmagát látja! Azaz... önmagát, de nem vénségként, hanem olyan harminc-éves-formájúnak!

Megfordult hogy férjének mondjon valamit, maga sem tudta hogy mit, de hát lehetetlen hogy e nagy csodára fel ne hívja a figyelmét... s akkor azt látta, hogy Durmánnal ugyanezt teszi a másik isten-dédunoka, Dem. Mert már a férje is megfiatalodott!

S most ezt mondta Zom:

—Tudnánk még fiatalabbra is varázsolni benneteket, de nem akarjuk, mert akkor Kajjám nem ismerne rátok! A további fiatalító kozmetikázást tehát, amennyiben igénylitek, kérjétek tőle! Vagy Mirjantól. Vagy apámtól, Vamtól. Vagy anyánktól, Lanától. Mindenesetre teljesen egészségesek vagytok. Még az epekőveidet is eltüntettem, dédanyó! Na tehát, most már mehetünk végre Kajjámhoz?! Mert tudjátok, rengeteg még itt a dolgunk, például két nőt is el kell csábítanunk, még néhány embert betelepíteni a világunkra, meg egyéb effélék, tehát nem érünk rá sokáig szórakozni ilyesmivel! Persze félre ne értsetek: nagyon szívesen elbeszélgetek én veletek, sőt a világomat is szeretném majd megmutatni nektek is, de ne totójjazzunk már annyi ideig ezzel az egyszerű üggyel kedves őseim, mert ugyebár az első a kötelesség!

—Főleg ha az olyan kellemes mint leányok elcsábítása, mi?! - morogta Durmán, de csak csendesen, méreg nélkül, mert alaposan megilletődött a váratlanul kapott ifjúságon! Lehet hogy mégis igaz minden amit Kajjámról hallott?! Végülis... végülis egy varázsló már gyerekként is furcsa kell legyen, más mint a többi gyerek... és Kajjám igazán eléggé fura fickó volt!

Zielmóna pedig ezt mondta:

—Már elhiszem hogy istenek vagytok! Az udvariatlanság istenei! De sebj, ez is arra vall hogy valóban Kajjám az apátok!

—Nem az apánk. A nagyapánk.

—Mindegy. De vezessetek csak hozzá, igazatok van, ne féljete, nem akarlak feltartani benneteket, rohanhattok a nők után! Biztosítalak róla benneteket drága isteneim, leghőbb vágyam nekem is hogy mielőbb beszélhessek Kajjám fejével! Mert alaposan be fogok olvasni neki! Mi az hogy mégsem halt meg, és hagyja hogy aggódjak miatta, később gyászoljam, mert van bőr a pofáján felém sem nézni csaknem hatvan éven keresztül!

—Hű, Dem, dédanyánk kész második Mirjan! - ámult e szavakon Zom.

—Na, én sem leszek szívesen nagyapó bőrében! Főleg ha kiderül hogy amit hatvan évnek néz dédmama, az harmincnyolcezer év a valóságban!

—Ezt még nem értem, de annál rosszabb neki! - villant határozottan Zielmóna szeme. —Tehát gyerünk, máris indulhatunk!

—Hé, és velem mi lesz?! - kérdezte erre fel Blumbí.

—Mit tudom én - vont vállat közönyösen Zom - téged nem emlegetett nagyapánk egyszer sem!

—Na, ez szép! Amikor pedig nekem vágta le a hajamat kiskoromban!

—Biztos ő is kicsi volt akkor még! - védte meg nagyapját Dem.

—Csak méretre kicsi, hülyének annál nagyobb! Tehát én nem tudom hogy merre lakik most Kajjám, de ha varázsló lett, akkor nem mehet rosszul neki, vagyis tartozik nekem annyival hogy nekem is jó életet biztosítson! Sőt, nemcsak nekem, de a férjemnek is, gyermekeimnek is!

—Egy pillanatra, Blumbí: ugye a férjed nagyon jól bánik veled?!

—Természetesen!

—Ugye csak hétvégeként szokott verni téged?

—Mi?! Hogy engem verni?! Engem férfi életemben még csak egyetlen egyszer ütött meg, de megjárta, mert azóta sincs egyetlen foga sem, ugyanis tökön rúgtam, s amikor összegörnyedt addig rúgtam a száját, hogy nemcsak a fogai törtek ki, de az orra is lapos lett! És nem ez a férfi lett a férjem! Még hogy engem verni, sosem tűrném el azt! Más nőkkel ellentétben volt annyi eszem hogy olyan tutyimutyi férfit válasszak, aki igazi papucsférj! Még hogy engem verni! És hetente egyszer! Honnan vetted ezt az elképesztő hülyeséget?!

—Ugyan már, csak arra gondoltam, hogy nem akarunk egy brutális vadállatot magunkkal vinni, az neki sem lenne jó, mert Kajjám úgyis békává változtatná, Mirjan pedig azonnal varázsolna mellé egy gólyát, hogy jól érezze magát...

—Erre semmi szükség nem lesz, a férjemet nagyon szeretem mert jámbor jószág, s még azt is külön kikötöttem a házassági szerződésemben, hogy ő élethosszig tartó hűséget vállal, de nekem szabad négygyel is rajta kívül: a fűvel meg a fával, meg a bárkivel, sőt még a mindenki-vel is! Igaz, eddig még soha nem éltem e lehetőséggel, mert a férjem tökéletesen megfelel nekem, de miért is mondjak már eleve le erről a lehetőségről! Tehát jobb ha nem igyekeztek gondolkodni a családi viszonyaimról, mert ti ha istenek vagytok is de csak férfiak, nektek csak a varázslás a dolgotok, a gondolkodást pedig bízátok rám!

—Hű a mindenségit, ez veszélyesebb lesz még Mirjannál is! - ámult Zom.

—Nem tudom hogy ki az a Mirjan, de azt hiszem remekül megértem magamat majd vele!

—Vagy igen vagy nem, de ha nem, akkor Mirjan hamarosan apró pici kis kukaccá varázsol téged, Blumbí, mert úgy vigyázz hogy a hangod lehet hogy neked nagyobb, de Mirjan igazi varázsló! Akkora varázsló, hogy még én is meggondolnám hogy ellenkezzek nagyanyámmal, holott isten vagyok!

—Ne hencegj hanem gyerünk, vigyél a bátyókámhoz, de a rokonságommal együtt!

—Jó, akkor hívd a férjedet meg a gyerekeidet!

—Megyek, de el ne menj addig!

—Nyugi, megvárlak, de hozd gyorsan őket!

—Hozom, de légy türelemmel, mert sok helyre kell elszaladnom!

—Hány helyre?! - kérdezte rémülten Zom.

—Hát ugye van a férjem, a fiam, a lányom, a fiam menyasszonya, a férjem szülei akikkel nagyon jó a kapcsolatom, a férjemnek él még a nagyapja is...

—Hé, a család kedvenc disznóját már csak ne hozd el! - figyelmeztette gúnyosan Dem.

—Na, te se vagy jobb mint Kajjám volt, de megnyugodhatsz mert többen nincsenek!

—Blumbí, hívd el az öcsédet is és annak a rokonait is! - szólt Zielmóna.

—Nem érek rá annyi helyre futkosni, hívd el őket te, mama! Már tudsz járni, nem?!

—Szemtelen! Arra nem gondolsz hogy nekem itt kell maradnom hogy elcsípjem a grabancát e két istenkének, ha megunják a várakozást és lelépnének?!

—Ah, igazad van mama! Jó, akkor szólok nekik!

S így történt hogy Zom és Dem végülis huszonkét fővel lépte át a Kaput, ezúttal azonban nem Vumra lépve ki belőle, hanem haza, oda tehát ahol Kajjám és Mirjan is lakott.

Nagy előrelátóan a saját szobájukba irányították a kijövetelt, hogy ne váratlanul bukkanjanak fel Kajjám és Mirjan előtt. S ezután így szóltak a népes társasághoz, akiknek legtöbbjét persze maga Kajjám sem ismerte, mert senkit nem is ismerhetett Durmán, Zielmóna és Blumbí kivételével:

—Most ne e furcsa tárgyakat nézegessétek! Ráértetek majd erre később! Menjetek ki ezen az ajtón, aztán menjetek végig a folyosón, annak a végén van egy nagy terem, menjetek be oda, és

üdvözljétek Kajjámot! - s amikor a legutolsó ember is elhagyta a szobájukat, egymásra vigyorgott a két iker, és gyorsan kinyitván a Kaput, visszaiparkodtak néhány tízezer esztendő és néhány millió fényévet, hogy kellően távol legyenek a hamarosan kitörő veszekedéstől. Mert amit Kajjám most kap majd a rokonaitól, azt hallgassa csak Kajjám maga! De ők bár ezt szívesen megtekintnék, jobb ha nem lesznek ott, mert Kajjám hátha rajtuk töltene ki a dühét, továbbadván azt, amit ő kap! Arra meg nem éreztek vágyat!

—És mi lesz azokkal, akiket nem kíván Mirjan és Kajjám vendégségbe magukhoz? - kérdezte Dem Zomot, amikor már újra a Földön voltak, Atlantuában.

Zom vállat vont.

—Engem még az sem zavar ha megölik őket! Nem az én ügyem! De nem hinném hogy idáig fájna a dolog. Mirjan például inkább örülni fog, mert Kajjámnak így már nem kell elmennie, nem fenyegeti tehát veszély nagyapánkat! Ha valakiből nagyon elege lesz, legfeljebb visszaküldi ide az időben, vagy kiteszi valamelyik barbár bolygóra... vagy szól nekünk hogy fogadjuk be az illetőt Vumra...

—És akkor mi be is fogadjuk... de csak akkor, ha nem Blumbí lesz az! - tette hozzá gyorsan Dem.

—Egyetértek! - bólintott testvére. Majd eltűnődött, s így szólt:

—Bár lehet hogy nem is olyan rossz és elviselhetetlen fehérnép az a Blumbí. El tudom képzelni hogy ha már némi kis ideje köztünk, varázslók között él, mondjuk úgy öt-tízezer év óta, akkor kissé megszeli és kedvesebb teremtéssé válik...

* * *

Negyvenegyedik születésnapjára Borostyán váratlan ajándékot kapott! Akkoriban már mindenfelé közlekedett szerte Atlantuában a futárposta, annak, aki meg tudta fizetni azt. És számosan akadtak is az országban különböző ismerősei Borostyánnak, többnyire üzletfelek, akik megajándékozták őt születésnapjára mindenféleképp. Még maga a császár is megtisztelte azzal, hogy kitüntette: eddig Borostyán hercegnő volt, most birodalmi nagyhercegnő lett! Általában elmondható, hogy a császár nem fukarkodott túlságosan a különböző címek osztogatásával, mert ez semmi pénzébe nem került. Hanem most nem a futárposta útján kapott ajándékot Borostyán! Egyszerűen csak amikor végetért a nap, s belépett a szobájába, – hát azt csordultig töltötték a virágok! De nemcsak a virágok, hanem mindenféle gyümölcsök is, de mind-mind olyanok, a virágok is és a gyümölcsök is, amelyeket még soha életében nem látott! Még csak nem is hallott róluk!

Ugyanakkor viszont nagyon étvágygerjesztően illatoztak.

S a szoba kellős közepéről eltűnt Borostyán asztala, ennek a helyén egy olyan asztal állt most, aminek lábai színaranyból voltak, a lapja ellenben egyetlen hatalmas csiszolt gyémánttábla, s Borostyán úgy vélte, ha lenne valaki aki ki tudná neki fizetni nem is az egész asztal, csak a gyémánttábla értékét, hát annak az árából megvehetné egész Atlantuát császárostul!

De még ez is semmi. Mert e gyönyörűséges és felbecsülhetetlen értékű asztalt képes volt egy ismeretlen valaki úgy elrontítani, hogy belevésett egy üzenetet, s a vésés vajatát kitöltötte arannyal! Az üzenetet el tudta olvasni Borostyán, mert eddigre már megtanulta a tudományt Zatyítól. Így szólt az üzenet:

—Minden hiába Borostyán, véged van, készülj fel a legrosszabbra! Betelt a sorsod! Vedd tudomásul, hogy te leszel a feleségem!

Az aláírás egyetlen szó volt: Dem.

—Hát ez meg mi a csuda?! Mit jelentsen ez?! - kiáltott fel Borostyán, és izgatottságában körül sem nézett alaposan, csak kiszaladt a szobából, egyenesen be a mellette lévőbe, mert ott lakott barátnője, Via.

S amint kinyitotta a szobaajtót, azt látta, hogy az a szoba éppen pontosan ugyanígy fel van virágozva, még asztal is ugyanolyan van benne, rajta az üzenet szóról-szóra ugyanaz, kivéve két szót: az egyik hogy abban az üzenetben nem Borostyán neve szerepelt, a másik pedig hogy

az aláírás nem az a titokzatos „Dem” nevű egyén volt, hanem egy éppoly titokzatos „Zom”, mert Borostyán bizony erről az illetőről sem tudott eddig semmit!

Mit volt mit tenni, innen is kiszaladt, és megkereste Viát. Meg akarta kérdezni tőle, mit jelentsen mindez, de kiderült hogy Via mit sem tud erről, sőt, eddig még a szobájában sem járt! Most persze azonnal odarohant, s nem győzött álmélnkodni.

Megérdeklődtek hogy ki rendezte be így a szobájukat – de egyetlen emberük sem vállalta hogy ő tette volna!

Megkóstolták a gyümölcsöket. Nagyon ízlett nekik! S amíg rágicsálták a sok finomságot, azon elmélkedtek, ugyan ki is lehet váratlan, bár kissé fura titkos szerelmesük, mert ugyebár leánykérést nem szoktak ilyen módon az illető hölgy tudomására hozni, s főleg nem úgy, hogy a leánykérő üzenet felér egy életveszélyes fenyegetéssel!

Ám hiába törték a fejüket, másra nem tudtak gondolni, mint hogy valaki irtó gazdag ember lehet a „tettes”, akinek nemcsak e rengeteg értékre telik bőven, de Borostyán hű embereit is meg tudta vesztegetni, hogy azok berendezzék a szobát.

Éjfél jóval elmúlt, mire Borostyán és Via szemére álmom jött.

Amikor kinyitotta a szemét Borostyán, a leány szeme egy ezüsttükörre tévedhetett, ami korábban nem volt az ágya mellett. Ez volt ráírva arannyal:

—Meghalsz, Borostyán! Meghalsz, mert régi életed véget fog érni, és újjáéledsz majd a szeretetemben! Egy csodálatos, új világ vár rád! Készülj fel, mert közeledik már az idő amikor velem jöhetsz!

Az aláírás most kicsit más volt: „Dem isten”.

—Nevetséges! Nem hiszek az istenekben! - mormogta Borostyán. —Még ha az lenne az aláírás hogy „Kajjám”, mert egy varázsló képes lehet ilyesmire... - azzal átment Viához. S kiderült hogy Via is megkapta a maga ezüsttükörét, ugyanezzel az üzenettel, de neki Zom isten irogatott.

Következő nap amíg aludtak, egy-egy vadonatúj, pompás szőnyeget helyeztek el a szobáikban az ismeretlenek, s ezekbe ez volt belehímezve:

—Úgysem futhatsz el a szerelmem elől! Isten vagyok, ki vagy szolgáltatva kényelemnek-kedvemnek, látod! Engedj a vágy emésztő tüzének, mely öt nap múlva beteljesedik!

Tagadhatatlan, hogy a lányoknak tetszett e heves udvarlás! Már amiatt is, mert még nemigen udvarolt senki sem nekik, a horkszemű Viának végképp nem! Ugyanakkor persze zavarta, sőt idegesítette is Borostyánt, hogy ezek az ismeretlenek úgy járkálnak ki-be a szobáikban, ahogyan az csak nekik tetszik! Ezért a következő éjjelen mindketten fennmaradtak, előre megbeszélték ezt egymással, még erős teát is ittak hogy el ne aludjanak véletlenül sem...

De hiába. Alig kongatott éjfél a nagy ingaóra a folyosón, leküzdhetetlen álomosság csukta be Borostyán és Via szemét...

Majd amikor felébredtek, mindegyikük vadonatúj és méregdrága selyemágyyneműben találta magát, Viáé rózsaszín volt, Borostyáné fehér, sőt, annyira pimasz, szemtelen volt a két lány két szerelmese, hogy teljesen pucérra is vetkőztethette őket, mert selyembugyit és selyemhálóinget is húztak rájuk!

S e ruhára ez volt hímezve:

—Még négy nap!

—Hát ez már igazán elképesztő! Kik ezek?! Hiszen meg is erőszakolhattak volna éjszaka! - tört ki Borostyán.

—Talán valóban istenek... - tűnődött el Via.

—Inkább talán valami varázslók! Mert istent még nem láttam, tulajdonképpen varázslót sem, de te azt mondtad, Kajjám varázsló!

—Hm... valóban! De... Borostyán... idefigyelj, én nem aggódnék a helyedben! Mert ha egy varázsló szeretett belém, én ugyan nem bánom! Ha meg isten, az csak annál jobb!

—Via, én félek!

—Nem vagy inkább kíváncsi, kik ezek?

—De, nagyon! De azért félek!

—Bírd ki! Már csak négy nap, azt írták!

—De mi lesz utána?!

—Hát megtudjuk, kik ezek!

—És ha nekem nem tetszik meg ez a Dem nevű illető?!

—Eh, akkor megmondod neki és kész! Különben is: ha valóban isten, akkor nem lehet csúnya! Ne aggódj már annyit!

—Azért ez érdekes, Via: úgy tudom nemigen akartál eddig férjhez menni, mert te független nő vagy, most ellenben mintha nem bánnád ezt az egészet!

—Mi az hogy nem bánom, boldog vagyok, örülök neki, örömben nyulat lehetne fogatni velem, sőt, madarat! Mert ne feledd, Borostyán: én azért nem akartam férjhez menni, mert egy varázsló felesége óhajtottam lenni, és ezek vagy varázslók, vagy istenek, tehát én már most előre mondom neked hogy boldogan igent mondok neki ha jön az a Zom nevű, már rég eldöntöttem ezt magamban a legelső napi ajándéka után, alig várom hogy megkérje a kezemet és igent mondhassak, holott még csak nem is láttam! Még az sem érdekel ha olyan lenne az arca mint a kapafogú bányaréme, holott biztosra veszem hogy nem olyan, mert akinek ilyen hatalma van, az tehet arról is hogy szép legyen! Tehát rajtam nem kell csodálkoznod Borostyán, ellenben én igenis csodálkozom rajtad, mert te ha többet is bizonytalankodol mint én, de épp ez az: bizonytalankodol, vagyis nem mondod határozottan azt, hogy *nem*! Hogy nem leszel a felesége ennek a pimasz fickónak, aki nemhogy házasság előtt, de még a leánykérés előtt így levetkőztetett téged! Borostyán, hát nem veszed észre, hogy így többé nem leszel független nő?! Hiszen attól féltél hogy ha férjhez mész, a férjed átveszi a hatalmat és irányítást a vállalkozásodban amit magad teremtetted meg! Pedig az csak egy közönséges, bűvös hatalom nélküli emberférfj lett volna! Hanem ez, ez aki bókol neked, ez a Dem, ez aztán biztos hogy átveheti a hatalmat de nemcsak a teleped, hanem önmagad fölött is, ennek tökéletesen ki lennél szolgáltattva! Emellett szó sem lehet arról hogy azt csinálj amit akarsz! És ne érvelj nekem azzal hogy ez rám is igaz, mert az elismerem hogy rám is igaz, csakhogy én ezt észre is vettem, tudomásul vettem, nyitott szemmel megyek bele az egészbe mert úgy ítélem meg hogy ez még így is bőven előnyös nekem! Vagyis: az én jellemem más mint a tied, talán mert valóban önző és anyagiasságos nő vagyok ahogy mondtad valamikor rólam! De te, Borostyán?! Mondd, hogyan van ez nálad?!

Borostyán szinte elkeseredetten nézte az ölébe ejtett összekulcsolt kezét. Nagyot sóhajtott.

—Nem tudom, Via! Össze vagyok zavarodva! Amit mondtál, igaz, és hiába hiszed az ellenkezőjét, de tudd meg hogy mindez már nekem is rég az eszembe jutott! Legfeljebb azt mondhatom róla, hogy ami a vállalkozásomat illeti, nem hiszem hogy veszély fenyegetné. Akinek akkora a hatalma mint ezeknek, az nem fog azzal szórakozni, hogy üzleteket kössön a császárral vagy mással, és bűdös gőzgépeket tervezzen, vagy akárcsak elviselje azok lármáját! Tehát leendő férjemet, Demet nem fogja érdekelni a telepem. De attól még igaz lehet hogy elvesztek mindent amiért eddig küzdöttem, mert tudom, érzem, hogy elvisz engem magával valahová, nem tudom hogy hová, de biztos hogy van neki valami helye, háza vagy kastélya vagy más csodás akármije ahol él, és elvárja hogy kövessem őt oda!

—És ezt nem bánod?

—Nem tudom, Via! Kíváncsi vagyok! Vonz az újat tapasztalás lehetősége! Az más lesz mint amit eddig éltem, elértem, átéltem... és azt azért nem hiszem hogy rosszabb lenne! Sőt, egészen biztos hogy sokkal jobb! Az azonban biztos hogy akármilyen jó legyen is majd, de valóban oda lesz a függetlenségem.

—Na látod épp erről beszélek már neked mióta!

—Tudom Via, tudom én! És bevallom hogy ez zavar. De, tudod... úgy érzem hogy ezért legalábbis némileg de igenis kárpótolva leszek!

—Ugyan mivel?! Te is olyan anyagiasságos vagy mint én, hogy mindennél jobban leginkább a jólétet becsülöd?!

—Dehogy! Hanem az úgy van nálam tudod, hogy nagyon kíváncsi vagyok... de nem ám arra milyen jómódban élek majd Dem mellett, hanem arra, milyen is az, amikor igazán szeretnek

valakit! Mert hát engem bizony még soha életemben nemigen szeretett senki! Jó-jó, Alita persze igen, és biztos te is, de ez azért nem ugyanaz mint egy szerető férj érzelmei! És erre nagyon kíváncsi vagyok, és vágyom is rá! Én borzasztóan szerettem Kajjámot, iszonyúan vágytam rá hogy ezt ő viszonzza, de elhagyott, ennyi idő után már csak be kell látnom! Nem sokat jelenthettem neki. Különbözik te sem, Via, ezt végre már te is illik hogy belásd. De azért én tudom hogy én magam mennyire szerettem őt, és annyira szeretném ha engem is így szeretne valaki! —Azt mondják, a szerelem elmúlik.

—Lehet. De amíg van, addig nagyszerű érzés lehet! Már persze csak ha viszonzózzák, akkor... de hát miért is kétleném, hogy aki így udvarol nekem, az meglehetősen heves érzelmeket mellettem irántam?! Még így sem vagyok teljesen biztos benne, megéri-e ez a függetlenségem elvesztését, de hát nézzük a dolognak azt az oldalát, hogy negyven éves elmúltam már, mögöttem szinte egy teljes emberi élet, tehát olyan nagyon sokat már úgysem veszték, főleg ha ez a szerelem legalább egy évtizedet kitart... csak azt tudnám, hogy ez a titokzatos Dem, akár isten legyen akár nem, miként habarodhatott ennyire belém! Ráadásul a másikat, az a Zom, ugyanakkor pedig tebeléd!

—Ezt én sem tudom, de vigasztal a tudat, hogy négy nap múlva megtudom! Sőt, engem már az is érdekel, hogy a következő éjjel mit találnak ki!

Rendkívül meglepő valamit találtak ki a következő éjjelre az ikrek! Mégpedig azt, hogy egyáltalán semmit nem csináltak, hagyták nyugodtan aludni a lányokat, és még csak fel sem díszítették a szobájukat, egy árva gombostűt sem adtak nekik!

—Mi lesz most... csak nem hagytak el ők is bennünket mint annak idején Kajjám?! - kiáltotta reggel csalódottan Via, és egész nap kétségbeesetten járkált ide-oda, lehajtott fejjel, egymerő bizonytalanságba taszítva. Különbözik Borostyán éppen pontosan ugyanígy érzett, ha eddig azért aggódott is, hogy mi is lesz majd ha megjelenik előtte titokzatos udvarlója, meg hogy igent mondjon-e neki – ezen érzései eltűntek. A félelme is. Egyetlen érzelm maradt benne: a csalódottság! Cseppet sem volt boldog, hogy nem jelentkezett az ő Demje!

Az ezután este azonban nem volt ilyen eseménytelen. Megint átöltöztették őket álmukban, ezúttal hófehér menyasszonyi ruhába, ágyneműt is újat kaptak, fehérét, s erre ezüstsálakkal ezt hímezték:

—Ne légy beképzelt, leendő mátkám! Nem kellesz örökre feleségnek! Húszezer év elég lesz a társaságodból!

—Igazán fura fickó lehet ez a Dem! - tűnődött el ezt olvasva Borostyán.

Ellenben Via épp ekkor loholt be lélekszakadva a szobájába.

—Olvastad?! Tudod mit írt nekem?!

—Bizonyára ugyanazt amit Dem írt nekem, ez a szokásuk hogy ugyanazt irogatják!

—Igen, de hát van fogalmad róla, hogy mit jelent ez?! Mert kutya legyenek, ha nem azt, hogy valami varázslattal csaknem örökéletűvé tesznek!

—Örökéletűvé azért nem...

—Az már nem számít, fene se bánja ha kinyúvadok valamikor, ha az csak húszezer év múlva lesz, addigra talán tényleg meg is unom az életet! Húszezer év! Ő, csak biztos lehetnék benne hogy ez nem valami költői túlzás, hanem a valóság, hogy ez egy komolyan vehető ígéret!

Alig várták az újabb estét. De most megint csalódás érte őket: az ikrek megintcsak nem jelentkeztek!

—Én nem aggódnék a helyedben - hetykélkedett Via - szerintem nagyonis tudatosan mellőznek minket! Én azt hiszem, így akarják fokozni a kíváncsiságunkat maguk iránt!

—Disznóság! - füstölgött Borostyán. —Ezt nem szabadna megengedniük maguknak!

—Persze hogy nem, de nagy a hatalmuk, tehát visszaélnék vele! És tudod mit?! Én is ezt tenném a helyükben! De tudd meg hogy engem már nem is érdekel, szórakoztat inkább ez a kisded trükkjük, most már, hogy átlátok a stiklijükön!

Hanem amikor az ő Zomja másnap sem jelentkezett, akkor azért mégiscsak ideges arcot vágott Via, és nyugtalanul járt-kelt ide-oda, bár egy árva szót sem szólt az aggodalmairól.

És végül elérkezett a döntő este! Bár azt nem hitték hogy akkor bármi is történne. Majd másnap! Jönnek-e vajon ezek a fura istenségek?!

Hát nem jöttek másnap! Nem jöttek, de azért nem, mert megérkeztek már előző este!

Igen, este. Nem éjszaka, hanem este. Amikor ugyanis Borostyán belépett a szobájába, azt látta, hogy annak eltűnt a teljes bútorzata, nincs más benne mint egy óriási, faltól-falig érő heverő, csodálatos ágyneműkkel, az egész plafon beborítva tükörrel, körben a falon tengernyi picike bogár, amik kellemes fényt sugároznak magukból, és az ágy közepén maga alá húzott lábakkal ott ül egy kedélyes mosolyú fiatalember.

—Hát ez igazán szemtelenség... még szerencse hogy legalább ruhában van! - gondolta Borostyán. S erre, mintha bizony ismerné a gondolatait is, megszólalt a férfi:

—Egyelőre. Mert remélem hamarosan levetközhetem... persze veled együtt Borostyán!

—Amindenségit, hát olvasol a gondolataimban?! - kiáltotta a leány.

—Általában nem, de ha nagyon akarom meg tudom tenni... de gyere már ide mellém, beszéljünk egy cseppet!

—Beszélgetni, azt lehet... - mondta óvatosan Borostyán, és letelepedett az ágyra, nem pontosan Dem mellé, de azért nem is túl messze tőle, mert nem akart udvariatlan lenni. Azután így szólt:

—Via is nagyon kíváncsi rád. Tudod mit, ha nincs ellenedre, megyek és szólok neki!

—Nekem éppen nincs ellenemre, de először is, ő nem annyira rám, mint inkább ikertestvéremre kíváncsi...

—Hát ikrek vagytok?!

—Igen. Továbbá, most nem hiszem hogy illene zavarnunk Viát! - és Dem különös tekintettel meredt a szoba falára.

—Miért?

—Mert ő hogy úgy mondjam, nagyon jól érzi magát Zommal! Tudod, ő előbb lépett be a szobájába mint te, jó tíz perccel előbb, és nagyon hamar bizalmat szavazott a testvéremnek! Úgy látszik, pillanatnyilag igen dévajul hancúroznak!

—Szerelmeskednek?!

—Hát ha már kimondtad...

—Te átlátsz a falon?!

—Ha nagyon muszáj... de hidd el, általában nem szoktam! Különben is, mi mást vársz el egy istentől?! Nem gondolod hogy az lenne a furcsa, ha isten létemre képtelen lennék rá?!

—Végülis... - szólt tűnődve Borostyán.

—Mondd, nem szavaznál te is nekem bizalmat?

—Mint Via Zomnak?

—Igen, éppen pontosan úgy.

—Egyelőre semmiképp sem!

—Talán nem tetszem? Változtassam meg a külsőmet?

—Dehogy, nagyon csinos fiú vagy... csak szeretnék még többet tudni rólad.

—Aha, és azután?

—Majd meglátjuk! Egyelőre, tudod, heves kielégületlenség kínoz, de nem ám úgy ahogyan ezt ti férfiak érteni szoktatok: mert én szeretném ha kielégítenél, de nem olyan módon, hanem a kíváncsiságomat!

—Ezért jöttem! Halljuk, mire vagy kíváncsi!

—Halljuk akkor, hogy is van ez hogy te isten vagy?

—Talán nem hiszed?

—De nem ám! Én azt hiszem inkább, hogy egy nagy varázsló vagy!

—És igazad is van. Legalábbis részben.

—Ne viccelj! Egy isten legalább annyira különbözik egy varázslótól, mint egy varázsló egy közönséges embertől!

—Biztos vagy ebben?

—Hajaj, de még mennyire!

—Miért, hány istennel találkoztál eddig, és hány varázslóval, hogy méricskélgni tudod a közöttük levő különbséget?!

—Eggyel sem, de hát csak van elképzelésem arról, milyen is lehet egy isten és egy varázsló!

—Tévedsz. Rossz az elképzelésed. Én varázsló vagyok, de ugyanakkor isten is. Nem az egész világmindenség istene, nem is e világ istene, ellenben teremtettem egy világot, a testvéremmel közösen, s mert az a mi világunk, mert ott azt csinálunk amit akarunk, úgy is mint aki képes azt csinálni amit akar, s úgy is mint akinek joga van ott bármihez, emiatt teljesen jogos hogy az ott élők istennek tartsanak bennünket! S rögvest közlöm is veled, azt akarom hogy elgyere arra a világra velem!

—Tehát olyan nagy varázsló vagy hogy képes vagy egy egész világot teremteni?! Folyókkal, tavakkal, hegyekkel?!

—Igen. Egy egész bolygót. Bár nem tudom, ismered-e ezt a szót...

—Megnyugodhatsz, amióta bőven lett pénzem, pótoltam a műveltségbeli hiányosságaimat! - válaszolta nem minden él nélkül Borostyán, majd hozzátette: —Gavádzs és Zatyí sokat segített ebben, de nemcsak ők.

—Aha. Jössz hát akkor?

—Ne olyan sietve még! Ki vagy te?

—Nem mondtam még, hogy Dem a nevem és isten vagyok?!

—Na de várj csak, isten sem lettél rögtön születésed után, előbb még közönséges varázsló kellett legyél, azelőtt kezdő varázsló, még korábban egyszerű gyermek, vagyis: ki vagy te mint személy, kik a szüleid, honnan tudsz rólam, halljuk, mert beláthatod hogy a találkozásunk igazán furcsa, s én mindent tudni akarok rólad!

—Ó igen, hát persze, valóban illetett volna részletesebben bemutatkoznom! Tehát a nevem Dem, Zom ikertestvére vagyok, apámat úgy hívják hogy Vam, anyámat úgy, hogy Lana! Ó igen, és talán érdekelni fog téged, hogy ennek a Lanának az apja, vagyis anyai nagyapám, nem más mint Kajjám!

—Az a Kajjám, akit... akit én ismertem...

—Igen, igen, pontosan az! Én az ő unokája vagyok!

Borostyán gyorsan számolni kezdett fejben. Amióta Kajjám elhagyta őt, eltelt mintegy huszonöt év. Ezalatt, úgy gondolta, éppenséggel lehetett talán már egy szép nagy gyermeke Kajjámnak, akár ikergyermek is, sőt, még unokái is. De az unokái semmiképp sem serdülhettek ilyen deli szép szál legénnyé mint Dem!

—Tudom mi jár a fejedben! - mosolygott Dem. —De valóban Kajjám a nagyapám, ugyanis nem egy-két évtizede volt a mi összehozásunkra, hanem valami harmincnyolcezer éve!

—Ne tréfálj, ez lehetetlen!

—Nem az. Ugyanis uralkodunk az időn is. De ezt most még nem is kell értened. Pillanatnyilag fogd fel úgy a dolgot, hogy ez egy olyan varázslói csoda és kész! Kajjámnak már van felesége, igen régóta, egy Mirjan nevű nő, ő a nagyanyám, és én Kajjám és Mirjan unokája vagyok! S amikor különböző apropók kapcsán érdeklődni kezdtem nagyszüleim múltja után, akkor a magam varázslói módszereinek hála reád bukkantam, láttam a képedet, megtetszettél, s úgy gondoltam, hogy épp jó lennél nekem egy kis időre!

—Egy kis időre?! - hördült fel Borostyán.

—Kedves Borostyán, ne érts félre, de hát semmiképp sem lehets tovább a feleségem, mint ameddig élsz, és az a helyzet hogy én örökké élek, te azonban nem! Nem tudok neked több időt garantálni mint az a húszezer év amit a minap megüzentem neked, a legnagyobb jószándékkal sem, bár természetesen megteszek érted majd minden tőlem telhetőt! És nem is lehetetlen hogy némi kis szerencsével elélsz huszonötezer évig is. Annál tovább azonban nemigen hiszem! És ez nem is biztos, ami biztos, az csak a húszezer év, az is csak akkor, ha nem ér valami sajnálatos baleset!

—Ah, ez mindjárt más! - nyugodott meg Borostyán. Majd megkérdezte:

—Tehát Kajjám unokája vagy. És Kajjám sosem beszélt rólam? Viáról sem?

—Ő maga vallotta be, hogy mostanáig eszébe sem jutottatok. De egyszer aztán mégis gondolt rátok, egy különleges esemény az emlékezetébe idézett benneteket, különben a szüleit is mert

addig a pillanatig még azokra sem gondolt, és elkezdte kínozni a lelkiismeret, mert ott hagyott benneteket. És el kell keserítselek Borostyán: főleg Via járt az eszében, bár megemlített téged is. De ez mindegy is, mert nekem nagyon megtetszettél, varázsló is vagyok, isten is, és ugye nem akarsz azt mondani, hogy csalódnom kell benned, mert olyan kiváltképpen butuska vagy hogy nem akarsz egy isten felesége lenni, amikor minden józan elméjű leány boldogan omlana a karomba?! Végy példát inkább Viáról!

—Nem is értelek én téged, Dem, néha olyan szépen udvarolsz, máskor meg egy goromba pok-róc vagy!

—Csudát, egyszerűen türelmetlen! - majd Dem hirtelen elmosolyodott, és kedves öniróniával ezt mondta:

—Különben meg légy elnéző irántam, Borostyán! Ez nálam szakmai ártalom, egyszerűen fejembe szállt önmagam istensége! Ezt kénytelen leszel megszokni mellettem, de talán nem olyan nagy áldozat! - azzal gyöngéden megfogta Borostyán kezét, s megkérdezte:

—Na, jössz már?!

—Hová? Az ágyba?

—Okvetlenül oda is, de a nemi vágyamnál fontosabbnak érzem most a hiúságom kielégítését! Mert tudod, én Kajjám unokája vagyok, és Kajjám nagyon hiú! Ezt örököltém tőle. Én is hiú vagyok. Persze a testvérem is. De ellentétben Kajjámmal, mi tudjuk is magunkról hogy hiúk vagyunk, s el is ismerjük! S így már nem is olyan veszélyes az ügy! Tehát, mindenekelőtt el-viszlek egy csodálatos utazásra téged, Borostyán, Vumra, ez az a hely, ahonnan azok a gyümölcsök is származnak, amiket hoztam neked a szobádba pár napja! Ugye milyen finomak voltak! Elkészültél tehát? Mehetünk?

És Borostyán szíve e szavakra hevesen dobogott fel. Jól érezte hát, el kell mennie a varázsló csodálatos lakhelyére! Ez izgalmas, szépséges, és veszélytelen kaland lesz!

—Mit kell tennem? Hunyjam be a szememet? - kérdezte engedelmesen.

—Ugyan már, butuskám, épp hogy nyisd ki nagyra, hogy jól láthass mindent! - azzal Dem in-tett, mire kinyílt a Kapu, s belépett rajta elsőként ő, Dem, hogy Borostyán lássa mit kell tenni, és ne féljen. Kézenfogva húzta maga után a leányt. S Borostyán követte az ő isteni férjét.

Mire átértek Vumra, kiderült hogy majdnem minden vumi lakos ott várja őket a környéken, ahol a Kapu kinyílni szokott. S most amikor Dem kilépett onnan, hangos éljenzésbe kezdtek. Borostyánnal egyelőre nem törődtek, azt hitték csak egy újabb újonc.

Dem nagy élvezettel tűrte egy darabig az éljenzést, bár nem is elsősorban hiúsága kielégítése miatt, hanem mert hagyott némi időt Borostyánnak arra, hogy körbenézeli, bár csak úgy még, hogy a nő mellette állt, s nem ment el sehová. De Borostyán szeme így is igen kerekre tá-gult a csodálkozástól! És volt ám min csodálkoznia!

Mert ugyebár ott volt a sok különleges és csodaszép növény, látott nem is nagyon messze néhány szamarantyút is, olyiknak a hátán ült is épp valaki, a levegő teli volt pompás illatokkal...

S mégsem ezt vette észre először, hanem alaposan megdöbbsent azon, hogy nem is egy férfi vagy nő anyaszült meztelen, de amelyik nem, azokon igazán furcsa ruha van: mintha levelek-ből lenne összeragasztva!

Rendkívül ámult. El nem tudta képzelni, miféle helyre került!

Amíg ő álmélkodott, újra nyílt a Kapu, s megérkezett Zom is, Viával, ráadásul Via is meztelen volt, mert rögvést a szeretkezésük után hozta át ide Zom, és azt mondta neki hogy ne törődjék az öltözködéssel, mert ott ahová mennek, ennek semmi jelentősége. Ezekből különben Zom maga is meztelen volt.

Most azonban néhányan az istenpár elé járultak, mind nők, és azt kérdezték tőlük, hogy csak Gyiminek szabad-e szeretkeznie, vagy másokra is vonatkozik isteneik minapi szava, hogy nem féltékenyek? Leginkább a minapi apácák érdeklődtek eziránt.

Erre Zom szólalt meg, kedvesen mosolyogva, s azt mondta, hogy nemcsak szabad a szeretkezés, de az ő legkifejezettebb isteni óhajuk, hogy mindegyikük jól érezze magát, az pedig nem lehetséges úgy, ha kielégítetlen vágyak, sóvárgások kínozzák őket! Továbbá, nemcsak korábbi hazájukban, a Földön, de itt az ő világán, Vumon is úgy van, hogy csak annak lehet gyermeke,

aki szeretkezik, márpedig az ő isteni személye akkor a legboldogabb, ha mielőbb csupa élővel borított lesz Vum felszíne! De ahhoz emberek is kellenek! S bár még szándékozik néhány telepest hozni ide a Földről, talán jónéhányat is, de akkor is az ő leszármazottjaik kell benépesítésük Vumot emberekkel, s ez nem megy szülés, tehát szeretkezés nélkül! Vagyis az ő parancsa ez: Szaporodjatok és sokasodjatok!

—Én - vette át a szót most Dem - minden bizonnyal sok vumi nővel fogok hálalni majd idővel, még az is lehet hogy mindegyikkel! De nem várok el senkitől sem hűséget, kivéve az itt mellett álló Borostyántól - és átölelte a leány vállát - mert őt feleségemként kell tiszteljétek! Ami viszont a többi nőt illeti, akár az orrom előtt is nyugodtan üzekedhetnek bárkivel, egyszerre akár többekkel is, sőt, nemhogy nem háborodok fel azon ha hatalmas orgiákat tapasztalok a világomon járva, de ez inkább még kedves is az én isteni személyemnek, mert mentől többet művelitek a szórakozás ezen nemes formáját, annál előbb lesz az egész bolygónk betelepítve! Csak persze amikor kifáradtok a szerelmeskedésben, akkor ne feledjétek el a többi élő szolgálatát sem, különben tényleg csak szeretkezés lesz, de szaporodás már csöppet sem! És megnyugtatók mindenkit, Zom testvérem is egyetért velem, ugyanígy vélekedik, mert megbeszéltük mi már ezt egymás között, ő sem vár el egyetlen nőtől sem hűséget, akár fog egyesülni azon nővel akár nem, kivéve az ő feleségétől, az itt látható Viától!

S erre persze mi más is történhetett volna, mint hogy megszólalt a pimasz, szemtelen Via! Majdnem úgy volt ez mint annak idején amikor meglátogatta életében először Borostyánt: most is, még szinte be sem tette a lábát Vumra, később érkezett ide mint Borostyán, holott még Borostyán is alig nézhetett itt körül - de Via máris jobban akart tudni mindent mint maguk az istenek, s megszólalt:

—Hé, ez nem igazságos! - bökte a mutatóujját Zom felé. —Mi az hogy te leszel itt mindenkivel, nekem meg senkivel sem szabad! Sőt, ha már mindenáron efféle többletjogokat akarsz kikötni magadnak, hogy engem ennyivel kevesebbire becsülsz mint magadat, akkor legalább a többi vumi nőnél kevesebbire ne becsülj, tehát vagy lehessen nekem is azt amit nekik, vagy akkor már tőlük is követeld meg a tisztességes viselkedést, a hűséget magad vagy a férjeik iránt!

—Ez nem így van! - szólalt meg azonnal Szisnyicskó. —Ne hasonlítsd magadat az isteneinkhez Via! Őnekik természetesen mindenhez joguk van hiszen azért istenek, hogy is képzelsz te olyasmit hogy meg ne szabhatnának bármelyikünknek is bármit! Hiszen az övék vagyunk, övék életünk-halálunk! Engedelmisséggel tartozunk nekik!

—Igen, ez így van! Szisnyicskó jól beszélt! - válaszolta azonnal Zom. —Mindazonáltal ne hidd, Via, és Borostyán se higgye, hogy jellemző volna ránk az igazságtalanság! Jogunk ugyan lenne arra is, ez nem is vitás, tudniillik egyszerű az egész: ha nem tetszenek nektek a feltételeink, ám ne legyetek a feleségeink! De azért szó sincs ilyesmiről, ugyanis arról van szó, hogy tudnunk kell, hogy a feleségeinktől született gyermekek valóban a mi gyermekeink! Kétségtelen, jóegypár gyerekünk lesz majd itt Vumon más nőktől is, akikről nem tudjuk hogy a mi gyermekeink, hacsak különleges módszerekkel ki nem derítjük, de szeretnénk ha épp a ti gyermekeitek felől biztosak lehetnénk rögvest az első pillanattól, épp mert annyira szeretünk titeket! De még nem is ez a legfontosabb, hanem az, hogy egy isten nevének úgy kell viselkednie, hogy az méltó legyen az ő isteni férjéhez!

—De hát így egyáltalán nem előnyösebb isteni feleségnek lenni, mint egyszerű vuminak, sőt, sokkal rosszabb! - felelt vissza Via. De Zom nem haragudott meg rá, csak átölelte.

—Kis bohóm! Az én isteni előrelátásom természetesen felkészült erre az érvedre! Nagyonis sokat jelent majd hogy feleségemnek számítasz! Mégpedig azt, hogy bár egyetlen vumi sem mehet el innen a bolygóról, hacsak nem készítenek majd valamikor nagyon sokára úrhajókat - azt persze még nem tudod hogy mi - de ti, te meg Borostyán, vagyis a mi feleségeink igen, amennyiben mi néha elviszünk benneteket majd ide-oda, messzi tájakat látni, a varázslók világát megmutatni nektek, anyámnak-apámnak is be lesztek mutatva, tehát sokkal változatosabb életet élhettek majd mint bárki, mint akár a többi olyan nő is, akit megtisztelünk az ölelésünkkel! Tehát a kötelező hűségért nagyonis kárpótolva lesztek!

—Így már más. Meg vagyok nyugodva! - bölintott Via, de nem annyira nyugodtan, mint inkább méltóságteljesen. S még hozzá is tette:

—Mert valamit valamiért!

—Hogy te milyen példátlanul szemtelen vagy! - ámult rajta Borostyán.

—Muszáj. Mert szerintem Zom épp ilyennek szeret engem! - nyelvelt vissza Via, majd megkérdezte:

—Zom, nem mutatnád meg nekem ezt az egész mindenséget?!

Borostyán erre csak a fejét csóválta, de aztán így szólt Demhez:

—Via szemtelen, de amit most mondott, azzal egyetértek. Vezess engem körbe kérlek, hogy lássak mindent!

És Dem, a tulajdonos büszkeségét érezve eközben, megismertette mindennel Borostyánt.

* * *

Nagy volt a meglepetés Borostyán telepén! Eddigre már ugyanis majdnem ezer ember dolgozott nála, s most mindenkit összehívott a vára melletti rétre Borostyán, mégpedig azért, mert - ezt üzente - be akarja jelenteni nekik a férjhezmenetelét, s bemutatja nekik a férjét is!

Persze hogy odament mindenki! Ki nem hagyta volna semmiért sem hogy megismerjék a „főnökasszony” férjét! Különösen, mert Borostyán igazán nem siette el a férjhezmenetelt!

Mindez reggel nyolc óra tájban történt. S aznap már nem is folyt semmi munka, mert... mert az emberek egészen mással voltak elfoglalva. Borostyán ugyanis bemutatta alkalmazottjainak Demet mint az ő isteni férjét, bemutatkozott nekik Zom is mint Via férje, foglalkozását tekintve szintén isten, s ezután Borostyán sokáig beszélt mindenkinek arról, miért is isten Zom és Dem, hogy teremtettek egy csodálatos világot, ami nemcsak éppoly jó és kellemes mint a Menny, de annál határozottan jobb, s ezt ő Borostyán felelőssége teljes tudatában meri állítani, mert igaz hogy a Mennyben még nem volt, de e két isten világán, Vumon, már annál inkább, órákkal ezelőtt! És szavait Via is tanúsíthatja, aki maga is elkísérte erre a rendkívüli utazásra!

Ezután elmesélte az őt síri csendben hallgatóknak, hogy mi minden bámulatos csodát tapasztalt ott, s elmondta a vumi élet szabályait is. És mondta mindenkinek, hogy ami az itteni életét illeti, annak vége, mert elmegy Vumra Demmel, sőt, ez teljesen biztos, mert már megtörtént az ő átalakítása is, s emiatt baj nélkül csak három-négy napot tölthet Vumtól távol, legfeljebb öt napot; az esetben ha van bőven Vumról származó élelmiszere s azt eszi, akkor talán tíz napot, de azután okvetlenül vissza kell térnie, mert az ottani levegőben levő temérdek különleges illat nélkül a szervezete satnyulni, fonnyadni kezd, ezt mondta neki Dem, előbb ráncosodni kezd, nagyon gyöngének, fáradtnak, álmosnak érzi magát, majd mintegy egy hónap múlva meghal!

—Tehát én már semmiképp sem maradhatok itt veletek, de nem is bánom! Tudjátok, ez a hosszú élet hátránya, s a húszezer évért nem is olyan nagy fizetség ez! Különben meg láthatjátok rajtam, hogy nem negyvenévesnek nézek ki, de alig húsznak! Nem dicsekvésként mondom: negyvenévesen is nagyon szép nő voltam, de akkor is negyvenéves, s most biztos hogy sokkal szebb vagyok, ugye?! Hát ez amiatt van, mert az én istenférjem megfiatalított! Pontosabban: ezzel járt az átalakításom! Tehát én most elbúcsúzom tőletek, a telep irányítását átadom Alitának, mert az én helyem a férjem mellett van!

—Egy pillanatra... - szólalt meg most Alita - azt belátom hogy nincs egy harmadik isten, aki engem venne feleségül. De ha egyszer Zom és Dem istenek annyi mindenféle embert befogadtak Vumra, akkor én miért ne mehetnék magam is oda, közönséges vumi lakosnak?! Vagy nem kell már nekik oda több telepes?!

—Dehogynem, szívesen látunk téged is! - válaszolta azonnal Dem.

—Akkor pedig keress mást telepvezetőnek, mert én inkább Vumra megyek! - felelte azonnal Alita.

—És én nem mehetnék? - kérdezte Pipacs, aki bár maga is elmúlt eddigre már harminc éves, de még szintén nem ment férjhez, nem mintha a női szerelmet kedvelte volna meg, de jól emlékezett a gyermekkorára amikor rabszolga volt, és emiatt óvakodott attól hogy feladja a függetlenségét. Ebben jó tanítványa volt eddig Borostyánnak, az ő fogadott mamájának.

—Jöhetsz te is! Tudom hogy Borostyán szeret benneteket, Via is, és nem akarom őt elszakítani a szeretteitől, tehát jöhet bárki közületek aki jönni akar, úgyis mintegy ezer emberre van szükségünk most az elején. Nem lesztek túl sokan még akkor sem ha mind jöttök, sőt inkább majdnem elegendő!

—Készen állok az átalakításra! - ugrott e szavak hallatán Dem elé azonnal Gavádzs, ráadásul úgy, hogy feleségét, Zatyít rögvest hozta a karjában. Az asszony azt sem tudta, mi lelte a férjét, amikor hirtelen felkapta őt.

—És ott látnék újra?! - kiáltotta reménykedően az egyik vak.

—Természetesen, ott minden nyomorékság megszűnik, amint végetért az átalakítás, s aki öreg, visszafiatalodik! De csak egy alkalommal, és nem lesz örök az élete, nem él többet mint mindössze húsz-, legfeljebb huszonötezer esztendő! Ezt vegyétek komolyan, mert még a húsz-ezer évet sem garantáljuk, mert bár veszélyes állatok nincsenek, de azért bárkit érhet baleset, például lezuhanhat egy szikláról, s akkor kész, vége! Húszezer év után meg már minden évezredet a sors váratlan és különös ajándékának kell tekintenie!

De ezen hallgatói csak nevettek. Milyen különleges humorérzéke van az ő istenüknek! Hiszen bőven elég nekik a húsz ezer év, amikor most száz évig sem szoktak élni ők, emberek!

Nem minden nyomorék élt már azok közül, akiket legelőször alkalmazott Borostyán, de sokan még igen, s akik meghaltak, azok helyett jöttek mások. S most ezek mindegyike menni akart, csak hogy újra egészséges lehessen!

—Bár már át lennének alakítva! - sóhajtott egy félkarú.

—Figyelmeztetek minden férfit, hogy az átalakítás azzal jár, hogy minden szőrzetük eltűnik, a hajukat kivéve! Tehát a szakálluk és bajszuk is! De még odalent is! - mutatott a lába közé Zom.

—Nem számít, boldogan odaadom minden szál szőrömet, akár a hajamat is azért hogy visszakapjam a szememet! - kiáltotta egy vak.

—Jól van, akkor menjetek át ezen - intett Zom, hogy megjelenjék a Kapu - nem kell félni, nem éget, s ott majd elintézzük az átalakítást mindjárt...

S kiderült, hogy nemcsak a nyomorékok, de az egészséges emberek javarésze is menni akart Vumra! Mindössze négyen maradtak, akik úgy döntöttek hogy inkább mégsem mennének egy idegen világba. De Borostyán inkább örült e döntésüknek, legalább lesz, aki megviszi a császárnak a hírt, hogy szerezzen más hadi szállítókat a telepre...

Vumon aztán Zom és Dem kiosztották az átalakító tablettákat, sőt, odaadták végre a telepseknek azt a roppant vastag könyvet is, amibe bele volt írva hogy miként is kell egy vuminak viselkednie, mik a kötelességei, s hogy melyik növény és állat mire való, milyen tulajdonságai vannak. Az erről szóló része volt a könyvnek a legvastagabb. Elvégre több ezer élőlényről volt szó! S ez a könyv már vumi papírra, vumi tintával volt nyomtatva...

Ez lett a vumiak szent könyve. Bár eleinte nem sokan olvashatták, inkább csak Gavádzs és Zatyí, akik már ismerték a betűket. De felolvastak belőle a többieknek, s elkezdtek tanítani azokat az olvasástudományra, idejük volt erre bőségesen, sőt az isteni ikrek is egybehangzóan kijelentették, hogy ennek megtanulása mindenkinek szent kötelessége!

S ezután az ikrek ott hagyták Vumot, de nem mentek már vissza az időben, s a Földre sem, hanem egészen máshová: haza!

Be akarták mutatni feleségeiket a szüleiknek, ami egyrészt kötelességük volt mint elemi udvariasság, másrészt Kajjámot is meg akarták nyugtatni, hogy Borostyán és Via miatt sem kell már lelkiismeretfurdalást éreznie, tehát fölösleges visszautaznia az időben.

Miután megérkeztek a megfelelő *Hol*-ba és *Mikor*-ba, Zom szólt Borostyánnak és Viának, hogy maradjanak itt a szobában amíg nem szólnak nekik hogy jöhetnek, és ne nyúljanak semmihez. Mert előbb ők, Zom és Dem, előremennek, és kipuhatolják, megfelelő-e a hangulat ahhoz, hogy bemutassák őket! Ez már amiatt is célszerű, mert Mirjan nagymama ugyebár már korábban is féltékeny volt Borostyánra és Viára, tehát nem okvetlenül bizonyos, hogy most örövendeni fog a felbukkanásuknak, még ha unokái feleségét is tisztelheti már bennük! Termé-

szetesen mindenképpen be kell mutatni őket Mirjannak, de hát nem okvetlenül most, fontos a megfelelő pillanat kiválasztása!

Az ikrek tehát előrementek, s hogy hová kell tartsanak, azt nem volt nehéz kitalálniuk, mert már messziről hallatszott a nagy hangzavar.

Az egyik legnagyobb szobában találták meg Kajjámot. Ott volt ezen kívül Mirjan is, aztán Blumbí, Zielmóna és Durmán. De még Badzsahárata is, akinek nem is sok köze volt az egészhez, csak csillapítani próbálta a jelenlevőket, de láthatóan nem sok sikerrel; mikor pedig nagyon magára vonta a figyelmüket, akkor mindenki rá lett dühös, hogy minek is avatkozik bele abba ami nem rá tartozik; erre, bölcs ember (azaz varázsló) lévén inkább elhallgatott, de ott maradt mégis, nem mintha szerette volna a veszekedéseket, csak hogy hátha szükség lesz rá, mert kell a sok indulatos és beszámíthatatlan ember közé egy józan és higgadtfejű is!

Az ikrek épp akkorra értek be, amikor Kajjám a fejéhez kapott, és így kiáltott:

—Bár sose támadt volna fel bennem a lelkiismeretfurdalás! Ha én sejtem hogy ez lesz belőle, akkor inkább... inkább...

—Mi az hogy „inkább”, amikor te semmit sem tettél értünk, az unokáid tették meg a kötelességüket, jobban tudták mint te, hogy mi a gyermeki tisztelet! - förmedt rá Blumbí.

—Persze ám, gyermeki tisztelet, amikor egy szót nem szóltak róla nekem, nagyapjuknak, hogy mire készülnek, s csak úgy a nyakamba szabadították ezt a lehetetlen bagázst, hogy kínlódjak veletek, pedig csak szapultok, oktalantul vádaskodtok! - védekezett Kajjám. —Mert hát mit is számít az hogy eddig nem jutottatok az eszembe, hát olyan fontos az?! Mert jó, jó, elismerem, nem gondoltam rátok csekély harmincnyolcezer évig, de hát van ennek bármi jelentősége is?! Hiszen ezt a sok időt csak én éltem meg, ti nem, ti csak csekély harmincat vagy negyvenet, nem tudom pontosan mennyit! Csak nekem kellett sokezer évet eltöltenem szerető apa, anya és hűg nélkül, de én hősiesen türtem a hiányokat, igenis megtéve a gyermeki kötelességemet, csak azért hogy szégyent ne hozzak a családomra, őseim fejére, hogy nagy, de mit nagy, kiváló, kolosszális, fenomenális, világhírű varázsló lehessen, akire büszkéek vagytok, vagy aki legalábbis méltó a nemes emlékekre; óráról órára, napról napra és évről évre csak tanultam, képeztem magamat, gyűjtöttem a szellemeket, mindenről lemondva, pillanatnyi pihenést nem ismerve, nyugovást és lazálást nem engedélyezve magamnak, és akkor ez a hála?! Én kibírhattam harmincnyolcezer évet nélkületek, engedve a kötelességtudás hívó szavának, meghozván e súlyos áldozatot a mágikus tudományok javára, s ti itt nyivákoltok mint a fába szorult féreg, csekély mittudomén mondjuk negyven év miatt, amikor ez még egy röpke félévszázad sincs?! Pedig mit meg nem tettem az emlékeitekért!

—Az emlékünkért mit sem tehetél, ha nem emlékeztél ránk! - vágta rá Durmán.

—És jobb szeretem ha értem hozol áldozatokat, és nem az emlékemért! - mondta Zielmóna is.

—Kajjám, a szavaid tele vannak a legelképesztőbb és legszemtelenebb túlzásokkal, amit te mondasz, annak még az ellenkezője sem igaz! - förmedt rá Blumbí.

—Különben is, épp az a baj hogy kibírtad ennyi ideig nélkülünk, szerető rokonaid nélkül, ez tehát egyáltalán nem olyasmi amire büszke lehetnél, sokkal inkább olyasmi, amit szégyellned kell, s hogy ezt nem látod be, az híven bizonyítja a szememben, hogy mennyire silány erkölcsi-séggel rendelkezel! - folytatta kíméletlenül Zielmóna.

—Szerintem te senkit nem vagy képes szeretni, és soha senkit nem is szerettél még eddigi hosszú életedben! - vádaskodott Blumbí.

—Ez igenis hogy nem igaz, mert emlékszem, volt például egy Via nevű leány... - kezdte Kajjám, majd hirtelen laposakat kezdett el pislogni Mirjan felé, és elhallgatott. De csak rövid időre, mert hirtelen mosolyra derült az arca, s így szólt:

—Igazatok van! Azaz nincs, nem, nem, semmiképp sem van igazatok... Vagyis a csuda vigye el, hát már beszélni sem tudok rendesen, úgy összezavarjátok az agyamat ezzel a kicsinyes pocskondiázással, bizony, holott semmi tragédia nem történt, ez csak vihar egy kanál vízben, de már úgy megzavarjátok az én csodálatos, zseniális agyberendezésemet, épp azt a testrészet amire a legbüszkébb vagyok hogy már beszélni sem vagyok képes, mert azt nem úgy kell mondani hogy „sem van”, hanem hogy „sincs”, tehát, sincs igazatok, de nem, a csuda vigye el, megint rosszul mondtam, tehát nincs igazatok, mert én most igenis de úgy ám bebizonyí-

tom hogy van bennem együttérzés mások iránt, és hogy tudom a kötelességemet, mert megyek vissza, és elhozom ide Viát és Borostyánt is, mert nekem már úgyis mindegy, hogy egykettővel több vagy kevesebb a szeretett rokonságom...

—Sehová sem mész Kajjám! - kelt ki magából igen határozottan Mirjan. —Az időutazás túl veszélyes egy magadfajta fickónak, és különben is: se Borostyán, se Via nem a *rokonságod*! És soha nem is lesz az amíg élek!

—De Mirjan, én értem hogy féltékeny vagy, de hát kötelességem, hogy...

—Az a kötelességed amit én mondok neked! És különben is tudom ám hogy nem annyira a két lány iránti vonzalom készítet téged az útra, hanem csak az, hogy elmenekülj előlünk!

—De most mi bajod van Mirjan, hiszen korábban sem akartad hogy elmenjek időutazni, tehát amikor már elmentem volna, épp te akadályoztál meg a kötelességem teljesítésében, vagyis inkább téged kéne hogy szídjon anyám meg Blumbí, nem engem! Én ártatlan vagyok, ha valaki itt hibás lehet az inkább te vagy, és illene hogy ne csak ne szídjál, de inkább a védelmedbe vegyél!

—Micsoda?! Hogy én vagyok a hibás?! Még te vádaskodol?! A kutya meg a mája! Hogy a legvadabb máridok rágcsálják a férfiasságodat, és dzsinnek szaggassák azt a pókhálóvékonyra foszladt lelkiismeretedet! Hát ez nem lehet igaz hogy a fejemre olvasod a saját vétkeidet, pusztán csak mert félted azt a tetűszaros kis életedet!

—De hát mi a baj, Mirjan?!

—Az picinyem, hogy igenis el kellett volna hogy menj a szüleidhez, de nem ám akkor amikor akartad, mert akkor már túl késő és veszélyes volt, hanem évezredekkel korábban, amikor még éltek, azaz, mert most is élnek, inkább úgy mondom: akkor, amikor még nem telt el egy-két évnél több a börtönből szabadulásod után! Tehát okvetlenül akkor, amikor én, Mirjan, még nem is léteztem! Akkor kellett volna megnyugtatódnod őket hogy nincs semmi baj! Hogy élsz! És persze akkor kellett volna, magadtól, jó életet biztosítani nekik! Ami meg Borostyánt és Viát illeti: nem engedélyezem az utat, mert semmi közöd már hozzájuk, a múlt lezárult, kész, felejtsd el mindörökre, s örülj hogy itt vannak a szeretett rokonaid!

—Hát én nem is bánnám, de legyenek ne csak *szeretett*, de *szerető* rokonaim is, mert sokra megyek velük ha csak szerethetem őket, de ők nem szeretnek viszont! - mormogta Kajjám.

—Na tessék, máris kiderült hogy a szereteted csöppet sem önzetlen! - mérgeskedett Blumbí.

—Na de most már tényleg elegendem van ebből! - pattant fel Kajjám. —Igenis van bennem önzetlen szeretet, s akárki akármit mond is, de ezt be is bizonyítom Borostyán és Via idehozatalával, ha a fene fenét eszik, akkor is! Ebben engem senki meg nem akadályozhat, mert igenis tudom a kötelességemet, megyek téren és időn át és megmentem azt a két nagyszerű leányt, amint azt már nem is egyszer megtettem, nőket mentettem, őket is, bizony, mert nálam már igazi, majdhogynem kőbe vésett hagyomány a nők szolgálata, s leginkább a megmentésük!

Ám ekkor megszólalt egy hang az ajtóból:

—Bocsáss meg nagyapó, de nem mész sehová! Igenis van aki megakadályozhat benne hogy átkeljen téren és időn, csak azért hogy egy kis nyugalomra lelj, s itt hagyd szerető rokonságodat!

—Micsoda képtelen rágalom, én őszinte és önzetlen hőstetre készülök, nálam ez nem ürügy, bár azt nem tagadom mert a világ legbecsületesebb varázslója én vagyok, hogy örvendek amiért ez a készülő hőstetem nyugalmat hoz a számomra, de egészen természetes is hogy ez így lesz, ennek így kell lenni, mert már a mesék is úgy mondják, hogy a jótett elnyeri jutalmát!

—Igen, az önzetlen jótett, de mert a tiedé nem az, nagyapó, ezért nem is nyer el semmiféle jutalmat! Ugyanis nem mész sehová!

—Ah, talán bizony ti akarjátok azt megtiltani?! Ti?! Ti, hitvány ifjúság?! Mert kevés ám ahhoz a ti tudásotok és varázserőtök hogy ellene szegüljete nagyapátoknak! Mert én, a hatalmas Kajjám, minden varázslók ha nem is legkiválóbbja de legalábbis az összes varázslók közül a legnagyobb nőmentő, én tehát, most igenis azt mondom nektek, hogy...

De nem tudta befejezni dicsekvő szövegét, mert Zom elkiáltotta magát:

—Jöjjetek, lányok!

S erre a nők, akik már percek óta arra vártak hogy bejöjjenek, s alig bírták magukba fojtani a bugyborékoló kacagást, hallván Kajjám hőzöngését, most belibbentek a terembe, s mind-egyikük azonmód át is ölelte a maga istenét: Borostyán Demet, Via Zomot.

Kajjám pedig egyetlen szempillantás alatt felismerte őket, mert az eszével soha semmi baj nem volt, különben is nehéz lett volna nem felismerni Viát a szeméről! S most Kajjám csuklani kezdett, s jódarabig egy hang sem jött ki a száján.

—Kérlek nagyapó ne hidd hogy azért hívtam be őket hogy meg légy szégyenítve - magyarázta Zom - én szívesen vártam volna kedvezőbb pillanatra a bemutatásukhoz, de nem tehettem, mert el akartál rohanni, s nem hagyhattam hogy hiába vállald az időutazás kockázatát! Tehát hogy úgy mondjam magadnak kerested a bajt, mert oly gyorsan meg akartál szökni! És nem is volt igazad, mert ha a szüleid meg mindenféle egyéb rokonaid várhattak rád évtizedekig, akkor igazán megérdemled büntetésként hogy hallgasd a szemrehányásaikat ha nem is néhány évtizedig, de legalább néhány hétig vagy hónapig! Na tehát - és Mirjan felé fordult - ő Via, ő pedig Borostyán! - mutatta be a lányokat. —És nem kell féltékenykedned rájuk, nagymama, mert már nem kell nekik Kajjám, Via ugyanis az én feleségem, Borostyán pedig Dem felesége! És nem is tölthetnek sok időt távol tőlünk, ugyanis vumivá lettek már átalakítva, vagyis idejük és életük nagy részét Vumon kell tölteniük!

S mert Mirjan tudta hogy ez mit jelent, valóban megnyugodott egy kissé.

—És minek hagytad meg ilyennek Via szemét? Hiszen semmiből nem állt volna azt is átalakítanod!

—Egyrészt mert ez a szem jobb, élesebb képet ad, másrészt meg mert én ilyennek szeretem őt! - és szorosan magához ölelte a leányt.

—És idefigyelj te taknyos kölyök, hogy merésztél beavatkozni az én múltamba, magánéletembe, engedély nélkül, amikor... - kezdte Kajjám, de több sem kellett erre Zomnak! Azonnal kinyitotta a Kaput, s intett Kajjámnak:

—Viszlát nagyapó! Ne aggódj, nem időutazni megyek csak Vumra! És nem hagylak el végleg mint te a lányokat, viszontlátsz majd néhány évtized múlva, ha kissé lecsillapodtál! - azzal beugrott a Kapun, maga után rántva Viát. Dem és Borostyán követték őt.

Vége...

Illetve...

Illetve hátravan még egy aprócska dolog. Az „Utóhang”...

Utóhang

Zom és Dem a Vumon sétáltak, a maguk teremtetten Édenkertben. Még hozzá egy egészen átlagos helyen: nem a közepén, nem a legszélén, bár hogy pontosan hol, azt elég nehéz lett volna megállapítani, mert Vum élővilága mindenütt meglehetősen hasonló volt, egyszerűen mert mindenütt nőtt majdnem minden. De ők most valamiért éppen erre jártak. Néha találkoztak egy-egy vumival, s azok udvariasan köszöntötték őket, az isteneiket. Legtöbbször meztelenül járt, mert az éghajlat kellemes volt, ha mégis fújt volna holmi rakoncátlan, hideg szél, akkor egyszerűen bebújnak a legközelebbi lakóháza. S a meztelenség itt nem volt szégyen!

Minden tökéletes volt, legfeljebb annyi mondható el, hogy bár tényleg meztelenül járt a legtöbb vumi lakos, de amikor a nők találkoztak Zommal vagy Demmel, akkor mégis gyakran kérték arra isteneiket, hogy ugyan tervezzenek már nekik még néhány különleges ruhafát, vagy éppen olyan fát ami más alakú papucsot vagy cipőt terem mint az eddig már meglevők! Hiába, a nők nők, tehát hiúk maradtak Vumon is, s itt sem bírtak a szépítkezési vágyukkal.

E kéréseknek Zom és Dem általában eleget tett, mert volt rá bőven szabadidejük.

Tehát minden tökéletes volt.

Minden tökéletes volt. Igazán tökéletes és igazán minden... egészen addig a borzalmas, szörnyű, iszonyú pillanatig!

Mert amint ott sétáltak a kertben, a vumi emberek munkája nyomán rohamosan gyarapodó kertben, amint tehát ott bandukoltak ha nem is kézenfogva de nagy egyetértésben, majdhogynem édes kettesben – eközben lesújtott rájuk a katasztrófa!

Még hozzá úgy, hogy Zom nem nézett a lába elé, s megbotlott egy kiálló kőben!

Megbotlott, de úgy ám, hogy egy istenhez cseppet sem illő módon felbukott benne, elesett, s még a bőr is lehorzsolódott karjáról-könyökéről egy jó darabon! Még fel is kiáltott fájdalmában!

Persze egy varázsló számára ez még nem tragédia, pillanatok múlva már el is állította a vérzést és a sebei is begyógyultak. Tulajdonképpen még az sem lett volna végzetes számára, ha valaki váratlanul szíven szúrja. De kiderült, hogy ez a jelentéktelennek látszó sebesülés mégis csak iszonyú dolgok előhírnöke!

Vagy inkább: szörnyű titok hírhozója! Mindent más színben tüntet fel, ami a múltban történt, másként kell ezután már mindent értelmezni, mint ahogy azt Zom és Dem eddig hitték!

Mert az esés után, ahogy ott ücsörgött a pázsiton, Zom természetesen megnézte, miben is botlott meg. S megpillantotta a követ. Ami nem más volt mint egy talaj alatti szikla kiálló csúcsa. S e követ nézve Zom szemébe a lehető legmélyebb, szinte isteni undor költözött, arca is elfintorodott, hogy jobban tán még akkor sem fintorodott volna el ha kinibe harap, ujjával rámutatott a kőre, s így szólt:

—Fúj!

—De fúj ám! - bölintott rögvést, szomorú arccal Dem, mert nem hiába volt Zom ikertestvére: szinte mindig kitalálta hogy az mire gondol.

—Elrontottunk mindent, testvérem! - mondta Zom.

—De el ám, testvérem! - sóhajtotta Dem.

—Kezdhetünk mindent előről.

—Kezdhetünk, úgy bizony!

—Hiszen itt e bolygón csak az élők között áll fenn a szolidaritás.

—Igen. Csak az élők között.

—És az élettelen anyagra ezt lehetetlen kiterjeszteni.

—Lehetetlen.

—Ez nem is baj. De hogyhogy nem gondoltunk rá már a legelején, hogy a miáltalunk tervezett világba épp ezért nem szabad beereszteni az élettelen, mert ott mindennek élőknek kell lenni?! - és az ikrek csak néztek egymásra csodálkozó arccal.

Majd Zom intett Demnek, e szavakkal:

—Gyere isteni testvérem! Tegyük meg a kötelességünket! Elvégre még egy istennek is vannak kötelességei!

—Igen, vannak! - bölintott szomorúan Dem.

—Akkor pedig ne halogassuk azt, amit megtenni muszáj! Essünk neki egy olyan világ terveit elkészíteni, ahol nem történhet meg egy efféle iszonyú katasztrófa! - és még mindig felháborodva mutatott a pázsit alól közönyösen kikandikáló, s tulajdonképpen nem is igazán nagy kódarábra.

Elkezdve: 2001.04.08., 08 óra 49 perc

Befejezve: 2001.11.15., 15 óra 18 perc

Tisztelt Olvasó! Ha kíváncsi vagy rá, miféle új világot talált ki az isteni ikerpár, úgy olvasd el azt a művet, melynek címe:

Szellemes ajándék